

ပြည့်စုံ

စောရသကံ

ပြန်ဆိုရေး

- ◆ သွေးသောက်စာပေ၊ အမှတ်(၂၂)၊ တပင်ရွှေထီးလမ်း၊
ကျောက်ကုန်း၊ ရန်ကင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ◆ အမှတ်(၁၀၅)၊ အခန်း(B-၂)၊ အနော်ရထာလမ်း၊
လမ်း(၅၀)နှင့် (၅၁)လမ်းကြား၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၀၉ ၅၀ ၄၂၂၄၄၊ ၀၉ ၅၀ ၅၀၆၉၀

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- အချစ်အခြေအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုသိမ်ရိုး အဆိုမြှင့်ဝီရိယအား ဆန့်ကျင်ကြ
- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို မျှော်လင့်ပျက်စွာကဆီသွားအား ဆန့်ကျင်ကြ
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်မျှော်လင့်ပျက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အစွက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံး ညီညွတ်ရေး
- နိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံ ဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီပွဲ ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှအတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများစိတ်ဝင်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့်အကျင့်စာရိတ္တပြိုမားရေး
- အမျိုးဂုဏ် တတိဂုဏ်ပြည့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ပြည့်မားရေး

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုအမှတ်

၅၀၀၉၅၉၀၇၀၉

မျက်နှာခုံးခွင့်ပြုအမှတ်

၅၀၁၀၉၄၀၈၀၉

ပုံနှိပ်ခြင်း

ဒုတိယအကြိမ်

ထုတ်ဝေကာလ

၂၀၁၀ - ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ

အုပ်စု

၅၀၀ အုပ်

မျက်နှာခုံးဆန်းချီ

ကိုကိုကျော်

ပုံနှိပ်သူ

ဦးကျော်ဌေးမင်း၊ အောင်သိန်းသန်းပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ်(၁၃၈)၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်း၊ ပု... တောင်မြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်သန်းသန်းဇင်၊ ရွှေစင်စင်းစာပေ၊ အမှတ်- ၂၀/၂၂၊ မြောင်းမြလမ်း၊

စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တန်းဖိုး- ၂၅၀၀ ကျပ်

စီစဉ်သူ ဆက်ပိုင်ကျော်

ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ် ကက်တလောက် အညွှန်း (CIP)

၀၉၅.၀၃

ခြင်း

စောရလက်ဝဲ/ ပြည့်စုံ၊ ရန်ကုန်။

ရွှေစင်စင်းစာပေ ၂-ကြိမ်၊ ၂၀၀၉။

၂၅၆ - စာ ၁၃.၂ စင်တီ x ၂၀.၆ စင်တီ

၁။ စောရလက်ဝဲ

မာတိကာ

* အမှာ	
၁။ မတရားစီးပွားရှာသူကို ဆုံးမခြင်း	၁
၂။ မဂိုလမ်း ရွှေဘာဘူကို တစ်ပတ်မှိုက်ခဲ့ပုံ	၁၉
၃။ မြာပွေသော ဦးခင်မောင်ကြီး ခေါ် နာနာဆင်း(၇)	၃၃
၄။ စုံထောက်ဦးကျော်စောကို တစ်ပတ်မှိုက်ခဲ့ပုံ	၅၃
၅။ စောရလက်ဝဲ ဘယ်သူလဲ	၇၅
၆။ အရေခြုံ	၉၃
၇။ သိန်းထိလက်မှတ်တုလုပ်သောဂိုဏ်း	၁၀၅
၈။ သွေးစုပ်ဘီလူးကို ဆုံးမခြင်း	၁၁၉
၉။ စိန်စားမြှောင်လူဆိုးဂိုဏ်းကြီး	၁၃၉
၁၀။ ပန်းပုဆရာ အမ်-အက်စ်-ခန်	၁၆၁
၁၁။ ကိုယ့်အတတ်နှင့်ကိုယ်	၁၇၁
၁၂။ ဗိုလ်ခင်ဝင်းအား ဆုံးမလိုက်ခြင်း	၁၈၃
၁၃။ မိုက်ကြေးခွဲစားသူ	၁၉၅
၁၄။ ပဏာမ ဆုံးမခြင်း	၂၁၃
၁၅။ ဆူးညောင့်ခလုတ်	၂၂၇
၁၆။ တားမြစ်ထားသော အဖြစ်အပျက်	၂၄၅

အမှာ

ဤတော်တို့ငယ်စဉ်က သူရိယမဂ္ဂဇင်းပါ "စောရသက်ပြင်း" ပြီးနောက် အရန်မရွာလင့်၍ ရွှေပြည်ဦး ရေး "မိုးနက်"၊ ဒဂုန်သူရ ရေး "စောရတက်ပြား" စသော သူနီဝတ္ထုများကို အစွဲအလမ်း ဖတ်ရှုခဲ့ရသည်။ "စောရသက်ပြင်း"သည် စုံထောက် ဦးအောင်မြင်နှင့် လိုက်တမ်းပြေးတမ်း ကစားခဲ့ပုံများကို ဖတ်ရှုရသောအခါ "စောရ သက်ပြင်း"ကို အားကျရ၏။ "မိုးနက်" သည် အသံရှင် ခင်သန်းမြင့်နှင့် မထိတထိ တယ်လီဖုန်းမှ ပြောဆိုပုံလေးများကို ဖတ်ရပြန်သောအခါ မိမိကိုယ်တိုင် မိုးနက် နေရာ၌ ရောက်နေသလားဟု ထင်မှတ်ရ၏။ "စောရတက်ပြား"သည် ထိုခေတ် ရန်ကုန် ပြို့၏ ရှုပ်ပွေလှသော ဒုစရိုက်မှုများတွင် အစတေးခံရရှာပုံများကို ဖတ်ရပြန်သော အခါ ကိုယ်တိုင်ခံစားရသကဲ့သို့ နာကျင်ခဲ့ရ၏။

"စောရသက်ပြင်း" ကို သူရိယမဂ္ဂဇင်း၌ ရေးသူအမည် မဖော်ပြဘဲ စာရေး ဆရာများက သင့်သလို ရေးသားခဲ့၏။ ပထမဆုံး အယ်ဒီတာ ဦးမောင်ကလေးက "အာဆင်လူပင်" ဝတ္ထုကို ဘာသာပြန်ပြီး မှီငြမ်းပြုရေးသားခဲ့၍ နောင်သောအခါ အခြားစာရေးဆရာများပါ ပါဝင်ရေးသားခဲ့သည်။ ဆရာကြီးဒဂုန်ရွှေများနှင့် ဆရာကြီး မဟာဆွေတို့ပါ ပါဝင်ရေးသားခဲ့ရာ မဟာဆွေသည် ပုဒ်ရေအတော်များများ ရေးသားခဲ့ ကြောင်း သိရှိရ၏။ စစ်ပြီးခေတ်၌ ဆရာကြီးမဟာဆွေသည် "စောရသက်ပြင်း" ကို ဆက်လက်ရေးသားလိုသော်လည်း သူရိယတိုက်မှ ခွင့်ပြုချက်မရရှိသဖြင့် "စောရဗလ" အမည်သစ်ဖြင့် ပြောင်းလဲရေးသားခဲ့ပေသည်။ စောရဗလ ဝတ္ထုများသည် ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ် စစ်ပြီးခေတ်၌ ပထမဦးဆုံး စတင်ထုတ်ဝေခဲ့သော "အရှေ့တိုင်း" မဂ္ဂဇင်း ၌ ထည့်သွင်းဖော်ပြခဲ့သည်။

၂၅

ရွှေပြည်တိုး၏ မိုးနက် ဝတ္ထုများမှာမှ စစ်ပြီးခေတ်၌ ပြန်လည်ထုတ်ဝေသော ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်း၌ ပြန်လည်ဖော်ပြခဲ့သေး၏။ ထိုအချိန်တွင် အေဝမ်းဖလင်မှ “မိုးနက်” အမည်ဖြင့် ရိုက်ကူးထုတ်လုပ်သည့် “မိုးနက်” ဇာတ်ကားသည် ရွှေပြည်တိုး၏ “မိုးနက်” ဇာတ်လမ်းနှင့် မည်သို့မျှမသက်ဆိုင်ပေ။ ကျော်ကြားပြီးဖြစ်သော ဝတ္ထု၏အမည်ကိုသာ ယူခဲ့ပေသည်။ စောရလက်ဝဲ ဟူသော အမည်ကိုလည်း အောင်ဇေယျရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီ မှ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းယူကာ ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးသွားသေး၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော် တို့၏ “စောရလက်ဝဲ” ဇာတ်လမ်းနှင့်သော်လည်းကောင်း၊ ဇာတ်ကောင်များနှင့်သော်လည်းကောင်း မည်သို့မျှကား မသက်ဆိုင်ခဲ့ပေ။ ဒဂုန်သူရ၏ စောရတက်ပြားဝတ္ထုကိုမှ စစ်မဖြစ်မီက ဒါရိုက်တာကျော်မိုးက “လူရိုက်လောကီ” အမည်ဖြင့် အသံတိတ် ဇာတ်ကား ရိုက်ကူးသွားသည်ကို ကြည့်လိုက်ရသည်။ “စောရတက်ပြား” စာအုပ်ပါ ဇာတ်လမ်းများအတိုင်း ရိုက်ကူးထားသော်လည်း ဒဂုန်သူရ၏အမည်သော်လည်းကောင်း၊ စောရတက်ပြားစာအုပ်၏ အမည်ကိုသော်လည်းကောင်း ဖလင်ကော်ပြားပေါ်တွင် အစအနမူပိုင် မတွေ့လိုက်ရသည်မှာ ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာပင်ကောင်းလှ၏။ ခံပြင်းဖွယ်ရာလည်း ကောင်းလှသည်။

ကျွန်တော်သည် အသက် ၁၈ နှစ်အရွယ်၌ သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်းကို ကိုယ်တိုင်ဦးစီးထုတ်ဝေခဲ့ရ၏။ တိုက်ထိုင် စာရေးသူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း “ပြည့်စုံ” ဟူသော ကလောင်အမည်အပြင် အခြားအမည်အမျိုးမျိုးဖြင့် ဝတ္ထုဆောင်းပါးများကို စာမူများလိုသောအခါတိုင်း ရေးသားခဲ့ရ၏။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်သည် ကလောင်အမည်မဖော်ဘဲနှင့် “စောရ သက်ပြင်း” “မိုးနက်” “စောရတက်ပြား” တို့ကဲ့သို့သော ဇာတ်ကောင်တစ်ကောင်ကို ဇန်နဝါရီလလောက်အထိ ရလျှင် ဇာတ်လမ်းကို အထူးစဉ်းစား၍မနေရ လစဉ်ပီဝင်ရမည်ဖြစ်သဖြင့် အလိုအလျောက် မရေးဘဲလည်း မဖြစ်နိုင်သည့်အပြင် မိမိ မကျန်းမာ မအားလပ်၍ မရေးသားနိုင်သောအခါတွင် မည်သူမဆို ဝင်ရောက်ရေးစေကာမူ ဖြစ်နိုင်သောနည်း ဖြစ်သဖြင့် ဤအကြံကို အထပြောက်အောင် စတင်ကြိုးစားခဲ့ပေသည်။

နဂါးနီစာအုပ်များနှင့် စနေနဂါးနီဂျာနယ်များကို အမြဲဖတ်ခဲ့ပြီးနောက် လက်ဝဲသား နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်များကို သဘောကျနှစ်သက် လိုလားခဲ့သူဖြစ်သဖြင့်

ကျွန်တော်၏ဇာတ်ကောင်ကို လက်ဝဲဆန်စေချင်သည်။ ထို့ကြောင့် “စောရလက်ဝဲ” ဟု အမည်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ စောရလက်ဝဲသည် ဘယ်သန်သူလည်းဖြစ်သဖြင့် ဤ အမည်ဖြင့် ပိုမို၍လိုက်လျောသည်။

၁၉၄၆ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလထုတ် သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်းတွင် “စောရလက်ဝဲ” ဝတ္ထု စတင်ပါရှိခဲ့သည်။ လစဉ်မပျက် ထည့်သွင်းခဲ့သည်မှာ ၁၉၄၉ ခု နိုဝင်ဘာလတိုင်အောင်ပင်ဖြစ်၏။ သုံးလခန့် ပြတ်လပ်သွားပြီးနောက် ၁၉၅၀ ခု မတ်လ၌ တစ်ဖန် “စောရလက်ဝဲ ပြန်လာပြီ” ဟု ထပ်မံရေးသားခဲ့သည်။ ၁၉၅၀ ခု ဖေဖော်ဝါရီလ၌ နောက်ဆုံးရေးသားခဲ့ပြီးနောက် အကြီးအကျယ် မကျန်းမာခဲ့သဖြင့် ပြတ်လပ်သွားရာက ပြန်လည်ကာ လုံးဝမရေးသားနိုင်ဘဲ ပျက်ကွက်ခဲ့သည်မှာ ၁၉၅၄ ခု ဇူလိုင်လ၌ “စောရလက်ဝဲ၏မှတ်တမ်း” တစ်ခုတည်း ရေးပြီးနောက် မရေးခဲ့သည် မှာ ယနေ့တိုင်ပင်ဖြစ်တော့၏။ ယနေ့အထိ ရေးသားခဲ့သော “စောရလက်ဝဲ” ဝတ္ထု ပေါင်း အပုဒ်(၆၀)ခန့်အနက် အားလုံးလိုလိုပင် ကျွန်တော်တစ်ဦးတည်း ခိုင်ခံ့ရေးသား လာခဲ့သည်မဟုတ်ပေ။ အချို့သောဝတ္ထုများသည် ကျွန်တော်၏ရေးဖော်ရေးဖက်များ ဖြစ်ကြသော ဘုန်းကြွယ်နှင့် နတ်သလင်းသက်ပြင်း နန္ဒသူ၊ မိုးဟိန်းတို့လည်း သုံးလေးပုဒ်ခန့်စီ ကူညီရေးသားခဲ့ကြသည်။ ၁၉၄၈ ခုနှစ်၌ သီသန်လုံးချင်းထုတ်ဝေ ခဲ့သော စောရလက်ဝဲနှင့် ၁၉၅၂ ခုနှစ်၌ ထုတ်ဝေခဲ့သော စောရလက်ဝဲ (ဒုတိယတွဲ) တို့ကိုမူ မိုးဟိန်းနှင့် မိုးဝေတို့က ရေးသားခဲ့ကြသည်။

ဤသို့ ကျွန်တော်၏ ရေးဖော်ရေးဖက်များသည် ကူညီသောအားဖြင့် စောရလက်ဝဲဝတ္ထုများကို ရေးသားခဲ့ကြသည်ကို ကျွန်တော်သည် မလွဲမကင်းသာ၍ ခွင့်ပြုခဲ့ရသော်လည်း အားရကျေနပ်ခြင်းမရှိခဲ့ပေ။ အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူ . . . ကျွန်တော်ဖန်တီးထားသော ဇာတ်ကောင်များ၏စရိုက် (ပုဂ္ဂလသဘာဝ)ကို ကျွန်တော် သာလျှင် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ကိုင်တွယ်လှုပ်ရှားနိုင်သည်ဟု ယုံကြည်ထားခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။ “စောရလက်ဝဲ”ဟု အမည်ခံထားသော ဦးထွန်းမြင့်နှင့် ဒေါက်တာကျော်ဝင်း သူတို့၏တပည့်မ မခင်လေး၊ စုံထောက်ဦးကျော်စော ဟူသော အဓိကဇာတ်ကောင် များ၏စရိုက်ကို ကျွန်တော်သာလျှင် ဖမ်းမိနိုင်မည်ဟု ယူဆထားပေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်သည် နောက်ထပ် မည်သို့အားမျှ ရေးသား စေခြင်းမပြုတော့ဘဲ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ခိုင်ခံ့ကာ စောရလက်ဝဲ ဝတ္ထု များကို ရေးသားလာခဲ့သည်။

စောရလက်ဝဲကို ဖန်တီးခဲ့ရာတွင် ဗမာလူငယ်တို့အား ကိုယ်ကျိုးမရှာလို မှု သတိသမ္ပုဇ်းနှင့်ယှဉ်သော စွန့်စားခန်းများ၊ မတရားကျူးကျော်မှုကို တိုက်ခိုက် ချေမှုန်းလိုသောစိတ်၊ အားနည်းနိမ့်ကျသူများအား ကူညီခြင်း၊ ပကာသနပုံလွှမ်းအပ် သော လောကဏ်ပသာဒတွင် တင့်တယ်သယောင်ရှိသော ဘဝသံသရာကြေးမုံတွင် ညစ်ထေးအောက်တန်းကျလာသည့် အပြုအမူများကို ဖြိုဖျက်လိုစိတ်များ၊ ယောက်ျား ပီသစွာ နေထိုင်တတ်ခြင်း၊ စူးရှထက်မြက်သည့် ဉာဏ်ပညာကို ဆည်းပူးထိန်းမွေးလို စိတ်၊ နှိုက်ချွတ်စုံစမ်းခြင်းနှင့်ယှဉ်သော အသိဉာဏ်တိုးတက်မှုများ၊ လောကကို မိမိ တစ်ဦးတည်း၏အတွက် မဖြစ်စေဘဲ မိမိဘဝကိုသာ လောက၏ ကောင်းမွန်လျာထား ချက်များ၊ သူရိသတ္တိ ဝီရိယနှင့်ယှဉ်သော စွန့်စားလိုစိတ်၊ ထိုးထွင်းဆင်ခြင်မှု၊ ယောက်ျားပီသသော အသွင်သဏ္ဍာန်တစ်ရပ်ကို ပိုင်နိုင်ခြင်း စသည် အာနိသင်များ ကို စောရလက်ဝဲ၏ ပရိသတ်အား ပေးအပ်သွားနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။

“စောရလက်ဝဲ” ကို တသသဖြစ်နေကြသော ပရိသတ်များက ရှိနေသဖြင့် ကျွန်တော်သည် သွေးသောက်မဂ္ဂလင်၌ မရေးသားသောစီကာလအတွင်း “စောရလက်ဝဲ” ကို တောင့်တခဲ့ကြသော၊ စွဲလမ်းခဲ့ကြသော ပရိသတ်အတွက် သွေးသောက်မဂ္ဂလင် ၌ ဖော်ပြခဲ့ပြီးသော ဝတ္ထုများကို ပြန်လည်ပြုပြင်မွမ်းမံ ရေးသားကာ ထုတ်ဝေ လိုက်ပါသည်။

ဤမျှနှင့်ပင် စောရလက်ဝဲ၏ ပရိသတ်တို့သည် ကျေနပ်ကြလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ပါသည်။

အကြောင်းညီညွတ်ပါက ကျန်ရှိသောဝတ္ထုများကို ထပ်မံ၍ စုပေါင်းထုတ်ဝေ ပါဠိးမည်။

ပြည်စုံ

အလေးအနက် နှစ်လည်လည် ဆင်နွှဲနေပြီး နှစ်လည်လည် ဆင်နွှဲနေပြီး နှစ်လည်လည် ဆင်နွှဲနေပြီး...
အလေးအနက် နှစ်လည်လည် ဆင်နွှဲနေပြီး နှစ်လည်လည် ဆင်နွှဲနေပြီး နှစ်လည်လည် ဆင်နွှဲနေပြီး...
အလေးအနက် နှစ်လည်လည် ဆင်နွှဲနေပြီး နှစ်လည်လည် ဆင်နွှဲနေပြီး နှစ်လည်လည် ဆင်နွှဲနေပြီး...
အလေးအနက် နှစ်လည်လည် ဆင်နွှဲနေပြီး နှစ်လည်လည် ဆင်နွှဲနေပြီး နှစ်လည်လည် ဆင်နွှဲနေပြီး...
အလေးအနက် နှစ်လည်လည် ဆင်နွှဲနေပြီး နှစ်လည်လည် ဆင်နွှဲနေပြီး နှစ်လည်လည် ဆင်နွှဲနေပြီး...
အလေးအနက် နှစ်လည်လည် ဆင်နွှဲနေပြီး နှစ်လည်လည် ဆင်နွှဲနေပြီး နှစ်လည်လည် ဆင်နွှဲနေပြီး...
အလေးအနက် နှစ်လည်လည် ဆင်နွှဲနေပြီး နှစ်လည်လည် ဆင်နွှဲနေပြီး နှစ်လည်လည် ဆင်နွှဲနေပြီး...
အလေးအနက် နှစ်လည်လည် ဆင်နွှဲနေပြီး နှစ်လည်လည် ဆင်နွှဲနေပြီး နှစ်လည်လည် ဆင်နွှဲနေပြီး...
အလေးအနက် နှစ်လည်လည် ဆင်နွှဲနေပြီး နှစ်လည်လည် ဆင်နွှဲနေပြီး နှစ်လည်လည် ဆင်နွှဲနေပြီး...
အလေးအနက် နှစ်လည်လည် ဆင်နွှဲနေပြီး နှစ်လည်လည် ဆင်နွှဲနေပြီး နှစ်လည်လည် ဆင်နွှဲနေပြီး...
အလေးအနက် နှစ်လည်လည် ဆင်နွှဲနေပြီး နှစ်လည်လည် ဆင်နွှဲနေပြီး နှစ်လည်လည် ဆင်နွှဲနေပြီး...
အလေးအနက် နှစ်လည်လည် ဆင်နွှဲနေပြီး နှစ်လည်လည် ဆင်နွှဲနေပြီး နှစ်လည်လည် ဆင်နွှဲနေပြီး...
အလေးအနက် နှစ်လည်လည် ဆင်နွှဲနေပြီး နှစ်လည်လည် ဆင်နွှဲနေပြီး နှစ်လည်လည် ဆင်နွှဲနေပြီး...
အလေးအနက် နှစ်လည်လည် ဆင်နွှဲနေပြီး နှစ်လည်လည် ဆင်နွှဲနေပြီး နှစ်လည်လည် ဆင်နွှဲနေပြီး...
အလေးအနက် နှစ်လည်လည် ဆင်နွှဲနေပြီး နှစ်လည်လည် ဆင်နွှဲနေပြီး နှစ်လည်လည် ဆင်နွှဲနေပြီး...

မတရားစီးပွားရှာသူကို ဆုံးပခြင်း

ဦးဘိုးသိ... ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား ငါလည်လှပြီ၊ လုံလှပြီ၊ ငါလုပ်သမျှ ဘယ်သူမှ မသိဘူးလို့ ထင်မနေနဲ့၊ မနေ့က 'ဟိုဟာတွေ' ကို ရောင်းလို့ရတဲ့ ငွေသုံးသောင်း ကို မနက်ဖြန် ဘယ်မအပ်ခင် ကျွပ်လာယူမယ်၊ အဆင်သင့်ပေးဖို့ လုပ်ထားပါ၊ အဲဒါ အသာတကြည် ပေးချင်ပေးပါ၊ မပေးရင် ခင်ဗျားအသက် ဖက်နဲသာ ထုပ်ထားပေတော့...။

စောရှုလက်စိတ်

ဦးဘိုးသိသည် လက်နှိပ်စက်နှင့် ရိုက်ထားသော အထက်ပါစာကို ဖတ်ရှုပြီးသည်နှင့် 'တောက်' ခနဲ တက်တစ်ချက်ခေါက်လိုက်ပြီးနောက် ဒေါဗွေနှင့် စာကို လုံးချေပြီး လွှင့်ပစ်လိုက်လေ၏။

"ထို့...မအေးပေးကလေးတွေ၊ ဝတ္ထုတွေဖတ် ရုပ်ရှင်တွေကြည့်ပြီး အရူးထ စိတ်ကူးယဉ်လိုက်လေ၊ ဒီလိုခြိမ်းခြောက်တောင်းတိုင်း ပေးရတာတွေဟာ သင်းအမေလင်ပစ္စည်းမှ မဟုတ်တာ၊ ဘာလို့ပေးရမှာလဲ"

ဦးဘိုးသီသည် ရွှေဘိုနယ်မှ ပစ္စည်းဥစ္စာအတော်အတန် ချမ်းသာသော သူဌေးကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ သူ၏သားကလေး ၁၀ နှစ်သားအရွယ် တွင် ဇနီးဖြစ်သူ သေဆုံးသွားသော်လည်း နောက်ထပ် အိမ်ထောင်မပြုသေးဘဲ သားဖြစ်သူကို မန္တလေးတွင် ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစားအဖြစ် ထားခဲ့ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် ကမူ ရန်ကုန်သို့ဆင်းလာကာ စပတ်လမ်းတွင် နှစ်ထပ်တိုက်ခန်းတစ်ခန်းကို ငှားရမ်းပြီး တပည့်တန်းများနှင့် နေထိုင်ခဲ့၏။ နဂိုပစ္စည်းအသင့်အတင့်ရှိရာတွင် ရန်ကုန်၌ အခြေစိုက်မိသောအခါ နေ့ချင်းညချင်း ကြီးပွားချမ်းသာလာခဲ့လေ၏။ ဘဏ်တိုက် သုံးလေးတိုက်တွင် ငွေနှစ်သိန်းခန့်ကို ခွဲ၍ စာရင်းသေ စာရင်းရှင် အပ်နှံထားနိုင်သည့်အပြင် လယ်ဧကများစွာလည်း ပိုင်ဆိုင်သူဖြစ်၏။

ထိုပစ္စည်းများသည် မတရားသဖြင့် တိုးတက်လာသည်ဟူ၍ သူ၏ တပည့်တန်းများမှတစ်ပါး မည်သူမျှ မရိပ်မိ မသိရှိကြချေ။ ဦးဘိုးသီသည် လူကြီးလူကောင်းအမည်ခံပြီး တိတ်တိတ်ညှိုးနောက်ကွယ်မှ ငွေစက္ကူတူ ရောင်းဝယ် ခြင်း၊ ဘိန်းရောင်းဝယ်ခြင်း၊ ခိုးရာပါပစ္စည်းများကို လက်ခံကာ ရောင်းဝယ်ခြင်း စသည်များကို တပည့်များနှင့် လုပ်ကိုင်နေသူဖြစ်လေ၏။

ဦးဘိုးသီသည် အခန်းတွင်း၌ စကြိုလျှောက်ရင်း စောရလက်ဝဲထံမှ ပေးစာကို ပြန်လည်တွေးကာ မကျေမချမ်းနိုင် ဖြစ်နေသည်။ ပြီးမှ နောက်ပေးခန်း ဆီသို့ လှမ်း၍ “ဟေ့ စံဖဲ လာစမ်း” ဟု ခေါ်လိုက်ရာ နောက်ပေးခန်းဆီမှ “ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ လာပါပြီခင်ဗျာ” ဟူသော အသံနှင့်အတူ အရပ်ဆိုးဆိုး ဗလကောင်းကောင်း ဂင်တိုတိုနှင့် လူတစ်ယောက် ထွက်လာ၏။ သူကား ဦးဘိုးသီ၏ အားအကိုးရဆုံး၊ သူနှင့်လက်ပွန်းတတီး နေထိုင်သော စံဖဲ ဆိုသော တပည့်ပင်ဖြစ်သည်။

စံဖဲ အနားသို့ ရိုသေစွာလာရပ်လျှင် ဦးဘိုးသီက စောရလက်ဝဲထံမှ ငွေညှစ်တောင်းသောစာ ရောက်နေပုံကို စုံစမ်းမေးမြန်းလေ၏။

“စံဖဲ ငါ အပြင်သွားနေတုန်း ဘယ်သူလာသလဲ”

စံဖဲက အံ့အားသင့်စွာနှင့် သူ့ဆရာ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်ပြီး...

“ဘယ်သူမှလည်း မလာပါလား ဆရာ”

ဟု ဖြေလိုက်ပြီးမှ “ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ” ဟု တစ်ဆက်တည်း မေးလိုက်၏။

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ ဟောဒီစားပွဲပေါ်မှာ စာတစ်စောင်ရောက်နေတာပေါ့”

ဦးဘိုးသီက အဖားရို စားခွဲပေါ်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြ ပြောပြန်ရာ စံဖဲ
သည် ပိုမိုရွံ့အံ့သြသွားပြန်သည်။

“ဟင်...ဟုတ်လား”

ဟု စံဖဲက ဖြေလိုက်ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရဟန်နှင့်...

“ဟာ...မှတ်မိပြီ ဆရာ၊ ခပ်စောစောက ထောင်ကဲကြီးတစ်ယောက်
အခန်းမှာပြီး ဝင်လာတယ် ဆရာ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ဦးဘိုးသီသည် နားထောင်ရင်း တစ်ချက်မျှ မျက်မှောင်ကုပ်ကာ
ဆွဲစဉ်းစားပြီးနောက်...

“အေး...နောက်တစ်ခါ သတိထား၊ ဘယ်လူစားမျိုးကိုမှ တံခါး
ဖွင့်ပေးနဲ့၊ ကြားလား”

ဟု သူတပည့်ကို မှာကြားလိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့...ဆရာ”

ဟု စံဖဲက ရိုရိုသေသေ ပြန်ပြောလျှင် ဦးဘိုးသီလည်း အဝတ်အစား
အဆင်ပြေအောင် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားလေတော့၏။ အခန်းတွင်းသို့ရောက်
လျှင် အခန်းထောင့်ရှိ မီးခံသေတ္တာသို့သွားရောက်ကာ မီးခံသေတ္တာကို သော့နှင့်
ဖွင့်လိုက်၏။ မီးခံသေတ္တာအတွင်း၌ ငွေများကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုရာ ခြေရာလက်ရာ
မတွေ့ဘဲ ထားခဲ့သည့်အတိုင်း ငွေသုံးသောင်းကိုတွေ့ရသဖြင့် စိတ်အေးသွားပြီး
မီးခံသေတ္တာကို ပြန်ပိတ်ထားလိုက်ပြီး သော့ကို ကိုယ်နှင့်မခွာ ပြန်လည်သိမ်းဆည်း
ဆောင်လိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင် လက်၌ပတ်ထားသော လက်ပတ်နာရီကို တစ်ချက်
ကြည့်လိုက်ပြီး ယနေ့ အချိန်မရှိတော့သဖြင့် မနက်ဖြန်မှ အေးအေးဆေးဆေး
ငွေသုံးသောင်းကို ဘဏ်သို့သွားသွင်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်လေ၏။

ဦးဘိုးသီသည် အဝတ်အစားလဲရင်း နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ကာ စဉ်းစား
ဆွဲခဲ့ရာ ဖြစ်နေသည်။

“စောရလက်ဝဲ” အမည်ခံ လူဆိုးသည် နယ်နယ်ရရ အစားထဲက
ဆော့ ဟုတ်မည်မထင်။ သူ့စာအရဆိုလျှင် သူ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး လုပ်ကိုင်နေ
သည့် ဒုခရိုက်တွေကို သိထားသူဖြစ်သည်။ ရှမ်းပြည်နယ်မှ နောက်ဆုံးရောက်လာ
ခဲ့သော ဘီန်းစိမ်း သုံးသောင်းဖိုး အလုပ်ဖြစ်သည်ကိုလည်း သိသည်။ ထိုငွေ
သုံးသောင်းကို ယနေ့ ဘဏ်သွင်းချိန်မရသဖြင့် မနက်ဖြန်မှ ဘဏ်တိုက်သို့

သိသိမိမိ
သိသိမိမိ
၅၀၀၀၅၅၀၀၅
သိသိမိမိ
၅၀၀၀၅၅၀၀၅

စောရလက်ဝဲ

မြည့်စုံ

မြောက်ဘက်ခြမ်း - ၅၀၀၀၅

မြောက်ဘက်ခြမ်း - ၅၀၀၀၅

မြောက်ဘက်ခြမ်း - ၅၀၀၀၅
မြောက်ဘက်ခြမ်း - ၅၀၀၀၅
မြောက်ဘက်ခြမ်း - ၅၀၀၀၅

သွားသွင်းမည်ကို သိနိုင်ပုံထောက်လျှင် စကန္တ ဒိဗ္ဗစက္ခုရရှိသော်လည်းကောင်း၊ အာတပ္ပနဗေဒင် တတ်ကျွမ်းသူသော်လည်းကောင်း ဖြစ်ရပေမည်။ ဤအကြောင်း များကို သူ့အနားတွင် ကပ်နေကြသော တပည့်အရင်းအချာ တစ်ယောက် နှစ်ယောက်သာ သိထားကြသည်ဖြစ်ရာ ဤအတိုင်းဆိုလျှင် အံ့ဩစရာကောင်း နေပြီး စိုးရိမ်စရာလည်း ကောင်းလှသည်။

သို့ဖြစ်လျှင် ရဲဘက်သို့ စောရလက်ဝဲ၏ ခြိမ်းခြောက်စာကိုပြပြီး တိုင်ကြားရလျှင် မကောင်းလော။ ပြည့်အသက်စည်းစိမ်ကို ယုတ်လတ်မြတ်မရွေး ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးလျက်ရှိသော ရဲများသည် တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်း တော့ စောရလက်ဝဲ၏ဘေးရန်မှ ကာကွယ်ပေးမည်သာဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် ဆင်အိပ်ရာ သွားနှိုးလိုက်သကဲ့သို့ စောရလက်ဝဲ တောင်းသော ငွေသုံးသောင်းကို မပေးလိုသည်နှင့် ရဲဘက်က သူ၏လုပ်ငန်းကို ရိပ်မိသိရှိ သင်္ကာမကင်းဖြစ်ကာ ခြေရာကောက်မိသွားမှာကိုလည်း စိုးရိမ်သေးသည်။

ဦးဘိုးသီသည် ရှေ့တိုးလည်း ထမ်းပိုးနှင့် နောက်ဆုတ်တော့လည်း လှည်းတုတ်နှင့် ဆိုဘိသကဲ့သို့ ဘဝမျိုး ဆိုက်ရောက်နေသဖြင့် အတန်ကြာ ဝေခွဲမရနိုင်ဘဲ နဖူးတွင် ချွေးသီးကြီးများ စို့လာသည့်တိုင် အကြံရအိုက်သွားလေ၏။

အတန်ကြာမှ တစ်စုံတစ်ရာသော အကြံကို သွား၍စဉ်းစားကာ မျက်နှာကြည်ကြည်လင်လင် ပြန်ဖြစ်လာပြီး အဝတ်အစားများကို မလဲတော့ဘဲ ပြန်လည်ဝတ်ဆင်ပြီးနောက် အခန်းတွင်းမှထွက်သွားလေ၏။ အပြင်၌တွေ့ရှိရသော တပည့်ဖြစ်သူ စံဖဲအား မည်သူလာလာ တံခါးဖွင့်မပေးဖို့၊ သူ ကိစ္စရှိသဖြင့် တစ်နာရီအတွင်း ပြန်လာမည်၊ ငွေစက္ကူတူ အရောင်းအဝယ်အတွက် ချိန်းထားသော ဦးထောင်ငါးတို့လာလျှင် ခဏစောင့်ခိုင်းထားရန် မှာကြားပြီးနောက် တိုက်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေ၏။

ဦးဘိုးသီသည် တိုက်ပေါ်မှဆင်းလျှင် တောင်မြောက်လေးပါးသို့ အကဲခတ်ကြည့်ရှုလိုက်လေ၏။ မည်သည့်မသင်္ကာစရာ လူများကိုမှ မတွေ့ရလျှင် စိတ်ချလက်ချနှင့် မနီးမဝေးရှိ အတွင်းဝန်ရုံးဆီသို့ ထွက်သွားလေ၏။ သူ၏အကြံအစည်မှာ စောရလက်ဝဲကိစ္စကို ရဲဘက်သို့ သွားရောက်တိုင်ကြားခြင်းထက် သူနှင့် ခင်မင်သိကျွမ်းသော ပြည်ထဲရေးဌာနမှ အတွင်းဝန်ကလေးထံ သွားရောက်တွေ့ဆုံကာ အကြံဉာဏ်ရယူရလျှင် ပိုကောင်းမည်ဟူ၍ပင်ဖြစ်၏။

နောက်တစ်နေ့နက်ခင်း ဖြစ်သည်။

မိုးသည် တဖွဲဖွဲရွာသွန်းလျက် ရှိလေ၏။ မိုးကရွာနေသော်လည်း နေ့တုန်းမြို့၏ထုံးစံအတိုင်း မိုးရေ ဖိုဖိုစွတ်စွတ်ထဲမှာပင် လုပ်ကိုင်စရာရှိသူတို့သည် အနားမနေနိုင်ကြဘဲ ၂၃ဟို သွားလာပြေးလွှား လုပ်ကိုင်နေကြရသည်။

ထိုအချိန်၌ စပတ်လမ်းရှိ အရှေ့ဘက်သို့ မျက်နှာမူထားသော တိုက်ဝါ ငြီးဘေးမှ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့တွင် မိုးဝင်ခိုနေဟန်ရှိသော ချူရွယ်တစ်ယောက်ကို သတိထားကြည့်လျှင် တွေ့မြင်နိုင်လေ၏။ ထိုလူရွယ်သည် အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ကြွဲကြွဲခိုင်ခိုင်နှင့် ထောက်ပံ့ပီသသော ရုပ်ရည်ရှိပြီး မိုးကာအင်္ကျီဝတ်ထားကာ သတ္တလပ်ဦးထုပ်ပွေကို ခေါင်း၌ခပ်အုပ်အုပ်ဆောင်းထားပြီး လည်တွင် လက်ကိုင်ပဝါစည်းထားသည်။ လူရွယ်သည် မိုးခိုနေရာမှ စဲနိုင်ခဲ့သောမိုးကြောင့် ပျင်းရိလာဟန်ဖြင့် တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ တစ်ဖက်ပလက်ဖောင်းဘေးတွင် မိုးရေထဲ ချိတ်ဆော့ကစားနေသော ကုလားကလေးတစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ကျွမ်းကျမ်းကြည့်နေလေ၏။

မိုးရေထဲ၌ ဆော့ကစားနေသော ကုလားကလေးကလည်း သူ၏ရှေ့တွင် ချီတိုက်ဝါကြီးသို့ လှမ်း၍လှမ်း၍ ကြည့်နေလေ၏။ သူကြည့်နေသော လှေကားရင်း၌ တစ်တောင်သာသာခန့်ရှိသော သစ်သားဆိုင်းဘုတ်လေးတွင် ဦးဘိုးသီ(ရွှေဘို) သူ့၍ ရေးဆွဲထား၏။ ထိုလှေကားအတိုင်း ဦးဘိုးသီသည် တစ်ဖက်က ခရီးဆောင်သားရေအိတ်တစ်လုံးကိုဆွဲ၍ ကျန်တစ်ဖက် ထီးတစ်လက်ကိုင်လျက် ဆင်းလာလေ၏။

ဦးဘိုးသီသည် တဖွဲဖွဲရွာနေသော မိုးကို စိတ်ပျက်စွာနှင့် လှမ်းကြည့်နေစဉ်မှာပင် တစ်ဖက် ပလက်ဖောင်းဘေးတွင် ဆော့ကစားနေသော ကုလားကလေးသည် အိမ်ထောင်ပရိဘောဂဆိုင်ဘက်သို့ လက်မြှောက်အချက်ပြလိုက်လေ၏။ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂဆိုင်ရှေ့တွင် မိုးခိုရင်း ကုလားကလေးကိုကြည့်နေသော လူရွယ်သည် ရုတ်တရက် မိမိ၏မျက်နှာကို လည်ပင်းမှ လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် စည်းလိုက်သော်။

လှေကားရင်း၌ရပ်နေသော ဦးဘိုးသီသည် ကုလားကလေးကိုသော် နည်းကောင်း၊ အနားကပ်နေသော အိမ်ထောင်ပရိဘောဂဆိုင်ရှေ့မှ လူရွယ်ကို သော်လည်းကောင်း လုံးဝသတိမထားမိပေ။

လက်တွင်းကထီးကို ဖွင့်လိုက်ပြီးနောက် အတွင်းဝန်ရုံးဘက်သို့ လျှောက်သွား၏။ ခြေလှမ်းလေးငါးလှမ်းမျှ လှမ်းမီသည်နှင့် နောက်ဘက်ဆီမှ မျက်နှာတွင် လက်ကိုင်ပဝါစည်းထားသော လူရွယ်သည် ရုတ်တရက် အနားသို့ ပြေးကပ်လာပြီး “မအော်နဲ့၊ အော်လိုက်တာနဲ့ အသက်ပျောက်သွားမယ်” ဟု လေသံမာမာနှင့်ပြောရင်း ဦးဘိုးသီ၏နှံကြားသို့ ခြောက်လုံးပြူးနှင့် တော့ချိန်ထား လေ၏။

ဦးဘိုးသီသည် အလစ်၌ ဖြန့်စားကြီး မချော့လင့်ဘဲ ခံလိုက်ရ၍ ရုတ်တရက် မှင်တက်မီသလို ဖြစ်သွား၏။ လူရွယ်က နားနားသို့ကပ်ကာ

“စောရလက်ဝဲဆိုတာ ကျုပ်ဝဲ၊ ဟန်မထွတ် ရပ်နေပါ။ ကလိကမာ ဉာဏ်များမယ်တော့ မကြံနဲ့၊ သေနတ်များမှာ အသက်ပါသွားမယ်”

ဟု သတိပေးလိုက်ရာ နဂိုက ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေရှာသော ဦးဘိုးသီ သည် စောရလက်ဝဲဟု ဆိုလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မျက်နှာ၌ ဖြူပပ်ဖြူရော်နှင့် ဖြစ်သွားလေ၏။

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

ဟု အသံတုန်တုန်ရီရီနှင့် ပြောလိုက်ရှာ၏။

မိုးကလည်း ရွာသွန်းနေသည့်အထဲ မှောင်မည်းနေသဖြင့် အမှတ်တမဲ့ အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှ မည်သူတစ်ယောက်မျှ ဤအခြင်းအရာများကို မတွေ့မြင် လိုက်ကြပေ။ တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် အနက်ရောင် ဘောက်ဆောလ်ဆလွန်းကား တစ်စီး အရှိန်ပြင်းပြင်းမောင်းလာရာက စောရလက်ဝဲအနားသို့ ကျီခနဲ ဘရိတ်အုပ် ထိုးရပ်လိုက်လျှင် စောရလက်ဝဲက ဦးဘိုးသီအား လက်မောင်းမှဆွဲကိုင်ကာ ကားဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ခေါ်သွား၏။ အဆင်သင့်ဖွင့်ပေးသော ကားတံခါးမှ နောက်ပိုင်းသို့ ဦးဘိုးသီကို စောရလက်ဝဲက အတင်းထိုးတင်လိုက်ပြီး သူပါ ဝင်ထိုင်ကာ တံခါးကို ချောင်းခနဲ ဆွဲပိတ်လိုက်လျှင် စက်မသတ်ဘဲ ရပ်ထားသော မော်တော်ကားသည် အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် နေရာမှ ဆောင့်ထွက်မောင်းနှင်သွားလေ၏။ ဦးဘိုးသီသည် ကားကူရှင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားရာက ပြန်လည်နေရာတကျ ထိုင် ပြီးသည်နှင့် စောရလက်ဝဲက...

“ကဲ...ဦးဘိုးသီ ညကတစ်ညလုံး မာကျောက်ပိုင်းထိုင်ခဲ့ရလို့ အိပ်ရေး ပျက်နေရောပေါ့၊ လန်းဆန်းသွားအောင် တစ်ရေးတမောလောက် အိပ်လိုက်ဦး ဟုတ်လား”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို အိတ်တွင်းမှ မေ့ဆေးဆွတ်ထားသော လက်ကိုင့်
ပဝါဖြင့် ဦးဘိုးသီ၏နှာဝသို့ ဖိကပ်လိုက်ရာ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့်
ရုန်းကန်နေရာသော ဦးဘိုးသီသည် ဝူးဝူးဝါးဝါး အသံထွက်နေရာမှ ငြိမ်သက်
ပျော့ခွေလဲကျသွားလေ၏။

xxxxxx

ဦးဘိုးသီသည် မည်မျှကြာမြင့်အောင် သတိမေ့သွားသည်မသိ၊ မျက်နှာ၌
အေးခနဲခံစားလိုက်ရမှ ပြန်လည်သတိရလာ၏။ မျက်လုံးကို အားယူဖွင့်ကြည့်လိုက်
သောအခါ ရုပ်ဖျက်ထားသော စောရလက်ဝဲ၏မျက်နှာကြီးကို စတင်တွေ့ရှိရ၏။

စောရလက်ဝဲသည် သူ့ကိုယ်တိုင် သတိမေ့မြောနေသော ဦးဘိုးသီကို
ရေနှင့်ပက်ဖြန်းနှိုးရာက ဦးဘိုးသီ ကောင်းစွာသတိရလာသည်ကို တွေ့ရလျှင်
အင်္ကျီကို ရင်ဘတ်မှဆွဲကာ ထထိုင်စေပြီး.....

“တော်တော်လည်း ဉာဏ်များပါလား ဦးဘိုးသီ” ဟုဒေါသသံနှင့်
မေးလေ၏။

ဦးဘိုးသီက ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့်...

“ကျုပ်..ကျုပ်..ဘာမှမသိရပါလား”

“ဘာမသိဘူးလဲ၊ ဟောဒီမှာကြည့်စမ်း”

စောရလက်ဝဲက အနား၌ ပွင့်လျက်ချထားသော ဦးဘိုးသီ၏ သားရေ
သေတ္တာကို ပြလိုက်၏။ ဦးဘိုးသီသည် ဟောင်းလောင်းဖြစ်နေသော သားရေ
သေတ္တာကိုကြည့်ရင်း စိတ်တွင်းက အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေသည်။

“ငွေတွေ တမင်ထားခဲ့ပြီး ကျုပ်တို့ကို ပတ်တီးရိုက်တာပေါ့၊
ဟုတ်လား”

ဦးဘိုးသီသည် သူ တမင်သက်သက် ဉာဏ်ဆင်ကာ သားရေသေတ္တာ
အခွံချည်း ကိုင်ဆင်းလာခဲ့သည်ကို စောရလက်ဝဲတို့ အညာမိသွားသည့်အတွက်
သဘောကျသွား၏။ သို့ရာတွင် ဟန်လုပ်ကာ တောင်းပန်ငြင်းကွယ်နေ၏။

“မ..မ..မဟုတ်ရပါဘူးခင်ဗျာ၊ ဘယ်ကမှ ငွေတွေမရှိရပါဘူး၊ ပေးချင်
တဲ့ သစ္စာပေးပါ မောင်ရယ်”

စောရလက်ဝဲက ဦးဘိုးသီပြောလိုက်ပုံကို သဘောကျဟန်နှင့် မခိုးမခန့်
ရယ်လိုက်ပြီး...

“ဒီမှာ ဦးဘိုးသိ၊ ကျုပ်ကို သူငယ်နှစ်စားမှတ်ပြီး လှိုမ့်နေလို့ရမယ် ထင်သလား၊ ခင်ဗျားမှာ ဘယ်လောက်ချမ်းသာတယ်၊ ငွေတွေဘယ်ကရခဲ့ပြီး ဘယ်ဘဏ်တိုက်တွေမှာ ခွဲအပ်ထားတယ်ဆိုတာပါ ကျုပ်အကုန်သိတယ်၊ နားလည်လား”

“ဒီ...ဒီငွေတွေဟာ စင်စင်ကြယ်ကြယ်နဲ့ရခဲ့တဲ့ ငွေတွေပါ မောင်ရင်၊ ကျုပ်ကို ဒီလို တလွဲတော့မထင်လိုက်ပါနဲ့၊ တောင်းပန်ပါရစေ”

“ဪ...ဟုတ်လား၊ ကဲ...ဒါဖြင့် ကျုပ်ကပဲ ဖွင့်ပြောပါ့မယ်ဗျာ၊ တဖြန့်နေက ဘိန်း သုံးသောင်းဖိုးလွတ်သွားလို့ အချောင်ရလိုက်တဲ့ငွေတွေ ဘယ်မလဲ၊ ဘဏ်တိုက်ကို မအပ်ရသေးဘူးလေ၊ ကျုပ် ကောင်းကောင်းသိတယ်”

ဦးဘိုးသိ၏မျက်နှာ၌ သွေးများပင်မရှိသကဲ့သို့ ဖြူဖပ်ဖြူရော်နှင့်ဖြစ်ကာ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်တုန်ရီရီနှင့် စောချွေးများ ပြန့်လာလေ၏။

“ဦး ဒီအလုပ်တွေ မလုပ်ရပါဘူး မောင်ရယ်၊ ဒီလောက်ငွေတွေလည်း တစ်ခါမှမရဖူးပါလား”

“ကျုပ်ကို ခြောင်ညာနေတုန်းပဲလား ဦးဘိုးသိ၊ ခင်ဗျား ဘာလုပ်နေ တယ်ဆိုတာ အကုန်သိပြီးသား၊ နားလည်လား၊ ဟိုတလောက ငွေစက္ကူအတု တွေ နှစ်သောင်းဖိုး အရောင်းအဝယ်ဖြစ်တာလည်း သိတယ်၊ ပြီးတော့...”

“ဘုရားပေးပေး ကျမ်းပေးပေး ကျုပ် ဒီလိုမကောင်းတဲ့အလုပ်တွေ နားလည်းမလည်ပါဘူး၊ လုပ်လည်းမလုပ်တတ်ပါဘူး မောင်ရင်ရယ်၊ မောင်ရင် လူမှားတာလည်း ဖြစ်မယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ကျုပ်ကို အထင်မှားနေ အဲ....”

“အမယ်...ကျုပ်ကိုတောင် ခင်ဗျားက ဒီလိုပြောနေတယ်၊ ထားပါ တော့၊ ကဲ...ဒါဖြင့် မနေကငွေတွေ ဒီသေတ္တာထဲထည့်ထားတာ ခုဘယ်ရောက် သွားသလဲ၊ ကျုပ်ဆီက စာရလို့ ငွေပေးရမှာစိုးတာနဲ့ တမင်ဉာဏ်ဆင်ပြီး သေတ္တာအခွံချည်း ဆွဲဆင်းလာတာမဟုတ်လား”

“မဟုတ်ရပါဘူး မောင်ရင်ရယ်၊ သေတ္တာက နည်းနည်းစုတ်နေလို့ လမ်း ၄၀ ထိပ်က သားရေသေတ္တာဆိုင်ကိုသွားပြီး ချုပ်ခိုင်းမလို့ ဆွဲဆင်းလာ တာပါ”

ဦးဘိုးသိ ပြောသည့်အတိုင်း သေတ္တာကလည်း အနည်းငယ် စုတ်ပြဲ နေသဖြင့် စောရလက်ဝဲက...

“ဒါလည်းထားပါတော့၊ နို့ ကျုပ်ပေးတဲ့စာကိုရော မရဘူးလား”

“ဘာစာလဲ”

“ငွေတောင်းတဲ့စာလေ”

“ရတော့ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကို တစ်ယောက်ယောက်က သက်သက်နောက်ပြောင်နေတာလို့ မှတ်နေတာ”

“ခုမှ တကယ်ဖြစ်နေတာ သိရတယ်ဆိုပါတော့၊ ဟား..ဟား..ဟား သဘောကုစရာကောင်းလိုက်လေဗျာ၊ ကဲ...အဲဒါလည်းထားပါတော့၊ ဒီမှာ ဦးဘိုးသီ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး လေကုန်ခံပြောမနေနဲ့တော့၊ ငွေသုံးသောင်း ဘယ်ထားခဲ့သလဲ ပြောပါ”

“ကျုပ်မှာ ဒီလောက်ငွေတွေမှမရှိဘဲနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ဖြေရပါ့မလဲ မောင်ရင်ရယ်”

“ကောင်းပြီ၊ မဖြေချင်တဲ့ပါးစပ်ကို ခြေလာအောင်လုပ်ရတာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်ပြီးနောက် စောရလက်ဝဲသည် သူ့တပည့်တစ်ယောက် ကို လှမ်းခေါ်ယူလိုက်ပြီး တပည့်အများရောက်လျှင်...

“အခန်းထဲက ဆရာဆေးအိတ် သွားယူခဲ့စမ်း” ဟု စေခိုင်းလိုက် လေ၏။ တပည့်ဖြစ်သူက “ဟုတ်ကဲ့” ဟုဆိုကာ ပြန်ထွက်သွားပြီးနောက် ချက်ချင်းပင် ဆရာဝန်များကိုင်သော ဆေးသေတ္တာအိတ်လေးဆွဲကာ ပြန်ရောက် လာ၏။ စောရလက်ဝဲသည် ဆေးသေတ္တာအိတ်လေးကို ကျင်လည်စွာဖွင့်လိုက် ပြီးနောက် အတွင်းမှ ဆေးထိုးအပ်တစ်ချောင်းနှင့် ဆေးပုလင်းတစ်လုံးကို ထုတ် ယူလိုက်လေ၏။

“ကဲ...ဦးဘိုးသီ၊ ဟောဒီထိုးဆေးဟာ အထူးဖော်စပ်ထားတဲ့ ဖွင့်အာ အင်ဂျက်ရှင်းစုံ၊ ဂျာမနီက မနည်းရှာဝယ်ခိုင်းခဲ့ရတာ၊ ဒီဆေးထိုးပေးလိုက်ရင် အထိုးခံရတဲ့လူဟာ တစ်မိနစ်အတွင်း ရူးသွားနိုင်တယ်၊ ဖြေဆေး မရှိတူး၊ ခင်ဗျား ဆေးထိုးခံမလား၊ ကျုပ်မေးနေတာကို အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောမလား၊ ဒါပဲပြော”

ဦးဘိုးသီသည် ဆေးပုလင်းနှင့်ဆေးထိုးအပ်ကိုကြည့်ရှင်း မရဲသော်လည်း ပြေးခဲ့စေ သဘောနှင့် ဘူးကွယ်နေသေး၏။

“ကျုပ်မှာ ဒီလောက်ငွေတွေမှမရှိဘဲနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ဖြေရပါ့မလဲ မောင်ရင် ရယ်”

“ကဲ...တပည့်၊ ဒီအဘိုးကြီး အသာတကြည်နဲ့တော့မရတော့ဘူး၊ မင်း သူလက်နဲ့ခြေကို မရုန်းနိုင်အောင်လို့ ကြီးနဲ့တုပ်လိုက်စမ်း”

စောရလက်ဝဲ စေခိုင်းသည့်အတိုင်း အနား၌အသင့်ရှိနေသော တပည့်က ကြီးနှင့် ဦးဘိုးသီ၏ခြေလက်များကို တုပ်နှောင်ပေးလေ၏။

“ကဲ...ဦးဘိုးသီ၊ ဘုရားတရားသာ အောက်မေ့ပေတော့၊ ငွေ သုံးသောင်းနဲ့ ကိုယ့်ဘဝကို လဲချင်တဲ့ အဘိုးကြီး၊ အရူးကြီး ရူးပေတော့”

စောရလက်ဝဲသည် ဦးဘိုးသီ၏မျက်နှာကို နေ့စေ့ကြည့်ကာ လက်တွင်း၌ အသင့်ကိုင်ထားသော ဆေးပုလင်းထိပ်ဖျားကို လွှဲသွားလေးနှင့် ဖြတ်လိုက်ပြီးနောက် ဆေးထိုးအပ်နှင့် ဆေးဖျားကို စုပ်လိုက်၏။ ပြီးနောက် ဆေးထိုးအပ်ကို အသင့်ကိုင်ထားပြီး....

“ဟေ့...အဘိုးကြီး ရုန်းနေရင် ဆေးမဝင်ဘဲ ဖြစ်နေဦးမယ်၊ ကိုင်ထားစမ်း”

ဟု စေခိုင်းလိုက်လျှင် တပည့်သည် ဦးဘိုးသီကိုယ်ကို မလှုပ်ရှားနိုင်အောင် ချုပ်ကိုင်ပေးလေ၏။

“ကဲ...ဦးဘိုးသီ၊ နောက်ဆုံးပိတ်မေးမယ်၊ ငွေသုံးသောင်း ဘယ်မှာထားခဲ့သလဲ ပြောမလား”

ဦးဘိုးသီသည် စောရလက်ဝဲ၏လက်တွင်းက ဆေးထိုးအပ်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း အံကြိတ်လိုက်ကာ....

“ကျုပ်ပြောတာမယုံလို့ မောင်ရင် လုပ်ချင်ရာလုပ်၊ မောင်ရင်လက်ထဲမှာဆိုတော့ ပြုသမျှ နုရမှာပေါ့”

ဟု ဘူးကွယ်နေသေး၏။ ချောမေးနေ၍ မရတော့မှန်းသိသဖြင့် စောရလက်ဝဲသည် ဆက်လက်မေးမြန်းမနေတော့ဘဲ ဆေးထိုးပေးရန် ပြင်ဆင်လေတော့၏။ စောရလက်ဝဲသည် ဦးဘိုးသီ၏လက်မောင်းကိုဆွဲယူကာ ဆေးထိုးအပ်ကို လက်မောင်းသားတွင်းသို့ ထိုးသွင်းလိုက်သည်နှင့် ဦးဘိုးသီသည် ရုန်းကန်ရင်း ငယ်သံပါအောင် ဟစ်အော်ပြောလေ၏။

“ဆေးမထိုးပါနဲ့၊ မ...မထိုးပါနဲ့၊ ကျုပ်ပြောပါတော့မယ်”

စောရလက်ဝဲသည် ဆေးထိုးအပ်ကို ပြန်နှုတ်ယူလိုက်ပြီး ပြုံးရွှင်စွာဖြင့်....

“အလကား အသားနာခံလို့ ဦးရယ်၊ စောစောက ပြောလိုက်ရောပေါ့၊ ကံကောင်းလို့ ဆေးကိုလွှတ်လိုက်တော့မလို့၊ ကဲ...ငွေတွေ ဘယ်ဝှက်ခဲ့သလဲ ပြောစမ်း”

“အိမ်က ကျုပ်ခုတ်အောက်က စိနပ်သေတ္တာလွတ်ထဲမှာ ထည့်ထားပါတယ် မောင်ရင်”

ဟု ဦးဘိုးသီက မဖြေချနှင့် ဖြေချင်နှင့် ဖြေလိုက်လေ၏။

စောရလက်ဝဲသည် လက်တွင်းကအပ်ကို ဆေးအိတ်တွင်းသို့ နေရာတကျ ပြန်လည်သိမ်းဆည်းလိုက်ပြီးနောက် လက်နှစ်ဖက်ကို အိတ်တွင်းမှ လက်ကိုင်ပဝါနှင့် ထုတ်သုတ်လိုက်ရင်း.....

“အစက ဖွင့်ပြောလိုက်ရောပေါ့ ဦးရယ်၊ ခုတော့ သက်သက်မဲ့ အသားနာသွားရတာပေါ့”

ဟု ရယ်သွမ်းသွေးပြောရင်း တပည့်ဖြစ်သူအား ဦးဘိုးသီ ကိုယ်ပေါ်မှ တုပ်နှောင်ထားသော ကြိုးများကို ဖြေခိုင်းလိုက်လေ၏။

“ရော...ဦးဘိုးသီ၊ ဆေးလိပ်ကလေး သောက်လိုက်ဦး” ဟုပြောရင်း စောရလက်ဝဲသည် စီးကရက်ဘူးကို ထုတ်ယူ၍တည်ရာ ဦးဘိုးသီက ရုတ်တရက် နှိုက်ယူခြင်းမပြုဘဲ စီးကရက်ဘူးကို မယုံသင်္ကာသော မျက်လုံးနှင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။

“မကြောက်ပါနဲ့ ဦးရယ်၊ ရိုးရိုးစီးကရက်တွေပါ၊ ဟော မယုံရင် ကြည့်ပါ”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို စောရလက်ဝဲသည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို အရင်ယူ မီးညှိဖွာရှုပြုလိုက်လေ၏။

ထိုအခါမှ ဦးဘိုးသီသည်လည်း စီးကရက်တစ်လိပ်ကို နှိုက်ကာ ပါးစပ်၌ တပ်လိုက်ရာ စောရလက်ဝဲက အသင့်ဓာတ်မီးခြစ်ဖြင့် မီးညှိပေးလိုက်လေ၏။

စောရလက်ဝဲသည် စီးကရက်ကို တစ်ဝက်ခန့်ကျိုးသည်အထိ ဖွာနေပြီးနောက် ဦးဘိုးသီအား သူ၏လုပ်ငန်းစဉ်အကြောင်း တရားဟောနေပြန်၏။

“ဒီမှာ ဦးဘိုးသီ၊ ကျုပ်ဟာ လူဆိုးကြီးတစ်ယောက်လို့ အမည်ခံထားပေမယ့် ဒီနေ့အထိ ကိုယ်ကျိုးအတွက် ဘာတစ်ခုမှ မတရားမလုပ်ခဲ့ဖူးပါဘူး။ သူတစ်ထူးရဲ့ အသက်တစ်ချောင်းကိုလည်း ဘယ်တော့မှ အလဟဿံ ဖယ်ပါးစေခဲ့ပါဘူး။ စင်ကြယ်တဲ့ပစ္စည်းဆိုရင်လည်း ဘယ်ခါမှ မလုယက် မတိုက်ခိုက်ခဲ့ဘူး။ သူတော်ကောင်းလူဆိုးကြီး ဆိုပါတော့ဗျာ”

ဦးဘိုးသီသည် စောရလက်ဝဲ ပြောပြနေသမျှကို ကောင်းသည် ဆိုသည်ထင်၍ ပြန်လည်မပြောဘဲ ဆိတ်ငြိမ်စွာ စီးကရက်ကို ရှုစွာရင်း နားထောင်နေ၏။

“ခု ဦးဘိုးသီဆီကရမယ့် ငွေသုံးသောင်းကိုလည်း ကျုပ်ရဲ့ကိုယ်ကျိုး အတွက် သုံးမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ မရှိဆင်းရဲ ငတ်ပြတ်နေကြတဲ့ ဦးဘိုးသီရဲ့ ရွှေဘို နယ်က တောင်သူလယ်သမားတွေကို သွားဖြန့်ဖြူးမှာပါ”

စောရလက်ဝဲသည် ဦးဘိုးသီထံမှ လုယူရရှိသည့် ငွေသုံးသောင်းကို မည်သို့မည်ပုံ အသုံးချမည့်အကြောင်း ဖွင့်ဟပြောပြပြီးနောက် သူ၏အိတ်တွင်းမှ စာအိတ်တစ်အိတ်ကို ထုတ်ယူလိုက်၏။ ပြီးလျှင် စာအိတ်တွင်းမှ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီးနောက် ဦးဘိုးသီကို လှမ်းပေး၏။ ဦးဘိုးသီသည် ဓာတ်ပုံ များကို ယူကြည့်ရင်း မှင်တက်မိသကဲ့သို့ အံ့အားသင့်သွားလေ၏။

အကြောင်းမှာ ထိုဓာတ်ပုံသည် တစ်ကြိမ်သောအခါက သူ၏သစ္စာဖောက် ဂိုဏ်းသား ဖိုးတေကို သူ့ကိုယ်တိုင် ဆုံးမရာတွင် ခြေလွန်လက်လွန် ဖြစ်သွား သဖြင့် ဖိုးတေ၏အလောင်းကို တပည့်တစ်ယောက်နှင့် သယ်မနေကြပုံပင်ဖြစ်၏။

သူသည် ဤကိစ္စကို မည်သူမျှမသိမီ ဖိုးတေ၏အလောင်းကို မီးရထား လမ်းပေါ်၌ သွားရောက်ချထားလိုက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ နောက်တစ်နေ့၌ မီးရထား ကြိတ်မိ၍ သေဆုံးသွားသော အရက်မူးသမား ဖိုးတေ၏ သတင်းတစ်ရပ် ဖြစ်ပွား ခဲ့ခြင်းဖြင့် ပြည်ပုံးကားချခဲ့ပြီဖြစ်ရာ ယခုမှ သူ၏အဓိကရန်သူ စောရလက်ဝဲပါ သိရှိနေသည်ကိုသိ၍ တစ်ကိုယ်လုံး စော့ချွေးများ ပြန်လာလေ၏။

“ဒီ...ဒီ ဓာတ်ပုံ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

စောရလက်ဝဲသည် ဦးဘိုးသီလက်တွင်းမှ ဓာတ်ပုံကိုဆွဲယူလိုက်ပြီး နောက်...

“ဘယ်လိုပဲရရ ဒါအကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဦး ဒီဓာတ်ပုံအတွက် ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ ပြောပါ မောင်ရင်”

စောရလက်ဝဲသည် ဦးဘိုးသီ၏စကားကြောင့် သဘောကျသွားဟန်ဖြင့် အသံထွက်အောင် ရယ်မောလိုက်ပြီးနောက်...

“ဒီမှာ ဦးဘိုးသီ၊ လောကမှာ ဘာဖြစ်ဖြစ် ငွေနဲ့ပေါက်ဝယ်ရင် ရမယ် လို့ ထင်နေသလား၊ အရာရာတိုင်းကို ငွေနဲ့ဝယ်ချင်တိုင်း ဝယ်လို့မရပါဘူး ဦးရယ်”

ဦးဘိုးသီသည် မျက်နှာသေကလေးနှင့်.....

“ဒါဖြင့် ဒီဓာတ်ပုံအတွက် မောင်ရင် ကျေနပ်အောင် ဦး ဘယ်လိုလုပ် ရမလဲ၊ ပြောပါကွယ်”

“ဟောဒီဓာတ်ပုံဟာ စုံထောက်ဦးကျော်ဇောလက်ထဲကို ထည့်လိုက်ရင် ခင်ဗျားရဲ့ ရှေ့တစ်မျိုး၊ နောက်ကွယ်တစ်မျိုး သီလကြောင်အလုပ်မျိုး လုပ်နေတာတွေ ဘူးပေါ်သလို ပေါ်သွားမှာပဲဆိုတာတော့ ဦးဘိုးသီ ကောင်းကောင်း နားလည်မှာပေါ့”

“ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် မောင်ရင် ကျေနပ်သလိုပြောပါ၊ ကျုပ်ကိုတော့ ကြီးစင်မပို့ပါနဲ့ မောင်ရင်ရယ်”

“ဖိုးတေကို သေစေလိုတဲ့သဘောနဲ့ လုပ်ခဲ့တာမဟုတ်၊ မတော်တဆ ခြေလွန်လက်လွန်ဖြစ်သွားတာမို့ ကြီးစင်တော့ မပို့ပါဘူးဗျာ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ မောင်ရယ်၊ ဒီပြင် ဘာမဆိုပြောပါ၊ ဦးလိုက်နာပါ့မယ်”

“တကယ်ပြောတာလား ဦးဘိုးသီ”

“အဟုတ်ပါ မောင်ရင်”

“ဒါဖြင့် ဒီနေ့ကစပြီး ခင်ဗျားအလုပ်တွေကို အကုန်စွန့်ရမယ်၊ ဒီတစ်သက် ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေချင်နေ၊ မနေရင် ဟောဒီဓာတ်ပုံကို ဦးကျော်ဇောလက် အအပ်ပဲ”

“ဦးကျော်ဇောလက်တော့ မအပ်လိုက်ပါနဲ့၊ ကျုပ်သားလေး လောကအလယ်မှာ မျက်နှာငယ်နေရာပါ့မယ်၊ မောင်ရင်ပြောသလို မကောင်းတဲ့ဒုစရိုက်အလုပ်ကြီးတစ်ခုလုံးကို စွန့်ပစ်ပါ့မယ်၊ ဦးလည်းပဲ အေးအေးဆေးဆေး နယ်ပြန်ပြီး သင်္ကန်းဝတ် တရားအားထုတ်နေပါ့မယ် မောင်ရယ်”

ဦးဘိုးသီသည် တကယ်ပင် နောင်တတရား ရဟန်ဖြင့် ပြောဆိုနေရာ စောရလက်ဝဲသည် ကျေနပ်စွာဖြင့်....

“သာဓုဗျာ သာဓု...ပြောတဲ့အတိုင်းသာ ညီညွတ်ပါစေ ဦးဘိုးသီ၊ ကဲ...ကျုပ် စပတ်လမ်းပြန်သွားပြီး ငွေယူလိုက်ဦးမယ်၊ ပြီးတော့မှ ခင်ဗျားကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ပြန်ပို့ပေးမယ် ဟုတ်လား”

ဟု ပြောပြီးနောက် စောရလက်ဝဲသည် ဦးဘိုးသီကို တမည့်အစောင့်နှင့် ထားခဲ့ပြီးလျှင် ကားလေးဖြင့် ပြန်လည်ထွက်သွားလေ၏။

xxxxx

သပိတ်ရောင် ဘောက်ဆောင်ကားလေးတစ်စီးသည် ဖရောလမ်းအတိုင်း မောင်းလာရာက ညာဘက်ချိုးကွေ့ စပတ်လမ်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်

တွင်းမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ထိုအချိန်အထိ ရေချိုးခန်းမင်းသားသည် သီချင်း တကြော်ကြော်နှင့် ရှိသေးရာ စောရလက်ဝဲသည် တစ်ချက်မျှ ပြုံးကြည့်ပြီးနောက် အခန်းတွင်းက ပြန်ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ဘုံမယောင်ဆောင်ကာ ရုပ်ဖျက်ထားသော စောရလက်ဝဲသည် ခပ်တည်တည်နှင့်ပင် ချိုင်းကြား၌ စက္ကူသေတ္တာလေးကိုပိုက်ကာ လှေကားအတိုင်း ဆင်းလာခဲ့လေ၏။ လှေကားထိပ်သို့ရောက်၍ ကားဆီသို့သွားမည်ပြုစဉ်မှာပင် “ဟေ့...စောရလက်ဝဲ လက်မြောက်လိုက်” ဟူသော အသံနှင့်အတူ သူ၏ နောက်ကျောသို့ ဝိုင်းစက်စက် အရာဝတ္ထုတစ်ခု လာရောက်ထိုးခြင်းခံရသဖြင့် လှည့်လိုက်ရာ သူ့အား ခြောက်လုံးပြူးဖြင့် ချိန်ထားသော ပတာနီသည်ကုလားကို အံ့ဩစွာတွေ့နေရလေ၏။ ထိုအခါမှ စောရလက်ဝဲသည် ပတာနီသည်ကုလားသောင် ရုပ်ဖျက်ထားသော စုံထောက်ဦးကျော်ဇောကို မှတ်မိကာ ပြုံးရယ်နှုတ်ဆက်လိုက်လေ၏။

“ဟလို...ကိုကျော်ဇောပါကလား၊ တွေ့မှတွေ့တတ်ပလေဗျာ”

“ပြေးမယ်တော့မကြန့် ကိုယ့်လူ၊ တစ်ခါတည်း ဇီဝိန်ပြုတ်သွားမယ်”

ဟုပြောရင်း စုံထောက်ဦးကျော်ဇောသည် စောရလက်ဝဲကို လက်ထိပ်ခတ်ရန် အနားသို့ တိုးကပ်သွားလေ၏။

“မရှိလို့လုပ်စား ဖြည်းဖြည်းပေါ့ စုံထောက်မင်းရယ်၊ ဘာလို့ ဒီလောက်

သောနေရတာလဲဗျာ”

ဟု စောရလက်ဝဲက လက်ကိုမြှောက်ထားရင်း လေအေးအေးနှင့် ပြောဆိုထိပြီးနောက် သူသိလိုသည်ကိုမေးနေ၏။

“ဒါထက်နေစမ်းပါဦး ကိုကျော်ဇော၊ ကျုပ် ဒီမှာရှိတယ်လို့ ခင်ဗျား

ဆယ်လိုလုပ်သိလဲဗျ၊ သေသေချာချာ သတင်းရလို့ ရုပ်ဖျက်စောင့်နေပုံထောက်တော့ အင်း...ဦးဘိုးသီ ခင်ဗျားကို လာအကြောင်းကြားထားတယ်ထင်တယ်ဗျာ”

“ဦးဘိုးသီဆိုတာ ကျုပ် ဖြူသလား မည်းသလား ခုအချိန်ထိ မသိ

သေးဘူး၊ အတွင်းဝန်ကလေးက ဒီလို..ဒီလိုပဲ သူ့မိတ်ဆွေသူဌေးတစ်ယောက်ကို စောရလက်ဝဲက စာနဲ့ခြိမ်းခြောက်ပြီး ငွေသုံးသောင်းတောင်းလို့ အကာအကွယ်

ပေးလိုက်ပါဆိုတာနဲ့ ဒီလာစောင့်နေတာပဲ”

လာပြီးလျှင် အတွင်းဝန်ရုံးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ လေးထပ်တိုက်ဝါကြီးတစ်လုံး၏ ရှေ့တွင် ထိုးရပ်လိုက်လေ၏။ ကားပေါ်မှ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် မျက်မှန်အနက်တပ်ကာ ဦးထုပ်ဆောင်းထားသော ဂါဝန်ဝတ် မျက်နှာဖြူဘုံမကြီးတစ်ယောက်သည် ဒရိုင်ဘာကို ကားစက်မသတ်ဘဲ စောင့်နေရန် မှာကြားပြီးနောက် ပလက်ဖောင်းပေါ်သို့ ဆင်းလာလေ၏။ ဘုံမကြီးသည် ပလက်ဖောင်းကိုဖြတ်ကာ တိုက်ဝါကြီး၏လှေကားဆီသို့ လျှောက်လာရာက ဘေးနှစ်ဖက်နှစ်ဖက်သို့ လျှင်မြန်သောမျက်စိဖြင့် စွေစောင်းအက်ခတ်ကြည့်လိုက်လေ၏။ တိုက်ဝါကြီး၏ဘေး အိမ်ထောင်ပရိဘောဂဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့ရှိ အမိုးအဖီအောက်တွင် ပတာနီ မြေပဲတေးလှော်သည် ကုလားတစ်ယောက်မှတစ်ပါး မည်သူမျှ မတွေ့ရသဖြင့် စိတ်အေးလက်အေးပင် လှေကားအတိုင်း အပေါ်ထပ်သို့ တက်ရောက်သွားခဲ့လေ၏။

အချိန်သည်ကား နေ့လယ်နေ့ခင်း တိတ်ဆိတ်ချိန်ဖြစ်ရာ ဦးဘိုးသီ၏ တပည့် စံဖဲသည် အခန်းတံခါး ပိတ်ထားပြီးနောက် နောက်ပေး ရေချိုးခန်းအတွင်း၌ သီချင်းတကြော်ကြော်နှင့် အော်ဟစ်ရင်း စိမ်ပြေနပြေ ရေချိုးနေလေ၏။ မျက်နှာဖြူဘုံမယောင်ဆောင်လာခဲ့သော စောရလက်ဝဲသည် အိတ်တွင်း၌ အသင့်ပါလာသော ဦးဘိုးသီထံမှ သော့ဖြင့် တံခါးကိုဖွင့်လိုက်ပြီးနောက် ဦးဘိုးသီ၏ အခန်းတွင်းသို့ ခြေသံမကြားအောင် ဝင်သွားလေ၏။ ဦးဘိုးသီ၏ အနေအထားမှာ အခန်းတစ်ဝက်သည် ဧည့်ခန်းအဖြစ် ကာရံထားရှိပြီး အလယ်ပိုင်းကို နောက်ပေးသို့သွားရန် လူသွားလမ်းလေးချိန်လှုပ်ကာ အိပ်ခန်းတစ်ခန်း ဖွဲ့ထား၏။ အိပ်ခန်းတံခါးကို အပြင်မှ သော့ခတ်ထားရာ စောရလက်ဝဲသည် နောက်ပေးဘက် အသာအကဲခတ်လှမ်းကြည့်၏။ စံဖဲသည် အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်း၌ စောရလက်ဝဲ ရောက်ရှိနေသည်ကို လုံးဝရိပ်မိသိရှိပုံမရ။ သီချင်းတကြော်ကြော်နှင့် ရေချိုးနေမြဲရှိသဖြင့် စောရလက်ဝဲသည် စိတ်အေးလက်အေးပင် အိပ်ခန်းတံခါးကို ပါလာသော သော့တွဲဖြင့် ဖွင့်လိုက်ပြန်၏။

ပြီးနောက် အိပ်ခန်းတွင်းရှိ တစ်ယောက်အိပ်ခတ်အောက်မှ ဖိနပ်ထည့်သော စက္ကူသေတ္တာဘူးလေးကိုယူကာ အဖုံးကို မ ကြည့်လိုက်ရာ အတွင်း၌ ငွေစက္ကူရာတန်အထပ်လိုက်ကို တွေ့ရလေ၏။ ငွေသုံးသောင်းစေ့ မစေ့ ရေတွက်ကြည့်ခြင်းပင် မပြုနိုင်တော့ဘဲ စက္ကူသေတ္တာအဖုံးကို ပြန်ပိတ်ပြီးနောက် အိပ်ခန်း

ဟု ပြောလိုက်၏။ ပြီးနောက် စောရလက်ဝဲ၏ ချိုင်းကြားမှ စက္ကူ
သေတ္တာဘူးကိုမြင်လျှင်....

“မှန်းစမ်း...ဘာဘူးလဲဗျ။ အထဲမှာ ဖိနပ်တော့ဟုတ်ပုံမရပါဘူး”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို စက္ကူသေတ္တာဘူးကို လက်တစ်ဖက်က ဆွဲယူမည်
အပြုတွင် စောရလက်ဝဲသည် တိမ်းရှောင်လိုက်ပြီးနောက်...

“ဟား..ဟား...ဟား...ကိုကျော်စောဟာလေ ငါးစာကိုသာမြင်တယ်။
ပိုက်ကွန်ကိုတော့ မမြင်ဘဲကိုးဗျ။ ကျုပ်ကိုသာမဲနေတာပဲ။ နောက်က ရန်သူကို
ဖြင့် မမြင်နိုင်ပါလား”

စုံထောက် ဦးကျော်စောသည် သူ၏နောက်ဆီမှ ခြေသံပြင်းပြင်းနင်းကာ
ဆင်းလာသောအသံကိုကြားရသဖြင့် ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ စောရလက်ဝဲ
ပြောသည့်အတိုင်း အပေါ်ထပ်မှ လူတစ်ယောက် လှေကားအတိုင်း ပြေးဆင်း
လာနေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုသူသည်ကား စောရလက်ဝဲ၏တပည့် မဟုတ်ချေ။
ဦးဘိုးသီ၏တပည့် စံဖဲ ဖြစ်နေ၏။

စံဖဲသည် နောက်ဖေး၌ ရေချိုးနေရာက အပြင်ထွက်လာသောအခါ သူ
ဆရာ၏အိပ်ခန်း ပွင့်နေသည့်အပြင် အိမ်ရှေ့တံခါးပါ ပွင့်နေသဖြင့် အောက်ထပ်
သို့ လှမ်းကြည့်ရာ ဘိုမတစ်ယောက်ကို ကုလားတစ်ယောက်က သေနတ်ဖြင့်
ချိန်ရွယ်ထားသည်ကို မြင်ရသဖြင့် ဘာဘာညာညာ စဉ်းစားမနေနိုင်တော့ဘဲ
စုံထောက်ဦးကျော်စောကို လူဆိုးအမှတ်ဖြင့် ဝင်လုံးလေတော့သည်။ ဦးကျော်စော
သည် အမှတ်တမဲ့ဖြစ်သဖြင့် လက်က ခြောက်လုံးပြူးလွတ်ကျကာ စံဖဲ၏
သတ်ပုတ်ခြင်းကို ခံနေရလေ၏။ စံဖဲသည် ဦးကျော်စောကို အတင်းချုပ်ဖမ်းထား
ရင်း “သူခိုး...သူခိုးပါဗျီ” ဟု သံကုန်ဟစ်အော်နေတော့၏။ ဤအချိန်၌
စောရလက်ဝဲသည် အသင့်စက်နှိုးရပ်ထားသော ကားပေါ်သို့ တက်ရောက်ကာ
လိုရာခရီးသို့ မောင်းနှင်ထွက်သွားလေတော့၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ စုံထောက်ဦးကျော်စောသည် စံဖဲနှင့် နပန်းလုံးခွဲ
ရ၍ တစ်ကိုယ်လုံး ကိုက်ခဲနာကျင်နေသဖြင့် ရုံးမှခွင့်ယူထားရလေသည်။
သူ၏အိပ်ခန်းတွင် နားနေလဲလျောင်းနေစဉ် ကလေးတစ်ယောက် လာရောက်ကာ
လမ်းသွားလူကြီးတစ်ယောက်က ပေးခိုင်းလိုက်သည်ဟုဆိုကာ စာတစ်စောင်
ပေးသွားသဖြင့် ဖွင့်ဖောက်ဖတ်ရှုလိုက်ရ၏။

ကိုကျော်စော

နှိုင်းကျော်စုံထောက်ကြီးတစ်ယောက်လုံးကို ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ နပမ်းရုံးခိုင်းရတဲ့အတွက် ဝမ်းချည်းပါတယ်ဗျာ၊ ဦးဘိုးသီသီက ငွေသုံးသောင်းကို ကျွပ်ဘာလုပ်ဖို့ယူခဲ့ရသလဲဆိုတာ မကြာခင်အတွင်း သတင်းစာတွေထဲမှာ ပါလာ လိမ့်မယ်၊ ဒါပါပဲ၊ နောက်များမှ တွေ့ကြသေးတာပေါ့။

မြန်လည်၍ တွေ့ဆုံသည့်တိုင်အောင်....

စောရလက်ဝဲ

(သူတော်ကောင်းလူဆိုးကြီး)

စာမှာ လက်နှိပ်စက်ဖြင့် ရိုက်ထား၏။ စုံထောက်ဦးကျော်စောသည် တက်တစ်ချက်ခေါက်လိုက်ပြီးနောက် စာကိုလုံးချေပြီး မနေ့ကဒက် ဖြင့် လက်မောင်းတစ်ဖက်နာနေခြင်းကို မေ့လျော့ကာ ဒေါပွပွနှင့် လွင့်ပစ် ချိတ်ရာ လက်မောင်းတစ်ဖက် နာသွားသဖြင့် ရှုံ့မဲ့သွားရှာလေ၏။

နောက်များမကြာမီ မြန်မာသတင်းစာအသီးသီးတွင် “သူဌေးတစ်ဦး၏ စာအုပ်” ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ရွှေဘိုနယ်မှ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးနေသော သူလယ်သမားများကို သူဌေးဦးဘိုးသီက တစ်အိမ်ထောင်လျှင် ငွေတစ်ရာ နှင့် ဆန်တစ်အိတ် ဆီတစ်ပုံးကျ ဝေငှသွားကြောင်း ဖော်ပြထား၏။ နောက်ဆက်တွဲ သတင်းအဖြစ် ဝေတ်လမ်းမှ ဦးဘိုးသီသည် လောကီ၌မပျော်ပိုက်သဖြင့် ဝတ်ကြောင် ချိတ်ကာ သင်္ကန်းဝတ်သွားသည့်အကြောင်းများပါ ပါရှိလာသည်ကို တွေ့ရ လေ၏။

ဤသတင်းများကို ဖတ်ရှုမိသော စုံထောက်ဦးကျော်စောသည် မြေမြေ နှိုင်း ဖြေငြိတ်ကာ “ဧကန္တ ဒါတွေဟာ စောရလက်ဝဲရဲ့ လက်ချက်တွေပဲ” ဟု သတိပေးပြောဆို ညည်းလိုက်မိလေ၏။

(စက်တင်ဘာလ၊ ၁၉၄၆ ခု)

[Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

ပုဂံလမ်း ရွှေဘာဘူကို တစ်ပတ်ပိုက်ခဲ့ပုံ

များပြားလှစွာသော နိုင်ငံခြားသားတို့သည် မြန်မာပြည်၏အရိပ်ကို လာရောက်ခိုလှုံကြရင်း မြန်မာအမျိုးသားများအပေါ်တွင် နည်းအမျိုးမျိုး လမ်းအပုံပုံ တို့နှင့် သွေးစုပ်ခဲ့ကြသည်မှာ အများအသိပင်။

စစ်ဖြစ်လာမှ ဒင်းတို့တစ်တွေ စစ်ပြေးကုန်ကြသဖြင့် ဗမာများ အနည်းငယ် အသက်ရှူချောင်သာ ချောင်သာတော့ရ၏။ သို့ရာတွင် စစ်ကြီးပြီးသော အခါတွင် ထူးမခြားနားပင် သင်းတို့သည် ဟိုကသည်က အလျှိုလျှိုပေါ်ပေါက် ပြန်ရောက်လာကြကာ မြန်မာများအပေါ်၌ သွေးစုပ်ခြင်းအလုပ်ကို အားထုတ်မြဲ ထုတ်ပြန်ချေသည်။

မြန်မာတောင်သူလယ်သမားများအား သွေးအစုပ်ဆုံး ချစ်တီးများ ဆိုရှယ်လစ်စနစ်ကြောင့် ပပျောက်သွားသော်လည်း အခြားသော သွေးစုပ်လူမျိုးခြား များကား ယနေ့တိုင် မပပျောက်သေးသည်ကို လူတိုင်းဝန်ခံရပေမည်။

နိုင်ငံခြားသားများစွာတွင် အချို့သော စိန်ဘာဘူ၊ ရွှေဘာဘူတို့၏ အစိုးရအပေါ်နှင့် လူထုအပေါ် လက်တစ်လုံးခြား ညစ်ပတ်မှုများကား များပြား လှချေ၏။ အရောင်းအဝယ်ပြုရာတွင် ထက်ဝက်အမြတ်တင်ရောင်းကြ၏။ သို့မဟုတ်

အလေးချိန်နှင့်ဝယ်သည်ကို ရောင်းတော့ ရွှေဒင်္ဂါးချိန်နှင့် ရောင်းကြ၏။ သင်းတို့ ညစ်ဝတ်မှုများကို အချို့ကသိကြသော်လည်း စိန်ရွှေရောင်းဝယ်ရေးတွင် သင်းတို့ လူစုသာ လက်ဝါးကြီးအုပ်နေသဖြင့် သူတို့နှင့်မကင်းနိုင်သောကြောင့် မျက်စိမှိတ် ကာ ဆက်ဆံဝယ်ယူရောင်းချရရှာတော့သည်။

နိုင်ငံတော်အစိုးရအပေါ် လိမ်လည် မရိုးဖြောင့်မှုများကား အခြားမဟုတ်။ အခွန်အကောက်မပေးသွင်းဘဲ စိန်၊ ရွှေ ခိုးသွင်းခြင်း၊ ကျောက်ခိုးသွင်းခြင်းများနှင့် နိုင်ငံခြားသို့ ဥပဒေမဲ့ ငွေခိုးပို့ခြင်းများပင်ဖြစ်ကြ၏။ ဦးကျော်စောတို့လူစု၏ ကြိုးပမ်းချက်ကြောင့် မကြာခဏလိုပင် ဥပဒေမဲ့ကျူးလွန်သော ၎င်းအမှုများ ဖမ်းမိသည်ဟု ကြားသိရ၏။ အထူးသဖြင့် တရုတ်များ ဟောင်ကောင်နှင့် တရုတ် ပြည်ဘက်မှ ရွှေခိုးသွင်းခြင်းများကို ဖမ်းဆီးရမိခဲ့၏။ ဉာဏ်များလှစွာဖြင့် တရုတ် တို့က ဓာတ်ခဲထဲတွင် ရွှေထည့်ယူခြင်း၊ ရွှေသော့တွဲများ နီကယ်စိမ်ယူလာခြင်း၊ မော်တော်ကား ချိုက်တွင်းတွင် ဝှက်ယူလာခြင်း စသည်များဖြင့် ကတ်ကတ် သတ်သတ် ခိုးသွင်းတတ်ကြ၏။

ကုလားများကမူ ထိုနည်းများကို အသုံးပြုကြဟန် မတူချေ။ ထို့ကြောင့် စိန်ရွှေဥပဒေမဲ့ ခိုးသွင်းခြင်းများ ဖမ်းဆီးရမိရာတွင် ကုလားထက် တရုတ်က ပိုများနေသလားမသိ။ ကုလားများကား တရုတ်ထက် ရိုးသားလွန်း၍တော့ မဖြစ်နိုင်ပေ။ အဘယ်ကြောင့်မူ မဂိုလမ်းတစ်ဝိုက်မှ စိန်ဘာဘူ၊ ရွှေဘာဘူများ၏ ရာဇဝင်ကို တစေ့တစောင်း အကဲခတ်လေ့လာကြည့်လျှင် သိနိုင်၏။

ဥပဒေမဲ့ ငွေခိုးပို့ခြင်းများနှင့်ပတ်သက်၍ ကုလားများ အသုံးအပြုဆုံး နည်းတစ်နည်းမှာ မြန်မာပြည်မှ မြန်မာမလေးများကို ငှားရမ်းကာ သားမယားအဖြစ် ဟန်ဆောင်စေပြီး မူလွတ်သို့ ယူဆောင်သွားလိုသော ငွေများကို အငှားမယားအား စိန်ထည်ရွှေထည်များ ဝယ်ခြမ်း၍ ဝတ်ဆင်ခေါ်ယူသွားခြင်းဖြစ်၏။ ဥပဒေအရ မည်သို့မျှမတတ်နိုင်သဖြင့် အကောက်ဘက်မှ လက်ပိုက်ကြည့်နေရ၏။ မိုက်မဲ လှစွာ ငွေလေးအနည်းငယ်မျှဖြင့် မြန်မာတစ်မျိုးလုံး နစ်နာအောင် ပြုလုပ်သော မိန်းမမိုက်များအနက် အချို့မှာ တန်ပြန်ဒဏ်ကို ခံလိုက်ကြရချေ၏။

ယင်းကား အခြားမဟုတ်၊ အချို့သော ကုလားတို့သည် အငှားမယား အဖြစ် ခေါ်ဆောင်လာသော မြန်မာမလေးများကို မြန်မာပြည်သို့ ပြန်မလွှတ်တော့ဘဲ ကုလားပြည်တွင် ရောင်းစားကြခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ကုလားတို့မှာ ရှေးကလို လွယ်လွယ်ကူကူ အငှားမယားများ ခေါ်ယူရရှိနိုင်ခြင်း မရှိပြန်တော့ချေ။

ထိုအခါ သူတို့သည် နည်းသစ်ကို အသုံးပြုလာကြပြန်၏။ ယင်းကား အခြားမဟုတ်၊ ကုလားပြည်သို့ မှာကြားထားသော ကုန်ပစ္စည်းတစ်ခုကို တကယ် ကျသင့်သောတန်ဖိုးထက်ပို၍ ပြေစာတွင်ရေးစေကာ နောက်မှ ကုမ္ပဏီနှင့် နားလည် မှုယူကာ သူတို့ပို့လိုသော ငွေကို စာဖြင့် စေကြားထုတ်ယူခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ဒါလည်း ဦးကျော်စောတို့လူစု၏ ကြိုးပမ်းချက်ဖြင့် မကြာခဏမီနေ့ ပြန်ရာ သင်းတို့ ဘယ်နည်းဘယ်လမ်းဖြင့် လက်တစ်လုံးခြား အစိုးရကို လှည့်စား ဦးမည်မသိပေ။

ယခုဖော်ပြမည့် အဖြစ်အပျက်လေးမှာ မရိုးသားသော စိန်ဘာဘူ ရွှေဘာဘူအချို့၏ ကိုယ့်ဂျူးကိုယ်ပတ်ခုံပုံလေးပင်ဖြစ်၏။

အချိန်မှာ ၁၉၄၈ ခုနှစ်လောက်ကပင်ဖြစ်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း ရှေးအစဉ် အဆက်ဆက်က ဆန်ချေး ရွှေချေး ကစားစရာ မဂိုလမ်းမှာ ဥဒဟိုသွားလာနေ ကြသော ကား၊ လူများဖြင့် စည်ကားနေလေ၏။

အချိန်မှာ မွန်းတည့်လုပြီဖြစ်သော်လည်း ရွှေဆိုင်အချို့မှာ သဲသဲမဲမဲ ရောင်းဝယ်နေကြတုန်းပင် ရှိကြ၏။ အချို့ဆိုင်တို့မှာမူ ထမင်းစားပြန်ကုန်ကြ၍ အစောင့်လောက်သာလျှင် ရှိကြ၏။ လမ်းဘေးပလက်ဖောင်းပေါ်သို့ပင် ကျူးကျော် ဆောက်လုပ်ထားသော ရွှေဆိုင်များ၌ကား ဗမာအချို့ ဆိုင်ထိုင်၍ ရောင်းနေ၏။ သို့ရာတွင် ဝယ်ယူသူနည်းပါးလှစွာဖြင့် ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့နိုင်လှသည်။ ကုလားကို မတုနိုင်သေးကြ။

ထိုဆိုင်များနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တိုက်ခန်းကြီးများ၌ကား မှန်စီရိုကြီးငယ် တို့ဖြင့် ထည့်သို့ထားအပ်သော စိန်ရွှေရတနာတို့ ပေါများသလောက် ဝယ်ယူသူ တို့ မပြတ်ရှိလေသည်။ တစ်ဆိုင်နှင့်တစ်ဆိုင်ဆက်လျက် တိုက်တန်းလျားတစ်ခု တည်းတွင် တည်ရှိကြရာ တတိယမြောက်အခန်းမှ ရွှေဆိုင်သို့ အမှတ်တမဲ့ လှမ်း၍ကြည့်လိုက်လျှင် စိန်ပွဲစားဖြစ်ဟန်တူသော ဖြူဖြူဖွေးဖွေး တပိုက်တထွေး လုံးကြီးပေါက်လှ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်နှင့် ပွဲစားဘာဘူကြီးတို့ ချောင်တစ်ချောင် တွင် တိုးတိုးတိတ်တိတ်နှင့် ဘာတွေများ ပြောနေကြသည်မသိ၊ ခေါင်းချင်းဆိုင် မတတ် ရှိကြသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် စိန်ပွဲစားမကြီးက မျက်စိမျက်နှာလေး နှင့် ဆွဲလိုက်သည်ကို ရွှေဘာဘူသည် သနပ်ခါးနို့ကို ရှူရှိုက်ရင်း ခေါင်းခါခါ လည်ခါခါနှင့် ရွှေဘော်တော်ကျနေလေ၏။

ထို့နောက် အပေးအယူမတည့်ကြဟန်ဖြင့် မိန်းမကြီးက နေရာမှထကာ ဆိုင်တွင်းမှထွက်လာလျှင် ဘာဘူကြီးလည်း ရှေ့တွင်ချထားသော ပစ္စည်းများကို သေချာစွာ ပြန်လည်သိမ်းဆည်းပြန်လေ၏။ ၎င်းတို့သည် စိန်ရွှေများကား မဟုတ်။ ပြင်သစ်ကျောက်နီအရိုင်းများဖြစ်သည်။ ဆာလာအိတ်တွင်းသို့ သေချာစွာ ပြန်၍ ထည့်လိုက်ပြီး ဆာလာအိတ်ကို မနီးမဝေး သော့တန်းလန်းနှင့် သံသေတ္တာတွင်း သို့သွင်းကာ သော့ခတ်သိမ်းဆည်းလိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ဆိုင်တွင်းသို့ လူတစ်ယောက် ဝင်လာသံကြားရသဖြင့် ဘာဘူက လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ဆိုင်သို့ ငွေကြယ်သီး ငွေဖလား စသော ငွေထည် ပစ္စည်းအမျိုးမျိုး လက်ခစားဖြင့် လာရောက်သွင်းနေကျ ငွေပန်းတိမ်ဆရာလေး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ပန်းတိမ်ဆရာကပင် စတင်ကာ....

“ဘာဘူကြီး နေကောင်းလား၊ ပစ္စည်းတွေပြီးလို့ လာပို့တယ်”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို လွယ်အိတ်တွင်းမှ သူ၏ချွေးဖြင့် ရင်းနှီးပြီးမြောက် ခဲ့ရသော ငွေထည်ပစ္စည်းများကို ပေးအပ်လေ၏။ ဘာဘူလည်း ငွေထည်များကို လက်ရာသေသေသပ်သပ် ရှိ မရှိ စစ်ဆေးပြီး အချိန်ပြည့် မပြည့်၊ ငွေပြည့် မပြည့် ကျနစေ့စပ် စစ်ဆေးကျေနပ်မှ ပစ္စည်းများကို ငွေထည်ပစ္စည်းများချည်း အလှပြရာ မှန်စီရိုလေးတွင်းသို့ ထည့်ထားလိုက်၏။ ပြီးနောက် ကျသင့်သော အခကို တွက်ချက်၍ ငွေများရှင်းပေး၏။

“ဘာဘူကြီး ဒီတစ်ခါ ရွှေထည်လေးများ စမ်းအပ်ပါလား၊ ကျွန်တော် ရွှေထည်လုပ်တတ်ပါတယ်” ဟု ပန်းတိမ်ဆရာလေးသည် ငွေထည်ချည်းကိုင် ရ၍ တွက်ခြေမကိုက်သောကြောင့် ရွှေထည်အပ်လိုအပ်ပြီး တောင်းခံရှာလေသည်။

ဘာဘူကြီးက တအောင့်မျှ မျက်မှောင်ကြုတ်စဉ်းစားနေပြီးမှ...

“ခင်ဗျား ရွှေထည်ကိုင်နိုင်ပါ့မလား” ဟု မေးစစ်နေပြန်၏။

“ကိုင်နိုင်ပါတယ်၊ လက်ရာမသေသပ်ရင် လက်မခံပါနဲ့၊ ဘာဘူကြီး စမ်းခိုင်းကြည့်ပါ”

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ် အစမ်းအပ်ကြည့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ အလျော့တွက် တော့ မပေးနိုင်ဘူး”

“ခင်ဗျာ”

ဟု ပန်းတိမ်ဆရာက နားမလည်ဟန်ဖြင့် မေးလိုက်ပြီးမှ အလုပ်မရ တော့မှာစိုးသောကြောင့် ကပျာကယာ သူ့စကား ပြန်ချော့လိုက်ရလေ၏။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ထုံးစံအတိုင်း အလျော့တွက် မပေးချင်နေပါ၊ ကျွန်တော် လုပ်ပါ့မယ်”

ဟု ပန်းတိမ်ထုံးစံ အထည်ကြီးအသေးလိုက်၍ အလျော့တွက် နှစ်ရွေး မှသည် သုံးရွေးအထိ အပ်သူကပေးရသည်ကို နားလည်သော ပန်းတိမ်ဆရာမှာ အလုပ်ရလျှင် ဘယ်သို့ အလျော့တွက်အတွက် ရွှေခိုးရမည်ကို ဉာဏ်နီဉာဏ်နက် ထုတ်နေရရှာလေ၏။

“ကောင်းပြီ၊ ခု ရွှေဘီးတစ်ခုလုပ်ဖို့ အပ်လိုက်မယ်၊ လက်ခဲ ဘယ် လောက်ပေးရမလဲ”

“ပြောနေရသေးလား ဘာဘူကြီးရယ်၊ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့”

ရိုးသားသော ပန်းတိမ်ဆရာသည် မဂိုလမ်းပါး မဝသေးဘဲ ပန်းတိမ် လောက စည်းကမ်းထုံးစံအတိုင်း နှစ်ဆယ် နှစ်ဆယ့်ငါးရာခိုင်နှုန်း ဖို့ရှင်က ယူတတ်ရသော စနစ်မျိုးနှင့် အပ်လိမ့်မည်ဟု ထင်နေ၏။ နောက်မှ ဘာဘူကြီး ၏နှုတ်မှ လက်ခဲနှုန်းထားကို ကြားသိရသောအခါ သူ့ခမျာ မီးသွေဖိုးပင် မလုံ လောက်အောင်ရှိသည်ကို တွေ့ရ၍ စိတ်ပျက်သွားလေ၏။

“ပြောတဲ့အတိုင်းလည်း မထားပါနဲ့ ဘာဘူကြီးရယ်၊ ကြည့်ထားပါဦး”

ဟု တောင်းပန်ရှာသော်လည်း သူတို့အဖို့ လက်ခဲဖြတ်ပိုင်းရှိနှုန်းမှ တစ်ဝက်မသေချာလျှင် လက်မခံသော ကိုဘာဘူက တွင်တွင်သာခေါင်းခါရင်း...

“ခင်ဗျားမို့လို့ ကျုပ်က အာမခံမတောင်းတာ၊ ဒီဈေးထက် ပိုမပေး နိုင်ဘူး၊ လုပ်ချင်လည်းလုပ်”

ဟု တင်းတင်းမာမာ ပြန်ပြောလေ၏။

ယခုမှ တောမှ သောင်းကျန်းသူဘေးကြောင့် ရန်ကုန်မြို့ပေါ်သို့ ပြေး လာခဲ့ရသော ပန်းတိမ်ဆရာလေးမှာ အဆက်မပေါ်ခင် မဂိုလမ်း ကိုဘာဘူ၏ ဈေးနှိမ်ခြင်းကိုသိသော်လည်း နောက်ဆုံး၌ကား လက်ခဲလိုက်ရရှာတော့၏။

“ကဲ...ကဲ...ပေး ပေး၊ ဘာဘူကြီးပြောတဲ့အတိုင်းပဲ လုပ်ပါ့မယ်၊

နောက်တစ်ခါတော့ ပိုပေးနော်”

ဟုပြောမှ ကိုဘာဘူလည်း တပြုံးပြုံးနှင့်ဖြစ်သွားလေ၏။

ပြီးနောက် လက်မှတ်ထိုးယူ ချိန်စရာတွယ်စရာရှိသည်များ ပြုလုပ် ပြီးစီးလျှင် ဘာဘူလည်း ဆိုင်ကို အစောင့်နှင့်ထားခဲ့ကာ ထမင်းစားရန် အိမ်သို့ ခဏပြန်သွားလေ၏။ သုံးမိနစ်ခန့်အကြာတွင်ပင် အခြား ဘာဘူအလုပ်သမားများ ရောက်လာကြမှ ပန်းတိမ်ဆရာလေးလည်း နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်သွားလေတော့၏။

နောက်တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် ပန်းတိမ်ဆရာသည် အပ်နှံသောအထည် များ ပြီးစီးသဖြင့် လာရောက်ပို့ပြန်လေ၏။ ထုံးစံအတိုင်း ဆိုင်ရှင်ဘာဘူကြီး ကိုယ်တိုင် လက်ခံစစ်ဆေးပြီးနောက် ငွေများပေးချေပြီးလျှင် နောက်ထပ်အထည် များ ထပ်မံလက်ခံယူပြန်၏။ ဘာဘူကြီး လက်မှတ်ထိုးစရာ ချိန်တွယ်စရာများ ယူလာပြီးနောက် မွန်းတည့်လာသည်နှင့် ခါတိုင်းလိုပင် ဆိုင်ကို အစောင့်နှင့် ထားခဲ့ကာ အိမ်သို့ ထမင်းစားပြန်သွားလေ၏။

ဆိုင်တစ်ဆိုင်လုံးမှ အစောင့်ကုလားလေးတစ်ယောက်သာ ရှိသည်ကို တွေ့ရလျှင် ပန်းတိမ်ဆရာလည်း ဥပါယ်တံမျဉ်ဖြင့် အစောင့်ကုလားလေးကို နောက်ပေးသို့ ရေခပ်ခိုင်းလိုက်ပြီး ကုလားလေး ဝင်သွားလျှင် မနီးမဆေးမှ သံသေတ္တာ ရှိရာသို့ ပြေးလွှားကာ ပါလာသော သော့တူဖြင့်ဖွင့်၍ ဆာလာအိတ်ကို ဆွဲထုတ် လိုက်ပြီးနောက် ဆိုင်တွင်းမှ ကပျာကယာထွက်လာလျက် ဆိုက္ကားတစ်စီးပေါ် တင်ယူထွက်သွားလေတော့၏။

ကုလားလေး ရေခပ်ရာမှ ပြန်ရောက်လာသောအခါ ပန်းတိမ်ဆရာကို မတွေ့ရတော့ပေ။ သို့ရာတွင် ကလေးသူငယ်ပီပီ ဘာမှမတွေးတောမိဘဲ ရေခွက် ကို ပြန်ယူသွားထားလိုက်လေ၏။

များမကြာမီအတွင်းမှာပင် ထမင်းစားပြန်သွားကြသော ဘာဘူအလုပ် သမားများ အလုပ်ခွင်သို့ ပြန်ဝင်လာကြလေ၏။ ထိုအချိန်ထိ မည်သူမျှ မရိပ်မိ ကြသေးပေ။ ၎င်းနောက် ဆိုင်ရှင်ဘာဘူကြီး ပြန်ရောက်လာ၏။ သူလည်း လုံးဝ သတိမရသေးဘဲ ဘီဒီတစ်လိပ်နှင့် ပဲလုံးစီရင်း ရပေါက်ရလမ်းများကို တွေးတော နေစဉ် ဆိုင်တွင်းသို့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ဝင်ရောက်လာလေ၏။ လွန်ခဲ့သော တစ်ပတ်ခန့်က ကျောက်နီရိုင်းများကြည့်သွားသော စိန်ပွဲစားမိန်းမကြီးဖြစ်ရာ ဒီတစ်ခါ သူ့ကျောက်တွေ စွံချေပြီဟု တွက်မိသော ဘာဘူကြီးမှာ အမားတွေ ဆလံတွေ မွန်သွားစေရင်း ခရီးဦးကြိုပြုလေ၏။

“ဘာဘူတို့ဥစ္စာ အချောင်သွင်းလာတဲ့ဟာတွေပဲ၊ လျှော့ပါဦး”

ဟု မိန်းမကြီးက နောက်ဆုံးဈေးသစ်ခြင်းဖြင့် ဆစ်သေး၏။ သို့ရာတွင် အရောင်းအဝယ် နှော့ကြေနေသော ဘာဘူက ဆလံတွဲသာ အထပ်ထပ်ပေးနေကာ ဈေးကို တစ်ပြားမှလျှော့မပေးဘဲ တင်းခံနေသဖြင့်...

“ကဲ...ကဲ...ပေါက်ဈေး တစ်ဗလီ ၄၅ ကျပ်ဈေးပဲ ထားပါတော့၊ ပွဲခ တော့ ထုံးစံအတိုင်းနော်၊ တစ်ရာ ၅ ကျပ်ပဲ”

ဟု သူ့အတွက် ဆစ်ရပြန်၏။

ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ ပွဲခမှ မပေးလျှင် ‘လန်’တော့မည်မှန်း သိသော ကြောင့် ဘာဘူလည်း ကောင်းပါပြီဟု ဝန်ခံလိုက်ရပြီးနောက် မနီးမဝေးရှိ သံသေတ္တာသို့ ချဉ်းကပ်သွားလေသည်။ အိတ်တွင်းမှ သော့ထုတ်ယူကာ ဖွင့်မည် ပြုလိုက်စဉ် ထူးဆန်းစွာ သံသေတ္တာသော့က ပွင့်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရ၍ ထိတ်လန့်သွားမိ၏။ ကပျာကယာ သေတ္တာဖုံးကို လှုပ်လိုက်မိလျှင် ဆာလာအိတ် ကို မတွေ့ရသောအခါတွင်ကား ဘာဘူကြီးမှာ ပျာယာခတ်သွားတော့၏။ အခြား သော ဘာဘူကုလားများပါ ဆူညံဆူညံနှင့် ဖြစ်ကုန်ကြရာ ပွဲစားမိန်းမကြီးမှာ နားမလည်နိုင်အောင် ရှိရလေ၏။

“ဟဲ့...ဘာဘူလေး ဘာဖြစ်ကြလို့လဲ” ဟု ဘာဘူ အလုပ်သမား တစ်ယောက်ကို မေးနေစဉ်မှာပင် ဘာဘူကြီး ရောက်လာကာ သံသေတ္တာထဲတွင် သော့ခတ်သိမ်းဆည်းထားသော ကျောက်နီဆာလာအိတ် ပျောက်သွားကြောင်း မျက်စိမျက်နှာပျက်ပျက်ဖြင့် ပြောပြတော့၏။

“ဒါဖြင့် ပုလိပ်တိုင်လိုက်ပါလား၊ မြန်မြန်တိုင်မှပေါ့”

ဟု ပွဲစားမိန်းမကြီးက စေတနာနှင့်တိုက်တွန်းသော်လည်း ကုလား များမှာ ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ရမ်းရင်း...

“ပုလိပ်တိုင်လို့မဖြစ်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ပါ အဖမ်းခံရမှာပေါ့၊ ကိစ္စမရှိ ပါဘူး၊ ဖြည်းဖြည်းစုံစမ်းကြည့်ရင် ပေါ်လာမှာပဲ”

ဟုပြောလျှင် မိန်းမကြီးမှာ ကုလားများကိုယ်စား အားမလိုအားမရ ဖြစ်နေလေ၏။

“ကျောက် ဘယ်လောက်များ ပါသွားသလဲ ဘာဘူ”

“သိပ်မများပါဘူး၊ ဗလီသုံးရာကျော်ပါ”

ဟု ဘာဘူက ဖြေလိုက်လျှင် မိန်းမကြီးမှာ သူ့ပစ္စည်းဆုံးရှုံးရသလို ရင်ဘတ်ကို လက်ဝါးပြားကြီးနှင့်ဖိရင်း.....

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ဘာဘူရယ်၊ တစ်ဖလီ ၄၅ ကျပ်ပေါက်ဈေးနဲ့ဆိုရင် သောင်းလေးထောင်လောက် တန်နေပါလား၊ ကျွတ်...ကျွတ်”

ဟု စုတ်သတ်၍ ပြောပြီးနောက်...

“ဒီလောက် ပစ္စည်းအဖိုးတန် ပျောက်သွားတာပဲ ဂတ်ကို တိုင်သာ တိုင်ပါ၊ ပိုက်ဆံ ထပ်ကုန်ရမှာ မကြောက်ပါနဲ့ ဘာဘူကြီး” ဟု ပုလိပ်တိုင် ဖို့ရာ ထပ်မံတိုက်တွန်းနေပြန်ချေ၏။

သွဝမ်းနာ သူသာလျှင်သိသော ဘာဘူက ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင် ရမ်းရင်း...

“အမာ မသိဘူးနော်၊ ပုလိပ်တိုင်လိုက်ရင် ဒီပစ္စည်းတွေ ဘယ်က ရသလဲ ဘာလဲ ညာလဲနဲ့ ကျွန်တော်တို့ပါ အချုပ်ခံရမယ်”

ဟု ပြောတော့မှ မိန်းမကြီးမှာ ဘာဘူများ၏ ကိုယ့်ပစ္စည်းအဖိုးတန် သူတစ်ပါး အနိုးခံရရက်နှင့် ပုလိပ်မတိုင်ဝံ့သော ‘ဝမ်းနာ’ ကို ရိပ်မိသလိုလို ရှိတော့၏။ ထိုအချိန်က နိုင်ငံတော်အစိုးရက ကျောက်သွေးသမားများ ဘာဘူ ကုလားများ၏ အဆမတန် အမြတ်ကြီးစား ဈေးကစားချင်တိုင်း ကစားကြခြင်း ၏ဘေးမှ တစ်နည်းတစ်လမ်း ကာကွယ်သောအားဖြင့် နိုင်ငံခြားမှတင်သွင်းသော ကျောက်ရိုင်းများကို လိုင်စင်အကန့်အသတ်ဖြင့် ခွင့်ပြုပြီး လိုင်စင်များကိုလည်း ကျောက်သွေးဆရာများ အစည်းအရုံးသို့သာ ပေးထားခိုက်ဖြစ်လေသည်။

အချို့ ဘာဘူများက ဗမာကျောက်သွေးသမားများထံမှ လိုင်စင်ကို အမြတ်ပေး၍ ဝယ်ယူခြင်းဖြင့် အစိုးရကို လက်တစ်လုံးခြား ဥပဒေလွတ် လုပ်ကြ ၏။ အချို့မှာမူ လိုင်စင်တွေ ဘာတွေရအောင် ကြိုးစားမနေတော့ဘဲ နိုင်ငံခြားမှ ကျောက်ရိုင်းများ ခိုး၍သွင်းကြ၏။ ယခု ဘာဘူမှာ နိုင်ငံခြားမှ ခိုးသွင်းထား သော ကျောက်များဖြစ်နေသောကြောင့် ပုလိပ်ကိုမတိုင်ဝံ့ဖြစ်နေခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ပုလိပ်ကိုတိုင်လျှင် မုချ ဤမျှများပြားသော ကျောက်များ ဘယ်ကရသလဲဟု စစ်မေးလျှင် အကုန်ပေါ်ကုန်ကာ ဒုက္ခများကုန်မည်မှာ သေချာပေသည်။

ထို့အပြင် ပစ္စည်းတစ်ခုသည် လူဆိုးသူခိုးများလက်ထဲသို့ရောက်လျှင် လူဆိုးသူခိုးတို့သည် မူလတန်ဖိုးထက် အဆများစွာ ယုတ်လေ့၍ ပစ္စည်းများကို ထုခွဲတတ်ကြရာ ယခုကျောက်များကိုလည်း မုချရတတ်သမျှဈေးဖြင့် ချထုခွဲတော့ မည် မလွဲသောကြောင့် ဈေးပျက်တော့ မခံနိုင်။ ပျောက်ဆုံးသွားသော ၎င်းပစ္စည်း

တစ်ချင်းနှင့် မိမိတို့လက်တွင်းသို့ ပြန်ရောက်အောင် ကြိုးစားရဖို့က
ဘာဘူကုလားတို့ကား ဤမျှအထိပင် အမြင်ကွယ်ကြကုန်သည်။

“ကဲ...ဘာဘူ ပြန်တော့မယ်ကွယ်၊ အစ်မကံကမှ မကောင်းတာ၊
စားရခါနီးမှ ပါးစပ်ဖားတော့လွဲတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲ၊ ဘာဘူတို့ပစ္စည်းပျောက်လို့
နှမြောသလို အစ်မလည်း အသေအချာရတော့မယ့် ပွဲခလေးလွတ်သွားလို့ စိတ်
မကောင်းပါဘူး” ဟု ပွဲစားမိန်းမကြီးက ပြန်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်ရာ မုတ်ဆိတ်မွေး
များကို တစ်ချောင်းစီ ရေတွက်ပွတ်သပ်ရင်း စဉ်းစားခန်းဝင်နေသော ဘာဘူက...

“နေပါဦး အမား၊ ခဏထိုင်ပါဦး”

ဟု တားထားသဖြင့် မိန်းမကြီးလည်း နေရာတွင် ပြန်ထိုင်နေလိုက်၏။

“အမား...ပွဲခလိုချင်သလား”

“လိုချင်တာပေါ့ဟဲ့”

“ရမယ်...ရမယ်...အမား”

“ဘယ်မလဲ...ပေး”

“အရေးလဲ ရမှာပေါ့ အမား၊ ကျွန်တော်တို့ကျောက်တွေကို ပြန်ဝယ်
ပေးပါ အမား၊ ပွဲခရမယ်”

“ဘာ...ပျောက်သွားတဲ့ကျောက်တွေကို ပြန်ဝယ်ပေးရမယ်”

“ဟုတ်တယ် အမား၊ ကျောက်တွေပြန်ဝယ်ပေးပါ၊ ကျွန်တော်တို့
ဝယ်မယ်”

“ဟဲ့...အမားကို ရယ်စရာပြောနေတာလား၊ ဘယ်သူ ခိုးသွားမှန်းမှ
မသိတာ၊ ဘယ်နှယ်လုပ် ဝယ်လို့ရမလဲ”

“ရပါတယ် အမား၊ ပွဲစားအချင်းချင်း စုံစမ်းရင် ရပါတယ်၊ ပြီးတော့
ဒီပစ္စည်းတွေ ဘယ်မှမရောက်နိုင်ဘူး၊ မဂိုလမ်းကိုပဲ ပြန်ရောက်မှာပဲ၊ သူများဆီ
ရောက်တယ်နော်၊ ဒုက္ခပဲ ဈေးပျက်ပြီ”

ပွဲစားမိန်းမကြီးလည်း တအောင့်မျှ တွေဝေစဉ်းစားပြီးနောက်....

“ကောင်းပြီ၊ အမား ရအောင်စုံစမ်းဝယ်ပေးမယ်၊ တော်ကြာမှ ဂတ်တိုင်
လား ဘာလား မလုပ်ရဘူးနော်၊ ပွဲခလည်း ကောင်းကောင်းပေးရမယ်”

“စိတ်ချပါ ဘုရားစူးရပါစေ၊ ပုလိပ်မတိုင်ပါဘူး၊ ဈေးနည်းနည်းနဲ့သာ
ရအောင်ဝယ်ပေးပါ၊ ပွဲခကောင်းကောင်းပေးမယ်”

“ဒါတော့ အာမ မခံနိုင်ဘူး၊ ရောင်းမယ့်သူရဲ့သဘောပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သက်သာနိုင်သရွေ့ သက်သာအောင်တော့ အစ်မ ကြီးစားပေးမယ်”

ဟုပြောလိုက်ပြီးနောက် မိန်းမကြီးက ဘာဘူ၏မျက်နှာရိပ် မျက်နှာက ကို လှမ်းကြည့်ပြီးနောက် “ကဲ... မြန်မြန်ကိစ္စပြီးအောင် အစ်မကို ငွေနည်းနည်း ပေးလိုက်ဦး” ဟု လက်ဖြန့်ခံတောင်းလိုက်ရာ ဘာဘူက ရှော့ရှော့ရှူရှူ ငွေ သေတ္တာတွင်းမှာ ရတနာတစ်ချပ် ရက်ရော့စွာ ထုတ်ပေးလိုက်သဖြင့် ပွဲစားမိန်းမ ကြီးမှာ မယုံနိုင်အောင်ပင် ဖြစ်သွားသေး၏။

“စိတ်ချပါရစေနော်၊ ဒီပြင်ဆိုင်ကို လက်မလွန်အောင် အမြန်ကြီးစား ပေးပါနော်”

ဟု ဘာဘူက တတွတ်တွတ် မှာကြားနေသည်ကို ပွဲစားမိန်းမကြီးက....
“စိတ်ချ...စိတ်ချ တစ်ပတ်အတွင်း ဖြစ်စေမယ် ဘာဘူ”

ဟု သေချာစွာ အာမခံပြီးနောက် ရွှေဆိုင်မှ ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။
ဒါလဟိုလိလမ်းထိပ်သို့ရောက်လျှင် တစ်ဖက်ပလက်ဖောင်းဘေးမှ အသင့် ရပ်စောင့်နေသော ကားသစ်ကြီးတစ်စီးပေါ်မှ မျက်မှန်နက်နှင့် လူရွယ်တစ်ယောက် က ဆီးကြိုခေါ်ယူ၍ ပွဲစားမိန်းမကြီးလည်း လမ်းကို ကပျာကယာ ဖြတ်ကူး သွားကာ ကားပေါ်တက်ရောက်လိုက်လျှင် ကားလည်း စက်နှိုး၍ တစ်ရှိန်ထိုး ထွက်သွားလေတော့၏။

xxxxx

ရက်သတ္တတစ်ပတ်မျှ ကြာသွားလေသည်။

မဂိုလမ်းထိပ် ပလာတာ ခါးပတ်ဆိုင်တို့မှ ဒယ်အိုးကိုခေါက်လျက် လူခေါ်သံတို့ဖြင့် ဆူညံနေကာ ညှော်နှံတို့ဖြင့်လည်း လှိုင်နေ၏။ စိန်ဘာဘူ ရွှေဘာဘူ ဆန်ဘာဘူ ကုလားအမျိုးမျိုးတို့သည် ဆိတ်နို့အုံကို ခဲရင်းလည်းကောင်း၊ မလိုင် နွားနို့ သစ်သီးတို့ကို စားသောက်ဖိမ်ခဲရင်းဖြင့်လည်းကောင်း အချင်းချင်း အရောင်းအဝယ် စကားများကို ပြောကြားနေကြ၍ မြန်မာတို့ကား ထမင်းစားသောက် မကောင်း ဆိုကာ ကားကြီးကားငယ် အသွယ်သွယ်ဖြင့် ခါးပတ်နှင့်ပလာတာကို အထူးအဆန်းသဖွယ် စားကာ၊ ဖာလူဒါ နို့အေးတို့ကို မငြီးမငွေနိုင်အောင် သောက်သုံးကြကုန်၏။

တစ်ခုသော ဖာလူဒါဆိုင်တစ်ဆိုင်၏ ချောင်ကျကျ စားပွဲတွင်ကား လူရွယ်နှစ်ယောက်သည် တစ်စုံတစ်ရာကို တီးတိုးတိုင်ပင်နေကြလေ၏။ သူတို့ အနားမှ တဂျီဂျီနှင့် လက်ဖြန့်တောင်းခံနေသော သူတောင်းစားမလေးကိုပင် သတိမမူနိုင်ကြ၍ ဆိုင်ကုလားတစ်ယောက်က ကိုယ်စားမောင်းနှင်ပေးရသည်။

အမှတ်တမဲ့ နားထောင်ကြည့်လျှင် သူတို့နှစ်ယောက် တိုင်ပင်နေသော ကောင်းများတွင် ‘ကျောက်နီအရိုင်း၊ ဗလီ ၃၀၀ နီးပါး’ ‘၃၀၀ ဈေးအောက်ထစ် ခင်ဗျားအတွက် ပိုက်ပါစင့်’ စသောစကားရပ်များကို တစ်စွန်းတစ်စ ကြားသိ နိုင်လေ၏။

“ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားစကား တည်စေဖော်၊ ကဲ...ဘယ်မလဲ နမူနာ”

ဟု လူနှစ်ယောက်အနက် အရပ်မြင့်မြင့်လူက မေးလိုက်၍ ကျန် တစ်ယောက်က အိတ်တွင်း၌ အသင့်ပါလာသော အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ထုတ်ယူ လှမ်းပေးလိုက်လေ၏။ အရပ်မြင့်မြင့်လူက အထုပ်ကိုဖြေကြည့်ပြီး.....

“ကျောက်ကောင်းတွေပဲ၊ ရန်ကုန်ကို ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ကျောက် သွင်းနိုင်တဲ့ ကုလားတစ်ကောင်ပဲရှိတယ်၊ ခင်ဗျား ဒါတွေတယ်ကရလာတာလဲဗျ”

ဟု လေ့ရှည်နေသဖြင့် ကျန်လူက စိတ်မရှည်နိုင်သလိုနှင့်...

“ဘယ်ကရရဗျာ၊ ခင်ဗျားအတွက် ထုံးစံအတိုင်း ရရင်ပြီးရောမဟုတ် လား”

ဟု ခပ်ထန်ထန်ပြောသော်လည်း အရပ်မြင့်က...

“ဘယ်ဟုတ်မလဲဗျာ၊ ပိုက်ဆံရမှာကနောက်၊ အချုပ်ခံရမှာက အရင်၊ မရှင်းမရှင်းကြီးတော့ ဘယ်လောက်ရရ မလုပ်ဘူးဗျ”

ကျန်လူလည်း သူ့အကြံအစည် မအောင်မြင်မှာ စိုးသည်နှင့် မျက်မှောင် အနည်းငယ်ကြုတ်ထားရာက လေသံတစ်ထစ်လျှော့လိုက်ပြီး.....

“ဒါအတွက် ပူစရာမလိုပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားက နမူနာပြပြီး အရောင်း အဝယ်တည့်အောင်တင် လုပ်ရမှာပါ၊ တကယ်လို့ အရှုပ်အရှင်း ဖြစ်ခြင်းဖြစ်ရင် လည်း ခိုးထုပ်ခိုးထည်နဲ့လူသာ ခံရမှာပါပဲဟာ၊ ပြီးတော့ ခုပစ္စည်းက သန့်သန့် ရှင်းရှင်းရခဲတာ”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားဟာခင်ဗျား သွားစပ်ရောင်းပါလား”

“ဟာ....ကျုပ်ဟာကျုပ် သွားစပ်ရောင်းလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ တလွဲ လည်း မတွေ့နဲ့ဦး၊ ကုလားတွေက ဈေးနှိမ်မှာကိုပြောတာ”

အရပ်မြင့်လည်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း နားထောင်နေရာက....

“ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ ဘာဘူတွေက မျက်နှာစိမ်းဆိုရင် အဝယ်ဖြစ်ဖြစ် အရောင်းဖြစ်ဖြစ် တယ်နှိမ်တာပဲ”

“ကဲဗျာ...အချိန်တောင် အတော်လင့်သွားပြီ၊ အလုပ်စချေဗျာ”

ဟု ကျန်လှကပြောလျှင် အရပ်မြင့်လည်း....

“ခင်ဗျား ဒီကပဲစောင့်နေ၊ ကျုပ် အခုပဲပြန်လာခဲ့မယ်”

ဟု ပြောပြီးနောက် ဆိုင်တွင်းမှထွက်ကာ လမ်းကိုဖြတ်ကူးပြီးလျှင် ဘာဘူရွှေဆိုင်များရှိရာသို့ သွားလေတော့၏။ တစ်ခုသောရွှေဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့ ရောက်လျှင် ဆိုင်တွင်းသို့ဝင်သွားကာ တောမှအထည်ဝယ် လာကြသော လူစု နှင့် ရောင်းဝယ်နေသည့် ဘာဘူကုလားအား လှမ်း၍နှုတ်ဆက်လိုက်လေ၏။ ဘာလူလည်း အရပ်မြင့်လူကိုတွေ့ရလျှင် ခဏထိုင်ဖို့ လှမ်းပြောပြီးနောက် ငွေများ သိမ်းဆည်းလျက် ဝယ်သူများပြန်သွားမှ “ဘာလဲ...ဆရာကြီး” ဟု ကိစ္စကို မေးမြန်းတော့၏။

အရပ်မြင့်က ပါလာသော ကျောက်ထုပ်ကိုထိုးပြရင်း....

“ယူမလား၊ ဈေးသက်သက်သာသာနဲ့ အချောင်ရမယ် ဘာဘူ”

ဟု စပ်ဟပ်လေရာ ဘာဘူက မှန်ဘီလူးကိုထုတ်ယူပြီး ကျောက်များ ကို စေ့စပ်စွာ ကြည့်ရှုနေလေ၏။ ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း သင်္ကာမကင်းဖြစ်လာဟန် ဖြင့် ဝီရိတွင်းမှ နမူနာပြထားသည့် ဝှမ်းဖတ်ပေါ်မှ ကျောက်များကိုထုတ်ယူကာ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်နေပြန်၏။

“အရည်ကောင်းတယ်၊ ဖတ်စ်ကလပ် နဲ့ပါတ်ဝမ်း အမျိုးတွေ ဘာဘူ”

“အချိန် ဘယ်လောက်ရှိသလဲ”

“ဗလီသုံးရာလောက်ဆိုပါတော့”

ဘာဘူက မျက်မှောင်တစ်ချက်ကြွတ်သွားပြီး....

“ဒီလောက်အများကြီး ခင်ဗျားတို့ ဘယ်က လိုင်စင်နဲ့သွင်းတာလဲ”

ဟု မျက်နှာထားဖြင့် မေးလိုက်ရာ အရပ်မြင့်က...

“ဘယ်ကရရ ဘာဘူတို့ အချောင်ရရင် ပြီးရောပေါ့”

ဟုပြောလိုက်၏။

“ကောင်းပြီ...ဘယ်ဈေးလဲ”

“လေးရာဈေး”

“ရောင်းတာတောင် ဒီဈေးမရဘူး”

“ကဲ..ကဲ..သုံးရာငါးဆယ်ထား”

“သုံးရာပဲပေးမယ်”

နောက်ဆုံးမှာ အရပ်မြင့်သည် သုံးရာဈေးနှင့်ပင် သဘောတူရတော့၏။ ချက်ချင်း ဖာလူဒါဆိုင်မှ လူထံ ပြန်လာခဲ့၏။ ဈေးတည့်ခဲ့ကြောင်းပြောလျှင် ဖာလူဒါဆိုင်မှ စောင့်နေသူလည်း ၂၈ လမ်းတွင်းသို့ လှမ်းကာ လက်ခေါက်မှုတ်ခေါ်လိုက်လျှင် ကွမ်းယာဆိုင်အကွယ်တွင် ရပ်ထားသော ဂျစ်ကားတစ်စီး ထိုးထွက်လာလေ၏။ နှစ်ယောက်သားတက်စီးကာ မဂိုလမ်းဘက်သို့ ချိုးကွေ့ပြီး ရွှေဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့တွင် ရပ်မိလျှင် အရပ်မြင့်က အရင်ဆင်းသွားပြီး နောက်မှ ကျောက်ရောင်းမည့်သူက လိုက်သွားရာ ဘာဘူက သူ မျှော်လင့်သော ကျောက်များ မပါဘဲ လူလွတ်ချည်းတွေ့ရ၍....

“ဘယ်မလဲ၊ ကျောက်တွေမပါဘူးလား” ဟု ဆီးမေးလေ၏။

“ရမှာပေါ့လေ၊ ဘယ်မလဲ ငွေ၊ ငွေအရင် အကြေချေပါ၊ ခုချက်ချင်း ပစ္စည်းအပ်ပါ့မယ်”

ဟု ကျောက်ရောင်းသည့်သူက ပြောလိုက်လျှင် ဘာဘူလည်း အောင့်သက်သက်နှင့် ဆွဲအံတွင်းမှ ချက်စာအုပ်ကိုထုတ်ယူကာ ကျသင့်ငွေကို ရေးပေးလိုက်ရလေ၏။ ကျောက်ရောင်းသည့်သူကလည်း ချက်ကို သေချာစွာ စစ်ဆေးပြီး နောက်....

“ရော...ခင်ဗျားအတွက် ပွဲခ”

ဟုဆိုကာ အရပ်မြင့်အား အိတ်ထဲမှ အသင့်ဆောင်ထားသော ငွေကို ထုတ်ပေးလိုက်ပြီး ဂျစ်ကားသို့ပြန်ကာ ကားနောက်ပိုင်းမှ ကျောက်အိတ်ကို ရွှေဆိုင်သို့ အရပ်မြင့်အား သွားရောက်ပို့စေပြီးနောက် ဆိုင်းမနေတော့ဘဲ ကမ်းနားဘက်သို့ အမြန်ကားမောင်းထွက်သွားလေ၏။

အရပ်မြင့်က ဘာဘူအား ပေးအပ်လေရာ ဘာဘူလည်း အိတ်ကိုဖွင့်စစ်ဆေးကြည့်ရာ အတွင်း၌ ဆာလာအိတ်နှင့်တကွ လက်ရာမပျက် ပျောက်ဆုံးသွားသော သူ့ကျောက်များကိုတွေ့ရလျှင်....

“ဒါ ကျွန်တော်တို့ဆိုင်က ပျောက်သွားတဲ့ကျောက်တွေပဲ၊ ဟောဒီမှာ ဆာလာအိတ်မှာ ဆိုင်နာမည်တောင် ရှိသေးတယ်”

အရပ်မြင့်မှာ “ဟင်” ဟုဆိုကာ ချွေးများပင် စို့လာအောင် ထိတ်လန့် သွားရှာလေ၏။

“ဒါဖြင့် ခုနလူဟာ လူဆိုးပေါ့၊ ကျွန်တော်က လူကောင်းမှတ်လို့ ဆက်သွယ်ပေးမိတာ ဒုက္ခပါပဲ ဘာဘူ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော်ပစ္စည်း ပြန်ရမပဲ၊ ကိစ္စမရှိဘူး”

ဟု ဘာဘူကပြောလျှင် အရပ်မြင့်လည်း အံ့အားသင့်စွာဖြင့် အဓိပ္ပါယ် နားမလည်နိုင်သောကြောင့် ပါးစပ်ဟောင်းလောင်း ဖြစ်နေသေး၏။ ပြီးမှ ကြာရှည်နေ၍ သူ့အပေါ် အမှုပတ်လာမှာစိုးသောကြောင့် ယောင်လည်ယောင်လည် နှင့် ထလာခဲ့လေတော့၏။

(ဇူလိုင်လ၊ ၁၉၅၄)

ပြာဗ္ဗသော ဦးသင်ယောင်ကြီး ခေါ် နာနာဆင်း(၈)

အချိန်ကား သင်္ကြန်ကျရန် လေးရက်လောက်အလိုခန့် ဖြစ်လေသည်။ အပျော်ကျူးတတ်သော ဗမာလူမျိုးတို့၏ထုံးစံအတိုင်း လေးရက်ခန့်လိုသေးသော သင်္ကြန်ရက်အတွက် တာလှုပ်လှုပ်တရွရွဖြင့် ရှိကြပေ၏။ ပြကွဒိန်ကိုကြည့်ကာ ယခုနှစ်တွင် အကြတ်နှစ်ရက်ဖြစ်နေသည်ကိုပင် နည်းသေးသည်ဟုထင်ကာ အကြိုနှစ်ရက် အကျနှစ်ရက်စီ ဖြစ်နိုင်က ဖြစ်စေချင်ကြလေသည်။ ယခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်ပုလိပ်မင်းကြီးက ယဉ်ကျေးစွာ ရေကစားကြရန်၊ သံချပ်ထိုးရန် နှီးဆော်နေသည့်အပြင် ဘီတီဘရားသားမှ ရိုက်ကူးထားသော ယမန်နှစ်က မန္တလေးတွင် မဟာသင်္ကြန်ဆင်နွှဲပုံများ ရုပ်ရှင်ကားများကို ရန်ကုန်မြို့ အရပ်ရပ်သို့ လိုက်လံပြသလျက်ရှိလေ၏။ မန္တလေးသင်္ကြန်အတိုင်း ယခုနှစ် သင်္ကြန်တွင် လိုက်၍လုပ်လျှင် ညစ်ညမ်းစွာ သံချပ်ထိုးခြင်း၊ ရေပက်ခြင်းများ ပပျောက်ကောင်း ပပျောက်သွားမည်ဖြစ်သော်လည်း မန္တလေးသင်္ကြန်ကဲ့သို့ အလှအပစ္စမ်းမံ လှည့်လည်ရခြင်းကြောင့် ငွေသောင်းသိန်း အလဟဿ ကုန်ဖွယ်ရာရှိပေတော့မည်ကို အနည်းငယ်သော အမြော်အမြင်ရှိသူအချို့မှတစ်ပါး မည်သူမျှ မရိပ်စားမိကြချေ။

လူမျိုးခြားများအပိုင်းမှာကား သင်္ကြန်ရက်အတွင်း သူတို့အကျိုးစီးပွား အတွက် မည်ကဲ့သို့ရှာကြံရမည်ကို 'တမာကူ' ရှု၍ 'လောင်ကော့' မိုန်းရင်း တွေးလုံးထုတ်နေကြကုန်၏။

လူမျိုးခြားပိုင် ကုန်တိုက်များကား သင်္ကြန်ရက်အတွင်း ကြော်ငြာရာ လည်းရောက် ဗမာသင်္ကြန်ပွဲတွင် မိမိတို့သည် လူမျိုးခြားများဖြစ်သော်လည်း ဗမာများနှင့်အလားတူ ဆင်နွှဲပါသည်ဟူသော အဖြစ်သို့လည်းရောက်အောင် မော်တော်ကားကြီးငယ် အသွယ်သွယ်တွင် အလှအပပြင်ဆင်မွမ်းမံနေကြလေ ကုန်၏။

ထိုသူများထက် အကြံပိုင်သောသူကား ကြည့်မြင်တိုင်မှ အောင်တော်မူ ကောလိပ်ကျောင်းအုပ်ကြီးပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုကျောင်းအုပ်ကြီးမှာ ဦးခင်မောင်ကြီး အမည်ခံထားသော်လည်း ထို ဦးခင်မောင်ကြီးနှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံကြည့်လျှင် ဦးခင်မောင်ကြီးသည် အထင်နှင့်အမြင် တက်တက်စင်လွဲအောင် ဗမာအမည်ခံ ထားသော လူမျိုးခြားတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရပေလိမ့်မည်။ ဦးခင်မောင်ကြီး ခေါ် နာနာဆင်း(ဂ)ကား အဘ ပန်ချာပီ၊ အမိ အင်္ဂလိပ်ကပြားမ မှ မွေးဖွားလာသူဖြစ်ရကား အမှတ်တမဲ့သော် ဘိုသားဟူ၍ ထင်ရပေ၏။

ဦးခင်မောင်ကြီး ခေါ် နာနာဆင်း(ဂ)မှာ လက်ရှိအလုပ်မလုပ်မီက သူ့အလုပ်မှာ လက်နှိပ်စက်များကို လိုက်လံပြင်ဆင်သူ ရုံးကနားပတ်ဝန်းကျင်တွင် လက်နှိပ်စက်တစ်လုံး အရင်းပြုကာ လျှောက်လွှာရိုက်ပေးသူ ဖြစ်လေသည်။ လူမျိုးခြားပီပီ ထိုမှတစ်စတစ်စဖြင့် ကြီးစားမှုခွဲအရင်းတည်ကာ ရန်ကုန်မြို့ပေါ်တွင် ကိုယ်ပိုင်ကျောင်းအမျိုးမျိုး မှီလိုပေါက်နေသော အချိန်မှာ သူလည်း လက်နှိပ်စက် အတတ်သင်ကျောင်းတစ်ကျောင်း တည်ထောင်ဖွင့်လှစ်ပြီးနေတော့ လေသည်။ လက်နှိပ်စက်အတတ်သာလျှင်မကသေး လက်ရေးတိုအတတ်၊ စာရင်းကိုင်အတတ်အပြင် အင်္ဂလိပ် အလွတ်ပညာပါ သင်ကြားနိုင်သည်အထိ ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ ဆရာ၊ ဆရာမများ ခန့်ထားသင်ကြားနိုင်ခဲ့လေသည်။

နောက်ဆုံး ဦးခင်မောင်ကြီး ခေါ် နာနာဆင်း(ဂ)၏ အောင်မြင်မှုကား ရန်ကုန်မြို့ပေါ်မှာသမက နယ်အသီးသီးမှ ပညာလာရောက်သင်ကြားလိုသူများ အတွက်ပါ ဘော်ဒါ ခေါ် ကျောင်းအိမ်ကျောင်းစား လက်ခံသင်ကြားပေးနိုင်ခဲ့လေ သည်။ သာမန် ထရ်ကော့ ဇလီသတ်ကျောင်းမှ ငါးသောင်းကုန် ပျဉ်ထောင်ကာ သွပ်မိုး နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးနှစ်လုံး ဆောက်နိုင်သည့်အပြင်၊ ကျောင်းအိမ်ကျောင်းစား

ကျောင်းသူကျောင်းသားပေါင်း ၆၀ ကျော်နှင့် လက်နှိပ်စက်၊ လက်ရေးတို၊ စာရင်းကိုင်ပညာ အလွတ်ပညာ အစရှိသည်များ သင်ကြားရန်အတွက် ဆရာ၊ ဆရာမပေါင်း ၁၀ ယောက်၊ ပညာသင်ကြားသူ ကျောင်းသားပေါင်း ၁၅၀ နီးပါး ခန့်ရှိသည်ကို ထောက်ချင့်၍ ဦးခင်မောင်ကြီး ခေါ် နာနာဆင်း(ဂ)၏ တိုးတက်မှုကို အံ့ဩလောက်အောင် တွေ့ရလေသည်။

စင်စစ် အံ့ဩဖွယ်ရာမဟုတ်ပေ။ ဆင်း(ဂ)၏ကောလိပ်မှ ထွက်လာပြီးသူတိုင်း ကျောင်းဆင်းလျှင်ဆင်းချင်း အလုပ်ရသည်သာ များလေသည်။ ယင်းသို့ဖြစ်ခြင်းကြောင့် အောင်တော်မူကောလိပ်ထွက်ဆိုလျှင် ရုံးတိုင်း၊ အလုပ်တိုက်တိုင်းက အလွယ်တကူ လက်ခံသည်ဟူသော သဘောသို့ပင် အကြောင်းရင်း မသိသူများက အထင်ကြီးကြကာ အလုပ်လိုချင်လျှင် အောင်တော်မူကောလိပ်သွားမှဟူ၍ နှလုံးပိုက်ထားကြကုန်လေ၏။ သို့ဖြစ်လေ ဆင်း(ဂ)အဖို့ ကျောင်းသားများလေလေဖြစ်ရာ လက်နှိပ်စက်နှင့် လက်ရေးတိုအတတ်သင် ၂၀၀၊ စာရင်းကိုင်အတတ် ၁၀၀ နှင့် အင်္ဂလိပ်စာ ၂၀၀ နှုန်းဖြင့် ထွက်ကြည့်လျှင် ဆင်း(ဂ)၏ ဝင်ငွေသည် အားကျစရာကြီးပင်ဖြစ်တော့၏။

သို့ရာတွင် အောင်တော်မူကောလိပ်မှ ထွက်လာသည်နှင့် အလုပ်အလွယ်တကူရနိုင်သည်မှာ အခြားအခြားသော ကျောင်းများထက် ဆင်း(ဂ)၏ ကျောင်းက ပညာအသင်အပြကောင်းလွန်း၍ကား မဟုတ်ပေ။ ဆင်း(ဂ)ကား လူပါးတည်း။ မိမိကျောင်းမှ ပညာသင်ကြားသွားသည့် တပည့်များအတွက် သူကိုယ်တိုင် အလုပ်မရအောင် ရှာကြံသွင်းပေးတတ်လေသည်။ ရှေးက ရုံးတကာ ကုန်တိုက်တကာ နှံ့စပ်ခဲ့သောအကျိုးကြောင့် အဘယ်ရုံး၊ အဘယ်ကုန်တိုက်တွင် နေရာလစ်လပ်သည်ကို မည်သူမျှမသိခင် ဆင်း(ဂ) အရင်သိ၏။ မိမိတပည့်ရအောင်လည်း အထက်အရာရှိ မန်နေဂျာထံ ကပ်ရပ်ကြိုးစားတန်ကြိုးစား၊ ငွေထိုးတန် ထိုးပေးခဲ့ခြင်းဖြင့် မိမိတပည့် အလုပ်ရအောင် လုပ်ပေးတတ်လေသည်။

သို့ အလုပ်ရှာ၍ ရအောင်လုပ်ပေးလိုက်သည်ကိုလည်း သတင်းစာစွဲစင်းများတွင် ဓာတ်ပုံနှင့်တကွ မည်သူမည်ဝါ အောင်တော်မူကောလိပ်ကျောင်းထွက်သည် အဘယ်ရုံး၊ အဘယ်ကုန်တိုက်တွင် အလုပ်ရသွားပြီ စသည်ဖြင့် ငွေကုန်ကြေးကျ ကြော်ငြာပေးရသေးရာ အခြားသော လှေကြီးထိုးရိုးရိုး ကျောင်းများထက် ဆင်း(ဂ)၏ အောင်တော်မူကျောင်းကို ပို၍အထင်မကြီးလျှင် အဘယ်ကျောင်းကို အထင်ကြီးပေတော့အံ့နည်း။

သို့ရာတွင် မကြာမီအတောအတွင်းက ဆင်း(ဂ)နှင့်ပတ်သက်၍ အပုပ်နံ့ သတင်းများသည် တစ်စတစ်စ လှိုင်စပြုလာခဲ့သည်မှာ ဆင်း(ဂ)သည် ကျောင်းသား များထက် ကျောင်းသူများကို မိမိကျောင်းတွင် ပိုမိုလက်ခံလိုခြင်း၊ ကျောင်းအိပ် ကျောင်းစားများအတွက် ကျောင်းသားတစ်ယောက် တစ်နေ့လျှင် နှစ်ကျပ်ဖိုး ကျွေးမွေးရန် ငွေယူထားသော်လည်း တစ်ကျပ်ဖိုးမျှသာကျွေးခြင်း၊ ရုပ်ရည် အသင့်အတင့်ရှိသော ကျောင်းသူ၊ ဆရာမများအား မော်တော်ကားဖြင့် အင်းလျား ရုပ်ရှင် အစရှိသည်သို့ခေါ်ကာ ဖျက်လိုဖျက်ဆီး ပြုလုပ်သည်ဟူသော သတင်း များပင်ဖြစ်လေ၏။ သို့ဖြစ်သည့်တိုင် ထိုသတင်းသည် မနာလို ဝန်တိုသူများက ဆင်း(ဂ)ကို အဆင်းတွန်းခြင်းပေလော၊ သို့တည်းမဟုတ် ကာယကံရှင်များကပင် အခေါ်ခံ အပြုအစုခံရသမျှကို တစ်ရှုက်မှသည် နှစ်ရှုက်အဖြစ်သို့ အရောက်မခံ လိုကြသဖြင့် မြှဲခံနေလိုက်သောကြောင့်ပေလော မသိ၊ ယနေ့အထိ ဆင်း(ဂ)၏ ကျောင်းမှာ တိုးတက်မြဲ တိုးတက်၍ပင် နေပေသေးတော့၏။

ထိုနေ့နံနက်တွင် ဆင်း(ဂ)သည် သင်္ကြန်တွင်း ကျောင်းသားကျောင်းသူ များ ရေသဘင်ကစားရာလည်းရောက်၊ မိမိကျောင်းလည်း အိတ်ထဲမှ တစ်ပြားမှ မကုန်ဘဲနှင့် ကြော်ငြာရာလည်းရောက်အောင် ကားနှစ်စီးကို တစ်နေ့ ဓာတ်ဆီ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ထည့် ၁၅ ကျပ်ဖြင့် ငှားရမ်းထားကာ ရေသဘင်ကစားရာ တွင် လိုက်ပါလိုသူများထံမှ တစ်ယောက်လျှင် ၅ ကျပ်ကျ၊ ငါးရက်အတွင်း ကောက်ခံနေရာ သို့တွက်ကိန်းအတိုင်း ကားနှစ်စီး ၅ ရက်အတွက် ၁၅၀ ကာမိ အောင် ငွေကောက်ခံရရှိနေလေ၏။ ငါးရက်အတွင်း လှည့်လည်ရာတွင် ကုန်ကျ သည့် ဓာတ်ဆီဖိုးကိုမူ မဖြစ်လောက်သဖြင့် အိတ်ထဲမှ စိုက်ထုတ်လိုက်ခြင်းဖြင့် ကျောင်းသားကျောင်းသူများအဖို့ ကျေနပ်စရာ ဖြစ်သွားလေ၏။

ထိုနေ့အဖို့ ကျောင်းသားကျောင်းသူများမှာ ပညာကို ဖြောင့်ဖြောင့်ဖြူးဖြူး မသင်နိုင်ကြဘဲ သင်္ကြန်တွင်း ရေသဘင်ကစားရာတွင် သံချပ်ထိုးရန်အတွက် (တို့ အောင်တော်မူကောလိပ် ရေပက်တာ၊ အပျိုတကာ ပြုံးစိပြုံးစိ) အစရှိသော အောင်တော်မူကောလိပ်ကြော်ငြာသံချပ်များ ဆင်း(ဂ)၏ အမိန့်အရ ကျောင်းသား တစ်ယောက်က ရေးစပ်သည်ကို စည်းဝါးကျအောင် တိုင်နေကြလေသည်။

“ဆပ်...စဉ့်သည်လာတယ် ဆပ်”

ဟူသော ကုလားဒရဝမ်က လာရောက်ပြောသဖြင့် ရေသဘင်ကစား ရာတွင် မောတော်ကားနှစ်စီး၌ ဆွဲချိတ်ထားရန် အောင်တော်မူကောလိပ်စာတမ်း

ပန်းချီဆရာ ရေးဆွဲနေသည်ကို အနားမှ ကြပ်မတ်ဩဇာပေးနေသော ဆင်း(ဂ)
သည် ပြုမူနေကျအတိုင်း နက်တိုင်းကို ကျကျနုနုပြင်၍ ရှည်ကျနေသော
ဘောင်းဘီကို အပေါ်သို့ မတင်လိုက်ပြီးမှ သူ၏ရုံးခန်းသို့ ထွက်သွားလေ၏။

ဆင်နားရွက်တံခါးလေးကို တွန်းလိုက်လျှင် တွန်းလိုက်ချင်း ဆင်း(ဂ)
သည် ခေတ္တမျှ ငေးသွားမိလေ၏။ အကြောင်းမူကား ကျောပေး၍ထိုင်နေသော
အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် အစိတ်ခန့် ချောမောလှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်
သည် ကျွီခနဲ တံခါးတွန်းသံကြောင့် သမင်လည်ပြန်လှည့်လိုက်ခြင်းကြောင့်
ချောမောလှပသော မိန်းကလေးများကိုမြင်တိုင်း တစ်မူထူးခြားတတ်သော ဆင်း(ဂ)
သည် ရုတ်တရက် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်မသွားနိုင်ဘဲ ငိုငံတွေသွားမိခြင်း ဖြစ်လေ
သည်။

နောက်မှ ဣန္ဒြေအနိုင်နိုင်သည်ကာ ခပ်တည်တည်ဖြင့် သူ့စားပွဲသို့
သွားရောက်ဝင်ထိုင်ရင်း မိန်းမပျိုအား ကိစ္စကို မေးလိုက်လေ၏။

“ကျွန်မ တိုက်ပစ်စံနဲ့ ရှော့ဟင်း သင်ချင်လို့ပါ”

“ဪ...သင်နိုင်ပါတယ်၊ သင်နိုင်ပါတယ်”

ဟု မြန်မာလိုပြောကာ ဆင်း(ဂ)က အံ့ဆွဲတွင်းမှ ပုံနှိပ်ထားသော
အဖိုးနှုန်းထားစာရင်းကို မိန်းမပျိုအား လှမ်းပေးလိုက်လေ၏။ မိန်းမပျိုသည်
ပုံနှိပ်စာရင်းတွင် လက်နှိပ်စက်နှင့် လက်ရေးတို့အတတ်သင် ၂၀ဝိ၊ စာရင်းကိုင်ပညာ
၁၅ဝိ၊ အလွတ်ပညာ ၂၀ဝိ၊ ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား တစ်လ ၁၀ဝိ အစရှိသည်ဖြင့်
အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ နှစ်ဘာသာ ဖော်ပြထားသမျှ ဖတ်ရှုနေပြီးမှ...

“ကျွန်မ ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစားပဲ နေချင်တယ်”

“ဪ...နေနိုင်ပါတယ်၊ မိန်းကလေးကျောင်းသူတွေလည်း အများ

ကြီးရှိသားပဲ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်မ ဒီနေ့ပဲဝင်ပါရစေ”

ဟုပြောကာ မိန်းမပျိုသည် လက်ပွေ့အိတ်တွင်းမှ ငွေ ၃၀၀ ရေတွက်
၍ ထုတ်ပေးလိုက်လေ၏။ ဆင်း(ဂ)လည်း ထုံးစံအတိုင်း အမည်နေရပ်များ
မေးမြန်းကာ ငွေပြေစာ ထုတ်ပေးလိုက်လေ၏။

“ကဲ...ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး၊ ကျွန်မတည်းအိမ်က ပစ္စည်းတွေ

ပြန်ယူလိုက်ဦးမယ်”

ဟုပြောကာ မိန်းမပျိုလည်း ထွက်သွားလေ၏။

ဆင်း(ဂ)သည် သူ့ကျောင်းသို့ ရုပ်ရည်ချောသော မိန်းမပျိုကျောင်းသူ တစ်ယောက် တိုးလာသည့်အပြင် ထိုကျောင်းသားသည် ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား နေမည်ဖြစ်သဖြင့် စိတ်ကူးယဉ်ကာ ပီတိဖြစ်နေလေ၏။

သို့ရာတွင် ဆင်း(ဂ)သည် အစာကိုမြင်၍ ထောင်ချောက်ကိုမြင်သော ကျားကဲ့သို့ရှိလေသည်။ အကြောင်းမူကား စောစောက ကျောက်မဲမြို့ လက်ဖက် ကုန်သည် ဦးစော-ဒေါ်နန်းတို့၏ သမီး ခင်စောနန်းဟူသော အမည်ဖြင့် လာရောက်သွားသော မိန်းမပျိုသည် အောင်တော်မူကောလိပ်မှ ထွက်လာပြီးနောက် မနီးမဝေးတွင် ရုပ်စောင့်နေသော အရပ်မြင့်မြင့် ဦးထုပ်ကို မျက်နှာခပ်အုပ်အုပ် ဆောင်းထားကာ နေရောင်ကာ မျက်မှန်အနက် တပ်ထားသော ယောက်ျား တစ်ယောက်နှင့် ထွက်သွားသည်ကိုမူ လုံးဝမသိရှာပေ။

xxxxx

“ဪ...မခင်စောနန်း ပြန်လာခဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“ကဲ...လာ...လာ...ဆရာနောက်လိုက်ခဲ့၊ ဟေ့ ဒရဝမ် ပစ္စည်းတွေ သယ်ခဲ့”

ထိုနေ့ညနေတွင် ကျောင်းသူသစ် ခင်စောနန်းအမည်ခံ မိန်းမပျိုသည် သားရေသေတ္တာနှစ်လုံး၊ အိပ်ရာလိပ်ဖြင့် ရောက်လာလေရာ အဆင်သင့်စောင့်မျှော် နေသော ဆင်း(ဂ)သည် ဒရဝမ်ကို ပစ္စည်းများ ကူ၍သယ်စေကာ သူ့ကိုယ်တိုင် ကျောင်းသူများ ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစားထားသော ကျောင်းဆောင်သို့ ခေါ်ယူသွား လေ၏။ ဆင်း(ဂ)သည် ကျောင်းသားနှင့်ကျောင်းသူများကို ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား အဖြစ် လက်ခံထားသော်လည်း ကျောင်းသားအချင်းချင်း ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်မဖြစ်စေ ရန် အိမ်နှစ်လုံးဆောက်ထားသည်တွင် တစ်အိမ်၏အပေါ်ထပ်တွင် ကျောင်းသားများ နှင့် မိမိအခန်းထား၍ ကျန်တစ်အိမ်၏အပေါ်ထပ်တွင် ဆရာမအချို့နှင့် ကျောင်းသူများ နေစေလေ၏။ အောက်ထပ်တွင်ကား စာသင်ခန်းအဖြစ်ထားလေသည်။

ဆင်း(ဂ)သည် ကျောင်းသူများအုပ်ချုပ်ရသော ဘော်ဒါဆရာမအား ခေါ်ယူကာ သူ့ကိုယ်တိုင် ခင်စောနန်းအား အပ်နှံလေ၏။ ခင်စောနန်းကိုလည်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် လွတ်လပ်စွာနေရန်၊ မကျေနပ်သည်များရှိလျှင် သူ့ကိုတိုင်ကြား ရန်ပြောပြီး နှုတ်ဆက်ကာ သူ့အခန်းသို့ ပြန်ကူးသွားလေ၏။

ကျောင်းအုပ် ဘော်ဒါဆရာမသည် ဆင်း(ဂ)ထွက်သွားလျှင်သွားချင်း
ကျောင်းသူသစ်မိန်းမပျိုအား တစ်စုံတစ်ရာကို သတိပေးလိုဟန်ရှိသော်လည်း
ဆင်း(ဂ)၏ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ မျက်နှာကိုလည်းကောင်း၊ အလုပ်ရှားပါးသော
ခေတ်ဖြစ်သည်ကို မှန်းမြင်ယောင်ကာ ကျောင်းသူသစ် မိန်းမပျိုအား ဝတ္တရား
အတိုင်း အားနေသောအခန်းသို့ ခေါ်သွားနေရာချထားပေးလိုက်လေ၏။

“ဆရာမ ကျောင်းကြီးဟာ သာသာယာယာ စိုစိုပြည်ပြည်နဲ့ နေချင်
ရောပဲနော်”

ဟု မိန်းမပျိုသည် သားနားသပ်ရပ်သောအခန်းကိုကြည့်ရင်း ကြည်နူး
စွာ ပြောလိုက်ရာ ထိုကျောင်းပေါ်တွင် ဝမ်းရေးအတွက် မတတ်သာသဖြင့်သာ
နေရသော ဆရာမမှာ ကျောင်းသူသစ်တို့၏ထုံးစံ ကျောင်းအကြောင်း အမှန်အကန်
မသိခင် ပြောလေ့ပြောထရှိသည့်အတိုင်း ပြောနေသော ခင်စောနန်းအား ကရုဏာ
သက်စွာဖြင့် ကြည့်ရင်းသာ ရှိလေ၏။

“ဘယ့်နှယ်လဲ ဆရာမရဲ့၊ ကျောင်းကြီးက မသာယာဘူးလားဟင်၊
နန်းတော့ သိပ်သဘောကျတာပဲ၊ ဆရာမရော”

ဟု မိန်းမပျိုက ထပ်ပြောမှ ဆရာမသည် နှုတ်မထွက်ချင် ထွက်ချင်နှင့်..

“အင်း...သာယာသပေါ့ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့..”

ဟု တစ်စုံတစ်ရာကို လွှတ်ခနဲ ထုတ်ဖော်ပြောမည်ပြုရာက သတိရကာ
စကားစကို ရုတ်တရက် ရပ်ပစ်လိုက်မိလေ၏။

“ဘာလဲ ဆရာမရဲ့၊ ပြောပါဦး နန်း မသိလို့ပါ”

“ဪ...ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ကျောင်းကြီးဟာ သာယာပေမယ့်
ခင်စောနန်းတို့လို ကျောင်းသူသစ်တွေအဖို့ ရောက်ခါစမှာ ပျင်းလိမ့်မယ်၊ နောက်
တော့မှ ပျော်လာလိမ့်မယ်လို့ ပြောမလို့ပါ”

ဟုပြောပြီး ဆရာမသည် ခင်စောနန်း အခန်းတွင်း၌ ကြာရှည်ရပ်မနေ
ဘဲဟန်ဖြင့်...

“ကဲ..ကဲ..ဆရာမကို ခွင့်ပြုပါဦး၊ ဆရာမ အလုပ်လေး နည်းနည်း
မို့သလို့”

ဟုနှုတ်ဆက်ကာ ထွက်သွားလေလျှင် ခင်စောနန်းသည် ဆရာမ၏
အထွတ်ထွေကိုကြည့်ကာ အဓိပ္ပါယ်ပါသော ခေါင်းညိတ်ခြင်းမျိုးဖြင့်ညိတ်လိုက်လေ၏။

“မောနင်း...ဆရာ”

“မောနင်း ခင်စောနန်း၊ ဘယ့်နှယ်လဲ နေထိုင်ရတာအဆင်ပြေပါရဲ့နော်”

နောက်တစ်နေ့နံနက်ပိုင်းတွင် ခင်စောနန်းသည် ရေမိုးချိုး အဝတ်အစား လဲပြီးနောက် ကျောင်းတက်ရန် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့ရာ ရင်ဆိုင်တိုးနေသော ဆင်း(ဂ)အား ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်နှင့် နှုတ်ဆက်လိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ဆင်း(ဂ)သည် ကျော့ကျော့မော့မော့ ကော့ကော့ရော့ရော့နှင့် ပြီးလိမ်းဝတ်စားထားသော ခင်စောနန်းကို ရှုန်းရှုန်းစားစားကြည့်နေမိရာ ခင်စောနန်းသည် ရှက်သွေးဖြန်းမသွားသော်လည်း အခြားကျောင်းသားကျောင်းသူများ မျက်စိရှေ့တွင် မိမိကပါ ဣန္ဒြေပျက်နေရန် မသင့်လျော်သောကြောင့်...

“ဪ...ဒါနဲ့ ဆရာ နန်းအတွက်နေရာ ဘယ်မှာလဲ ဆရာ”

ဟု ပြောလိုက်ရလေ၏။

ထိုအခါမှ ဆင်း(ဂ)သည် ပျာယီပျာယာနှင့် အခြားကျောင်းသားကျောင်းသူများ နောက်နား၍ နေရာလွတ်တွင် ခင်စောနန်းအား နေရာချထားပေးလေ၏။

ထိုနေ့အပို့ ဆင်း(ဂ)သည် လက်ထောက်ဆရာနှင့် အားမရပေ၍လားမသိ၊ ခင်စောနန်း အနားမှ မခွဲတော့ဘဲ သူ့ကိုယ်တိုင် ချွေးတစ်လုံးလုံးဖြင့် လက်နှိပ်စက်အမြန်ရိုက်နည်းကို ကြပ်မတ်သင်ကြားပေးနေလေ၏။ နေ့လယ်ကျောင်းအားချိန်နှင့် လက်ရေးတို သင်ကြားချိန်များတွင်သာ ဆင်း(ဂ)သည် သူ့ရုံးခန်းသို့ ပြန်သွားတတ်သော်လည်း လက်နှိပ်စက်သင်ချိန် အချိန်ရှိသရွေ့တွင် ခင်စောနန်း အနားမှာ လက်နှိပ်စက်အမြန်ရိုက်ပုံရိုက်နည်း သင်ကြားပေးသလိုလိုနှင့် ခင်စောနန်းနှင့် ရင်းနှီးအောင် ကြိုးစားနေသည်မှာ သုံးလေးရက်ခန့် ကြာရှိခဲ့လေတော့သည်။

ခင်စောနန်းသည် ဆင်း(ဂ)၏အကြံကို ရိပ်မိသော်လည်း မရိပ်မိသကဲ့သို့ ဆင်း(ဂ)အား ဤကဲ့သို့ ဂရုတစိုက် ကိုယ်တိုင်သင်ကြားပေးသည့်အတွက် တော့ဇူးတင်ကြောင်း၊ ပညာတတ်မြောက်၍ အလုပ်ရသောအခါတွင် ဆရာကျေးဇူးမှမည်မဟုတ်ကြောင်း အစရှိသည်ဖြင့် ပြောကြားထားပေရာ ဆင်း(ဂ)သည် ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံးနှင့် ခင်စောနန်း စကားကိုယုံကြည်ကာ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေမိတော့လေ၏။

သို့နှင့် ခင်စောနန်း တစ်ယောက် အောင်တော်မူကောလိပ်ကျောင်းသို့ ရောက်ရှိလာသည်မှာ လေးရက်ပြည့်လာခဲ့လေသည်။ ကျောင်းအုပ်ကြီးသည်လည်း

သင်္ကြန်ရက်အတွက် ခြောက်ရက်လုံးလုံး ပိတ်ထားလိမ့်မည်ဖြစ်သဖြင့် အချို့သော ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစားနေသော ကျောင်းသားကျောင်းသူများသည် နေရင်းဒေသ သို့ ပြန်သွား၍ ကျန်ရစ်သူများကား အခြား ဘော်ဒါနေသူ ကျောင်းသားကျောင်းသူ များနှင့်အတူ စီစဉ်ထားကြသည့်အတိုင်း အောင်တော်မူကောလိပ်ကျောင်း စာတန်း ရေးဆွဲထားသော ကားနှစ်စီးဖြင့် အောင်တော်မူကြော်ငြာသံချပ်များထိုးရင်း မြို့တွင်းသို့ နံနက်ခင်းက ထွက်သွားကြလေ၏။

မူလက ရေခဲထွက်ကားများကို ဆင်း(ဂ)ကိုယ်တိုင် အုပ်ချုပ်ဖို့ဖြစ် သော်လည်း ဆင်း(ဂ) ရုတ်တရက် နေမကောင်းသဖြင့် လက်ထောက်ကျောင်းအုပ် ကြီးက ဆင်း(ဂ)ကိုယ်စား လိုက်ပါအုပ်ချုပ်ရလေသည်။

တစ်ကျောင်းလုံးတွင် ရေခဲမထွက်လိုသူ ကျောင်းသားအချို့နှင့် ဘော်ဒါ အုပ်ချုပ်သူ ဆရာမ၊ မကျန်းမာနေသော ဆင်း(ဂ)သာလျှင် ကျန်ရစ်ခဲ့သဖြင့် တိတ်ဆိတ်လှတော့၏။

ထိုအထဲတွင် လွန်ခဲ့သော လေးရက်ခန့်ကမှ ရောက်လာသော ကျောင်းသူ သစ် ခင်စောနန်းမှာလည်း ဆရာမများနည်းတူ ရေခဲထွက်လိုစိတ် မရှိသဖြင့် ကျောင်းဆောင်အပေါ်ထပ် သူ၏အခန်းတွင်း၌ စာတစ်အုပ် ဖတ်ရှုနေမိလေ၏။

စာတွင် မည်မျှစိတ်ဝင်စားနေမိသည်မသိ၊ စိတ်ထဲမှ သင်္ကာရနွဲ့မကင်း သည်နှင့် မော့ကြည့်မိရာ အခန်းဝတွင် ဘယ်အချိန်က ရောက်နေသည်မသိ၊ ဖြူးဖွေးသော သွားများပေါ်အောင် ပြုံးလျက်ရှိသည့် ဆင်း(ဂ)အား တွေ့ရ လေ၏။

- “ဟင်...ဆရာ လိုက်မသွားဘူးလား”
- “နည်းနည်းနေမကောင်းလို့ နေရစ်ခဲ့တယ်လေ”
- “ဪ”
- ဟုပြောပြီး ခင်စောနန်းသည် အခန်းအပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ရလေ၏။
- “မခင်စောနန်း”
- “ဆရာ”
- “ဒီနေ့ မခင်စောနန်း ဘယ်မှမလည်ဘူးလား”
- “လည်ချင်တာပေါ့ ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ နန်းမှာ အဖော်မှမရှိဘဲ၊ ကျောင်းသား
- တွေနဲ့ရောပြီး လိုက်သွားရင်ဖြစ်ပေမယ့် နန်းက ရေပက်မခံရဲဘူး၊ ရေပက်ခံရင်
- အသေမိသွားမှာစိုးလို့”

“ဟုတ်တယ် မခင်စောနန်း၊ ဆရာလည်း ဒီလိုပဲ၊ လည်လည်း လည်ချင်တယ်၊ ရေပက်ခံရမှာလည်း ကြောက်တယ်”

“ဆရာမှာ ကားရှိတယ်မဟုတ်လား၊ မှန်တံခါးတွေပိတ်လိုက်ရင် ရေမလုံဘူးလား”

“အာ...ဟုတ်ပါရဲ့၊ ရေလုံမယ့်ကား ရှိသားပဲ”

“ဒါဖြင့် နန်း ထောက်ကြံ့ဘက် သွားလည်ချင်တယ်၊ လိုက်ပို့ပေး မလား”

ဟု ခင်စောနန်းက ပြောလိုက်ရာ ချက်ကောင်းကိုချောင်းနေသော ဆင်း(ဂ)သည် မဆိုင်းမတွပင် သဘောတူညီလိုက်လေ၏။

နောက်မှာရှိဝက်ခန့်တွင် ကျောနေအောင် ဝတ်စားပြီးလိမ်းထားသော ခင်စောနန်းသည် ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်နှင့် ဆင်း(ဂ)မောင်းသော ကားပေါ်သို့ တက်ရောက်လိုက်ပါသွားသည်ကို တွေ့ရလေရာ သူတို့၏အမှုအရာကို မိန်းမ ကျောင်းဆောင်ပေါ်မှ လှမ်းကြည့်နေသော ဘော်ဒါကျောင်းအုပ်ဆရာမသည် ကိုယ့်ဘေးကိုမသိရှာသော ခင်စောနန်းအတွက် ယူကြီးမရဟန်ဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ လေသည်။

xxxxxx

ခင်စောနန်းတို့သည် “မယ်သုံပါလား၊ ပေါက်စီပါလား” အစရှိသော သံချပ်များအကြားမှ ရန်ကုန်မြို့ပြင်ဘက်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြလေသည်။ ထိုနေ့ ထိုရက်မှာ ရန်ကုန်မြို့တွင်း၌သာမက ရန်ကုန်မြို့ပြင်၌လည်းကောင်း၊ ထောက်ကြံ့၊ ပဲခူး၊ တိုက်ကြီး စသည်များသို့ ကိုယ်ပိုင်ကားရှိသူများသည် ကိုယ်ပိုင်ကားများ ဖြင့်လည်းကောင်း၊ မတတ်နိုင်သူများသည် ဘတ်(ဂ်)ကားများ စုရုံးငှားရမ်း၍ လည်းကောင်း သကြံ့တွင်း အပျော်အပါးထွက်လာလေရာ အကြံသမား ဆင်း(ဂ) အဖို့ ထောက်ကြံ့သို့အရောက် ခင်စောနန်းနှင့် ထွက်လာခဲ့သော်လည်း လူသူ ကင်းရှင်းခြင်းမရှိသဖြင့် စိတ်ကူးသလောက် ခရီးမပေါက်ဘဲရှိသဖြင့် နောက်ဆုံး တွင် ဆင်း(ဂ)သည် တစ်နေ့မဖြစ် တစ်နေ့ဖြစ်ရချေရဲ့ဟုအားခဲကာ ရန်ကုန်သို့ ပြန်လာခဲ့ရလေ၏။

xxxxxx

ထိုနေ့ကား နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့ ကျောင်းပြန်ဖွင့်ချိန်ဖြစ်သဖြင့် ဆင်း(ဂ)
သည် သူ၏ရုံးခန်းထဲတွင် လုပ်စရာရှိဖွယ်များကို ကုန်း၍လုပ်နေစဉ် ကျွဲစနဲ
ဆင်နားရွက်တံခါး တွန်းလိုက်သံကြောင့် မောကြည့်လိုက်ရာ ခင်စောနန်း ဖြစ်သဖြင့်
အလုပ်များနေသည့်ကြားကပင် ခင်စောနန်းကို ဖော်ရွေစွာ နေရာထိုင်ခင်းပေးရင်း...

“ဘာကိစ္စလဲ ခင်စောနန်း”

ခင်စောနန်းသည် တစ်စုံတစ်ရာကို ပြောမည်ပြုရာက ပြောမထွက်ဟန်
ရှိသဖြင့် ဆင်း(ဂ)က....

“ပြောသာပြောပါ။ ဘာအကူအညီများ ခင်စောနန်းအတွက် ပေးရမလဲ”
ဟု အင်္ဂလိပ်လိုပြောလိုက်မှ ခင်စောနန်းက...

“နန်းကို ကျောင်းထွက်ခွင့်ပေးဖို့ပါပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆင်း(ဂ)သည် မမျှော်လင့်သော စကားကို ကြားရ
သဖြင့် အံ့အားသင့်သွားသည်နှင့် တစ်ဆက်တည်း ပါးစပ်ဝသို့ ရောက်လာသော
အစာလေး လွတ်သွားတော့အံ့ဟူသော တွေးပူခြင်းမျိုးဖြင့် ပူသွားကာ ပျာပျာသလဲ
ဟင်...

“ဟင်...ဘာဖြစ်လို့လဲ” ဟု မေးလိုက်မိလေ၏။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ပြောမှပေါ့၊ ဒီမှာနေရတာ မပျော်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီမှာနေရတာ ပျော်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ ကျောင်းထွက်ရမှာလဲ၊ ဖီး(စ်)အားလုံးလည်း
သွင်းပြီးနေပြီ၊ မခင်စောနန်း ဉာဏ်လည်းကောင်းသားပဲ၊ အလုပ်အတွက် မရမှာ
စိုးလို့လား၊ စိတ်ချ...စိတ်ချ...မခင်စောနန်းအတွက် ဒီကထွက်တာနဲ့ အလုပ်ရ
အောင် ဆရာစုံစမ်းထားပြီးပြီ”

“ဒါတွေကြောင့်လည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“နို့ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မပြောပါရစေနဲ့ ဆရာရယ်၊ ကျောင်းထွက်ခွင့်ပဲ ပေးပါတော့”

“ကဲ...ကဲ...မခင်စောနန်း သဘောကျတဲ့တိုင်း လုပ်ပေးပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့
ဘာဖြစ်လို့ ကျောင်းထွက်ရတယ်ဆိုတာတော့ သိခွင့်ပေးဖို့ကောင်းပါတယ်”

ဟု ဆင်း(ဂ)က ပြောလေရာ ခင်စောနန်းလည်း လက်ပွေ့အိတ်အတွင်း
မှ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ယူပြလိုက်လေ၏။

ဆင်း(၈)သည် စာရွက်ကို ဆွဲယူဖတ်ကြည့်ရာ မြန်မာဘာသာဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း ရေးသားထားသော စာကို တွေ့ရှိလေ၏။

ကျောက်မဲမြို့

ချစ်သမီး

ဖေဖေတို့ စာရေးလိုက်သည်။ သမီး ထွက်သွားသည့်နေ့မှစ၍ သမီးကို ဖေဖေတို့မှာ မတတ်သာသဖြင့် ခွင့်လွှတ်လိုက်ရသော်လည်း စိတ်မကောင်းကြပါ။ သို့ရာတွင် ထူးထူးချွန်ချွန်လုပ်ပြလိုသော သမီး၏ပြင်းပြသောစိတ်ကို ဖေဖေတို့ မချိုးနှိမ်နိုင်သဖြင့် သမီးအလိုကျ ရန်ကုန်တွင် ရင်းနှီးနိုင်ရန် ငွေအလုံအလောက် ပေးလိုက်ရသည်။

သမီးအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ သမီးရေးပို့သော စာများအရ ရန်ကုန် တွင် အမျိုးသမီးပိုင်ပွဲရုံကြီးဖြင့် အခြေစိုက်နေသည်ဟု သိရပါသဖြင့် ဖေဖေတို့ ဝမ်းသာပါသည်။

ယခုအခါ လမ်းပန်းအဆက်အသွယ်ကြောင့် အရောင်းအဝယ်များ ညံ့ဖျင်းနေရသည့်အကြားတွင် ဖေဖေတို့ ငွေတစ်သောင်းကျော် လှူလိမ့်ခံရသဖြင့် လုပ်ငန်းအတွက် နာလန်မထူနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ လှူလိမ့်ခံရပုံ အကျယ် ပြောပြနေ၍ သမီး စိတ်ချမ်းသာခြင်းသာ ဖြစ်မည်စိုးသဖြင့် နောက်ဆုံး သမီးကိုပြောလိုသည်မှာ လုပ်ငန်းအတွက် စိတ်ချရလျှင် ဖေဖေတို့ထံ ခေတ္တပြန်လာ စေချင်ပါသည်။ သမီး၏မေမေသည်လည်း ကောင်းစွာမကျန်းမာပါ။

အကျိုးအကြောင်း အစုံအလင်ကို မောင်မြဒင်အား မေးကြည့်ပါလေ။

ကျန်းမာပါစေ

မောင်စော

ဆင်း(၉)သည် မြန်မာစာကို အသင့်အတင့်ဖတ်တတ်သူ ဖြစ်သဖြင့် စာကိုဖတ်ကြည့်ပြီး အဓိပ္ပါယ်နားလည်လျှင် ခင်စောနန်းအား...

“ဘယ့်နယ် စာအလိုထောက်တော့ မခင်စောနန်း ဒီကျောင်းမှာနေ တယ်ဆိုတာ သူတို့ခသိသေးဘူးထင်တယ်”

“ဒီလိုပါ အစကပြန်ပြောမှ ရှင်းမှာပါ။ နန်းဟာ တစ်ဦးတည်းသမီး ဖြစ်ပေမယ့် ထူးထူးချွန်ချွန် လုပ်ပြချင်တာနဲ့ အဖေဆီက ငွေရင်းယူပြီး ရန်ကုန်

ကို ဆင်းလာခဲ့တယ်။ ရန်ကုန်ရောက်လို့ ပါလာတဲ့ ငွေရင်းတစ်ထောင်လောက်နဲ့ ဘာမှလုပ်လို့မရတာကို တွေ့ရတာနဲ့ ဟိုဟာလုပ်ရဦး၊ ဒီဟာလုပ်ရဦးနဲ့ နောက်ဆုံး တစ်နှစ်သာကျော်သွားရော ဘာမှမလုပ်ဖြစ်သေးဘဲ ပါလာတဲ့ငွေတွေသာ တဖြည်းဖြည်းကုန်ခဲ့တယ်။ မိဘဆီကိုတော့ စိတ်ချမ်းသာအောင် ပွဲရုံဖွင့်ထား တယ်လို့ စာရေးထားတယ်။ ဒီလိုနဲ့ကြာရင် မဖြစ်တော့ဘူးဆိုပြီး အလုပ်ကလည်း မရ၊ ရပြန်တော့လည်း လက်နှိပ်စက်စာရေးတဲ့၊ ဒါနဲ့ မိတ်ဆွေတွေက ဒီကျောင်း မှာပညာသင်လို့တတ်ရင် အလုပ်အလွယ်တကူရတယ်ဆိုလို့ ရှိစုမဲ့စု ကျန်တဲ့ငွေ လေးနဲ့ ရောက်လာရတာပါပဲ”

ဟု ခင်စောနန်းက မျက်ရည်လေး တလည်လည်နှင့် ပြောပြလိုက်ရာ ဆင်း(ဂ)သည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင်နေရာမှ...

“နို့ ဘာလို့ကျောင်းထွက်ရတာလဲ၊ အရင်တုန်းကလိုပဲ မိဘစိတ်ချမ်းသာ အောင် ဟန်ဆောင်မြဲ ဟန်ဆောင်နေပြီး ကိုယ့်ရည်ရွယ်ချက်ဖြစ်မြောက်အောင် ပညာသင်ပါလား”

ဟု ကိုယ့်လိုဘာ ကိုယ်ဆွဲ၍ ပြောလိုက်လေ၏။

“သင်ချင်ပြီလား ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ မဖြစ်နိုင်တာက ငွေ ၃၀၀ ရှာရဖို့ ခဲယဉ်းနေလို့ပါ”

“ဘာ...ငွေသုံးရာ၊ ဘာလုပ်ဖို့လဲ ခင်စောနန်း”

“စာထဲမှာကြည့်ပါလား၊ ကိုမြဒင်ကို ဖေဖေတို့မှာ ဆင်းရဲလွန်းလို့ သူ့သမီးကို စာနဲ့မရေး မပြောရဲလို့ ငွေချောင်ရင် ငွေသုံးရာလောက် ဖို့ဖို့ မှာလိုက် တယ်တဲ့”

“နါဖြင့် မခင်စောနန်း အဖေဆီကို ငွေသုံးရာဖို့လိုက်ရင် ဒီကိစ္စပြီး မယ်ပေါ့”

ခင်စောနန်းက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရာ...

“အင်း...ငွေသုံးရာဆိုတာ ခက်တော့မခက်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မခင်စောနန်း အဲဒီငွေသုံးရာ ရပါပြီတဲ့၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြန်ဆပ်မလဲ၊ မခင်စောနန်းမှာ အလုပ် လည်း မရှိသေးဘူး”

“ဒါတော့ ငါ လဲပဲ ကြာမှာပဲ၊ ငါ လကျော်ရင် အလုပ်ရမယ်၊ အလုပ် ရရင် ပြန်ဆပ်နိုင်မှာပေါ့”

“ကလေး...မခင်စောနန်းကို ဆရာ သနားတယ်၊ ဆရာ ငွေသုံးရာ ထုတ်ပေးမယ်လေ၊ နောက် ပြန်ဆပ်ချင်မှဆပ်၊ ဒါပေမဲ့ ကတိတစ်ခုတော့ ပေးရလိမ့်မယ်”

“ဘာများလဲ ဆရာ၊ နန်း ပေးပါ့မယ်”

“ကြွေးရှင်က ပြန်တောင်းတဲ့အခါ တောင်းတာကို မငြင်းမဆန် ပေးပါ့မယ်လို့”

“ဟင်...ဆရာညွှန်ကလည်း တောင်းတာကို မငြင်းမဆန်ပေးရမယ် လို့ ကတိထားဖြစ်ပါ့မလား၊ တော်ကြာ မပေးနိုင်တာတောင်းရင် ဘယ်နှယ် လုပ်မလဲ ဆရာ”

“ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ...ဒီကလည်း မခင်စောနန်း မပေးနိုင်တာကို မတောင်း ပါဘူး၊ ကဲ...ကဲ...ကတိပေးမယ် မဟုတ်လား မခင်စောနန်း”

ဟု ဆင်း(ဂ)က တောက်ပသောမျက်လုံးဖြင့် စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ပြော လိုက်ရာ ခင်စောနန်းက တောင်းသောကတိကို ပေးလိုက်ရလေ၏။

သို့ရာတွင် အကြံသမား ဆင်း(ဂ)သည် ငွေသုံးရာကို အလွယ်တကူ နှင့် ထုတ်ပေးလိုက်ဘဲ သူ့တွင် ရုတ်တရက် ငွေမလွယ်သဖြင့် ညနေ အင်းလျား ဘက်မှာ သူ့မိတ်ဆွေတစ်ဦးထံမှ ယူပေးမည်ဖြစ်ကြောင်းပြောကာ မခင်စောနန်း ကို ညနေ လေညင်းခံထွက်ရင်းဆိုသလို လိုက်ရန်ပြောလေရာ မခင်စောနန်းလည်း ငွေသုံးရာလည်းရ၊ အိမ်အတွက် စိတ်ညစ်သမျှ စိတ်ပြေလက်ပျောက်လည်း ရှိပါ စေတော့ဟူသော သဘောမျိုးဖြင့် ဆင်း(ဂ)၏အကြံကို သဘောတူညီလိုက်လေ၏။

ထိုနေ့ညနေတွင် ဆင်း(ဂ)နှင့် ခင်စောနန်းတို့သည် ဆင်း(ဂ)၏ကား နှင့် အင်းလျားဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။ ခင်စောနန်းသည် လမ်းတစ်လျှောက် လုံး စကားတစ်လုံးမျှ မပြောဘဲရှိသဖြင့် ဆင်း(ဂ)မှာ သူ့ခမျာ မိဘအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေရှာသည်ဟုပင်ထင်ကာ မကြာမီအတွင်း ကိုဗိုက်၍ကြံစည် ထား သည့်အတိုင်း ခင်စောနန်း၏အချစ်ကို ရယူတော့အံ့ဟုတွေးကာ မော်တော်ကား ကို ခပ်သွက်သွက်လေး မောင်းနှင်ထွက်ခဲ့လေ၏။

များမကြာမီအတွင်း မော်တော်ကားလေးသည် ကမာရွတ်ဂတ်တဲကို ကျော်လွန်ကာ အင်းလျားကန်ဘေးသို့ ရောက်လာပြီး အင်းလျားကန်စောင်းရှိ မြဲကြီးတစ်မြဲအတွင်းသို့ ချိုးကွေ့ဝင်သွားလေ၏။

ခြံအတွင်းမှ တိုက်အိမ်ရှေ့တွင် ကားရပ်မိလျှင် ဆင်း(ဂ)သည် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲတွင် ငွေသုံးရာ အဆင်သင့်ပါလာသော်လည်း ခင်စောနန်းအား လှည့်စားထားသည့်အတိုင်း ယုတ္တိတန်အောင် ခင်စောနန်းကို ကားပေါ်တွင်ပင် စောင့်နေစေကာ တိုက်တွင်းသို့ ကတိုက်ကရိုက် ပြေးဝင်သွားလေ၏။

နောက် ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ပြန်ထွက်လာပြီး ခင်စောနန်းအား “ဘယ်ကို သွားကြမလဲ” ဟု မေးသဖြင့် ခင်စောနန်းက အင်းလျားတစ်ပတ်ပတ်ရန် ပြောသောကြောင့် ဆင်း(ဂ)သည် ဂီယာသွင်း လီဘာနင်းကာ ခြံတွင်းမှ ကားကို မောင်းထွက်ခဲ့လေ၏။

အချိန်သည် တစ်စတစ်စဖြင့် မှောင်စပြုံးလာလေကာ လူပြတ်သော နေရာသို့ ရောက်လာသဖြင့် ခင်စောနန်းသည် စိုးရိမ်သောမျက်နှာနှင့် ဆင်း(ဂ) အား လှမ်းကြည့်သော်လည်း ဆင်း(ဂ)မှာ မတုန်မလှုပ် လုပ်နေလေ၏။

ထိုအတွင်း ဆင်း(ဂ)သည် ဉာဏ်ဆင်ထားသည့်အတိုင်း ကားကို ရုတ်တရက် လမ်းဘေးသို့ ထိုးရပ်လိုက်ပြီး နှုတ်မှလည်း “ဟင်...ဓာတ်ဆီ ကုန်သွားပြီ၊ အဲဒါမှ ခက်တာပဲ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟင်...ဓာတ်ဆီကုန်သွားပြီ၊ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကားတစ်စီးလာတဲ့အထိစောင့်နေပြီး လာတော့မှ ဓာတ်ဆီချေးငှားပြန်တာပေါ့ကွယ်၊ ကဲ...လာ...လာ... ကားပေါ်မှာထိုင်ရတာ မညောင်းဘူးလား၊ ကားစောင့်ရင်း ကန်ဘေးမှာ လမ်းလျှောက်ကြရအောင်”

ဆင်း(ဂ)သည် ထိုနေရာမှာ ကားပြတ်သဖြင့် ဘယ်နည်းနှင့်မဆို အနည်းဆုံး တစ်နာရီအတွင်း ကားတစ်စီးလာနိုင်မည်မဟုတ်ရာ သူ့အတွက် အခွင့်ကောင်း၊ နေရာကောင်းဟု တွက်မိပြီးဖြစ်၏။

ခင်စောနန်းသည် ကားပေါ်တွင် တာရှည်ထိုင်နေရသည်ကို မလိုလား လှသည်နှင့် ဆင်း(ဂ)နှင့်အတူ ကားပေါ်မှဆင်းကာ ကန်ဘေးတွင် လမ်းလျှောက် နေမိလေသည်။

“မခင်စောနန်း ဘာမှစိတ်မညစ်နဲ့နော်၊ ကားလာရင် လက်လှမ်းတား ပြီး ဓာတ်ဆီချေးငှားပြန်တာပေါ့ကွယ်၊ ဒီအတောအတွင်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေလိုက် ဝါလားကွယ်၊ ဪ...ဒါထက် မခင်စောနန်း ပြောထားတဲ့ငွေလေ”

“ဘယ်လိုလဲ၊ မရခဲ့ဘူးလား”

“မရခဲ့ဘူးကွယ်”

ခင်စောနန်းသည် ဆင်း(ဂ)၏ လက်ထဲမှ ရာတန်သုံးချပ်ကို လှမ်းမြင် ရလျှင် ဝမ်းသာသွားရှာလေ၏။

“မညောင်းဘူးလား၊ လာ...လာ...ဟိုနားက ကမူလေးပေါ်မှာ သွား ထိုင်ကြရအောင်”

ဟု ဆင်း(ဂ)က ခေါ်သဖြင့် ခင်စောနန်းသည် မငြင်းမဆန် လိုက်သွား ကာ အေးအေးလူလူပင် ကမူလေးပေါ်တွင် ဆင်း(ဂ)နှင့်အတူ ထိုင်ချလိုက် လေ၏။

“မခင်စောနန်း”

“ဆရာ”

“ကြွေးရှင် အကြွေးပြန်တောင်းတဲ့အခါ တောင်းတဲ့ကြွေးအတိုင်း ဆပ်ရလိမ့်မယ်နော်”

ခင်စောနန်းက ဘာမျှမပြောဘဲ ပြုံးစိစိလုပ်နေသဖြင့် ဆင်း(ဂ)သည် လက်ရဲဇက်ရဲနိုင်လာကာ ခင်စောနန်းလက်ကိုဆွဲ၍ ပါးပြင်လေးကို မွှေးလိုက်ရာ ခင်စောနန်းသည် လက်ဖြင့်တွန်းကာတားရင်း...

“ဟင်...ဘယ့်နှယ်လုပ်တာလဲ”

ဟု ဒေါသသံဖြင့် ပြောလိုက်သော်လည်း ဆင်း(ဂ)သည် တဏှာမာန် ရစ်နေ၍ ဘာဘာညာညာ မတွေးတောနိုင်ဘဲ...

“ခင်စောနန်းကို ဆရာ လက်ထပ်ယူပါ့မယ်ကွယ်”

ဟု ပြောရင်း တစ်ဆင့်တက်ကာ ဆွဲလားငင်လား လုပ်နေတော့၏။

“အို...မဖြစ်နိုင်တာ”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်ကွယ်၊ ငွေသုံးရာကိုလည်း ပြန်ဆပ်စရာမလိုတော့ ဘူးလေ၊ ခင်စောနန်း မိဘတွေကိုလည်း ဆက်လက်ပြီး ထောက်ပံ့နိုင်အောင် ပေးပါဦးမယ်ကွယ်”

“မလိုချင်ဘူး၊ မလိုချင်ဘူး၊ လွတ်...လွတ်”

ဟု ရုန်းရင်းရုန်းရင်း ခင်စောနန်းသည် ပက်လက်လှန်ကျသွားလေ၏။ ဆင်း(ဂ)သည် စားမာန်ထနေသော ကျားကြီးအသွင် ခင်စောနန်းအပေါ်မှနေ ကာ....

“ခင်စောနန်း ရုန်းနေလို့အပိုပဲ၊ ဒီအချိန်မှာ ဘယ်သူမှ ဒီလိုချောင်ကျ တဲ့နေရာကို လာမှာမဟုတ်ဘူး”

ဟုပြောနေစဉ် ဟုတ်ခနဲ အလင်းရောင် လက်ခနဲဖြစ်သွားသည်ကို တွေ့ရပြီး...

“ကျုပ်လာပါတယ် ဆင်း(ဂ)ရဲ့”

ဟူသော အသံကြောင့် ကြည့်လိုက်ရာ စောရလက်ဝဲအား တွေ့ရသဖြင့် ဆင်း(ဂ)မှာ စောရလက်ဝဲဖြစ်မှန်း မသိသည်နှင့် ခင်စောနန်းကို လွှတ်လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျား ဘာလာရှုပ်တာလဲ”

ဟုမေးရင်း လက်သီးဆုပ်ကာ နေရာမှထလာ၏။

“ခင်ဗျားရော ဘာလာလုပ်နေတာလဲ”

စောရလက်ဝဲကား မခိုးမခန့် ခပ်တည်တည်နှင့်ပင် ရယ်နေသော်လည်း မျက်စိကို ရှင်နိုင်သမျှရှင်အောင် ထားလေ၏။

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ကျုပ်တို့လင်မယားအချင်းချင်း ဘာလုပ်လုပ် ခင်ဗျားနဲ့မဆိုင်ပါဘူး”

ဟု ဆင်း(ဂ)သည် ပြည့်တန်ဆာမနှင့် ပျော်ပါးနေစဉ် ပုလိပ်အနှောင့် အယှက်နှင့်တွေ့တိုင်း သုံးနေကျစကားလုံးတို့ သုံးလိုက်လေ၏။

“ဪ...လင်မယားလား၊ ခင်ဗျားတို့လင်မယားကလည်း နေရာ ဒီလောက်တောင်မှ ရှားရသလားဗျာ၊ ဒီမှာ ဆင်း(ဂ) ကျုပ်ကို ပုလိပ်များမှတ်နေလို့ လားဗျ၊ မခင်လေး၊ ဦးခင်မောင်ကြီး နားလည်အောင် ပြောပြလိုက်စမ်းပါကွယ်”

ဟု စောရလက်ဝဲက ခင်စောနန်းအား လှမ်းပြောလိုက်သဖြင့် ဆင်း(ဂ) လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ခင်စောနန်း အမည်ခံထားသော မခင်လေး လက်ထဲတွင် ဆင်စွယ်ရိုးတပ် မိန်းမကိုင် ခြောက်လုံးပြူးလေးတစ်လက်ကို တွေ့ရသဖြင့် တုန်သွားမိလေ၏။

“ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ...ကြောက်သွားသလား ဦးခင်မောင်ကြီး၊ စောရလက်ဝဲ ဆိုတာ ကြားဖူး ကြီးဖူးရဲ့လား၊ မကြာဖူး မကြီးဖူးရင် ခု ကြားရကြီးရပြီလေ”

ဦးခင်မောင်ကြီး ခေါ် ဆင်း(ဂ)မှာ စောရလက်ဝဲ ဟူသော အမည်ကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ကြောက်ချေးပါမတတ် ကြောက်ဒူးတုန်သွားကာ အသက်ကို ချမ်းသာပေး၍ လိုချင်သမျှပစ္စည်းကို ယူဖို့ရန် ရှိခိုးတောင်းပန်လေ၏။

“ကျုပ်ကို လက်ဝါးကပ်တိုင်များမှတ်လို့ ရှိခိုးနေတာလား ဦးခင်မောင် ကြီး၊ ကျုပ်လာတာ ခင်ဗျားပစ္စည်း လိုချင်လို့မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားကို ချွတ်ရ အောင်လာတာ”

ဆင်း(ဂ)မှာ တစ်မျိုးအဓိပ္ပါယ်ကောက်၍ သူ့ဘောင်းဘီကိုချွတ်လျက် ကိုယ်လုံးတီးဖြင့် ထားခဲ့လိမ့်မည်ဟုမှတ်ထင်ကာ...

“အလို ဘုရားသခင် မတော်မူပါ။ ဒီဘောင်းဘီတော့ မချွတ်ပါနဲ့ ချမ်းသာပေးပါ။ လူမြင်လို့လည်း မကောင်းပါဘူး ဆရာရယ်”

ဟု တောင်းပန်နေသဖြင့် စောရလက်ဝဲသာမက မခင်လေးပါ ရယ်ရ မောရလေတော့၏။

“ဒါကိုပြောတာမဟုတ်ဘူး ဦးခင်မောင်ကြီးရ၊ ခင်ဗျား ‘သောက်ကျင့်’ တွေကို ချွတ်မလို့ပြောနေတာ”

“ဘုရားပေးပေး ကျွမ်းပေးပေးဗျာ၊ ကျွန်တော် ဗုဒ္ဓဘာသာမဟုတ် ပေမယ့် မသောက်တတ် မစားတတ်ပါဘူး”

ဟု ပြောနေပြန်သဖြင့် စောရလက်ဝဲနှင့် မခင်လေးမှာ အနှိပ်နေရတော့၏။

“အမယ်လေး ကုလားရယ်၊ ဒီသောက်ကျင့်ကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းကျောင်းက ဆရာမတို့၊ ကျောင်းသူလေးတွေကို ရုပ်ရှင်ပြ ဘာဝယ်ပေး ညာဝယ်ပေးပြီး ဒီကိုခေါ်လာ၊ ဖျက်လိုဖျက်ဆီးလုပ်တတ်တဲ့ သောက်ကျင့်ကို ပြောတာ”

“အဲဒါတွေဟာ ကောလာဟလသတင်းပါဆရာ၊ ခြေထိုးတဲ့သတင်းပါ”

“အလဲ့...တယ်လည်းလာတဲ့ ကုလားပဲကိုး၊ ဟေ့ ဦးခင်မောင်ကြီး ဘာဘာညာညာ ပြောမနေနဲ့၊ မင်းသောက်ကျင့်တွေ တို့အကုန်သိလို့ သူ့ကို တမင် မင်းကျောင်းမှာနေခိုင်းပြီး စုံစမ်းပြီးပြီ”

ဟု မခင်လေးကို ဆွဲထည့်ပြောပြတော့မှ ဆင်း(ဂ)မှာ မငြင်းသာဘဲ သူမှားကြောင်း ဝန်ခံစကား ပြောကြားရလေ၏။

“ကဲ...ဒီတစ်ခါတော့ ချမ်းသာပေးလိုက်မယ်၊ နောက်ကို သောက်ကျင့် တွေ ဖျောက်တာမတွေ့ရင် သေရအောင် ပြင်ပေတော့”

“စိတ်ချပါ ဆရာ၊ ကျွန်တော် ရှေ့ကို လူကောင်းဘဝ ကူးပါတော့ မယ်”

“မညာနဲ့နော်၊ တို့ အမြဲမင်းကို ဖျက်စီဒေါက်ထောက်ကြည့်နေမှာ၊ ပြီးတော့ ဟောဒီမှာ စောစောက မင်းသောက်ကျင့်တွေ ဓာတ်ပုံရိုက်ထားတယ်၊ ကတိမတည်ရင် ဒီဓာတ်ပုံကို သတင်းစာထဲ ဘလောက်လုပ်ထည့်လိုက်မယ်၊ မင်းကျောင်းအပျက်ခံနိုင်ရင် လုပ်ပေါ့ကွာ”

ဟု စောရလက်ဝဲက ပန်းတွင်လွယ်ထားသော ကင်မရာလေးကို ပြလိုက်
ရာ ဆင်း(ဂ)မှာ စောစောက ဟုပ်ခနဲ မီးလင်းသွားခြင်းမှာ ဖရက်(၅)လိုက်နှင့်
ဓာတ်ပုံရိုက်လိုက်မှန်း သတိရမိလေတော့၏။

“မညာပါဘူး ဆရာ၊ ဓာတ်ပုံကိုတော့ သတင်းစာထဲ မထည့်လိုက်
ဘဲ၊ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေပါ့မယ်”

ဟု တကယ်ပင် နောင်တရဟန်ဖြင့် ပြောတော့မှ စောရလက်ဝဲလည်း
ကျေနပ်သွားကာ....

“ကဲ..သွားတော့၊ ဒါပဲနော် သောက်ကျင့်မပျောက်ရင် ကျောင်း
အဖျက်ပဲ”

ဟု ခြိမ်းခြောက်လိုက်ရာ ဆင်း(ဂ)လည်း ပျာပျာသလဲ ထပ်မံကတိ
ပေးပြီး ရပ်ထားသော ကားပေါ်သို့တက်ကာ မောင်းနှင်ထွက်သွားလေ၏။

နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့လျှင် စောရလက်ဝဲက မခင်လေးအား...
“ဘယ့်နှယ် မခင်စောနန်း၊ ဦးလေးစောမှာလိုက်တဲ့ ငွေသုံးရာ ပြန်ရ
လို့ကံရဲလား”

“ဘယ်နေလိမ့်မလဲ ဆရာ၊ ထွေးလားလုံးလား ဖြစ်နေတုန်း နှိုက်ယူ
အားလိုက်တယ်လေ၊ ဟောဒီမှာ”

ဟု မခင်လေးက ဆင်း(ဂ)ထံမှ နှိုက်ယူထားလိုက်သော ရာတန်သုံးချပ်
ထုတ်ပြလိုက်မှ....

“အေး...တို့အဖွဲ့မှာ ရန်ပုံငွေနည်းနေတုန်း ငွေသုံးရာဆုံးပြီမှတ်တာ၊
ပြန်ဝင်လာတယ်ဆိုတော့ ဝမ်းသာစရာပေါ့ကွယ်၊ ဒီနေ့ညနေ အင်းလျားဘက်
အောင်လို့သာ မှာလိုက်လို့၊ ဘယ်နေရာမှန်းမသိလို့ ရှာလိုက်ရတာ”

“ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲဆရာ၊ ကမန်းကတန်းစို့လို့ နေရာအသေချာ
ဘယ်သိနိုင်မလဲ”

“အေး...နင်ကံကောင်းတယ်မှတ်၊ ငါ အချိန်မီရောက်မလာရင် ဒုက္ခပဲ”

“အံ့မယ်...ဘာရမလဲ ဆရာ၊ အလိုတူချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ဆရာ
အင်ပေးထားတဲ့အတိုင်း ဆော်လိုက်မှာပေါ့”

“အေး..အေး..ဒီပြင်တပည့်တွေမရှိတဲ့နောက် နင့်ကိုပဲ ငါ အားကိုး
နေတော့တာပဲ၊ ကဲ..မိုးချုပ်လှပြီ၊ လာ..လာ..လာ..ဟောဟိုနားမှာ ကားဝှက်
အားခဲ့တယ်”

၅၂ ဝ ဖြည့်စုံ

ဟုပြော၍ နှစ်ယောက်သား အမှောင်ထုအောက်တွင် ပျောက်ကွယ်သွားကြလေ၏။

(မေလ၊ ၁၉၅၀ ခုနှစ်)

လိလမိတ်က ပါးလေ့ပြုရာ ပြည့်စုံ(ဂ)သို့ထွက်ပို့ကာပြော၏။

အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စသည် အလွန်အရေးကြီးသော အရာဖြစ်ပြီး ယောက်ျားနှင့် မိန်းမတို့သည် အတူတူမျှ ရာထူးရရှိရမည်။

အိမ်ထောင်ရေးသည် အလွန်အရေးကြီးသော အရာဖြစ်ပြီး ယောက်ျားနှင့် မိန်းမတို့သည် အတူတူမျှ ရာထူးရရှိရမည်။

အိမ်ထောင်ရေးသည် အလွန်အရေးကြီးသော အရာဖြစ်ပြီး ယောက်ျားနှင့် မိန်းမတို့သည် အတူတူမျှ ရာထူးရရှိရမည်။

အိမ်ထောင်ရေးသည် အလွန်အရေးကြီးသော အရာဖြစ်ပြီး ယောက်ျားနှင့် မိန်းမတို့သည် အတူတူမျှ ရာထူးရရှိရမည်။

အိမ်ထောင်ရေးသည် အလွန်အရေးကြီးသော အရာဖြစ်ပြီး ယောက်ျားနှင့် မိန်းမတို့သည် အတူတူမျှ ရာထူးရရှိရမည်။

အိမ်ထောင်ရေးသည် အလွန်အရေးကြီးသော အရာဖြစ်ပြီး ယောက်ျားနှင့် မိန်းမတို့သည် အတူတူမျှ ရာထူးရရှိရမည်။

အိမ်ထောင်ရေးသည် အလွန်အရေးကြီးသော အရာဖြစ်ပြီး ယောက်ျားနှင့် မိန်းမတို့သည် အတူတူမျှ ရာထူးရရှိရမည်။

စုံထောက်ဦးကျော်ဇော့ကို တစ်ပတ်ရိုက်ခုံ

လဆုတ် ၈ ရက်နေ့ညဖြစ်ရာ လသည် မိုက်ဖျောင့်နေသည်။ သို့ရာတွင်
ဆေးဆေးချာချာ ဂရုထား၍ကြည့်ရှုပါက လမ်းဘေးဓာတ်မီးရောင် မှုန်ရီမှုန်မွှား
ဖြင့် ဗဟန်းရပ် ရွှေဂုံတိုင်လမ်း၌ ဖြီးလိမ်းဝတ်စားထားသော မိန်းမပျိုသုံးယောက်
ဘလုပ်လုပ်နှင့် လျှောက်လာသည်ကို တွေ့နိုင်မည်ဖြစ်၏။ သူတို့သည် ရွှေဂုံတိုင်
သမ်းမှ ဦးဝိစာရလမ်းအပေါ်သို့ ထွက်လာကြပြီးနောက် တစ်ဖက်လမ်းဘေး
လက်ဖောင်းအတိုင်း မြောက်ဘက်သို့ ဆက်သွားကြပြန်၏။ မိန်းမပျိုသုံးယောက်
တည်း အတင့်ရဲရွာ လျှောက်သွားနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကပ္ပလီကွက်သစ်ရှိ
သမ်းဘေးနှင့်ကပ်လျက် တဲကလေးတစ်တဲ၌ ထိုင်နေသော အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်
သည် စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် မနေတတ် မထိုင်တတ် လှမ်းသတိပေးလိုက်လေ၏။

“ဟဲ့...ကလေးမတို့ ညကြီးမင်းကြီး ဘယ်များသွားကြမလို့တုံး၊
သတိဝီရိယနဲ့ သွားကြနော်၊ တစ်နေ့ညကပဲ အဝိုင်းကြီးနားမှာ ပွဲကြည့်ရာက
ဖြန်လာတဲ့ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို မိန်းမပျက်တွေမှတ်ပြီး ကပ္ပလီစစ်သား
တွေ အတင်းဆွဲခေါ်သွားလေရဲ့”

လမ်းလျှောက်နေကြသော မိန်းမပျိုသုံးယောက်အနက် တစ်ယောက်က ပြန်လည်ကာ...

“ဟုတ်ကဲ့...ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်၊ ကျွန်မတို့ ဒီနားတင်ပါ”

ဟုပြောပြီး ရှေ့ဆက်လျှောက်သွားကြလေ၏။ မိန်းမပျိုသုံးယောက် သည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာဖြင့် လျှောက်လာကြရာ ဘောင်ဒရီလမ်းနှင့် ဦးပိစာရ လမ်းထောင့်ရှိ အဝိုင်းကြီးနားသို့ ရောက်လာကြ၏။ ဘွားခနဲ မည်သည့်နေရာမှ ပေါ်လာသည်မသိ၊ ကပ္ပလီစစ်သားသုံးယောက်နှင့် ပက်ပင်းတိုးနေကြတော့၏။ မိန်းမပျိုသုံးယောက်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ပြန်လည်ကြည့်ကြ ပြီးနောက် တိုင်ပင်မနေရတော့ဘဲ နေရာမှ ကြောက်ရွံ့တကြီးနှင့် လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လှည့်ပြေးခဲ့ကြလေ၏။ သို့ရာတွင် ခြေလှမ်း လေးငါးလှမ်းမျှပင် မလှမ်းမီခင် မှာပင် ကပ္ပလီစစ်သားသုံးယောက်၏ လက်တွင်းသို့ အသီးသီးပါသွားကြရှာလေ၏။

“လွတ်...လွတ်...ဖယ်...ဖယ်...နိုး...နိုး”

ဟု အော်ရင်း ရုန်းကန်ပါသော်လည်း မရ၊ ကပ္ပလီစစ်သားများသည် ဆာလောင်မွတ်သိပ်သော မျက်နှာထားစပ်ပြီးပြီးဖြင့် “ကမ်းအွန် ဘောဘီ၊ ဝိဂစ် ယလင်တီးအော်ဖ်မန်းနီး (တို့ ပိုက်ဆံများများပေးပါ့မယ်၊ လာပါ ကလေးမရယ်)” ဟုပြောရင်း လမ်းဘေး၌ အသင့်ရပ်ထားသော စစ်လော်လီကားတစ်စီးပေါ်သို့ အတင်းဆွဲခေါ်သွား၏။ မိန်းမပျိုသုံးယောက်သည် အင်အားရှိသလောက် ရုန်းကန် ရင်းကပင် ကပ္ပလီစစ်သားများ ဆွဲခေါ်ရာသို့ ကန့်လန့် ကန့်လန့်နှင့် ပါသွားရ လေ၏။ ခဏကြာလျှင် စစ်လော်လီကားကြီးသည် စက်နှိုးကာ တစ်ဟုန်ထိုး မောင်းနှင်ထွက်ခွာသွားသည်ကို အနီးအနားမှ မည်သူမျှ မသိရှိလိုက်ကြပေ။

xxxxx

မဂိုလမ်းနှင့် မောင်ဂိုမာရီလမ်းထိပ်ရှိ မဂိုဂတ်၌ တည်ရှိသော ပုလိပ် မင်းကြီးရုံးတွင် မျက်နှာဖြူပုလိပ်မင်းကြီးသည် သူ၏ရုံးခန်းတွင်း၌ အတော်လေး ခေါင်းရှုပ် စိတ်အိုက်စရာကောင်းသော အမှုကိစ္စတစ်ရပ်နှင့် ကြုံတွေ့နေရသဖြင့် မျက်နှာမကောင်းပေ။

စုံထောက်ဦးကျော်စောသည် မင်းကြီးခေါ်သဖြင့် စားပွဲရှေ့တွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေ၏။ ညကအဖြစ်အပျက်သည် ဥပဒေမျက်စိနှင့်ကြည့်က မနှစ်မြို့ ဖွယ် မလိုလားဖွယ်ဖြစ်သော်လည်း မျိုးချစ်စိတ်ရှိသူတစ်ယောက် ဗမာအမျိုးသား

တစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် ရမ်းကားလှသော ကပ္ပလီစစ်သားများကို စောရလက်ဝဲက ဆုံးမလိုက်သည့်အတွက် ဝမ်းတွင်းက ကျေနပ်နေ၏။

“မောင်ကျော်ဇော၊ ကျွန်ုပ်တို့တော့ ခုကိစ္စကြောင့် သိပ်ရှက်စရာ ကောင်းနေပြီ၊ ပိုလို့ဆိုးနေတာက ကပ္ပတိန်ဂျိုးရဲ့တပ်က စစ်သားတွေ ဖြစ်နေ တာပဲ”

မျက်နှာဖြူပုလိပ်မင်းကြီးသည် ညက အဖြစ်အပျက်ကြောင့် သူတို့ ပုလိပ်အဖွဲ့အဖို့ အထက်လူကြီးများအပေါ် မျက်နှာပြရန် ခက်နေသဖြင့် ထုတ်ဖော် ညည်းညူလိုက်ပြီးနောက် စားပွဲပေါ်၌ ဖန်တုံးလေးနှင့်ဖိထားသော စာရွက်ကို ယူလိုက်ကာ....

“ဒီမှာကြည့်စမ်းပါဦး မောင်ကျော်ဇော၊ ဒီကောင် ဘယ်လောက်လူပါးဝ သလဲလို့”

ဟုပြောရင်း လှမ်းပေးသည်။ ဦးကျော်ဇောသည် စာရွက်ကိုယူကြည့် ရာ လက်နှိပ်စက်ဖြင့် အင်္ဂလိပ်လို အောက်ပါအဓိပ္ပာယ်အတိုင်း ရိုက်နှိပ်ထားသည် ကို ဖတ်ရှုရလေ၏။

သက်ဆိုင်ရာသို့

မင်းတို့စစ်သားတွေဟာ တို့မြေပေါ်ကို ကျူးကျော်လာရုံမကဘူး၊ တို့ရဲ့အမျိုးသမီးကောင်းတွေကို ဆွဲလွှဲပြီး မတရားပြုကျင့်နေကြတယ်။ မင်းတို့ စစ်သားတွေကို မင်းတို့ဆုံးမထိန်းသိမ်းမလားလို့ စောင့်ကြည့်နေခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့စစ်သားတွေဟာ ရပ်တန်းက မရပ်ကြတဲ့အပြင် တစ်နေ့တခြား အတင့်ရဲ ထဲတက်လာကြတဲ့အတွက် အခုလို နမူနာအဖြစ် မင်းတို့စစ်သားသုံးယောက်ကို ဆုံးမပြလိုက်ရတာပဲ။ မင်းတို့စစ်သားတွေရဲ့ အကျင့်ဆိုးတွေ ပျောက်ရင်ပျောက်ကြ၊ ပျောက်ကြသေးရင် ဒီထက်ဆိုးတဲ့ ဆုံးမမှုကို မပြုချင်ဘဲနဲ့ ပြုရလိမ့်မယ်။

စောရလက်ဝဲ

ဦးကျော်ဇောသည် စာကိုဖတ်ရှုပြီးဆုံးလျှင် စာရွက်ကို မင်းကြီး၏ သက်သို့ ပြန်ပေးလိုက်ပြီးနောက် မင်းကြီးမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ မင်းကြီးက....

“မောင်ကျော်ဇော ဘယ့်နှယ်သဘောရလဲ၊ ဒီကောင် တော်တော် ဉာဏ်များတဲ့ လူဆိုးပဲ၊ သူ့တပည့်သုံးယောက်ကို မိန်းမအဝတ် ဝတ်ပေးပြီးတော့

နီဂရိုးတွေကို သွားတွေ့တယ်၊ ပြီးတော့ နီဂရိုးတွေကို မေ့ဆေးနဲ့မေ့စေပြီး
ယောက်ျားကိုယ်ကို ဘရိတ်ဓားနဲ့ လှီးဖြတ်ပစ်ခဲ့ကြတယ်။ တော်တော် ယုတ်မာ
ရက်စက်တယ်”

ဟုပြောပြရာ ဦးကျောစောသည် စောရလက်ဝဲ၏ ဆုံးမပုံကြောင့်
ရယ်ချင်စိတ်ကို မနည်းချိုးနှိမ် မျှီသိပ်ထားလိုက်ပြီးမှ....

“နို့..အဲဒီ နီဂရိုးစစ်သားတွေရော ဘာယုံနယ်နေသေးသလဲ မင်းကြီး”
ဟု မေးလိုက်ရလေ၏။

“သွေးမလွန်ခင် ကင်းလှည့်အမ်ပီတွေ သွားတွေ့လို့ပေါ့၊ သေတော့
မသေနိုင်ဘူး၊ အနာမပျောက်ခင်အတွင်း ဆီးသွားရခက်မယ်လို့ ဆရာဝန်က
ပြောသတဲ့၊ ခုနကပဲ ကပ္ပတိန်ဂျိုးလာရင်း ပြောသွားတာပဲ”

“ဪ...ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် ဘာပူစရာစရာရှိလို့လဲ မင်းကြီး သေမှ
မသေနိုင်ဘဲဟာ”

ဦးကျောစော၏ ပြောလိုက်သောစကားကြောင့် မျက်နှာဖြူပုလိပ်မင်းကြီး
သည် ချက်ချင်းမျက်နှာကြီး နီမြန်းစိတ်ဆိုးသွားပြီးနောက်...

“အိုးဂျေ...စစ်သားတွေသာ သေကြည့်စမ်း၊ ကျွန်ုပ်ဖြင့် ကပ္ပတိန်ဂျိုးရဲ့
မျက်နှာကို ကြည့်ရဲတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဒီလိုလုပ်လိုက်တဲ့အတွက်
မောင်ကျော်စောတို့ ဗမာလူမျိုးတွေဟာ သိပ်ဆိုးတယ်၊ ရက်စက်တယ်လို့ ကမ္ဘာက
ပြောကြကုန်မှာပေါ့၊ အင်း...ကျွန်ုပ်သိရသလောက် ဗမာလူမျိုးတွေဟာ
သွေးအေးအေးနဲ့ သိပ်ဆိုးကြတာပဲ”

ဦးကျောစောသည် ဝါသနာနှင့် ဝမ်းရေးကြောင့် စုံထောက်တစ်ယောက်
အပြစ် အစိုးရဘက်၌ အမှုထမ်းရွက်နေရသော်လည်း အမျိုးသားကျောင်းထွက်
တစ်ယောက်ပီပီ မျိုးချစ်စိတ်အသင့်အတင့် ရှိသေးသူဖြစ်၏။ မျက်နှာဖြူ ပုလိပ်မင်း
ကြီး၏ ဗမာတစ်မျိုးလုံးအပေါ်သို့ စော်ကားမော်ကား ပြောဆိုလိုက်ခြင်းကို
ကြားရသောအခါ အမျိုးထိမခိုအောင် နာသွားပြီး အထက်လူကြီးရယ် ဘာရယ်ဟု
တွေးတောမနေနိုင်တော့။

“ဒါကတော့ မင်းကြီး ကိုယ်ချင်းစာစေချင်ပါတယ်၊ တကယ်လို့
မင်းကြီးတို့ အင်္ဂလန်မှာသာ ခုလို နီဂရိုးတွေက အင်္ဂလိပ်မလေးတွေကို လိုက်ဆွဲ
ရမ်းကားကြမယ်ဆိုရင် မင်းကြီးတို့ အင်္ဂလိပ်တွေဟာလဲ ကျွန်တော်တို့ ဗမာတွေ

လှပဲ ရက်စက်မိကြမယ်၊ ဆိုးသွမ်းကြလိမ့်မယ်ထင်ပါတယ်” ဟု ဦးကျော်စောက ချက်ကျကျ နှက်လိုက်လေ၏။

ဦးကျော်စော၏ ပြောစကားများသည် သာသာနှင့်နာနာ ပိသာအလေးနှင့် ဘေးပိတ်ပစ်လိုက်ဘိသကဲ့သို့ရှိသဖြင့် မျက်နှာဖြူ ပုလိပ်မင်းကြီးသည် မျက်နှာသာ မက နားရွက်နှစ်ဖက်လုံး နီရဲသည့်တိုင် စိတ်ဆိုးအမျက်ထွက်သွားမိ၏။ သို့ရာတွင် လူကြီးပီပီ မိမိ၏စိတ်တွင်း၌ ဖြစ်ပေါ်နေသော ဒေါမနဿတို့ကို ချိုးနှိမ်မျိုသိပ် ဣန္ဒြေလုပ်လိုက်ကာ မရယ်ချင်ရယ်ချင်နှင့် ရယ်လိုက်ပြီးနောက်...

“မောင်ကျော်စောက အမျိုးကိုထိခိုက်ပြောလို့ မခံချင်ဘူးထင်ပါရဲ့၊ ဒီလိုဆိုရင် ဘဲရိုးဆောရိုး၊ ကျွန်ုပ်စကားကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းပါတယ်”

စင်စစ်အားဖြင့် စုံထောက်တစ်ဖွဲ့လုံးတွင် ဦးကျော်စောသည် ငယ်ရွယ် သော်လည်း ထက်ထက်မြက်မြက်ရှိပြီး အမှုများကို မပေါ်ပေါ်အောင်၊ တရားခံများ ကို မမိမိအောင် စုံစမ်းထောက်လှမ်း ဖမ်းဆီးပေးနိုင်ခဲ့သော စုံထောက်ကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် မင်းကြီး၏ အားလည်းအကိုးဆုံး ခင်လည်းအခင်မင်ဆုံး သောသူ တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မင်းကြီးသည် လူမျိုးရေးကိစ္စရပ်၌ အကျယ်ငြင်းခုံမနေတော့ဘဲ အမှုကိစ္စသို့ ပြန်လည်အာရုံပြောင်းလိုက်လေ၏။

“မောင်ကျော်စော၊ ဒီကောင် စောရလက်ဝဲကို ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမြန်ဆုံး မိအောင် ဖမ်းမှဖြစ်မယ်၊ တစ်မျိုးတစ်မျိုးပေါက်နေပြီး တရားခံကို မမိဘူးဆိုရင် ကျွန်ုပ်တို့တစ်ဖွဲ့လုံး နာမည်ပျက်တော့မှာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ကြိုးစားနေပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခု အစီရင်ခံ ပါရစေ မင်းကြီး”

“ပြောပါ...ပြောပါ”

“ခေါင်းတစ်လုံးတည်းနဲ့ ရေအိုးနှစ်လုံးရွက်နေရင် ခရီးမရောက်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်မှာ ဒါပြင်အမှုကြီးတစ်ခုပါ တာဝန်ပေးထားတဲ့အတွက် စောရလက်ဝဲ ကို လက်ရအမိဖမ်းဖို့ရာ နေ့နှင့်နွေးနေရပါတယ်”

“မောင်ကျော်စော ဂဠုန်ဦးစောကို သေနတ်နဲ့ချောင်းပစ်တဲ့ အမှုပါ ကိုင်နေရတာကို ပြောနေတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ် မင်းကြီး”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဦးစောအမှုကို ကျွန်ုပ် ဒီပြင်စုံထောက်ကို လွှဲပေးမယ်၊ စောရလက်ဝဲကိုသာ မြန်မြန်လက်ရဖမ်းမိအောင် ကြိုးစားပါ၊ ဪ...ဒါထက်

မောင်ကျော်စော ဦးစောကိုသေနတ်နဲ့ ချောင်းပစ်တာ စောရလက်ဝဲလို့များ ထင်မိ သေးသလား”

“ကျွန်တော်တော့ လုံးဝမထင်ပါ။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ စောရလက်ဝဲဟာ ဘယ်တော့မှ ဒီလို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် သတ္တိနည်းတဲ့အလုပ်မျိုး မလုပ်တတ်ပါဘူး။ လူတစ်ယောက် အသက်တစ်ချောင်းကိုလဲ ဘယ်တော့မှ မသေကြေစေရပါဘူး။ ဥပမာပြရရင် ရွှေဘိုဦးဘိုးသီအမှု၊ ဗာလရုံ ချစ်တီးယားအမှု၊ စောကျွမ်းစိန်အမှု တွေကို ကြည့်ပါ။ ပြီးတော့ သူဟာ ဘာပဲလုပ်ခဲ့လုပ်ခဲ့ လုပ်ပြီးတိုင်း ကျွန်တော့် ဆီကို လှမ်းအမြဲအကြောင်းကြား အသိပေးလေ့ရှိပါတယ်”

မင်းကြီးသည် ဦးခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင်နေရာမှ

“ဒါဖြင့် ဦးစောကို ဘယ်သူတွေက သေနတ်နဲ့ ပစ်မယ်ထင်သလဲ”

“အသေအချာ သက်သေနဲ့ မပြနိုင်သေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဖြစ်ကို ကြည့်ရတာတော့ တယူသန် မျက်ကန်းမျိုးချစ်တစ်စုက ဦးစောဝန်ကြီးအဖွဲ့မှာ ကပျက်ရပျက်လုပ်နေတာကို ကြောက်လန့်သွားရုံ ချောက်လှန့်လိုက်တာလို့ ထင်ပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်ုပ်လဲ ဒီလိုပဲယူဆတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘုရင်ခံကိုယ်တိုင် က ဒီကိစ္စအတွက် စိတ်မကောင်းဘူး၊ တရားခံအစစ်ကို မြန်မြန်မိစေချင်တယ်”

ထို့နောက် အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်သွားပြီးနောက် မင်းကြီးကပင် စတင်ကာ တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖြိုခွင်းလိုက်၏။

“ဒါထက် စောရလက်ဝဲဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ မောင်ကျော်စော သဲလွန်စများ မတွေ့သေးဘူးလား”

“တွေ့ပါပြီမင်းကြီး၊ ဒါပေမဲ့ ခိုင်ခိုင်လုံလုံတော့ မရှိသေးဘူး။ ကျွန်တော် မသင်္ကာနေတဲ့ လူနစ်ယောက်တော့ ရှိပါတယ်”

“သူတို့က ဘယ်သူလဲ”

“ဒေါက်တာကျော်ဝင်းဆိုတာနဲ့ မြေပိုင်ရှင် သူဌေးကလေး ဦးထွန်းမြင့် ဆိုတာပါ”

မင်းကြီးသည် သူ ကောင်းစွာသိကျွမ်းသော နာမည်ကြီးဆရာဝန်နှင့် မြေပိုင်ရှင်သူဌေးကလေး၏ အမည်များကို ကြားရသောအခါ မယုံကြည်နိုင်လောက် အောင် အံ့အားသင့်သွားလေ၏။

“ဟုတ်ပါ့မလား မောင်ကျော်ဇော၊ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကျွန်ုပ်
ကောင်းကောင်းသိတယ်။ သူတို့ဟာ သူဌေးတွေ လူကြီးလူကောင်းတွေပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ လူကြီးလူကောင်း သူဌေးတွေမို့ လုယက်တိုက်ခိုက်ရသမျှကို
သူတို့ကိုယ်ကျိုးအတွက်မသုံးပါဘူး၊ မရှိဆင်းရဲသားတွေကို ဝေငှပေးတယ်။
လူအိုရုံတို့ မိဘမဲ့ဂေဟာတို့ ခိုကိုးရာမဲ့ မိန်းကလေးများဂေဟာတို့ ဆေးရုံတို့ကို
လှူပစ်လေ့ရှိတယ်။ ပြီးတော့ ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် သမာအာဇီဝနဲ့ လုပ်ကိုင်
စားသောက်နေတဲ့လူဆီက ဘယ်တော့မှ မလုယက်မတိုက်ခိုက်ဘူး၊ မတရားသဖြင့်
စီးပွားရှာနေသူ ပိသမလောဘာဇောတိုက် နေသူတွေဆီကပဲ လုယက်တိုက်ခိုက်တယ်။
သူကြံစည်ရင်လဲ ပိပိရိရိနဲ့ အောင်မြင်တာချည်းပဲ”

မင်းကြီးသည် ဦးကျော်ဇော၏ စောရလက်ဝဲချီးမွမ်းခန်းကို ပြုံး၍
နားထောင်နေရာမှ...

“မောင်ကျော်ဇောက စောရလက်ဝဲကို တော်တော်အထင်ကြီးနေပုံရသကဲ့
ဟား...ဟား” ဟု ရယ်သွမ်းသွေးပြုလိုက်မှ ဦးကျော်ဇောသည် သူ့ဟာသူ
စောရလက်ဝဲအပေါ်ပြောရင်းက စကားလွန်သွားမှန်းသိကာ အနည်းငယ်ရှက်ကာ
ရှိုးတိုးရှုန်တန်ဖြစ်သွား၏။ ထိုအခါ အလိုက်သိတတ်သော မင်းကြီးသည်
စောဇောကစကားစကို ပြန်ကောက်လိုက်၏။

“မောင်ကျော်ဇော ဒီဒေါက်တာနဲ့ မြေပိုင်ရှင်သူဌေးကလေးကို မသင်္ကာ
ဘူးဆိုတော့ သူတို့နှစ်ယောက်အပေါ်မှာ ဘယ်လိုအထောက်အထားတွေ တွေထား
ခဲ့လို့လဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်ပြောပြပါမယ်။ ရွှေဘို ဦးဘိုးသီအမှုဖြစ်တုန်းက
စောရလက်ဝဲ စီးလာတဲ့မော်တော်ကားဟာ နံပါတ်ပြားလွှဲတပ်ထားပေမဲ့ မြေပိုင်ရှင်
ဦးထွန်းမြင့်စီးနေကျ ဘောက်ဆော်လ်ကားမျိုး ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဦးထွန်းမြင့်
က သူ့ကားပျောက်သွားတဲ့အကြောင်း ဂတ်ကို ကြိုတင်တိုင်ချက်ပေးထားလို့
မသင်္ကာရုံပဲ ရှိခဲ့ရပါတယ်။ ပြီးတော့ ၁၁ လမ်းက နတ်ကတော်အိမ်ကို အနကြမ်း
စီးတုန်းက အိတ်ထဲမှ ကျကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ လက်ကိုင်ပုဝါမှာ T.M လို့ ဒိုဘီအမှတ်
အသားတွေရပါတယ်”

“ဒါ ကျွန်ုပ်သိသားပဲ၊ T.Mဆိုတာ သိန်းမြင့်၊ သောင်းမြင့်၊ တင်မြင့်လဲ
ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ကျွန်ုပ် အဲဒီတုန်းက ပြောခဲ့ဖူးတယ်လေ၊ နို့ ဒေါက်တာကျော်ဝင်း
အပေါ် မသင်္ကာပုံကကော ဆိုပါဦး”

“သူကတော့ စောရလက်ဝဲလိုပဲ ဘယ်သန်ပြီး သေနတ်ပစ် အလွန်
 ဖြောင့်သူ ဖြစ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ စောရလက်ဝဲဟာ ရွှေဘို ဦးဘိုးသီအမှုမှာ
 မိုးရေကို အရူးဆေးဆိုပြီး အင်ဂျက်ရှင်းထိုးပေးမယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်ပြီး ငွေသုံးသောင်း
 ညှစ်ယူခဲ့တယ်။ အမှုမှန်သမျှမှာလဲ အင်မတန် ပြင်းထန်တဲ့ မြန်မာပြည်မှာမရှိတဲ့
 မေ့ဆေးမျိုးကို အသုံးပြုတာတွေ့ရပါတယ်။ ဒါတွေဟာ ဒေါက်တာကျော်ဝင်းလို
 ဘီလပ်ပြန်ဆရာဝန်တစ်ယောက်သာ တတ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စတွေဖြစ်ပါတယ်။ ပြီးတော့
 နှစ်ယောက်စလုံးဟာ မျိုးချစ်စိတ်ရှိပြီး သတ္တိရှိတဲ့လူတွေဖြစ်ပါတယ်။ ဒေါက်တာ
 ကျော်ဝင်းဆိုရင် သူ့ဆီလာတဲ့ လူမှာထဲက မတတ်နိုင်တဲ့လူဆိုရင် သူ့အိတ်ထဲက
 ဆေးဖိုးဝါးခခဲပြီး အလကားကုသပေးတဲ့အပြင် အဲဒီလူမှာ မမာမကျန်းလို့ လုပ်ကိုင်
 ရှာဖွေမစားသောက်နိုင်ဘူးဆိုရင် စားဖို့သောက်ဖို့ပါ ပေးတတ်တဲ့သူပါ။ ဦးထွန်းမြင့်
 ကတော့လဲ မိဘဘိုးဘွားလက်ထက်က ပိုင်ဆိုင်ချမ်းသာခဲ့တဲ့ မြေတွေကို တကယ်
 လုပ်ကိုင်ချင်တဲ့ တောင်သူလယ်သမားတွေကို သီးစားခတွေ မယူတဲ့အပြင် မျိုးဝယ်
 ဖို့နဲ့ ထွန်ယက်စိုက်ပျိုးချိန်မှာ ဆီဆန်ဆားရိက္ခာတွေလိုရင် အလကားပေးလိုက်သေး
 တယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ လုပ်ပုံကိုင်ပုံတွေဟာ လက်ဝဲဆန်ကြလွန်းလို့ ကျွန်တော်
 တော့ နှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်ယောက်ဟာ စောရလက်ဝဲဖြစ်ရမယ်။
 တစ်ယောက်ကတော့ အကူအညီ တပည့်တယန်းဖြစ်မယ်လို့ တွက်ထားပါတယ်”

မင်းကြီးသည် ဦးကျော်စော၏ စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် ပြောပြနေသော
 ထင်မြင်ချက်ကို စိတ်ပါဝင်စားစွာဖြင့် နားထောင်နေရာက မေးခွန်းတစ်ခုကို
 ဖြတ်မေးလိုက်၏။

“မောင်ကျော်စော စောရလက်ဝဲနဲ့ အမြဲရင်ဆိုင်တွေ့ဖူးနေတာပဲ။ သူ
 ဘယ်လိုရုပ်ဖျက်ထားထား ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် သွားဟန်လာဟန် ဘယ်သူနဲ့
 အနီးကပ်ဆုံးတူသလဲ”

“ဒေါက်တာကျော်ဝင်းနဲ့ ဦးထွန်းမြင့်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးနဲ့ တစ်နေရာ
 မဟုတ် တစ်နေရာရာမှာ တူတူနေပါတယ်။ ခွဲခြားလို့မရခဲ့ပါဘူး မင်းကြီး”

ဦးကျော်စော၏ အဖြေကိုကြားရလျှင် မင်းကြီးသည် သူ့နဖူးကိုသူ
 လက်ဝါးနှင့် အုပ်လိုက်၏။

“အိုနိုင်ကျေ၊ ဒါဖြင့် စောရလက်ဝဲကို မိမိနိုင်ဖို့ သိပ်ခဲယဉ်းနေတာပေါ့။ ဖြစ်မှု
 ကျူးလွန်နေတုန်းမှာ အသေရရအရှင်ရရ လက်ရအမိမိမိမှပဲ ဖြစ်တော့မယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် မင်းကြီး၊ ကျွန်တော်လဲ ဒီလိုပဲ ယူဆထားပါတယ်။
 ဒီတစ်ခါတော့ မိရမှာပါ။ စောရလက်ဝဲဟာ ရှိမိးဆာယာ ကိုယ်ပျောက်တဲ့လူ
 မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်နေ့တော့ ကျွန်တော်တို့လက်တွင်း မိရမှာပါ”

ဦးကျော်စောက သူ၏ယုံကြည်ချက်ကို ခိုင်မာစွာ တင်ပြသည်ကို အထက်လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သော မျက်နှာဖြူပုလိပ်မင်းကြီးသည် ဗမာ စုံထောက်လေးအပေါ်တွင် အထင်သေးသာ မျက်နှာထားဖြင့် လှမ်းကြည့်ရင်း "ဒီကောင် လူကြွားတစ်ယောက်ပဲ" ဟု စိတ်တွင်းက မှတ်ချက်ချလိုက်လေ၏။
ပြီးမှ...

"ကဲ မောင်ကျော်စော ကောင်းသော နံနက်ခင်းပါ" ဟု နှုတ်ဆက်လျှင် ဦးကျော်စောလည်း "မင်္ဂလာနံနက်ပါ" ဟု နေရာမှထ ပြန်လည်နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် အရိုအသေပေးကာ မင်းကြီး၏အခန်းတွင်းက ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ဦးကျော်စောသည် ဂတ်ရှေ့ပလက်ဖောင်းဘေးတွင် ရပ်ထားခဲ့သော မိမိ၏ ဂျစ်ကားလေးဆီသို့ လျှောက်လာပြီးနောက် မောင်းသူနေရာတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည် နှင့် ကားမှန်တွင် ညှပ်ထားသော စာရွက်ခေါက်လေးတစ်ရွက်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကပြာကရာ လှမ်းယူ ဖတ်ကြည့်လိုက်လေ၏။

စုံထောက်မင်း-

ကပ္ပလီစစ်သားသုံးယောက်သတင်းကို ပုလိပ်မင်းကြီးက ပြောပြလိုက်လို့ သိပြီးရောမယ်၊ ကျုပ်လဲ အကြောင်းကြားမလို့ပဲ၊ ခုတော့ မလိုတော့ဘူးပေါ့၊ မင်းကြီးရှေ့မှာ ကြီးဝါးခဲ့တဲ့အတိုင်း စောရလက်ဝဲဟာ ရှိမ်းဆာယာ ကိုယ်ပျောက် သလား မပျောက်ဘူးလားဆိုတာ အကဲခတ်ရအောင် မနက်ဖြန်ည စမ်းချောင်း လမ်းက ဦးခင်မောင်အိမ်ကို ကြွခဲ့ပါ။

တူတူ.....

ကပ္ပာကယာ သော့လက်ရေးနှင့် ရေးခြစ်ထားသော စာရွက်ကို ဦးကျော်စောသည် ဖတ်ပြီးနောက် ဒေါ်ပွပ္ပနှင့် လုံးချေလိုက်မည်ပြုပြီးမှ သတိရကာ ဂျစ်ကားပေါ်မှ ပြန်လည်ဆင်းလိုက်ပြီးလျှင် ဂတ်အတွင်းသို့ ဝင်သွား၏။ နာရီဝက် ခန့်ကြာမှ ဦးကျော်စောသည် ဂတ်တွင်းက ပြန်ထွက်လာပြီးလျှင် မိမိ၏ဂျစ်ကားပေါ် သို့ တက်ရောက်မောင်းနှင် ထွက်သွားလေ၏။

xxxxxx

"ကျုပ်တော့ သူတောင်းသလောက် နှမြောမနေပါဘူးဗျာ၊ ဘေးလင်း ရန်ကင်း လွယ်လွယ်ကူကူပဲ ပေးလိုက်ချင်တယ် စုံထောက်မင်း"

“ဟာ...ဦးခင်မောင်ကလဲ ဒီလိုခြိမ်းခြောက်ရုံနဲ့ အလွယ်တကူ လိုက်လျောလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ အချိန်မီရောက်နေမှပဲ၊ ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့”

အထက်ပါစကားများကို ပြောဆိုနေကြသူများကား စမ်းချောင်းလမ်းမှ သူဌေးဦးခင်မောင်ဆိုသူနှင့် စုံထောက်ဦးကျော်ဇောတို့ပင် ဖြစ်ကြ၏။ အချိန်မှာ ညနေအမှောင်ပိုင်းစ အချိန်လောက်ဖြစ်ပြီး နေရာမှာ စမ်းချောင်းလမ်းရှိ တစ်ခုသော နှစ်ထပ်တိုက်သစ်ကလေးရှိ ဧည့်ခန်းတွင်ဖြစ်၏။ ဦးခင်မောင်ဆိုသူသည် အသက် ၄၀ ခန့်ရှိ၍ အသားဖြူဖြူ ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ ဖော်ဖော်ရွေရွေ ရှိသူဖြစ်၏။ ဦးကျော်ဇောသည် ကာကီအင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီရှည် ယူနီဖောင်းဝတ်စုံ လက်နက်ကိုယ်စီနှင့် တပည့်နှစ်ယောက်ပါ အတူပါလာခဲ့၏။

“မဟုတ်ဘူး ဦးကျော်ဇော၊ သူ့အကြောင်း ကျွန်ုပ်ကြားနေတာကြာပြီ၊ သူလိုချင်ရင် မရရအောင်လုပ်တတ် ကြံတတ်တဲ့ လူဆိုတာ ခင်ဗျားက ကျွန်ုပ်တို့ထက် ပိုသိတာပါ၊ ကျွန်ုပ်တော့ ခေါင်းရှုပ်မခံချင်ဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ သူတောင်းတဲ့ငွေကို မပေးရကောင်းလားလို့ ကျွန်ုပ်ကို ရန်ရှာရင် ဘယ့်နဲ့လုပ်မလဲ”

ဦးကျော်ဇောတို့က စောရလက်ဝဲ၏ ရန်မှ ကာကွယ်ပေးပါမည်ဟု အတန်တန်ပြောနေသောလည်း စောရလက်ဝဲ၏ သတင်းကို ကြားဖူးနားဝရှိနေသော ဦးခင်မောင်က လက်မခံနိုင်သဖြင့် ဦးကျော်ဇောမှာ နားဝင်အောင် မနည်းကြိုးစား ပြောနေရလေ၏။

“ဒါကတော့ ကျွန်တော်တို့ တာဝန်ထားပါ၊ တကယ်လို့ ကျွန်တော့ အစီအစဉ်ဟန်မကျလို့ ခြေချော်လက်ချော်ဖြစ်ခဲ့ရင်လဲ သူတောင်းတဲ့ငွေကို ပေးချင်ပေးလိုက်တာပေါ့၊ ဘယ့်နဲ့လဲ ဦးခင်မောင်”

ဦးခင်မောင်သည် မည်သို့မျှ ပြန်မပြောဘဲ ဦးကျော်ဇော၏ အကြံအစည် အတိုင်း လိုက်သင့်မလိုက်သင့် ဝေခွဲမရ၊ စဉ်းစားမရနိုင်သဖြင့် သက်ပြင်းသာ အခါခါချနေလေ၏။ ဦးကျော်ဇောသည် ဦးခင်မောင်၏မျက်နှာကို လှမ်းကြည့် အကဲခတ်ရင်း ‘တော်တော်လဲ ပြောရနားချရခက်တဲ့သူပဲ’ ဟူသော သဘောဖြင့် စိတ်ပျက်သွားသေး၏။ ပြီးမှ...

“ဘယ့်နဲ့လဲ ဦးခင်မောင်၊ ကျွန်တော်တို့ပြောတာ သဘောတူရဲ့လား၊ အချိန်လဲမရှိတော့ဘူး၊ ချိန်းထားတဲ့အချိန် နီးနေပြီ”

“ကဲလေ...ဦးကျော်ဇောတို့၊ ကောင်းတယ်ထင်သလိုသာ လုပ်ကြပါတော့”

နောက်ဆုံး၌ ဦးခင်မောင်သည် သဘောမတူချင့်တူချင်နှင့် တူလိုက်ရ
လေ၏။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကိုတော့ ပစ်မထားကြပါနဲ့နော်၊ မတော်လို့
ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျားတို့နဲ့ ပူးပေါင်းရမလားဆိုပြီး ရန်ရှာရင်တော့...”

“ဟာ...အဲဒီအတွက်တော့ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ဦးခင်မောင်၊ ကျွန်တော်
ဦးခင်မောင် မဲ့တစ်ပေါက်မစွန်းစေရအောင် စီစဉ်ပြီးသားပါ” ဟု ပြောပြီးနောက်
ဦးကျော်စောသည် အနားရှိတပည့်စုံထောက်လေးများအား လှမ်းကာ...

“ကဲ ကိုမြင့်သောင်း မင်းစီးလာတဲ့ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို ဟိုနားက
ချုံကြားထဲ သွားဝှက်ထားချေစမ်း” ဟု စေခိုင်းလိုက်လျှင် တပည့်စုံထောက်
တစ်ယောက်သည် တိုက်အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားပြီး ဝင်းဝ၌ရပ်ထားခဲ့သော
မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို ရုတ်တရက်မမြင်သာအောင် ချုံကြားထဲသို့ ဆွဲသွင်းနေ
လေ၏။

“ဒါထက် ဦးခင်မောင်ရဲ့ အိမ်သားတွေကော တစ်ယောက်မှ မမြင်
ပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မိတ်ဆွေ ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် တစ်ယောက်ဆီက
အတ္တလက်မှတ်လာဖို့ထားလို့ တစ်အိမ်လုံး ရုပ်ရှင်သွားကြည့်နေကြတယ်
ဦးကျော်စော”

“ဪ...ဟုတ်လား၊ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါမှ လူပိုရှင်းသွားတာပေါ့၊
ဒါထက် ဦးခင်မောင် စောရလက်ဝဲ တောင်းထားတဲ့ငွေတွေကော ဘဏ်က
အဆင်သင့်ထုတ်ထားသလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဖြင့် ယူခဲ့စမ်းပါဦးဗျာ”

ဦးခင်မောင်လည်း အိမ်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားပြီးနောက် လက်ကိုင်
ဆွဲဖြင့်ထုပ်ထားသော ငွေစက္ကူထုပ်တစ်ထုပ် ပိုက်လျက် ပြန်ထွက်လာပြီး ဧည့်ခန်းရှိ
အထုပ်ကို တင်လိုက်၏။ ဦးကျော်စောသိသာအောင် ဦးခင်မောင်က
အထုပ်ကို ဖြည့်ပြရာ ရာတန်စက္ကူအထုပ်လိုက်တွေ့ရသဖြင့် ဦးကျော်စောက
မိလည် ထုပ်ခိုင်းလိုက်လေ၏။ ထိုအတွင်း အောက်ထပ်သို့ မော်တော်ဆိုင်ကယ်
အောက်ရွှေခဲ့သော စုံထောက်လေးသည် အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့
လေ၏။

“ကဲ ဦးခင်မောင်၊ ကျွန်တော်တို့ အစီအစဉ်ကတော့ ဒီလိုရှိတယ်၊
ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဦးခင်မောင်ရဲ့အိမ်ခန်းထဲမှာ ဝင်ပုန်းနေကြမယ်၊ စောရလက်ဝဲ

လာတဲ့အခါ ဦးခင်မောင်ရဲ့တာဝန်က သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ဘက်ကျောပေးပြီး ထိုင်ဖြစ်အောင်လုပ်ရမယ်။ သူတို့တောင်းတဲ့ငွေ ပေးလိုက်တဲ့အခါ ငွေထုပ်ကို ဖြည့်ကြည့်နေတုန်း ကျွန်တော်တို့အခန်းထဲက ထွက်လာပြီး ဖမ်းလိုက်ရုံပဲ”

ဦးကျော်စောသည် စောရလက်ဝဲကို ထောင်ဖမ်းမည့် အစီအစဉ်ကို ဦးခင်မောင်နားလည်အောင် ပြောပြရင်းက ဤတစ်ချိတော့ဖြင့် အပ္ပဲပွဲခွဲလာခဲ့သော စောရလက်ဝဲသည် မုချမသွေ သူ၏လက်တွင်းသို့ သက်ဆင်းရတော့မည်ဟု တထစ်ချတွက်ကာ ပီတိတွေ့ဖြာနေလေ၏။

သို့ရာတွင် ဦးခင်မောင်သည် စိုးရိမ်တကြီးနှင့် ထပ်မေးနေသဖြင့် စိတ်ပျက်သွားရပြန်၏။

“စုံထောက်မင်းရဲ့ အစီအစဉ်ကတော့ ရေပက်လို့မဝင်အောင် နေ့ပိုင်နိုင် လှပါပေတယ်။ ဒါပေမဲ့ မပြေးသော်ကန်ရာရှိဆိုသလို စောရလက်ဝဲက ဒီလိုသူငယ် နှပ်စား အလွယ်တကူ အဖမ်းခံပါ့မလား ဦးကျော်စော၊ အရှင့်အရှင်တုန်းတွေကလိုပဲ ဦးကျော်စောတို့ကို လက်တစ်လုံးခြား လှည့်စားသွားရင်ကော”

ဦးကျော်စောသည် စိတ်မရှည်နိုင်တော့သဖြင့် ခါးကြားထဲတွင်းထိုးထား သော ပစ္စတိုတစ်လက်ကို လက်နှင့်ပုတ်ပြရင်း...

“ဟောဒီမှာ ကျုပ်တို့မှာ ဒါတွေပါလာတယ်။ အူကြောင်ကြောင်လုပ်ရင် ဒီတစ်ချိတော့ နှပ်ပစ်မခံနိုင်ဘူး။ အသေရရ အရှင်ရရ ပစ်ဖမ်းရုံပဲ” ဟု စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအတွင်းတွင် တိုက်ရှေ့သို့ ကားတစ်စီး ထိုးရပ်လိုက်သံကို ကြားရ သဖြင့် အားလုံးတိုင်ပင်မထားရာဘဲ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ဂျစ်ကားတစ်စီး ရပ်လာ သည်ကို တွေ့မြင်ကြရလေ၏။

“ဟော...လာနေပြီ” ဟု ဦးကျော်စောက လွတ်ခနဲပြောလိုက်ပြီးနောက် ခါးကြားတွင်းက ပစ္စတိုကို ဆွဲထုတ်ကာ လက်၌ အသင့်မောင်းတင်ကိုင်ဆောင် ထားလိုက်ပြီး တပည့်စုံထောက်နှစ်ယောက်ကိုလည်း ပါလာသော လက်နက်ကိုယ်စီ ကို အသင့်ထုတ်ယူကိုင်ဆောင်ထားကြစေလေ၏။

“ကဲ ဦးခင်မောင် ကျုပ်တို့သွားမယ်။ ခုနက မှာခဲ့တဲ့အတိုင်းသာ လုပ်ပေတော့” ဟု ဦးကျော်စောက လေသံဖြင့်ပြောဆိုမှာကြားပြီးနောက် တပည့် စုံထောက်နှစ်ယောက်နှင့်အတူ ဦးခင်မောင်၏ အိပ်ခန်းဆီသို့ အပြေးသွားကြလေ၏။

ဦးခင်မောင်သည် ဧည့်ခန်း၌ တစ်ယောက်တည်း မျက်စိသူငယ်နှင့် အားငယ်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရာမှ လှေကားဆီမှ တစ်စုံတစ်ယက်လာသော ခြေသံကို ကြားရလျှင် ပိုမို၍ ကြောက်ဒူးတုန်နေလေ၏။

အိပ်ခန်းအတွင်း၌ ရောက်ရှိနေကြသော ဦးကျော်ဇောတို့လူစုသည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ ဧည့်ခန်းမှအသံဗလံများကို ရင်တမမ နှင့် နားစွင့်နေကြရလေ၏။

တခဏအတွင်းမှာပင် ဦးခင်မောင်၏ အသံကိုကြားရ၏။

“ဪ...ဆရာ ကြွပါခင်ဗျား ကြွပါ။ ဒီမှာ ထိုင်ပါ။ ကျွန်တော် ငွေနှစ်သောင်း အဆင်သင့် ဘဏ်ကထုတ်ထားပါတယ်ခင်ဗျား” တဆက်တည်းပင် တရုပ်ရုပ်နှင့် ကြမ်းနင်းသံများနှင့်အတူ ကုလားထိုင်ရွှေထိုင်လိုက်သံကိုပါ ကြားနေရ၏။ အခန်းတွင်းမှ ဦးကျော်ဇောသည် ယခုလောက်ဆိုလျှင် စောရလက်ဝဲသည် ဧည့်ခန်း၌ နေရာတကျ ထိုင်ပြီးလောက်ပြီဟု တွက်ဆကာ တပည့်စုံထောက် နှစ်ယောက်ကို မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲဖြင့် အပြင်ထွက်ကြရန် အချက်ပေးလိုက်လေ၏။

သုံးယောက်သား ဦးကျော်ဇောက ရှေ့ဆုံးမှ အသံမကြားအောင် အသာခြေဖျော့နင်း၍ အခန်းတွင်းမှ ထွက်လာကြပြီးနောက် ဧည့်ခန်းသို့ လှမ်းကြည့်ရာ ခပ်မှောင်မှောင်နေရာ၌ လူတစ်ယောက် ကျောပေးထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရလျှင် ဦးကျော်ဇောသည် ကြွက်တွေ့သောကြောင့်ကဲ့သို့ ပေါ့ပါးဖြတ်လတ်စွာ အနားသို့ တဟုန်ထိုးပြေးကပ် ရောက်ရှိသွား၏။

“ဟေ့...စောရလက်ဝဲ၊ လက်မြှောက်လိုက်” ဟု အော်ဟစ်ကာ ခြောက်လုံးပြူးနှင့် ချိန်ထားလိုက်လေ၏။ ဧည့်ခန်း၌ ကျောပေးထိုင်နေသောသူသည် သူ့အသံကြောင့် ဖြတ်ခနဲလှည့်ကြည့်ရာ ရုတ်တရက်မမျှော်လင့်ဘဲ လက်နက်ကိုယ်စီဖြင့် ရောက်လာကြသော လူသုံးယောက်ကို တွေ့ရသဖြင့် “အောင်မယ်လေးဗျာ ကယ်တော်မူကြပါ...မြေ...မြေ” ဟု ဟစ်အော်ရင်း ကုလားထိုင်နောက်သို့ စက်ကျိုးကျ မေ့မြောသွားလေတော့၏။ ဦးကျော်ဇောတို့သည် ကြောက်အားနှင့် မေ့မြောသွားသော သူ၏မျက်နှာကို သေသေချာချာကြည့်လိုက်ရာ သူတို့ထင်သကဲ့သို့ စောရလက်ဝဲမဟုတ်ဘဲ အမည်မသိသူစိမ်းတစ်ယောက် ဖြစ်နေ၏။ ထို့ပြင် ထိုသူ၏ ခါးခပ်မှလည်း အရက်နံ့တထောင်းထောင်းထနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် တပည့်စုံထောက်လေးမြင့်သောင်းက “ဒီလူ အရက်မူးမူးနဲ့ အိမ်မှားဝင်လာတာနဲ့တူတယ် ဆရာ” ဟု ထင်မြင်ချက်ပေးလိုက်ပြီး စိတ်ချလက်ချ လက်တွင်းက ခြောက်လုံးပြူးဘို့ သားရေအိတ်တွင်းသို့ ပြန်လည်သွင်းထားလိုက်လေ၏။

ဦးကျော်ဇောက စိတ်ပျက်သော မျက်နှာထားဖြင့် အိမ်ရှင် ဦးခင်မောင်

...

“ဦးခင်မောင် ဒီလူကို သိသလား” ဟု မေးရာ ဦးခင်မောင်သည် ဇေဇဝါ ဖြစ်နေ၏။

“ကဲ...ကဲ မောင်မြင့်သောင်း သတိပြန်ရအောင် လုပ်စမ်း၊ စစ်မေးလို့ ကျေနပ်စရာကောင်းရင်လဲ သူ့အိမ်မေးပြီး လိုက်ပို့တာပေါ့ကွယ်၊ ချီးမှပဲ အရေးထဲ အရာကပေါ်နေတယ်”

ထိုအခါမှာ ဦးခင်မောင်သည် ကပြကရာ နောက်ဖေးဘက်သို့ဝင်သွားပြီး ရေတစ်ခွက်ခပ်ယူလာကာ မေ့မြောနေသော အမူးသမား၏ မျက်နှာပေါ်သို့ ပက်ချ လိုက်လေ၏။ ထိုအခါမှ မေ့မြောနေသော အမူးသမားသည် လူးလွန်လှုပ်ရှား လာလေ၏။

“ဟော သတိရလာပြီ...ရလာပြီ” ဟု ဦးခင်မောင်က ဝမ်းသာအားရ ပြောနေဆဲမှာပင် သူတို့နောက်ဆီမှ တဟားဟားနှင့်ရယ်မောသံကြီးကို ကြားရသဖြင့် အားလုံးလှည့်ကြည့်ကြရာ ဘယ်အချိန်ကဘယ်လို ရောက်နေမှန်းမသိရသော ရုပ်ဖျက်ထားသည့် စောရလက်ဝဲကို အံ့ဩစွာတွေ့ကြရလေ၏။

“ဟဲ...ဟဲ စုံထောက်ကျော်တွေက သူနာပြု အတတ်လဲ တတ်ကြပေ သကိုး”

စောရလက်ဝဲက မထီမဲ့မြင် ပြောဆိုနေစဉ် ဦးကျော်ဇော၏ တပည့် စုံထောက်တို့သည် ခြောက်လုံးပြူးအိတ်ဆီသို့ အလိုလိုလက်ရောက်သွားကြပြီး ဦးကျော်ဇောကမူ ကြမ်းပေါ်၌ခေတ္တချထားမိသော သူ၏သေနတ်ကို ပြန်လည် ကောက်ယူမည်အပြုတွင် မျက်စိရှင်လှသော စောရလက်ဝဲသည် ကြမ်းပေါ်က ခြောက်လုံးပြူးကို အခန်းထောင့်သို့ လွင့်သွားသည်အထိ ခြေနှင့်လှမ်းကန်လိုက်ပြီး ပါလာသောခြောက်လုံးပြူးနှင့် ထုတ်ချိန်ထားလိုက်ရင်း...

“မလှုပ်ကြန့်နော်၊ လှုပ်တာနဲ့ မီးအပွင့်ပဲ” ဟု ပြောရာက စုံထောက် နှစ်ယောက်ထံမှ ခြောက်လုံးပြူးများကို အသီးသီးနှိုက်ယူလိုက်သဖြင့် ဦးကျော်ဇော တို့ လူစုသည် အားမတန်မာန်လျှော့လိုက်ကြရလေ၏။

“ဘာရမလဲ ဦးကျော်ဇောရာ၊ စောရလက်ဝဲတဲ့၊ မပိုင်ရင် မလာဘူး” အိမ်ရှင်ဦးခင်မောင်သည် စောရလက်ဝဲမှန်းသိရသည်နှင့် တပြိုင်နက် နေစရာမရှိအောင် ကြောက်အားပိုသွားရှာလေတော့၏။ စောရလက်ဝဲသည် လက်ဝဲ လက်ဖြင့် ဦးကျော်ဇောတို့ကို ခြောက်လုံးပြူးနှင့် ချိန်ထားရာမှ ကျန်လက်တစ်ဖက် ဖြင့် ဦးခင်မောင်၏ ရင်ဘတ်မှ အင်္ကျီစကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း

“ဘယ်မလဲ ဦးခင်မောင်၊ ကျုပ်တောင်းထားတဲ့ ငွေနှစ်သောင်း...”

“ရှိ...ရှိ...ရှိပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဟို...ဟို...ဟိုမှာပါ”

ဦးခင်မောင်က ကြောက်အားလန့်အားနှင့် စားပွဲပေါ်၌ အသင့်ရှိနေသော ငွေစက္ကူထုပ်ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြ ပြောဆိုရှာလေ၏။ စောရလက်ဝဲသည် ငွေထုပ်ကို လှမ်းကြည့်ပြီးနောက် သူ့ကိုယ်တိုင်သွားမယူဘဲ...

“ဟေ့...တပည့်၊ ထယူလိုက်စမ်း” ဟု စောစောက သတိမေ့လဲနေသော အရက်မူးသမားကို လှမ်းခိုင်းလိုက်၏။ အရက်မူးသမားသည် “ဟုတ်ကဲ့ဆရာ” ဟု ပြန်ပြော၍ ငေါက်ကနဲ နေရာမှထလိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်မှ ငွေစက္ကူထုပ်ကို ဖျတ်လတ်စွာ လှမ်းယူလိုက်၏။ ထိုအခါကျမှ စုံထောက်ဦးကျော်စောနှင့်တကွ အားလုံးပင် ထိပ်ချမှစားပြမှန်း သိသွားကြ၏။ စောရလက်ဝဲသည် သူ့ကိုယ်စား တပည့်တစ်ယောက်ကို အရက်မူးသမားယောင်ဆောင်ပြီး တည်ကြက်အဖြစ်လုပ်မှန်း နားလည်ကြလေတော့၏။

“ဟေ့ တပည့်၊ အားလုံး ငွေနှစ်သောင်းရှိရဲ့လားကွ၊ ကြည့်စမ်းပါဦး”
စောရလက်ဝဲက လှမ်းသတိဝေးမှ တပည့်လုပ်သူသည် အထုပ်ကို ဖြည့်ကြည့်ပြီး ရာတန်စက္ကူထုပ်များကို အထုပ်လိုက် လျှင်မြန်စွာရေတွက်ကြည့် ပြီးနောက်...

“စေ့ပါတယ်ဆရာ” ဟု ပြောရင်း ငွေကို ပြန်ထုပ်နေလေ၏။

“ဟဲ ဟဲ...ဦးကျော်စောတို့ကို အားတော့မှာပါတယ်၊ အချိန်နည်းနည်း ကြာသွားတဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ”

စောရလက်ဝဲက မထေ့တထေ့ပြောနေရာ ဦးကျော်စောက မခံခိုမခံသာနှင့်

“ဟေ့ကောင် စကားရှည်မနေနဲ့ မင်းလိုချင်တာရပြီမဟုတ်လား၊ ဒီတစ်ချိ တို့ကည့်တော့ ခံလိုက်ဦးပေါ့ကွာ”

စောရလက်ဝဲသည် သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မောလိုက်ပြီး....

“သိပ်လဲ စိတ်မတိုပါနဲ့ စုံထောက်မင်းရာ သွားပါ့မယ်၊ ကျုပ်တို့လိုတာ ရမှ သွားမှာပါ၊ မသွားခင် ကျုပ်တို့ကို ရန်မမူဘူးဆိုရင် လက်နက်တွေ ပြန်ပေးခဲ့ မယ်” ဟု ပြောရင်း စောရလက်ဝဲသည် စောစောက ခြေနှင့်ကန်လိုက်သဖြင့် အခန်းထောင့်သို့ လွင့်စင်သွားသွားသော ဦးကျော်စော၏ ခြောက်လုံးပြုကိုပါ ကောက်ယူပြီးနောက် ဦးကျော်စောကို ပြန်ပေးမည်ပြုပြီးမှ တစ်စုံတရာကို သတိရ ဟန်ဖြင့်...

“နေဦး...နေဦး ယမ်းတောင့်တွေ စေ့ရဲ့လားလို့ ကြည့်ရအောင်၊ တော်ကြာမှ ကျုပ်ကြောင့် ပျောက်တယ်ရှုတယ်လို့ အခွပ်ခွဲတော့ မခံနိုင်ဘူးဗျ” ဟု

ပြောပြောဆိုဆို ခြောက်လုံးပြူးများကို တစ်လက်ပြီးတစ်လက် မောင်းချိုးလိုက်ပြီး ယမ်းတောင့်အပြည့်ရှိသည်ကို တွေ့ရလျှင် ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး ဦးကျော်ဇောတို့အား အသီးသီးပြန်လည်ပေးအပ်လိုက်၏။

“ကဲ သေနတ်အကုန် ပြန်ပေးပြီးပြီနော်၊ ကျုပ်တို့ဆင်းသွားတုန်း နောက်ကျောခားနဲ့တော့ လှမ်းမထိုးလိုက်ပါနဲ့ဗျို့...”ဟု ပြောပြီးနောက် သူ၏ တပည့်အားလှမ်းကာ...

“ကဲ လာတပည့် သွားစို့”ဟု ပြောပြောဆိုဆို ရှေ့မှ ထွက်သွားရာ တပည့်ဖြစ်သူသည် ငွေထုပ်ပိုက်၍ နောက်ဆုတ်နောက်ဆုတ်နှင့် လိုက်ပါသွားလေ၏။ လှေကားဆင်းမီသည်နှင့် စောရလက်ဝဲသည် ဦးခင်မောင်တို့ ရုတ်တရက် လိုက်လံမနှောင့်ယှက်နိုင်ရန် လှေကားရှိ သစ်သားတံခါးကြီးကို ဂျိုင်းခနဲ ဆွဲပိတ် သွားလေ၏။ ဦးကျော်ဇောနှင့် တပည့်နှစ်ထောက်တို့သည် အချက်ရသည်နှင့်တပြိုင်နက် လှေကားဆီသို့ ပြေးလာကြရာ အပြင်ဘက်က တံခါးပိတ်သွားသဖြင့် ရုတ်တရက် အကြံရကြပ်သွားကြ၏။ နောက်မှ သတိရကာ ပြတင်းပေါက်သို့ ပြေးသွားကြရာ တိုက်ရှေ့၌ စက်နှိုးထွက်ခွာစပြုနေသော ဂျစ်ကားကို လှမ်းမြင်ရသဖြင့် သုံးယောက်သား လက်တွင်းမှ ခြောက်လုံးပြူးများဖြင့် လှမ်း၍ပစ်လိုက်ကြ၏။ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာကောင်းလောက်အောင် သေနတ်သံ ‘ဒိုင်း’ကနဲမမြည်ဘဲ ချောက်ကန်သာမြည်လာသဖြင့် မောင်းချိုးကာ စစ်ဆေးကြည့်ရာ ဆုံလည်တွင်း၌ ကျည်တောင့်များတွေ့ရ၍ ပြန်ပိတ်ပြီး နောက်တစ်ချက်စီ ထပ်မံကာ ခလုတ်ကို ဆွဲလိုက်မှ ‘ဒိုင်း’ကနဲ မီးပွင့်ထွက်သွားလေ၏။

သို့ရာတွင် ထိုအချိန်၌ ဂျစ်ကားသည် ဝူးကနဲမောင်းကာ အတော် လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်နေပြီးဖြစ်သဖြင့် မထိမှန်နိုင်တော့၏။

“လာဟေ့ မြင့်သောင်း၊ ငါနဲ့လိုက်ခဲ့စမ်း”ဟု ပြောရင်း ဦးကျော်ဇော သည် ပြတင်းပေါက်မှ ကျော်လွှားကာ ၁၀ ပေခန့်မြင့်သော ဝရံတာမှ အောက်သို့ လွှားကနဲ ခုန်ချလိုက်လေ၏။ နောက်မှ စုံထောက်တပည့် မြင့်သောင်းပါ သူ့ဆရာ အတိုင်း ပြတင်းပေါက်ကို ကျော်လိုက်ပြီး ဝရံတာမှ ခြံတွင်းသို့ ခုန်ဆင်းလိုက်၏။

“မင်းဆိုင်ကယ် သွားထုတ်စမ်း၊ ဂျစ်ကားနောက် အမီလိုက်ရအောင်” မြေပြင်သို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ဦးကျော်ဇောက ခိုင်းသဖြင့် စုံထောက်လေး မြင့်သောင်းသည် စောစောက ချုံတွင်း၌ ဝှက်ထားခဲ့သော သူ၏ မော်တော်ဆိုင်ကယ် ကို သွားရောက်ထုတ်ယူလာခဲ့ပြီး စက်ကို နှိုးလိုက်၏။ စက်နှိုးသည်နှင့် ဦးကျော်ဇောသည် နောက်မှတက်ထိုင်လိုက်ပြီး

“မြန်မြန်လိုက်စမ်း၊ ခုနက ဂျစ်ကားနောက်ကို” ဟု ပြောလျှင် “ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ” ဟု ပြန်ပြောပြီး မြင့်သောင်းသည် ဆိုင်ကယ်ကို ဂီယာသွင်းလိုက်၏။ ဆိုင်ကယ်သည် တဟုန်ထိုးပြေးမထွက်ဘဲ တဖုတ်ဖုတ်မြည်ရင်း ဘီးလိုမိုရုံသာ သွားနေသဖြင့် မြင့်သောင်းသည် မသင်္ကာသဖြင့် ဆိုင်ကယ်ဘီးကို ငုံ့ကြည့်ရာ ဘီးနှစ်ဘီးလုံး လေလုံးဝမရှိဘဲ ပြားချပ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“ဟာ...ဆရာ ဆိုင်ကယ်နှစ်ဘီးလုံး လေမရှိဘူးဆရာ”

“ငါ့လခွီးမှပဲ၊ ဒီကောင် သိပ်ဉာဏ်များပါလား၊ သူ့နောက် မလိုက်နိုင် အောင်လို့ ဘယ်အချိန်ကများ လေလျှော့ထားတယ်မသိဘူး၊ စောစောကလဲ ငါ့ကို မျက်လှည့်ပြသွားတယ်၊ ဘယ်အချိန်က ဘယ်လိုများ ခြောက်လုံးပြုနေက ယမ်းတောင့် တွေ တစ်တောင့်စီ နှုတ်သွားတယ်မသိဘူး၊ တို့ပထမတစ်ချက်ပစ်လိုက်တော့ ကျည်မထွက်ဘဲ နောက်တစ်ချက်ထပ်ပစ်မှ ထွက်တယ်ကွ”

ဦးကျော်စောသည် စောရလက်ဝဲ ဉာဏ်တစားသွားပုံများကို အောင့်သက်သက်နှင့် အခံရခက်ကာ ပြောနေရာမှ ဆိုင်ကယ်ပေါ်က ဆင်းလိုက် လေ၏။ ထိုအတွင်း သေနတ်သံများကြောင့် ရရာတုတ်စားလက်နက်များ စွဲကိုင် ကာ ဝိုင်းဝန်းလာကြသော အရပ်သားများကို ဦးကျော်စောတို့က အကြမ်းဖမ်းသည့် အကြောင်း သာမန်မျှလောက်သာ ပြောဆိုကာ လူစုခွဲလိုက်ရ၏။

မရှေးမနှောင်းပင် အပေါ်ထပ်၌ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသော အိမ်ရှင်ဦးခင်မောင် နှင့် တပည့်စုံထောက်လေးတို့သည် အောက်ထပ်သို့ တံခါးရိုက်ချိုး ဆင်းလာခဲ့ကြ ၏။ ထို့နောက် ဦးကျော်စောတို့ ဆရာတပည့် သုံးယောက်တို့သည် ဂျစ်ကားနောက် သို့ လိုက်လျှင်မိဖွယ်မရှိတော့သဖြင့် အခင်းဖြစ်ပွားရာ အနီးအနားပတ်ဝန်းကျင်၌ သံလွန်စများ ရလို့ရငြား လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် လှည့်ပတ်ကြည့်ရှု ရှာနေကြရာ ဆောစောက ဂျစ်ကားရပ်ထားသော နေရာတွင် အကွက်မဲ့မဲကွက်ကြီး တစ်ကွက်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုအကွက်ကြီးသည် ဂျစ်ကားမှ ဆီမလုံသဖြင့် ကျပ်ရပြီး လာလမ်း သွားလမ်းတလျှောက် အစက်အစက်များကိုပါ တွေ့နေကြရလေ၏။ စက်ဆီမှာ တော်တော်များများ ကျဆင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သဖြင့် စက်ဆီစက်များအတိုင်း နောက်ယောင်ခံလိုက်သွားကြလျှင် မုချ စောရလက်ဝဲစီးသွားသော ဂျစ်ကားကို တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ကြ၏။ ဆရာတပည့် သုံးယောက်တို့သည် အိမ်ရှင် ဦးခင်မောင်ကို နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် စက်ဆီအတိုင်း ခြေရာခံကာ လိုက်ကြရာ ခမ်းချောင်းလမ်းဆုံး၍ ပြည်လမ်းမရောက်သည်အထိ စက်ဆီကို တွေ့နေရ၏။ စက်ဆီများသည် လမ်းပေါ်၌ အတိုင်းသားတွေနေရပြီး မြောက်ဘက်သို့ တန်းသွား

နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဆက်လက်လိုက်သွားကြရာ နောက်ဆုံး၌ မြေနုလမ်းတွင်း သို့ ချိုင့်ကွေ့ဝင်သွားသည်ကို တွေ့ရပြီးနောက် လမ်းစပျောက်သွားလေ၏။ ဂျစ်ကား မှ ယိုကျနေသော စက်ဆီတို့သည် ကုန်ခန်းသွား၍ နောက်ထပ်စက်ဆီကျစရာ မကျန်တော့ဟန်တူ၏။ ကိစ္စမရှိပြီ။ ဤမျှဆိုလျှင် ဆက်လက်စုံစမ်းထောက်လှမ်း၍ ရပေပြီ။ ဤမြေနုလမ်း၌ စောရလက်ဝဲ သို့မဟုတ် အဆက်အနွယ်ဟု မသင်္ကာရ သော မြေပိုင်ရှင် သူဌေးကလေး ဦးထွန်းမြင့်၏ ခြံနှင့်တိုက်ရှိ၏။ ဦးကျော်စော သည် တပည့်နှစ်ယောက်ကို သတိပီရိယနှင့် လိုက်ခဲ့ရန် မှာထားပြီးနောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ တစ်ထပ်တိုက်ပုဂ္ဂိုလ် ခြံဝသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားလေ၏။

“ဦးထွန်းမြင့်” ဟု လက်တဝါးသာသာ သစ်သားဆိုင်းဘုတ်လေး ချိတ်ဆွဲ ထားသော ခြံဝင်းဝသို့ ရောက်သွားကြလျှင် ခြံတွင်းသို့ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်မိ၏။ မှောင်မဲနေသော တစ်ထပ်တိုက်ကလေး၏ ဘေးပိတ်ထားသော ကားဂိုဒေါင်တစ်လုံး ၏ ရှေ့၌ ဂျစ်ကားတစ်စီး ရပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဦးကျော်စောတို့လူစုသည် သူတို့ ခြေရာကောက်လိုက်လာချက် မှန်ကန်လေပြီဟု တွေးတောဝမ်းမြောက် နေကြ၏။

“ဟေ့ကောင်တွေ ပေါ့ပေါ့ဆဆ မနေနဲ့နော်၊ ခုခံမယ့်ပုံပေါ်တာနဲ့ ပစ်သာပစ်”

ဦးကျော်စောက ခြံတွင်းသို့ မဝင်ရောက်မီ သူ့တပည့်စုံထောက်များကို စိတ်မချဟန်ဖြင့် မှာကြားနေလေ၏။

“စိတ်ချပါဆရာ၊ အကြောင်ကြောင်လုပ်တာနဲ့ ပစ်ထည့်လိုက်မယ်” ဟု မြင်သောင်းက ပြန်ပြောမှ ဦးကျော်စောသည် ကျေနပ်သွားပြီး သူကရှေ့မှဦးဆောင်ကာ အသင့်ပွင့်နေသော ဝင်းတံခါးမှ ခြံတွင်းသို့ ရဲ့ဝံ့စွာဝင်ရောက်သွားရာ တပည့် စုံထောက်နှစ်ယောက်ပါ နောက်ကလိုက်ပါလာခဲ့ကြ၏။

ဦးကျော်စောနှင့် တပည့်စုံထောက်နှစ်ယောက်တို့သည် မှောင်မည်းနေ သော တိုက်အနားသို့ ချဉ်းကပ်မိကြသည်အထိ အတွင်းမှမည်သူမှ ပြန်လည်ခုခံ ပုံကို မတွေ့ရသဖြင့် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားကြ၏။

ဦးကျော်စောသည် ပိတ်ထားသော တံခါးမတွင် တပ်ဆင်ထားသော လူခေါ် ခေါင်းလောင်းကို နှိပ်လိုက်ရာ တခဏကြာလျှင် မီးများလင်းလာပြီးနောက် အတွင်းတံခါးတစ်ချပ်ပါ ပွင့်လာကာ...

“အချိန်မတော်ကြီး ဘယ်သူတွေလဲ” ဟူသော အသံနှင့်အသက် ၃၅ နှစ်ခန့်၊ အရပ် ၅ ပေ ၆ လက်မခန့် ညအိပ်ရာမှ ထလာပုံရသော အဝတ်အစားနှင့် လူတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်ကြရလေ၏။

“ဟာ...ဦးကျော်စော တို့ပါလား” ဟု မြေပိုင်ရှင်သူဌေးလေး ဦးထွန်းမြင့်သည် အံ့အားသင့်ပြောဆိုပြီးနောက်...

“ဟေ့...ဖိုးဝ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ဟေ့၊ ငါ့မိတ်ဆွေပါကွာ” ဟု ပြောလိုက်သံ ကြားရပြီးနောက် ဂင်တိုတို ရုပ်ဆိုးဆိုး လူငယ်တစ်ယောက်သည် တံခါးမကြီးကို လာရောက်ဖွင့်ပေးလေ၏။ သို့ရာတွင် ဦးကျော်စောတို့လူစုသည် အိမ်တွင်းသို့ ရုတ်တရက်မဝင်ကြသေးဘဲ တံခါးဝ၌ ရပ်မြဲရပ်နေကြသဖြင့် ဦးထွန်းမြင့်ကိုယ်တိုင် ထွက်လာကာ...

“အထဲဝင်ကြဦးလေ၊ ညကြီးမင်းကြီး ဘာများအမှုကိစ္စတွေ့လာခဲ့ပြန်လို့လဲ စုံထောက်မင်းရဲ့၊ ကျွန်တော် ဘာများအကူအညီပေးရမလဲ ပြောပါ” ဟု ဖော်ဖော်ရွေရွေ ပြောနေ၏။

ဦးကျော်စောသည် ဦးထွန်းမြင့်၏ မျက်နှာကို နေ့နေအကဲခတ်ကြည့်နေရာက...

“မလိုပါဘူးဗျာ ဦးထွန်းမြင့်သာ တဆိတ် ကျွန်တော်တို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ” ဦးထွန်းမြင့်သည် အံ့အားသင့်သွားကာ...

“ဘယ်ကိုများလိုက်ရမှာလဲ ဦးကျော်စောရဲ့၊ ဂတ်ကိုဆိုရင်တော့ ဝရမ်းမပါဘဲနဲ့ ကျုပ်မလိုက်နိုင်ဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားဂျစ်ကားနဲ့ပတ်သက်ပြီး မသင်္ကာစရာရှိနေလို့ စစ်ဆေးကြည့်ပါရစေ”

“ဪ...ဒီလိုလား၊ ဒါဖြင့် ကြွပါခင်ဗျာ...ကြွပါ” ဟု ပြောပြောဆိုဆို ဦးထွန်းမြင့်သည် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ဂျစ်ကားရှိရာသို့ လိုက်လံပြသလေ၏။ ပိတ်ထားသော စိုဒေါင်ရှေ့၌ ရပ်ထားသော ဂျစ်ကားအနားသို့ ရောက်သည်နှင့် ဦးထွန်းမြင့်က...

“ဘာများ ကျုပ်ဂျစ်ကားကို မသင်္ကာစရာတွေ့လို့တုန်းဗျာ၊ ကျုပ်ဂျစ်ကားက မနေ့ကမှ အင်ဂျင်ချ ပြင်ထားတာ” ဟုပြောရင်း စက်ဖုံးကိုဖွင့်ပြလေ၏။ အကယ်ပင်စက်ခေါင်းထဲ၌ အင်ဂျင်စက်မရှိ၊ ဟောင်းလောင်းတွေ့ရသဖြင့် ဦးကျော်စောတို့သူလိုက်သည် တွေးမရအောင် ခေါင်းရှုပ်သွားကြလေ၏။ နောက်ဆုံး၌ သက်ဆုလက်ကိုင် မယ်မယ်ရရ သက်သေမပြနိုင်ဘဲနှင့် ဦးထွန်းမြင့်ကဲ့သို့သော လူစားမျိုးကို ဖမ်းဆီးရန်မှာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်သောကြောင့် အောင့်သက်သက်နှင့် တောင်းပန်စကားပြောရလေ၏။

“အခုလို အိပ်ရာကနိုးပြီး နှောင့်ယှက်မိတာ ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ဦးထွန်းမြင့် စိတ်မရှိဖို့ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ခပ်စောစောက စမ်းချောင်းမှာ

အနုကြမ်းစီးသွားတဲ့ ဂျစ်ကား ဒီလမ်းထဲဝင်သွားတာနဲ့ အခုလို အထင်လွဲမိတာ ဆောရီးဗျာ”

“နဲဗားမိုင်း(ကိစ္စမရှိပါဘူး) ကိုကျော်ဇော၊ ဝတ္တရားအတိုင်း စစ်ဆေးရ တာပဲ၊ ကျွန်တော်ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး ဦးထွန်းမြင့်”

ဦးကျော်ဇောက ပြန်ရန်နှုတ်ဆက်သောအခါ ဦးထွန်းမြင့်က ဖော်ဖော် ရွေ့ရွေ့နှင့် ဦးကျော်ဇော၏ခါးကို သိုင်းဖက်ရင်း...

“ဟာ...လောလှချည်လားဗျာ၊ ကျုပ်အိမ်ကိုရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ဝီစကီလေး သုံးဆောင်သွားကြပါဦးလားဗျာ” ဟု ဖိတ်ခေါ်နေသော်လည်း ဦးကျော်ဇောက နောက်မှ သက်သက်လာခဲ့မည်ဟု ပြောပြီးနောက် နှုတ်ဆက် ပြန်လာခဲ့ကြလေ၏။

xxxxxx

နောက်တစ်နေ့နက်တွင် ဦးကျော်ဇောသည် ညကအိပ်ရေးပျက်ပျက်နှင့် အိပ်လိုက်ရာ နေအတော်မြင့်မှ အိပ်ရာကထနိုင်ခဲ့လေ၏။ အိပ်ရာမှထလျှင် ခံတွင်း ချဉ်ပြေ သောက်နေကျဆေးလိပ်ကို သောက်ရန် ညက ချွတ်ထားသော ဘောင်းဘီ အိတ်အတွင်းမှ စီးကရက်ဘူး ထမိုက်လေ၏။ ဘောင်းဘီအတွင်းမှ စီးကရက်ဘူး နှင့်အတူ စာရွက်ခေါက်လေးတစ်ရွက်ကို မှိုက်ယူတွေ့ရသဖြင့် ကပြာကယာ ဖွင့်ဖတ်ကြည့်ရာ...

ကိုကျော်ဇော

စမ်းရှောင်ဦးခင်မောင်ထံမှ ငွေနှစ်သောင်းအလှူခံခဲ့ရသည်မှာ ဦးခင်မောင် သည် သူ၏ဇာတိပြည်မြို့မှ ကျောင်းရန်ပုံငွေ၊ ဘုရားအလှူငွေများ၊ အသင်းရန်ပုံငွေ များကို စာရင်းမရှင်း လိမ်လည်လှည့်ဖျား ရှောင်တိမ်းထွက်ပြေးခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။ ဒါကြောင့် သူမတရား ယူထားသည့် ငွေများကို ပြန်လှူပူဇော် မှုလသုလိမ်လာခဲ့သော ပြည်မြို့မှ ကျောင်းရန်ပုံငွေ၊ ဘုရားအလှူငွေနှင့် အသင်းရန်ပုံငွေများသို့ ပြန်လည် ပေးလိုက်ပါသည်။

စုံထောက်မင်းများအပါအဝင် နတ်လူသာဓုခေါ်စေဗျာ။

စောရလက်ဝဲ

ဟူ၍ လက်ရေးဖြင့် ရေးထားသည်ကို ဖတ်ရှုလိုက်ရလေ၏။

နဖူးဆီမှ ချွေးများပင် စို့လာသဖြင့် ဘောင်းဘီအိတ်အတွင်းမှ လက်ကိုင်ပုဝါကို ထုတ်၍ သုတ်လိုက်ပြီးနောက်...

“ဝရမ်းစာထုတ်ပေးဖို့ရာက မခဲယဉ်းပါဘူး မောင်ကျော်ဇော၊ ဒါပေမဲ့ မောင်ကျော်ဇော မသင်္ကာနေသလို သူ့အိမ်ထဲက သက်သေခံပစ္စည်းတွေ တွေ့ရင်ဖြင့် ကောင်းပါလေရဲ့၊ ဘာတစ်ခုမှမတွေ့ဘဲ သက်သက်မဲ့ အနှောင့်အယှက်သွားပေးသလို ဖြစ်နေရင် မိုးတက်မီးလောင်ကုန်လိမ့်မယ်၊ မောင်ကျော်ဇောလဲ အသိသားနဲ့၊ ဦးထွန်းမြင့်ဟာ ဘုရင်ခံအိမ်တော်အထိ ပေါက်ရောက်တဲ့ လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက်ဆိုတာ၊ ဒီလူ့ကို မထိရောက်ဘဲ မပိုင်ဘဲနဲ့ သွားမစမ်းချင်စမ်းနဲ့၊ ဘုရင်ခံကိုတောင် ခံမဲ့လူစားမဟုတ်ဘူး၊ ဘီလပ်ထိအောင် အရေးဆိုပျက်မဲ့လူကွဲ့”

စုံထောက်ဦးကျော်ဇောသည် စားပွဲပေါ်မှ ‘မင်းစေ’ခေါ်သော ဘဲလံလေးကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း မင်းကြီးပြောသမျှကို မကျေမနပ်နှင့် နားထောင်နေရာက...

“ဒါဖြင့် မင်းကြီး ဝရမ်းထုတ်ပေးဖို့ ငြင်းပယ်တယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ထုတ်မပေးနိုင်သေးဘူး”

“ဒီပုံဆိုရင် စောရလက်ဝဲကို ဖမ်းဆီးရမိဖို့ရာ အတော်ကြီးခဲယဉ်းပါတယ်”

ဦးကျော်ဇောက စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ထုတ်ဖော်ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒီလိုလဲ စိတ်မလျှော့လိုက်ပါနဲ့ဦးလေ၊ သေချာလောက်ပြီဆိုတဲ့အခါ ကျတော့ ကျွန်ုပ်ကို လာပြောပါ၊ အချိန်မရွေး နေရာမရွေး သူ့အိမ်ကို ဝင်ရောက်ရှာဖွေဖို့အတွက် ဝရမ်းစာ ထုတ်ပေးဖို့ အဆင်သင့်ပဲ”

ထိုအတွင်း မင်းစေတစ်ယောက်သည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာကာ ဧည့်သည်ကတ်ပြားလေးတစ်ခု ပို့လာသဖြင့် ပုလိပ်မင်းကြီးသည် ကတ်ပြားကို လှမ်းယူဖတ်ကြည့်ရင်းက...

“ဟော...ပြောရင်းဆိုရင်း မြေပိုင်ရှင်သူဌေးကလေး ဦးထွန်းမြင့်က တွေ့ခွင့်တောင်းနေပြီ” ဟု ပြောလိုက်ပြီးနောက် အနား၌ ရပ်စောင့်နေသော မင်းစေကို လှည့်၍...

“ရက်စံဆင့်အင်(ခေါ်ခဲပါ)” ဟု ပြောလိုက်လျှင် မင်းစေသည် အရိုအသေပေး၍ ပြန်ထွက်သွားလေ၏။ အတန်ကြာလျှင် အခန်းတံခါးပွင့်သွားပြီးနောက် အသက် ၃၅ နှစ်ခန့်၊ အရပ် ၅ ပေ ၆ လက်မ၊ တောင်ရှည်ပုဆိုး၊ ပန်းရောင်ခေါင်းပေါင်းဖြင့် မြေပိုင်ရှင်သူဌေးလေး ဦးထွန်းမြင့် ဝင်ရောက်လာလေ၏။

ဦးထွန်းမြင့်ကို မျက်နှာဖြူ ပုလိပ်မင်းကြီးက လေးလေးစားစား ဆက်ဖော်ရွှေရွှေနှင့် ဆီးကြိုလက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ကာ နေရာပေးသဖြင့် ဦးထွန်းမြင့်သည် ဘုရားရှေ့ရ ဦးကျော်စောနှင့် ယှဉ်ထိုင်လိုက်လေ၏။ ပုလိပ်မင်းကြီးက ဥရောပ ဘက်သားများထုံးစံအတိုင်း ဦးကျော်စောနှင့် ဦးထွန်းမြင့်ကို မိတ်ဆက်ပေးရာ ဦးကျော်စောကို ဦးထွန်းမြင့်က လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ နှုတ်ဆက်နိုင်ပေမဲ့ ဦးကျော်စော ကို ယဉ်ကျေးမှုအရ ပြန်လည်လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရသော်လည်း ဟက်ဟက် သက်သက်မရှိပေ။

ဦးထွန်းမြင့်သည် သူ၏နေရာ၌ နေရာတကျ ပြန်လည်ထိုင်မိလျှင် ပုလိပ်မင်းကြီးက “ယက်စီမိုင်ဒီယား ဦးထွန်းမြင့် ဝှက်ကင်အိုင်ဒူးဖော်ယူ” ဟု လာရင်းကိစ္စကို မေးရာ ဦးထွန်းမြင့်သည် အိတ်အတွင်းမှ စာအိတ်အညှီလေး တစ်လုံးကိုထုတ်ကာ ပုလိပ်မင်းကြီးလက်သို့ ကမ်းပေးရင်း...

“ကျွန်တော်တော့ မကြံတတ်မစည်တတ်တော့အောင် ဖြစ်နေလို့ မင်းကြီးဆီကို ပြေးလာရခြင်းဖြစ်ပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ပုလိပ်မင်းကြီးသည် စကားပြန်မပြောဘဲ ဦးထွန်းမြင့်ကမ်းပေးသော စာအိတ်ကိုလှမ်းယူပြီး စာအိတ်အတွင်းမှစာကို ဖွင့်ဖတ်လိုက်၏။ စာမှာအင်္ဂလိပ် ဘာသာစကားဖြင့် လက်တစ်ဝါးသာသာခန့် ရှည်လျားစွာ ရိုက်နှိပ်ထားရှိလေသည်။ စာပါအဓိပ္ပါယ်ကား အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်၏။

အတ္ထုပ္ပတ္တိ ဦးထွန်းမြင့်

ဗမာမျိုးချစ်ပျိုလင်တစ်စုသည် နိုင်ငံခြား တရုတ်၊ ကုလား၊ အင်္ဂလိပ်စသည့် နိုင်ငံခြားတို့နှင့် ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ရန် အရင်းအနှီး သိန်းနှစ်ဆယ်ဖြင့် ပြည်တွင်းပြည်ပ နယ်များရှောင်းဝယ်ရေး ကုမ္ပဏီ တစ်ခု တည်ထောင်ထားကြပါသည်။ အရင်းငွေ အိမ်ငွေဆယ်မှ စတင် မ၊ တည်လိုသော်လည်း စိတ်ပါဝင်စားစွာဖြင့် ငွေထည့်ဝင် ခြင်းသူ မရှိ ဖြစ်နေပါသည်။ တိုင်းပြည်သို့ တစ်စုလျှင် ငွေတစ်ဆယ်ကျဲဖြင့် အရှယ်ယာများကို ကြော်ငြာကာ ကောက်ခံရန် ကြံရွယ်ချက်ရှိပါသော်လည်း အောင်မြင်မှုမရဘဲ ဤနည်းမျိုးဖြင့် ရှယ်ယာများကောက်ခံပြီးနောက် ဟုတ်ဟုတ် နည်းနည်း အကောင်အထည်ပေါ်မလာဘဲ လိမ်ညာစားသောက်သွားကြသူများကြောင့် နှုတ်ထုတ်ပါ လူလိမ်လူညာများထင်ကာ အယုံအကြည်ရှိကြတော့မည်မဟုတ်၍ ဤအကြံကို လက်လျှော့လိုက်ကြရရှာပါသည်။

ထို့ကြောင့် ထိုလုပ်ငန်းတွင် စိတ်ပါဝင်စားကြသောသူတစ်စု၏ ရသမျှ အစွမ်းဖြင့် ဖြစ်သလို လုပ်ငန်းကို စတင်တည်ထောင်ကြရ ပါသည်။ သူတို့သည် ဤလုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်နေကြသည်မှာ အတ္တပတ်တ ကိုယ်ကျိုးအတွက် ပါသကဲ့သို့ ပရဟိတ အများအကျိုးအတွက်လည်း တစ်နည်းတစ်လမ်းအားဖြင့် အထောက်အကူ ရနေခဲ့ပါသည်။ သို့ရာတွင် ယခုကဲ့သို့ အရင်းအနှီးမလုံမလောက် ချဉ်နွဲ့နှင့်သာ စခန်းသွားနေရပါက ခရီးမရောက်သည့်အပြင် ကြာလျှင် အင်အားကြီးမားသော နိုင်ငံခြားသားစီးပွားရေးသမားများက ဝါးမျိုးသွားကြွယ်ဖို့ပါသည်။

ထိုအရေးတွင် ကျွန်ုပ်အား မည်သူကမျှ လှုံ့ဆော်တိုက်တွန်းခြင်း မရှိသော်လည်း ဗမာလူမျိုးတစ်ယောက်အနေဖြင့် မြန်မာ့စီးပွားရေး၏ သေရေး ရှင်ရေးပြဿနာ၌ လျစ်လျူမရှုနိုင်ပါ။ တစ်နည်းတစ်လမ်းအားဖြင့် အကူအညီ ပေးရမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်သည် ချစ်သောကြွယ်ဝသောသူမဟုတ်သဖြင့် ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ အပေါ်ဝင်နိုင်ခြင်းမရှိသဖြင့် တတ်နိုင်သူများထံ လှည့်လည်ကာ အစွေ ကောက်ခံပေးရန် စီစဉ်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သို့အတွက် လူကြီးမင်းကလည်း အစုထည့်ဝင်ရန် မေတ္တာ မှပံ့ပါသည်။ လူကြီးမင်းအတွက် အစုငွေတစ်သိန်းလျာထားပါသည်။ အစုငွေကို လူကြီးမင်း၏ အမည်ဖြင့် ထားရှိပြီး မောင်အကျိုးအမြတ် ရှိလာသောအခါ လူကြီးမင်းသာလျှင် ခံစားခွင့်ရှိပါသည်။

သို့ပါ၍ ကျွန်တော်များ မေတ္တာရပ်ခံထားရှိသော ငွေတစ်သိန်းကို ဘဏ်တိုက်မှ အသင့်ထုတ်ယူထားစေလိုပါသည်။ လာမည့် ကြာသပတေးနေ့ည ၈ နာရီတိတိတွင် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် လာရောက်ကောက်ခံပါမည်။

ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ပုလိပ်အကူအညီ တောင်းလိုပါက လူကြီးမင်း၏ သဘောအတိုင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်များကမူ ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း ငွေတစ်သိန်းကို မရရနိုင်သော နည်းလမ်းဖြင့် ရယူလိုမည် ဖြစ်ပါသည်။

စောရလက်ဝဲ
မျိုးချစ်လှဆိုးကြီး

ပုလိပ်မင်းကြီးသည် နားထင်ကြောများ ပေါ်လာသည်အထိ ဖတ်နေပြီး နောက် သူ့ရှေ့ရှိ ဦးကျော်စောအား တစ်ဆင့်ကမ်းပေးပြီး.....

“ဖတ်ကြည့်စမ်း မောင်ကျော်ဇော၊ တော်တော်လေးထူးဆန်းနေပြီ” ဟု ပြောလိုက်၏။

ဦးကျော်ဇောသည် မင်းကြီးကမ်းပေးသော စောရလက်ဝဲစာကို အတန်ကြာ ဖတ်ရှုနေပြီးနောက် စာကိုမင်းကြီးလက်သို့ ပြန်လည်ကမ်းပေးလျှင် မင်းကြီးက “ဘယ်နှယ့်သဘောရလဲ မောင်ကျော်ဇော” ဟု မေးလေ၏။ ဦးကျော်ဇောသည် အနားရှိ ဦးထွန်းမြင့်ကို တတ်လဲတတ်နိုင်တဲ့လူဟူသော သဘောဖြင့် မထိတထိ ကြည့်လိုက်ကာ “အင်း... ကျွန်တော်သဘောအရဆိုရင် သူ့စာပါအတိုင်း ဒေးဒေး သက်သာ ငွေတစ်သိန်းကို ပေးရင်ပေး၊ မပေးရင် ဥပဒေအတိုင်း မရရှိနိုင်တဲ့နည်းနဲ့ လုယူလိမ့်မယ်ထင်တယ်” ဟု ပြောကြားလိုက်၏။

ပုလိပ်မင်းကြီးသည် ဦးကျော်ဇောဘက်မှ တစ်ဖန် ဦးထွန်းမြင့်သို့ လှည့်ကာမေးလေ၏။

“ကဲ... ဦးထွန်းမြင့်ကကော ကျွန်ုပ်တို့က ဘယ်လိုအကူအညီများ ပေးစေချင်သလဲပြောပါ”

“ကျွန်တော့်ရဲ့ သဘောကတော့ သူ့စာထဲကတောင်းတဲ့အတိုင်း ငွေတစ်သိန်း ပေးလိုက်ချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်လဲ မျိုးချစ်စိတ်ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက် ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ခုလိုဘလက်မေးလဲဆန်ဆန် အတင်းအကျပ် ခြိမ်းခြောက်တောင်း တာဟာ တစ်သိန်းမပြောနဲ့၊ တစ်ကျပ်တစ်ပြားတောင် မသထားဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ကလည်း ဒီလိုဥပဒေမဲ့ ခြိမ်းခြောက် ငွေတောင်းတာမျိုးကိုတော့ အားမပေးနိုင်ပါဘူး၊ ဒီတော့ ဦးထွန်းမြင့်က ဘယ်လို ကျွန်ုပ်တို့က အကာအကွယ်ပေးစေချင်ပါသလဲ”

“အမှုထမ်း များများစားစား မလိုပါဘူး၊ ဟောဒီက နာမည်ကျော် စုံထောက်မင်းနဲ့ တပည့်နည်းနည်းပါးပါးဆို လုံလောက်ပါပြီ၊ လူသိပ်များရင် စောရလက်ဝဲ ရိပ်မိသွားပြီး မလာရဲဘဲနေလိမ့်မယ်၊ သူ့စာထဲက ချိန်းတဲ့အတိုင်း ငွေတွေ အသင့်ထုတ်ထားပြီး အဲဒီငွေတွေနဲ့ ထောင်ဖမ်းချင်ပါတယ်”

“အောရိုက်၊ ဒီအကြံ သိပ်ကောင်းတယ်၊ အလွန်ကောင်းတယ်၊ ဒီနေ့ ဘနလာနေ၊ ကြာသပတေးနေ့ဆိုတော့ ကြားနှစ်ရက်ပဲ ရှိတော့တယ်၊ ကဲ မောင်ကျော်ဇော၊ ဦးထွန်းမြင့်အမှုကို မောင်ကျော်ဇောကိုပဲ တာဝန်ပေးလိုက်မယ်”

“ရက်(စ)ဆာ” (ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျား) ဟု ဦးကျော်ဇောက ပြန်ပြောလိုက်ရ ၏။ သူ့စိတ်တွင်းကမူ သက်သက်မဲ့ ဦးထွန်းမြင့်သည် သူတို့ပုလိပ်အဖွဲ့ကို လာရောက်

အကြောင်ရိုက်သည့်အတွက် သိရက်နှင့် အခံရခက်ကာ အောင့်သက်သက် ဖြစ်နေရလေ၏။

သို့အတွက် သူ့ဆန်စား ရဲမှ အထက်လူကြီးက တာဝန်ပေးလိုက်သည့် အတိုင်း ဦးထွန်းမြင့်၏ လန်ကြုတ်ဇာတ်၌ ဝင်ရောက်ကပြရတော့မည်သာတည်း။

ဦးထွန်းမြင့်ကလည်း မှင်သေသေနှင့် ဦးကျော်ဇောကိုကြည့်ကာ...

“အားကိုးပါရစေ ကိုကျော်ဇော၊ ကြာသပတေးနေ့ည ၈ နာရီတိတိနော်၊ ဟုတ်လား” ဟု ပြောပြီးနောက် မျက်နှာဖြူပုလိပ်မင်းကြီးအား နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် အခန်းတွင်းက ထွက်သွားလေ၏။

“ဘယ်လိုသဘောရသလဲ မောင်ကျော်ဇော၊ ပြဿနာကတော့ ရှုပ်ထွေးလာပြီ”

အခန်းတွင်း၌ နှစ်ယောက်တည်းကျန်ရစ်ခဲ့ကြလျှင် ပုလိပ်မင်းကြီး စတင်ကာပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ မင်းကြီးဆိုလိုရင်းသဘောကို နားလည်သော ဦးကျော်ဇောက...

“ဒါတော့ ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ၊ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ သူလာပြီး အကူအညီ တောင်းတဲ့အတိုင်း သွားကြည့်ကြရမှာပဲ မင်းကြီး” ဟု ပြန်ပြောလိုက်ရ၏။

“ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်၊ ဒီတစ်ကြိမ်သာ စောရလက်ဝဲကို မိပါစေကွယ်၊ မောင်ကျော်ဇော အစွမ်းကုန် ကြိုးစားစမ်းပါ။ သူ့ကိုမိရင် ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ ရန်စီးတစ်စီး ငြိမ်းတာပဲ၊ မောင်ကျော်ဇောရဲ့ ရှေ့တက်လမ်းအတွက်လည်း ကျွန်ုပ်လျစ်လျူမရှုထားပါဘူး၊ လက်ရှိအဆင့်က တစ်ထစ်တိုးမြှင့်ပေးဖို့ရာ အဆင်သင့်ပါ”

မျက်နှာဖြူပုလိပ်မင်းကြီးသည် အမှုတစ်ခုခု အကျဉ်းအကျပ်နှင့် တွေ့လာလျှင် ဦးကျော်ဇော၏ စွမ်းရည်ဉာဏ်ရည်ကို အလိုရှိသည့်အခါတိုင်း ဤစကားမျိုးဖြင့် နှစ်သိမ့်ခဲ့ပေါင်း များပြီဖြစ်သဖြင့် ဦးကျော်ဇောအဖို့ ဟက်ဟက်ပက်ပက် မရှိလှပေ။ သို့ရာတွင် သူ့အထက်တာဝန်ခံအရာရှိကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသဖြင့် မဖယ်ရှားနိုင်ရကား...

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် တတ်အားသမျှ ကြိုးစားပါ့မယ်” ဟု အာမာန္တေ့လိုက်ရလေ၏။

“ကဲ...ကျွန်ုပ်လည်း အလုပ်တွေ လုပ်စရာရှိသေးတယ်၊ မောင်ကျော်ဇော သွားချင်ရင် သွားနိုင်ပြီ၊ မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါ”

ပုလိပ်မင်းကြီးက ဦးကျော်စောကို သွားခွင့်ပြုလျှင် ဦးကျော်စောကလည်း ထုံးစံရှိသည့်အတိုင်း အရိုအသေပေးပြီးနောက် ပုလိပ်မင်းကြီး၏ ရုံးခန်းအတွင်းက ထွက်လာခဲ့လေ၏။

xxxxxx

အချိန်သည် မည်သူ့ကိုမျှ မစောင့်၊ မည်သူ့မျက်နှာကိုမျှ မထောက်၊ သူ့ခရီးကိုသူ တောက်လျှောက်ကြီး ချီတက်လာခဲ့သည့်အတိုင်း စောရလက်ဝဲ ချိန်းဆိုခဲ့သော ကြာသပတေးနေ့သို့ ရောက်လာခဲ့လေ၏။

စုံထောက် ဦးကျော်စောသည် အဖော်တပည့် စုံထောက်ကလေးဖြစ်သူ မောင်မြင့်သောင်းအပြင် ပုလိပ်အမှုထမ်းတစ်ယောက်နှင့်အတူ မြေကုန်းမြေလမ်းရှိ မြေပိုင်ရှင်သူဌေးလေး ဦးထွန်းမြင့်၏ နေအိမ်သို့ မှောင်စပျိုးသော အချိန်ကပင် ရောက်ရှိနေကြ၏။ ဆရာတပည့်သုံးယောက်သည် ယူနီဖောင်းဝတ်စုံများကို ချွတ်ခဲ့ကာ အရပ်ဝတ်အရပ်စားဖြင့် လာခဲ့ကြသဖြင့် ရုတ်တရက်အားဖြင့် ပုလိပ် ဘက်မှ စုံထောက်အမှုထမ်းများဟု မည်သူ့မျှမသိရှိနိုင်ကြပေ။ ဦးကျော်စောတို့ကို မျှော်နေသော ဦးထွန်းမြင့်သည် ဦးကျော်စောတို့ရောက်စဉ်ကပင် ဖော်ဖော်ရွေရွေနှင့် ဆီးကြိုပြီးလျှင် စည့်ခန်း၌ နေရာချထားကာ အစားအသောက်များဖြင့် ကောင်းမွန်စွာ နည်းခံကျွေးမွေးလေ၏။

ဦးထွန်းမြင့်သည် အိမ်ထောင်မပြုရသေးသော လူပျိုကြီးဖြစ်သဖြင့် တစ်အိမ်လုံး၌ အခြားအိမ်သူအိမ်သားများ မရှိကြပေ။ လက်တိုလက်တောင်း ခိုင်းစေရန် ဗာဟီရအလုပ်သမားတစ်ယောက်၊ ကားမောင်းသမား တစ်ယောက်၊ သမင်းချက်တစ်ယောက်နှင့် ခြံစောင့်ဥယျာဉ်မှူးတစ်ယောက် ပေါင်းတပည့် ငေးယောက်သာလျှင် သူနှင့်အတူ နေထိုင်ကြလေသည်။ ထိုနေ့ည၌ ထိုတပည့် ငေးယောက်တို့သည် သူတို့ဆရာ၌ အရေးကိစ္စပေါ်နေသဖြင့် ဆရာကောင်းတပည့် ဒီဒီ ဆရာအရေးကို အသက်ပေးကာကွယ်ကြသည့်ဟန်နှင့် မလှမ်းမကမ်းမှ တုတ်၊ ဘားရရာလက်နက်ကိုယ်စီဖြင့် စောင့်နေကြ၏။ ဦးကျော်စောတို့ ဆရာတပည့် သုံးယောက်တွင်လည်း လက်နက်အင်အား မသေးလှပေ။ ဦးကျော်စောထံ၌ ပစ္စတို ဘစ်လက်၊ အဖော်တပည့် စုံထောက်မြင့်သောင်းထံတွင် ပျံင့် ၂၂ ခြောက်လုံးပြူး ဘစ်လက်နှင့် ဘရင်းသေနတ်တစ်လက်ပါ၍ ပုလိပ်အမှုထမ်းထဲတွင် စစ်သုံး အမေရိကန်ရိုင်ဖယ်တစ်လက်နှင့် စတင်းသေနတ်တစ်လက် ပါရှိခဲ့လေသည်။

လက်နက်နှင့် လူအင်အားသည် စစ်တပ် တပ်စိတ်လေးတစ်စိတ်မျှရှိသဖြင့် တော်ရုံ တန်ရုံလူဆိုးသည် ဤနေရာ၌ ပြေးပေါက်ရဖွယ်ရာ မမြင်ချေ။ ဦးထွန်းမြင့်ကလည်း ယနေ့ည လူဆိုးကြီး စောရလက်ဝဲကို အမိအရ ဖမ်းဆီးရန်အတွက် သူမည်သို့ စီမံကိန်းရိုက်ကာ ကြံစည်ထားကြောင်း အောက်ပါအတိုင်း ဦးကျော်စောကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်နှင့် ရှင်းပြနေလေ၏။

“ကိုကျော်စော... ကျုပ်တော့ ဒီလိုကြံစည်ထားတယ်ဗျ။ စောရလက်ဝဲ လာခါနီးတဲ့အချိန်ကျရင် ဦးကျော်စောတို့အားလုံး နောက်ပေးခန်းထဲ ဝင်နေကြပါ။ အပြင်ဘက်မှာ ကျုပ်တစ်ယောက်ထဲ စောရလက်ဝဲကို လက်သင့်ခံတွေ့မယ်။ သူ့ကို အချိန်ဆွဲပြီး စကားပြောမယ်။ သူက ငွေကို မတောင်းခင် အဆင်သင့် ပြင်ထားတဲ့ အရက်ခွဲခန့်ခံမယ်။ အချမ်းပြေ ဘရန်ဒီလေးတစ်ခွက်လောက် သောက်လိုက်ဦးလို့ပြောပြီး တိုက်လို့သောက်လိုက်တာနဲ့ ဘရန်ဒီထဲခတ်ထားတဲ့ အိပ်ဆေးလက်ချက်နဲ့ ခင်ဗျားစောရလက်ဝဲ မခံနိုင်ပါဘူး။ ဇက်ကျိုးကျပြီးသားပဲ။ ဒီတော့ ကျုပ်ကအချက်ပေးလိုက်တာနဲ့ ခင်ဗျားတို့ ထွက်လာပြီး အသာကလေး လက်ထိပ်ခတ်ဖမ်းလိုက်ရုံပဲ။ ဟား ဟား ဟား...။ ကျုပ်အကြံ မနိပ်ဘူးလားဗျို့”

ဦးထွန်းမြင့်သည် ပါးစပ်ကလည်းပြော လက်ကလည်း ကိုယ်နေဟန် ထားနှင့် စားပွဲပေါ်၌ အသင့်ပြင်ထားသော အရက်ပုလင်းကို ဖန်ခွက်တွင်ငှဲဟန်ပြုပြီး ပြောပြရာက သဘောကျစွာ အသံထွက်ရယ်မောနေလေ၏။ အခြားသူများကပါ ဦးထွန်းမြင့်၏ ပြောပုံဆိုပုံကို သဘောတူကျေနပ်ကြဟန်ဖြင့် လိုက်လံရောနှော ပြုံးရယ်နေကြသော်လည်း ဦးကျော်စောကမူ ဦးထွန်းမြင့် သူတို့အပေါ်၌ မည်မျှ အထိ မျက်လှည့်ပြနိုင်မည်ကို စောင့်ကြည့်မည်ဟူသောသဘောဖြင့် မျက်မှောင်ကြီး ကုတ်ထားလေ၏။

ထိုအတွင်း ဧည့်ခန်း၌ ချိတ်ဆွဲထားသော တိုင်ကပ်နာရီမှ တဒေါင်ဒေါင် နှင့် ရှစ်ချက်တိတိ ထိုးသံကြားရသဖြင့် အားလုံး နာရီဆီသို့ လှမ်းကြည့်သူကြည့်၊ ပတ်ထားသော ကိုယ့်လက်ပတ်နာရီကို ငုံ့ကြည့်သူကြည့်နှင့် ဖြစ်သွားကြပြီး ဦးထွန်းမြင့်က အလျင်စတင်ကာ...

“ဟော... ရှစ်နာရီတောင် ထိုးနေပြီ။ စောရလက်ဝဲ ချိန်းထားတဲ့အချိန်ပဲ။ ကဲ ကဲ အားလုံး နောက်ပေးခန်းထဲ အမြန်ဝင်ကြစမ်းပါ။ လူစုလူဝေးမြင်သွားလို့ စောရလက်ဝဲ မလာဘဲဘဲ နေပါဦးမယ်” ဟု သတိပေးနှိုးဆော်သဖြင့် ဦးကျော်စော နှင့်တကွ တပည့်စုံထောက်များအပြင် ဦးထွန်းမြင့်၏ တပည့်လေးယောက်ပါ

အသီးသီး ဧည့်ခန်းမှထွက်ကာ နောက်ဖေးခန်းတွင်းသို့ ဝင်ကြလေ၏။ လူချင်း မခွဲမီ ဦးထွန်းမြင့်က လေသံတိုးတိုးနှင့်...

“ကဲ ကိုကျော်ဇော၊ ခုနက ကျုပ်တို့လက်ဝါးရိုက်ထားတဲ့အတိုင်းပဲနော်၊ ဟုတ်လား” ဟု လှမ်းသတိပေးလိုက်သဖြင့် ဦးကျော်ဇောက မဖြေချင်ဖြေချင်နှင့်

“ကောင်းပါပြီဗျာ” ဟုပြောဆိုကာ ထွက်သွားလေ၏။ ဦးကျော်ဇောတို့ လူစုသည် နောက်ဖေးခန်းသို့ရောက်လျှင် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် ရပ်နေကြကာ ဧည့်ခန်းဆီမှ အရိပ်အကဲစောင့်ကြည့်၊ အသံဗလံကို နားစွင့်နေကြလေ၏။ ဧည့်ခန်းနှင့် နောက်ဖေးခန်းမှာ အလှမ်းသိပ်မဝေးသော်လည်း အလယ်၌ အိပ်ခန်းများ ကွယ်နေသဖြင့် ဧည့်ခန်းကိုကောင်းစွာမမြင်ရပေ။ သို့ရာတွင် ဧည့်ခန်းမှ အသံဗလံ များကို အတိုင်းသားကြားနေရသည်။ ဧည့်ခန်းတွင်းသို့ တဂေါက်ဂေါက်နှင့် ခွာသံ ပေးကာ တစ်စုံတစ်ယောက်ဝင်လာသံနှင့်အတူ ဦးထွန်းမြင့်၏ “ဪ... စောရလက်ဝဲလားခင်ဗျာ၊ ကြွပါကြွပါ၊ ထိုင်ပါခင်ဗျာ ထိုင်ပါ” ဟူသော ဆီးကြို ဧည့်ခံသံများပါ ကြားနေရလေ၏။ ပြီးနောက် ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ဒရွတ်တိုက် ဆွဲယူထိုင်လိုက်သံများကိုပါ ကြားရရာ နောက်ဖေးအခန်း၌ စုရုံးနေကြသော လူတစ်စုသည် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ရှားကြဘဲ အချို့က အသက်ရှူရန်ပင် မေ့လျော့ကာ ဧည့်ခန်းဆီသို့ နားစွင့်နေကြလေ၏။

စောရလက်ဝဲ၏အသံ “ဘယ်မှာလဲ ဦးထွန်းမြင့်၊ ကျုပ်စာရေးအလှူခံ ထားတဲ့ ရှယ်ယာဝင်ဖို့ ငွေတစ်သိန်း အဆင်သင့်ပဲမဟုတ်လား”

ဦးထွန်းမြင့်၏အသံ “ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့၊ ဟောဒီမှာ အဆင်သင့် ဘဏ်က ထုတ်ထားပါတယ်၊ ရောက်တဲ့အခိုက် ဖြည်းဖြည်းပေါ့ခင်ဗျာ၊ အေးအေး ဆေးဆေးပေါ့ခင်ဗျာ၊ အချမ်းပြေ ဘရန်ဒီကလေး သုံးဆောင်သွားပါဦးနော်”

စောရလက်ဝဲ၏အသံ “အချိန်တော့သိပ်မရဘူး ဦးထွန်းမြင့်၊ ဒါပေမဲ့ တိုက်ချင်တဲ့စေတနာရှိနေမှ သောက်သွားရမှာပေါ့ဗျာ”

အရက်ပုလင်း ငဲ့သံကြားပြီးနောက်...

ဦးထွန်းမြင့်အသံ “ကဲ...သောက်ဗျာ အချမ်းပြေပေါ့၊ ဒါမှ သွေးတွေ ပူတက်လာမှာ”

စောရလက်ဝဲ “ဦးထွန်းမြင့်ကော”

ဦးထွန်းမြင့်အသံ “ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ဒီနေ့ ဥပုသ်စောင့် ဆားလို့ သည်းခံပါခင်ဗျာ”

ထို့နောက် ခေတ္တခဏမျှ အသံများမကြားရဘဲ တိတ်ဆိတ်သွားပြီးနောက်
စောရလက်ဝဲ၏ အာလုပ်ကာ ရယ်လိုက်သံကြားရပြီးလျှင်...

“ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ ဒါ ဦးထွန်းမြင့်ရဲ့ ဉာဏ်အစွမ်းအကုန်ပဲလား၊ ဟား
ဟား...ကျုပ်သာသတိမထားရင် မခက်ပါလားဟင်”

ဦးထွန်းမြင့်အသံ “ဟင်...ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

စောရလက်ဝဲအသံ “ကျုပ်ကို လှိမ့်တုန်းညာတုန်းပဲလား ဦးထွန်းမြင့်၊
ခင်ဗျား ဘရန်ဒီထဲမှာ အိပ်ဆေးတွေထည့်ထားတာ ကျုပ်သိပါတယ်ဗျ၊ ဟား
ဟား ဟား...ဘာရမလဲ ဦးထွန်းမြင့်ရယ်”

ခွမ်ခနဲ ဖန်ခွက်ပေါက်သံနှင့်အတူ ဝုန်းဝုန်းဒိုင်းဒိုင်းနှင့် သတ်ပုတ်အသံ
များအပြင် ဦးထွန်းမြင့်၏ နောက်ဖေးခန်းသို့ အကူအညီလှမ်းတောင်းသံကိုပါ
ကြားရလေ၏။

“လာကြပါဗျို့၊ လာကြပါ ဦးကျော်စော”

နောက်ဖေးခန်း၌ အသင့်စောင့်နေကြသော ဦးကျော်စောနှင့် ကျန်လူ
အားလုံးတို့သည် ဦးကျော်စောကို အကူအညီပေးရန် တဟုန်တိုး ဧည့်ခန်းသို့
ပြေးထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။ သို့ရာတွင် အိပ်ခန်းများကိုဖြတ်၍ ဧည့်ခန်းဝသို့
အရောက်တွင် “ဒိုင်း ဒိုင်း” ဟူသော သေနတ်သံနှစ်ချက်နှင့်အတူ မျက်နှာကျက်၌
ချိတ်ဆွဲထားသော အောက်လင်းဓာတ်မီးသည် မှန်များအစိတ်စိတ်အမွှာမွှာကွဲ၍
အောက်သို့ကျလာသဖြင့် တစ်အိမ်လုံး မှောင်မဲသွားလေ၏။ မှောင်ကြီးမည်းမည်းတွင်
ရုတ်တရက်ဘာမျှ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရသဖြင့် နေရာ၌ အသီးသီးရပ်နေကြပြီး
မျက်လုံးကျင့်သားရကာ အမှောင်ကိုဖောက်ထွင်းလျက် ရေးရေးမျှမြင်နိုင်လာလေ၏။

ထိုစဉ် စောစောက စေ့ရုံစေ့ထားခဲ့သော အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးဆိုမှ ဆွဲသံ
တံခါးကို ဆွဲဖွင့်သံကြားရသဖြင့် ဦးကျော်စောနှင့်တကွ တပည့်နှစ်ယောက် စလုံးသည်
စောရလက်ဝဲသည် တံခါးမကြီးမှ ထွက်ပြေးနေပြီဟု တွက်ဆကာ လက်မနှေးဘဲ
လက်တွင်ကိုင်ဆောင်ထားသော လက်နက်များဖြင့် ပစ်ထည့်လိုက်ကြလေ၏။ အမှောင်
ကိုခွင်း၍ မီးပွင့်များ လိုးလိုးလက်လက် ပွင့်သွားသည်နှင့်တပြိုင်နက် တဒိုင်းဒိုင်း
တဒုတ်ဒုတ် မြည်ဟိန်းသွားအောင် ဘရင်းသံ၊ စတင်းသံ၊ ခြောက်လုံး ပြူးသံများကို
နားအူမတတ်ကြားလိုက်ရလေ၏။ ပစ်ခတ်သံစဲသည်နှင့် ဦးကျော်စောက...

“ဟေ့ မောင်ပေါ၊ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနဲ့ ထိုးကြည့်စမ်း...”

ဟု စေခိုင်းလိုက်ရာ ပုလိပ်အမှုထမ်းက...

“ဟာ...ဆရာ၊ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး နောက်ဖေးခန်းမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ” ဟု ပြန်ပြောသဖြင့် ဦးကျော်ဇောက စိတ်မရှည်နိုင်ဘဲ ဆူပူလေ၏။

“ငါ့လခွေးတဲ့၊ အရေးထဲကျမှ မေ့ကျန်ရတယ်လို့ သွား သွား မြန်မြန် သွားယူချေစမ်း”

အမှုထမ်းမောင်ပေါသည် အမှောင်ထဲ၌ ရမ်းသန်းစမ်းကာ နောက်ဖေးခန်း သို့ရောက်အောင် ပြန်သွားပြီးနောက် ကျန်ရစ်ခဲ့သော လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ပြန်ထွက်လာလေ၏။

ဦးကျော်ဇောတို့သည် မောင်ပေါလက်တွင်းမှ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ခြံအနံ့အပြားအထိဆင်းကာ ရှာဖွေကြည့်ရှုသော်လည်း စောရလက်ဝဲ၏ အရိပ်အယောင်မျှ မတွေ့မမြင်ကြရသဖြင့် စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် တိုက်တွင်းသို့ပြန်ဝင်ရန် ဟန်ပြင်ကြလေ၏။ ထိုအတွင်း သေနတ်သံများကြောင့် ပတ်တရောင်ပုလိပ်အမှုထမ်းအချို့နှင့် အရပ်သားကင်းသမားများ စုရုံးဝိုင်းဝန်းပြေးလာကြသဖြင့် ဦးကျော်ဇောက စီအိုင်ဒီစုံထောက်အဖွဲ့ဝင်ဖြစ်၍ စုံထောက်ဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့တွင်ပါလာသော အမှတ်အသားများကို ထုတ်ပြကာ လူဆိုးတစ်ယောက်ကို သေနတ်ဖြင့် ပစ်ဖမ်းရာ ထိမထိမသိရဘဲ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားကြောင်း၊ ရှင်းလင်းပြောပြရ၏။ ပတ်တရောင်များနှင့် အရပ်သားကင်းသမားများလည်း အရပ်ထဲတွင် ပုန်းအောင်နေလိုနေငြား ဝိုင်းဝန်းရှာဖွေကြရန် ထွက်သွားကြလေ၏။ ထိုအခါမှပင် ဦးကျော်ဇောတို့သည် တိုက်အတွင်းသို့ ရောက်နိုင်ခဲ့ကြလေ၏။

ထိုအချိန်၌ မှောင်ကျနေခဲ့သော ဧည့်ခန်းသည် အခြားမီးအိမ်သစ်တစ်ခုကို ထွန်းထားသဖြင့် ပြန်လည် ထိန်လင်းနေလေ၏။ မီးရောင်အောက်၌ ဦးထွန်းမြင့်၏ ဘာပည့်တစ်ယောက်သည် ကြမ်းပြင်၌ ကျကွဲနေသော ဖန်ခွက်အစများကို သိမ်းဆည်းနေပြီး ကျန်တပည့်များကမူ ဒဏ်ရာအနာတရ ရရှိသွားသော ဦးထွန်းမြင့်ကို ဆေးဝါးများထည့်ကာ ပတ်တီးစည်းနှောင်ပေးနေကြ၏။ ဦးကျော်ဇောသည် အသက်ပြင်းပြင်းရှုရင်း မောဟိုက်ကာ ကုလားထိုင်၌ မှီမှိုန်းနေသော ဦးထွန်းမြင့်ကို လှမ်းမေးလိုက်လေ၏။

“ဘယ်ထိသွားသေးလဲ ဦးထွန်းမြင့်”

ဦးထွန်းမြင့်သည် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ကာ...

“ဟင်...ကိုကျော်ဇောတို့လား၊ သိပ်မများပါဘူးဗျာ၊ စောရလက်ဝဲနဲ့ ဆိုးရင်းပုတ်ရင်း မှန်ကွဲရသွားရုံလေးပါ၊ ဘယ်နှယ့်လဲ၊ စောရလက်ဝဲကို မိရဲ့လား”

“ကျွန်တော်တို့လဲ အသေပစ်ဖမ်းကြတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မှောင်မည်းနေတော့ သူကိုထိပုံမရဘူး၊ ထိရင် အလောင်းကို မတွေ့တောင် သွေးစသွေးနေတော့ တွေ့ရ မှာပေါ့၊ ခုတော့ ဘာသဲလွန်စမှ မတွေ့ခဲ့ပုံထောက်တော့ ဒဏ်ရာမရဘဲ လွတ်သွား တယ်ထင်တယ်၊ ဒါထက် ငွေတွေကော ဦးထွန်းမြင့်၊ ပါသွားလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ တောင်းတော့လဲ ပေးလိုက်ရတာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခါ စောရလက်ဝဲ အပွဲပွဲခွဲလာခဲ့သမျှ ဒီပွဲကျမှ နှပ်ပစ်ခံရတော့တာတဲ့ဗျို့”

“ဆိုစမ်းပါဦးဗျာ၊ ကျုပ်တော့ နားမရင်းဘူး”

“ငွေစက္ကူအစစ်တွေက အခန်းထဲမှာပဲ၊ စောရလက်ဝဲရသွားတာက စက္ကူ အဖြူတွေဖြတ်ထားတဲ့ အပေါ်တစ်ရွက်အောက်တစ်ရွက် ရာတန်အစစ်သာပါတဲ့ အထုပ်တွေ ရသွားတာပါ...ဟား ဟား ဟား”

“တတ်လဲ တတ်နိုင်ပါပေ့ဗျာ၊ ဒီလိုဆို တော်သေးတာပေါ့၊ ကျွန်တော်ဖြင့် တစ်သိန်းကိစ္စ ချောရောလို့ မှတ်နေတာ၊ ကဲ ကဲ ဦးထွန်းမြင့်လဲ အမောအပန်း ဖြေနေဦး၊ ဒဏ်ရာက သွေးထွက်လွန်ရင် မူးမှာစိုးရတယ်”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ခေါင်းထဲက မူးနောက်နောက်နဲ့ ဘယ်လိုကြီးမှန်းကို မသိဘူး”

ဦးထွန်းမြင့်သည် ပြောရင်းက သူ၏ဦးခေါင်းကို လက်နှင့်ကိုင်ရင်း ကုလားထိုင်၌ မလှုပ်မယှက်နှိုးရင်း ဆဒနာကို စုပ်သပ်ခံစားနေရှာလေ၏။ မနေသာ သော ဦးကျော်စောက နီးရာဆရာဝန်တစ်ယောက်ယောက်ခေါ်ပြီး ဆေးထိုးရန် အကြံပေးတိုက်တွန်းရာ တပည့်တစ်ယောက်က...

“ဆရာဝန်ကို ညအချိန်မတော်ကြီး သွားပင့်လို့ လိုက်ပါမလား ဆရာ” ဟု စောဒနာတက်နေသဖြင့် စုံထောက်မြင့်သောင်းက ဝင်ရောက်ကာ အကြံပေးလိုက် ရ၏။

“ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်ပါလားဗျာ၊ ဆေးရုံကြီးကို ခေါ်သွား၊ ဟိုမှာ အရေးပေါ် အခန်းရှိတယ်၊ အဲဒီမှာ ဆေးတစ်လုံး ထိုးပေးလိုက်ပါလား”

“ဆရာတို့ပါ တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့ကြပါလား၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော် ဆရာတို့သွားလိုရာ လိုက်ဖို့ပေးမှာပေါ့”

ဦးထွန်းမြင့်၏တပည့် ဒရိုင်ဘာက ဆေးရုံကြီးသို့ အတူလိုက်ပါကြရန် ခေါ်သော်လည်း ဦးကျော်စောက...

“တို့လိုက်လို့ မဖြစ်သေးဘူးကွ၊ စောရလက်ဝဲနောက်ကို ခြေရာခံ လိုက်စရာရှိသေးတယ်၊ မင်းပဲ မင်းဆရာကိုမြန်မြန်ခေါ်သွားတော့..”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ဒရိုင်ဘာသည် ကားဂိုဒေါင်တွင်းမှ ဘောက်စောလ်ကားနက်ကြီးကို ဆုတ်ယူလာပြီးနောက် တိုက်ရှေ့ရပ်လာလျှင် ဦးကျော်စောတို့သည် ကုလားထိုင်၌ မိုးနဲနေသော ဦးထွန်းမြင့်ကို ဝိုင်း၍ ပွေ့ချီကာ ကားပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်ကြ လေသည်။ အဖော်အဖြစ် ဦးထွန်းမြင့်၏ ထမင်းချက်တပည့်ကို ထည့်ပေး လိုက်ပြီးနောက် မော်တော်ကားသည် ဝူးကနဲ မောင်းထွက်သွားလေ၏။

“ကဲ ဆရာတို့ အိပ်ချင်ပြေ လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးမှ ပြန်ကြပေါ့” ဟု ဦးထွန်းမြင့်၏ ကျွန်ရှိသော တပည့်တယောက်က ပြောလာသဖြင့် ပြန်ရန်ဟန်ပြင် နေကြသော ဦးကျော်စောတို့သည် ဧည့်ခန်း၌ ပြန်ထိုင်လိုက် ကြရလေသည်။ ဆရာတပည့် သုံးယောက်တို့သည် အိပ်ချင်ပြေ လက်ဖက်ရည်ပူပူကို မှတ်သောက် နေကြစဉ် တိုင်ကပ်နာရီမှ ၉ နာရီထိုးသံကြားရသဖြင့် ဦးကျော်စောသည် နာရီကို တချက်မော့ကြည့် လိုက်ပြီးနောက်-

“ဟော...ကိုးနာရီတောင်ထိုးပြီ၊ ကိုယ့်လူတို့ မြန်မြန်သောက် အချိန်သိပ်မရှိတော့ဘူး” ဟု နှိုးဆော်လိုက်လေ၏။

“အချိန်တွေ အများကြီးရှိပါသေးတယ်...ကိုကျော်စောရဲ့” ဟူသော အသံကိုကြားရသဖြင့် ဦးကျော်စောသည် အရင်ဆုံးအသံလာရာ နောက်ဖေးခန်းသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ မည့်သို့သောအချိန်က မည့်သည့်နည်းလမ်းဖြင့် ဝင်ရောက် နေခဲ့သည် မသိရသော စောရလက်ဝဲကို အံ့အားသင့်စွာဖြင့် မြင်တွေ့ရလေ၏။ ဤအကြိမ်၌ စောရလက်ဝဲသည် နှုတ်ခမ်းမွှေးတု မျက်မှန်အနက် တပ်ကာ ရုပ်ဖျက်ထားရုံမျှမက ညာဘက်လက်၌ အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ကိုင်ထားကာ ဘယ်လက်၌ နီကယ်ရောင် ခြောက်လုံးပြူး တလက်ကို ထုတ်ချိန်ထားလေသည်။

“ဟဲ..ဟဲ..ဟဲ... အံ့ဩသွားသလား ကိုကျော်စော၊ မျက်လှည့်ပြတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ... ရိုးရိုးရှင်းရှင်းကလေးပါ၊ ခုနက ခင်ဗျားတို့ မှောင်ထဲမှာ ရုတ်ရုတ် ရုတ်ရုတ်နဲ့ဖြစ်နေတုန်း အိမ်ရှေ့တံခါးမက ဆွဲတံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီး ဒီအတွင်းဘက် လစ်ထွက်ခဲ့တာ၊ ထင်တဲ့အတိုင်းဘဲ အိမ်ရှေ့ဘက်ရည့်ပဲ ပစ်လိုက် ကြတာ တရုတ်နှစ်သစ်ကူးသလား အောက်မေ့ရတယ်...ဟဲ..ဟဲ..ဟဲ”

စောရလက်ဝဲသည် သေနတ်ချိန်မပျက် ရယ်သွမ်းသွေးရင်း ဧည့်ခန်းသို့ တဖြည်းဖြည်း တိုးကပ်လာခဲ့လေ၏။

ထိုအတွင်း ဧည့်ခန်းထောင့်၌ ထောင်ထားခဲ့သော စတင်းနှင့် ဘရင်းကို လှမ်းဆွဲရန် ဟန်ပြင်နေကြသော စုံထောက်ကလေးမြင့်သောင်းနှင့် အမှုထမ်း ကိုပေါ တို့ကို စောရလက်ဝဲက မျက်စိရှင်ရှင်နှင့်မြင်ကာ...

“ဟေ့...ခုခံမယ်တော့မကြံနဲ့နော်၊ နေရာကကို မလှုပ်လိုက်နဲ့၊ လှုပ်တာနဲ့ တစ်ချက်တည်း ခလုတ်ကို အဆွဲပဲ၊ စောလက်ဝဲတဲ့ဟေ့၊ ဘယ်သူမှ ညှာနေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အားလုံးလက်မြှောက်လိုက်” ဟု လှမ်းသတိပေးလိုက်သဖြင့် ဦးကျော်ဇောတို့ ဆရာတပည့်သုံးယောက်မှာ အသီးသီးလက်မြှောက်လိုက်ကြ ရလေ၏။

“ဟဲ...ဟဲ...ဦးထွန်းမြင့်လဲ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက် အများသားဗျ၊ ကျုပ်ကိုအယုံသွင်းပြီး အရက်ထဲ အိပ်ဆေးခတ်တိုက်ဖမ်းဖို့ ကြံတာကိုး၊ တကယ်လို့ သူ့ အကြံမအောင်ရင်လည်း သူ့ငွေတွေ မပါရလေအောင်ဆိုပြီး စက္ကူပျက်တွေ ရတန်အရွယ်ဖြတ်၊ အပေါ်တစ်ရွက်အောက်တစ်ရွက်ခံ၊ ရတန်အစစ်နဲ့ ဖွဲ့ထားပြီး ကျုပ်ကို ပတ်တီးချဖို့ ကြံထားတာကိုး၊ ခုတော့ ဘာရမလဲ၊ သူဟာသူ ပြန်ဖော် ပြောတာတွေ၊ ကျုပ်နောက်ဖေးမှာ ဝင်ပုန်းနေရာက အတိုင်းသား ကြားရတာပေါ့၊ ဟောဒီမှာဗျာ သူ့အိပ်ခန်းထဲက၊ ဦးထွန်းမြင့်ကိုလည်း ဆေးရုံက ပြန်လာတော့ စောရလက်ဝဲက ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ၊ ငွေစက္ကူအစစ်တွေ ရှာတွေ့ခဲ့ပြီ...”

ဟု ပြောရင်း စောရလက်ဝဲက ညာဘက်လက်၌ကိုင်ထားသော အထုပ်ကို မြှောက်ပြလိုက်လေ၏။ ဦးကျော်ဇော နှင့်တကွ တပည့်စုံထောက်များသည် စောရလက်ဝဲက လက်ဦးနေပြီဖြစ်သဖြင့် အောင့်သက်သက်နှင့်သာ နားထောင် နေကြရလေ၏။ ထိုအတွင်း နောက်ဖေးခန်း၌ စောရလက်ဝဲက ပါးစပ်အဝတ်ဆို့ ကြိုးနှင့်တုတ်ထားခဲ့သော ဦးထွန်းမြင့်၏ တပည့်နှစ်ယောက်တို့သည် ဝူးဝူးဝါးဝါး အော်ဟစ်သံကိုပါ ကြားနေရလေ၏။

“ကဲ...ကဲ...စုံထောက်ကြီးနဲ့ စုံထောက်ကလေးတို့၊ အားတော့နာပါရဲ့၊ တဆိတ် ၁၅ မိနစ်လောက် နောက်ဖေး ရှောင်နေကြအုံးဗျာ...ဟုတ်လား” ဟု စောရလက်ဝဲက ဦးကျော်ဇောနှင့်တကွ တပည့်နှစ်ယောက်ကို ဧည့်ခန်းမှ နောက်ဖေးခန်းသို့ ခြောက်လုံးပြူးနှင့်ချိန်ကာ ခေါ်သွင်းလိုက်ပြီးနောက် အခန်းကူး

တံခါးကို အပြင်မှ လျှင်မြန်ဖြတ်လတ်စွာဖြင့် ကလန့်ထိုး ပိတ်လိုက်ပြီးနောက် စောရလက်ဝဲသည် လေကလေးတစ်မြဲမြဲချွန်ကာ အိမ်တွင်းမှ ထွက်သွားလေတော့၏။

xxxxx

ဤသို့ ဖြစ်ပျက်ပြီးနောက် သုံးရက်လောက်ကြာမြင့်သော နေ့တစ်နေ့တွင် စုံထောက်ဦးကျော်စောသည် ဦးထွန်းမြင့်ထံမှ စောရလက်ဝဲအလှူခံသွားသော ငွေတစ်သိန်းနှင့် ပတ်သက်၍ သတင်းအစုံအလင် ရလိုရငြား ကုန်သည်လမ်းရှိ မြန်မာ့ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးကုမ္ပဏီလီမိတက်တိုက်ကြီးသို့ ရောက်သွားလေ၏။ သူစီးလာသော ဂျစ်ကားကလေးကို ရပ်နားရန် နေရာရှာဖွေသောအခါ တိုက်ရှေ့ ပလက်ဖောင်းဘေးတွင် အစီအရီ ရပ်ထားသော ကားတန်းကြီးအတွင်း၌ အစိမ်းရောင် မောရစ်ကားကလေးကိုပါ တွေ့ရသဖြင့် သေချာစွာ ကားနံပါတ်ကို ကြည့်လိုက်ရာ ဒေါက်တာကျော်ဝင်းစီးနေကျ ကားဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကျေနပ်စွာ ခေါင်းတချက်ညိတ်လိုက်ပြီးနောက် တိုက်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားလေ၏။

ဦးကျော်စောသည် တိုက်တွင်းသို့ရောက်သောအခါ စာရေးစာချီပေါင်း ၅၀ ခန့်နှင့် အလုပ်လုပ်နေကြသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် မြန်မာတစ်ယောက်အနေဖြင့် မြန်မာသော့ချက် စီးပွားရေး၌ တွင်ကျယ်ကြီးပွားနေသည်ကို ဂုဏ်ယူမိ၏။ ဦးကျော်စောသည် အသင့်တွေ့ရှိရသော စုံစမ်းရန်ဌာန၌ မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာ၏ အခန်းကို မေးမြန်းပြီး စာရေးမ ညွှန်ပြရာ အခန်းသို့သွားလေ၏။ မန်နေဂျင်း ဒါရိုက်တာဟု အင်္ဂလိပ်စာတမ်း ရေးဆွဲချိတ်ထားသော ဆင်နားရွက်တပ် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားရာ အခန်းတွင်း၌ မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာ ဦးလှကြီး အပြင် ဧည့်သည်တစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေ၏။ သူကားအခြားမဟုတ်၊ ဦးကျော်စော မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း ဒေါက်တာကျော်ဝင်းပင် ဖြစ်နေ၏။

ဒါရိုက်တာ ဦးလှကြီးသည် ဦးကျော်စောကို နဂိုက သိကျွမ်းရင်းရှိသူ ဖြစ်သဖြင့် ဝမ်းသာအယ်လဲ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်ပြီး ဒေါက်တာကျော်ဝင်းကပါ “ဟယ်လို...ကိုကျော်စောကြီး၊ ကျန်းခံသာလို့ မာပါရဲ့နော်” သူ၏ ဝသီအတိုင်း ခပ်ထေ့ထေ့ကလေး နှုတ်ဆက်လေ၏။

“ခင်ဗျားတို့ ပို့သသော မေတ္တာကြောင့် မာပါ့ဗျာ...မာပါ့”

ဦးကျော်စောကလည်း ဟန်မပျက် ရယ်မောကာ ပြန်လည်နှုတ်ဆက် လိုက်ပြီးနောက် နေရာလွတ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာ ဦးလှကြီးသည် မင်းစေတစ်ယောက်ကို ခေါင်းလောင်းတီးခေါ်ပြီးနောက် ဧည့်သည်များအတွက်ပါ လက်ဖက်ရည် ယူလာရန် စေခိုင်းလိုက်ပြီးလျှင် ဦးကျော်စောကို မေးလေ၏။

“ကဲ... ဆိုစမ်းပါဦး၊ ဘာကိစ္စလဲ”

“ကိစ္စကတော့ တခြားမဟုတ်ပါဘူး... ဦးကြီး၊ ခုသုံးလေးရက် အတွင်းမှာ ခင်ဗျားတို့ ကုမ္ပဏီလီမိတက်ထဲ အစုရှယ်ယာ ထည့်ဝင်တဲ့သူများ ရှိသလားလို့ လာရုံစမ်းတာပါ။ တကယ်လို့ ရှိခဲ့ရင်လဲ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါတွေက ဘယ်လောက်ရှယ်ယာတွေ ပါဝင်နေသလဲဆိုတာ သိချင်လို့ပါ...”

“ဪ... ဒါလား၊ သိနိုင်ပါတယ်ဗျာ... သိနိုင်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားတို့လို နိုင်ငံကျော်စုံထောက်ကြီးက ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကြပ် လာမေးနေဖို့တောင် မလို ပါဘူးဗျာ... တယ်လီဖုန်းနဲ့ လှမ်းမေးရင်တောင် ရပါတယ်...” ဟု ပြောပြီးနောက် မင်းစေကို ခေါင်းလောင်းတီး ခေါ်ယူလိုက်လေ၏။ မင်းစေဝင်လာလျှင်...

“ဟေ့... ဦးထွန်းမြတ်ကို အစုဝင်စာရင်း လယ်ဂျာယူပြီး လာခဲ့ပါလို့ ပြောလိုက်စမ်း...” ဟု စေခိုင်းလိုက်လေ၏။ မင်းစေက “ဟုတ်ကဲ့ဆရာ” ဟု ပြောဆို ပြန်ထွက်သွားပြီး မကြာခင်အတွင်းမှာပင် အသက် ၅၀ခန့် ခေါင်းဖြူဖြူ ဘိုကေနှင့် အဘိုးကြီးတစ်ယောက် လယ်ဂျာစာရင်းစာအုပ် တစ်အုပ်ကိုင်ကာ ရောက်လာလေ၏။

“ဦးထွန်းမြတ်၊ ဟောဒီကစုံထောက်မင်းက ကျုပ်တို့ဆီကို ခု ၃၊ ၄ ရက်အတွင်း ရှယ်ယာဝင်တဲ့သူတွေကို သိချင်လို့တဲ့ဗျာ”

မန်နေဂျင်း ဒါရိုက်တာဦးလှကြီးက ပြောလိုက်လျှင် ဦးထွန်းမြတ်သည် သူ၏ လက်တွင်းရှိ လယ်ဂျာစာရင်းစာအုပ်ကို ဖွင့်ကာ အသံကျယ်ကျယ်နှင့် ဖတ်ပြသွားလေ၏။

“ဦးဘိုးသာ (ကုန်သည်)၊ အမှတ် (၆)၊ ပက်ကလိန်းလမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့ ငါးထောင်၊ ဒေါက်တာ ဦးကျော်ဝင်း (ဆရာဝန်)၊ အမှတ် (၉၈)၊ ပြည်လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့ လေးသောင်း၊ ဦးထွန်းမြင့် (မြေပိုင်ရှင်သူဌေး)၊ အမှတ် (၁၁)၊ မြေနုလမ်း တစ်သိန်း၊ ဒါပါပဲ ခင်ဗျာ”

“အမယ်...ဦးကျော်ဝင်းက လေးသောင်းတောင် ရှယ်ယာဝင်ထား သကိုး၊ တယ်ဟုတ်ပါလားဗျ...”

ဦးကျော်စောသည် သူ၏အဖူးတွင် ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေသော ဒေါက်တာ ကျော်ဝင်းအား လှည့်ကာ ခနဲတုံ့တဲ့ ပြောလိုက်ရာ ဒေါက်တာကျော်ဝင်း ကလည်း အညံ့မခံ...

“ဘာလဲဗျ၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ဆေးကုတာ ဒီလောက်ချမ်းသာလိမ့်မယ် မထင်လို့လား၊ စုံထောက်ပီပီ ကျုပ်ကို မသင်္ကာပြန်ဘူးထင်တယ်၊ ဓားပြတိုက်လာ တာလေ၊ ဒီလိုပြောလို့ တစ်လွဲတော့မထင်နဲ့ဗျို့၊ လူနိုင်တစ်ယောက်ဆိုက အတင်း ဓားပြတိုက်လာတာကိုပြောတာပါ၊ ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ”

“ဒါတော့ ဓားပြတိုက်လာတာလား၊ အနုကြမ်းစီးပြီးလာတာလား ဆိုတာ မူမမှန်တဲ့ကိစ္စမှန်ရင် တစ်နေ့တော့ ဘွားကနဲပေါ်လာမှာပေါ့ဗျာ”

ဟု ဦးကျော်စောကလည်း အရှုံးမပေးဘဲ ပြန်ပြောလိုက်၏။ ဒေါက်တာ ကျော်ဝင်းက နောက်ထပ်ပြန်လည် မချေပတော့ဘဲ တစ်ဟဲဟဲနှင့် ရယ်၍သာ နေလေ၏။ ဦးကျော်စောနှင့် ဒေါက်တာကျော်ဝင်းတို့ နှစ်ယောက် ကိုယ့်အကြောင်း နှင့်ကိုယ် ခနဲတုံ့တဲ့ ခတ်တတ်တတ်ပြောဆိုနေကြသည်ကို ဘာမျှမသိရှာသော နန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာဦးလှကြီးက....

“ဘာတုံးဗျ၊ ခင်ဗျားတို့ဟာတွေကလဲ ဘာတွေလျှောက်ပြောပြီး သဘောကျနေကြတာလဲဗျ၊ ကျုပ်လဲ ရယ်သင့် ရယ်ရအောင် ပြောကြစမ်းပါဦး”

“ဟာ...အလကားပါ၊ ဒီလိုပဲဗျ၊ သူနဲ့ ကျွန်တော် မတွေ့လိုက်နဲ့ တွေ့လိုက်တာနဲ့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နောက်ပြောင်နေကျပါ” ဟု ဒေါက်တာကျော်ဝင်းကလည်း နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထလိုက်ပြီးနောက်....

“ကဲ...ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုကြဦးဗျာ....”

ဟု နှုတ်ဆက်စကား ပြောလေ၏။

“အို...ပြန်တော့မလား စုံထောက်မင်း၊ အိမ်ချင်ပြေ လက်ဖက်ရည် သလေးများ သုံးဆောင်ပါဦးလားဗျာ”

ဟု ဒေါက်တာကျော်ဝင်းက နောက်ပြောင် ပြောလိုက်သည်ကိုပင် ဦးကျော်စောသည် ခွန်းတုံ့မပြန်တော့ဘဲ အခန်းတွင်းက ဒေါပွပွနှင့် ဆောင့်ဆောင့် ဆွဲကန်သွားလေတော့၏။

ဥပမာ

ဒေါက်တာကျော်ဝင်းသည် ဦးကျော်စော ဒေါ်ပွပ္ဖနှင့် ထွက်သွားသည်ကို ကြည့်ကာ ခေါင်းတညိတ်တညိတ်နှင့် ကျန်ရစ်ရာမှ.....

“ဪ...ကိုကျော်စော...ကိုကျော်စော၊ စောရလက်ဝဲကို သူ ဖမ်းမမိ နိုင်တာနဲ့ ဖွန်ထူနေတာဘဲ” ဟု စိတ်တွင်းမှ ရေရွတ်နေလေ၏။

(ဒီဇင်ဘာလ၊ ၁၉၄၆ ခု)

အရှေ့ခြုံ

နံနက်ရှစ်နာရီခွဲခန့် မရှိတရှိအချိန်တွင် အစိမ်းရောင်ဆေးသုတ်ထားသော ဂျစ်ကားလေးတစ်စင်းသည် ဒါလဟိုစီလမ်းတစ်လျှောက် အရှေ့ဘက်သို့ မောင်းနှင် လာရာမှ သွန်မဆင်လမ်း ပုလိပ်လက်ပြတိုင်ဘေးသို့ ရောက်သောအခါ ဘယ်တက် သို့ ချိုးဝင်လာခဲ့ပြီး ဆင်ဝင်နှင့် အိမ်တစ်ဆောင်ရှေ့၌ ထိုးရပ်လိုက်လေ၏။ ကား ပေါ်မှ အသားညိုညို စဉ်းလဲကောက်ကွန်သည့်သဏ္ဍာန်ကိုပြသော မျက်ပေါက် ကျဉ်းကျဉ်းနှင့် စူးရှတောက်ပြောင်သောမျက်လုံးများ၊ နှာယောင်ကောက်ကောက်နှင့် ကြမ်းတမ်းသော အသားအရေရှိသည့် လူတစ်ယောက်ဆင်းလာကာ အိမ်တွင်းသို့ အကျင့်လုပ်ထားဟန်တူသော ခြေသံမကြားအောင် ခြေဖော့လျှောက်နည်းမျိုးဖြင့် ဝင်သွားလေသည်။

“ဟာ...ဘရွှေ၊ စောစောစီးစီး ဘာကိစ္စလဲကွ၊ ဟန်ကျစရာလားဟေ့”

စာဖတ်ခန်းထဲတွင် ကော်ဖီသောက်နေသော အသက်လေးဆယ့်ငါးနှစ်နှင့် ငါးဆယ်အတွင်းရှိ ထိပ်ပြောင်ပြောင်လူကြီးသည် ကားပေါ်မှဆင်း၍ ဝင်ရောက်လာသူအား လှမ်းပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ဤကဲ့သို့ ရုစရာရှိလျှင် မျက်နှာချို သွေးတတ်သည်မှာ သူ့ဝါသနာဖြစ်သည်။ ဘရွှေလည်း ဤတွင်မှ အရုပ်ဆိုးလှသော မျက်နှာပေါက်ကို အပြုံးလေးဖြင့် အရောင်တင်လိုက်သေး၏။ ပြီးမှ နဂိုအရုပ်ဆိုးဘဝသို့ရောက်အောင် ဣန္ဒြေဆည်လိုက်ကာ...

“ဟာ...စောစောစီးစီးဆို ဟန်ကျတာကိုး ဆရာ၊ တစ်ရာကိုးဆယ် တဲ့”

“ဟေ...ဟုတ်လားဟေ့၊ ဘာအစားလဲကွ”

“စတင်းပေါ့ ဆရာရယ်၊ ဒါတောင် နောက်ငါးရက်လောက်ကြာရင် လက်ပစ်ဗုံး သုံးလုံး ရစရာရှိသေးတယ်”

ဆရာအခေါ်ခံရသူ လူကြီးသည် ပြုံးရွှင်ဝင်းကြည်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကော်ဖီပန်းကန်ကိုချထားကာ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ပွတ်လိုက်၍...

“အေး...ဒီလိုမှပေါ့ကွ၊ ဒါကြောင့် မင်းကို ငါအားကိုးတာ၊ ဟေ့ မောင်တင့်ရေ ကော်ဖီတစ်ပန်းကန်ယူခဲ့ဦး”

“ဟာ...နေပါစေ ဆရာ၊ ကျွန်တော် ခုပဲ ဆိုင်ကသောက်လာခဲ့တယ်”

“သောက်လာလည်း ထပ်သောက်ဦးပေါ့ကွ၊ ကော်ဖီပဲ ရင်ပြည့်တာ မှတ်လို့”

ထိုခဏ၌ မောင်တင့် ဝင်ရောက်လာ၏။ မောင်တင့် လက်ထဲတွင် ကော်ဖီပန်းကန်ကို မမြင်သဖြင့်...

“ဟေ့ကောင် ကော်ဖီဖျော်ခဲ့ပါဆို၊ ငါပြောတာ မကြားဘူးလား”

ဟု ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ခြင်း၌ ထင်ရှားစွာ ပေါ်လွင်လျက်ရှိသော လေသံမျိုးဖြင့် ပြောလိုက်သော်လည်း မောင်တင့်သည် ပြန်ထွက်မသွားဘဲ အနားကပ်လာပြီးလျှင် မတိုးမကျယ်လှသော လေသံသာသာဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“ဆရာ လူတစ်ယောက် စာလာပေးတယ်၊ ဆရာ့ကို ပေးပါတဲ့”

ခေါင်းပြောင်ကြီးသည် စာရွက်ခေါက်လေးကို လှမ်းယူလိုက်ကာ ဖွင့်ဖြေရင်း...

“စောင့်နေသလား” ဟု မေးလိုက်ရာ မောင်တင့်က...

“ပြန်သွားပြီ”

“အေး..အေး..ဒါဖြင့် ကော်ဖီဖျော်ချေတော့”

စာရွက်ခေါက်ကို ဖွင့်ဖတ်ကြည့်လိုက်ရာ...

ဦးစိန်မောင်

ဦးသည် မြေပိုင်ရှင်သူဌေးတစ်ဦးဟု အရှေ့မြို့ထားသော်လည်း ဦးရဲ့ နောက်ပိုင်းက လျှို့ဝှက်ကောက်ကျစ်စွာ အလုပ်လုပ်လျက်ရှိသည်ကို အတန်ကြာ

စုံစမ်းသိရှိခဲ့ရသည်။ သို့သော် မသေချာမည်စိုးသဖြင့် နိုင်ရုံးအောင် ထောက်လှမ်း
ခဲ့ရာ အခုတော့ သိရပြီ။ ကျည်ဆန်ကြောင့် ဒူးထောက်ရတော့မည်ဖြစ်နေသော
ကရင်သောင်းကျန်းသူများကို ဦးသည် အစိုးရပိုင်နယ်များမှ ကျည်ဆန်များဝယ်၍
တစ်ဆင့် ပြန်ရောင်းနေခဲ့၏။ လောကတွင် ဦးလောက် မိုက်မဲသူရှိပါဦးမည်လော။
ဤ မိုက်မဲမှုဖြစ်ဒဏ်အတွက် ငွေတစ်သိန်းကို ဒီည ကိုနာရီတိတိမှာ ပြင်ဆင်ထား
ပါ။ လာယူပါမည်။ နောင်ကို ဆက်လက်မိုက်နေဦးမည်ဆိုက သည်ထက်
မှတ်လောက်သားလောက် ဆုံးမရပါလိမ့်မည်။

ပြည်တော်ချစ်
စောရလက်ဝဲ

စာဖတ်ပြီးသောအခါတွင် ဦးစိန်မောင်သည် မရယ်ချင်သော်လည်း
မခန့်မလေးစားသော သဘောဖြင့် အသံထွက်အောင် ရယ်လိုက်ပြီး...

“ဟား...ဟား...ဒီခွေးသားက ဘာကောင်ဖို့လို့လဲကွာ၊ စိန်မောင်
အကြောင်းများ မကြားဖူးလေရှေ့သလား”

ဟု ကြိမ်းဝါးနေလေရာ ဘရွှေသည် ဦးစိန်မောင် လက်ထဲမှ စာရွက်ကို
တောင်းယူဖတ်ပြီး တုန်လှုပ်သောမျက်နှာထားဖြင့်...

“ဟာ...စောရလက်ဝဲ ဆိုပါလား၊ ခေတ်သူခိုးတော့ မဟုတ်ဘူးနော်
ဆရာ၊ ပုလိပ်ဘက်ကို အကြောင်းကြား”

“ဟေ့...တော်ကွာ၊ ပုလိပ်ဆိုတာ ပိုနေတာပဲ၊ ငါ့အကြောင်းလည်း
ခင်းအသိသားပဲ၊ ဒီမနူးမနပ် စောရလက်ဝဲကို အပြုတ်တိုက်မယ်”

ဘရွှေလည်း ဦးစိန်မောင်၏အကြောင်းကို ကောင်းစွာသိသည်နှင့်အညီ
ဘစ်ခွန်းမျှမပြောတော့ဘဲ ကော်ဖီသောက်၍ ပြန်သွားလေတော့၏။ ထိုအခါတွင်မှ
ဦးစိန်မောင်သည် မီးခံသေတ္တာထဲမှ ငွေတစ်သိန်းတိတိထုတ်ကာ နံပါတ်များကို
အသေအချာမှတ်သားလိုက်ပြီးလျှင်...

“စောရလက်ဝဲ မင်းလိုကောင်မျိုး ငါ့ထောင်ချောက်ထဲက လွတ်ဦး
မှာလားကွာ”

ဟု ပြုံးစနဲ့နဲ့နှင့်ပြောရင်း ငွေများကို မီးခံသေတ္တာထဲ၌ ပြန်ထည့်ထား
ကာ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေ၏။

“ဒီကောင်ကတော့ တော်တော်ရဲတင်းလာပြီ ဦးကျော်စော”
ပုလိပ်မင်းကြီးသည် လက်ထဲမှ စာခေါက်လေးကို တစ်ဖန်ဖွင့်ကြည့်
လိုက်ပြန်၏။

ဦးကျော်စော

ဒီည ကိုနာရီတိတိမှာ သွန်မဆင်လမ်းက ‘သူဌေးအရှေ့ခြံ’ ဦးစိန်မောင်
ဆီက ငွေတစ်သိန်း လာယူမယ်၊ အမှန်ကတော့ ကရင်သောင်းကျန်းသူကို သူ
ကျည်ဆန်တွေ အကြီးအကျယ်ရောင်းတဲ့ အလုပ်လုပ်နေလို့ ဦးကျော်စော
မပါရင်ကောင်း မယ်ထင်တယ်။ ဥပဒေကိုကျဉ်းစားရင် စောရလက်ဝဲ ဝင်ဆုံးမရမှာပဲ။
ဒါပေမဲ့ ဦးကျော်စောတို့ဟာ ဥပဒေထဲက မတရားမှုတွေကို မတတ်နိုင်ဘူး။
ကျုပ်တို့လို တရားလမ်းမှန်မှန်နဲ့ ဥပဒေအပြင်ဘက်ကလူကို ဖမ်းရဖို့သာ
တတ်နိုင်တော့ ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ... ဒီည ပွဲကောင်းတစ်ချို့ပေါ့ဗျာ။

ချစ်ဆွေကြီး
စောရလက်ဝဲ

ဦးကျော်စောသည် အံ့ကိုတစ်ချက်ခဲလိုက်ရင်း “ဒီတစ်ခါတော့ မလွတ်
စေရပါဘူး မင်းကြီး၊ ခါတိုင်းတော့ ညှာနေလို့ ဒီတစ်ခါ အရှင်မရတောင် အသေတော့
ရပါစေမယ်”

“ဒါကတော့ ဦးကျော်စောရဲ့ လက်သုံးစကားပဲကိုး၊ ဒါထက် ဘယ်လို
လုပ်မယ်ကြံစည်သလဲ၊ ဦးစိန်မောင်ကို သွားတွေ့မယ်လား”

“ဟာ...ဘယ်ဖြစ်မလဲ မင်းကြီး၊ တော်တော်ကြာ မလာရင် ပုလိပ်
ဘက်က ရှက်စရာဖြစ်နေပါ့မယ်၊ ဒီည ရှစ်နာရီခွဲလောက်မှာ ဦးစိန်မောင် ဝင်းဝ
နားမှာ ဘယ်သူမှမသိရအောင် သွားစောင့်မယ်”

“ဘယ်သူမှမသိရအောင်ဆိုတာက ဘယ်လိုလဲ ဦးကျော်စော”

“ဦးစိန်မောင်ရော စောရလက်ဝဲပါပေါ့ မင်းကြီးရဲ့”

“ဝိုင်ယာလက်ကားတွေ ပြင်ထားပေါ့၊ ဒါထက် ရိက္ခာဖြန့်ဖြူးရေးဌာန
စီးတဲ့ကောင်တွေတောင် နေ့ခင်းကြီးလုပ်ဝံ့ရက်နဲ့ စောရလက်ဝဲဟာ ဘာကြောင့်
ညချည်းချိန်းရတာလဲ၊ ဦးကျော်စောက စောရလက်ဝဲနဲ့အတွေ့များလို့ မေးရပါတယ်”

“ဒီလိုမပြောပါနဲ့ မင်းကြီး၊ ကျွန်တော်နဲ့ဟာ အသက်ဆံဖျားတွေ့ရ
တာမို့ အကျွမ်းဝင်တယ် မခေါ်နိုင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင် ညချိန်းတာ ကျွန်တော်

အထင်တော့ သူကတစ်ယောက်တည်းလည်းဖြစ်တယ်၊ မမိတောင် မျက်နှာကို အမြင်မခံနိုင်လို့ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဦးကျော်ဇောဟာ စောရလက်ဝဲအကြောင်း ချီးကျူးစရာကို စဉ်းစား သလို စောရလက်ဝဲကို ဖမ်းတဲ့နေရာမှာ အစဉ်းစားကောင်းရင် ခဏလေးမိမှာပဲ”

ဦးကျော်ဇောမှာ မင်းကြီး၏ ခန့်တဲ့တဲ့ အပြစ်တင်ချက်ကိုပင် ပြန်မချေ တော့ဘဲ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍ အခန်းတွင်းမှ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

xxxxx

အချိန်ကား ည ရှစ်နာရီခွဲခန့် ရှိလေပြီ။ ဦးစိန်မောင်သည် အိမ်ရှေ့ တံခါးမကြီးကို စေ့ရုံစေ့ထားကာ ဧည့်ခန်း၌ တစ်ယောက်တည်းထိုင်၍ ဆေးပြင်းလိပ်သောက်နေလေသည်။ ဇနီးသည်နှင့် သမီးလေးနှစ်ယောက်ကို ယောက္ခမအိမ်သို့ပို့ထား၍ တစ်ယောက်တည်း စောရလက်ဝဲကို စောင့်နေခြင်းဖြစ် ၏။ သူ့အကြံကား စောရလက်ဝဲကို အခွင့်သာက ဖမ်းမည်။ အခွင့်မသာက ငွေများကိုပေးလိုက်၍ မှတ်ထားသောနံပါတ်များကို ပုလိပ်ဘက် အပ်လိုက်ရုံနှင့် ငွေတစ်သိန်းဆိုသည်မှာ သူပုန်နယ်၌သာ မဟုတ်ပါက ရုတ်တရက် ဖျောက်ဖျက် ရန် လွယ်ကူသည့်ကိစ္စ မဟုတ်ရကား စောရလက်ဝဲကို မိနိုင်မည်ဖြစ်၏။

ထိုအချိန်တွင် ဦးကျော်ဇောနှင့် နောက်ပါသုံးဦးတို့သည် ခြံဝင်းဝန်းမှ စံပယ်ရုံကြီးနောက် မှောင်ရိပ်ကွယ်တွင် ပုန်းလျှိုးလျက်ရှိကြလေပြီ။ ခြံဝင်းနှင့် အိမ်တံခါးမကြီးကား များစွာဝေးလှသည် မဟုတ်သည့်အပြင် ဆင်ဝင်အောက် တံခါးမကြီးနားတစ်ဝိုက်၌ လမ်းမဘက်မှ မီးရောင်ခပ်မှိန်မှိန် ကျရောက်နေရကား တံခါးမကြီးဆီသို့ တစ်စုံတစ်ယောက် ချဉ်းကပ်မည်ဆိုလျှင် မည်သူမည်ဝါဟု ဘယ်အပ်မပြောနိုင်စေကာမူ ဝိုးတိုးဝါးတားတော့ မြင်နိုင်ပေ၏။ အိမ်ပတ်ပတ်လည် ဘစ်ခြံလုံးတွင်လည်း ပုလိပ်အစောင့်အရှောက်များချထားကာ အဝင်တွင် မည်သို့မျှ မလုပ်ဘဲ အထွက်တွင်သာ အသေပစ်တန်ပစ်၍ ဖမ်းရန် ပြောကြားထားပြီးဖြစ်၏။

ထိုခဏ၌ ဦးကျော်ဇောသည် အနားမှ တပည့်လက်သားများကို ဆိတ်ဆိတ်နေရန် အချက်ပြကာ လမ်းမဘက်သို့ မမှိတ်သော မျက်စိတို့ဖြင့် ဇူးစိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။ ဂျစ်ကားလေးတစ်စင်းသည် အိမ်ရှေ့လမ်း၌ သင်သာရွာရပ်လိုက်၍ စက်သတ်လိုက်ကာ ကားပေါ်မှ ကတ်ဦးထုပ် အောက် နံနံဆွဲ ဆောင်းထား၍ ဘလေဇာအနက်၊ ဘောင်းဘီအနက်တို့ကို ဝတ်ဆင်ထား

သော လူတစ်ယောက်ဆင်းလာပြီးသော် ခြံထဲမှောင်ရိပ်ခိုလျက် တံခါးမကြီးဆီသို့ ချဉ်းကပ်သွားလေ၏။ ဦးကျော်စောသည် ထိုသူ၏မျက်နှာကို ဂရုစိုက်ကြည့်ပါ သော်လည်း အလင်းရောင်ကို ကျောပေးထားသဖြင့် မှောင်ရိပ်ကျနေလေသည်။ ထိုသူ လျှောက်သွားသည်နှင့်အမျှ ဦးကျော်စောတို့၏ သေနတ်ပြောင်းဝများလည်း အစဉ်အတိုင်း လိုက်ချိန်ရွယ်လျက်ရှိကြ၏။

“ပစ်မယ် ဆရာ”

အနားမှ ပုလိပ်သားသည် မရိုးမရွဲဖြစ်လာဟန်နှင့် သေနတ်မောင်းကို လက်တင်ရင်း လေသံနှင့်ပြောလိုက်လေသည်။

“နေဦး မပစ်နဲ့ဦး၊ ပြန်ထွက်လာမှပစ်မယ်”

ဦးကျော်စောသည် လက်လွန်သွားမည်စိုး၍ လျင်မြန်စွာပြန်ပြောလိုက် ၏။ ဤသူသည် ဟန်အမူအရာအားဖြင့် စောရလက်ဝဲနှင့်တူသော်လည်း မသေချာ သေးပေ။ ရန်ကုန်မြို့တွင် ရှစ်နာရီခွဲဟူသော အချိန်မှာ ဧည့်သည်လာနိုင်သေး သော အချိန်ဖြစ်၏။ ထို့ထက် စောရလက်ဝဲ ချိန်းဆိုသောနာရီမှာ ကိုးနာရီဖြစ်၍ ယခုမှ ရှစ်နာရီခွဲကျော်ကျော်လေး ရှိသေးသည်။ သို့ရာတွင် ချက်ချင်းပင် ဦးကျော်စော မျက်လုံးပြူးသွားမိ၏။

အပေါက်ဝ၌ ရပ်နေသော သူသည် လက်ကိုင်ပဝါစည်း၍ မျက်နှာပုံး စွပ်လိုက်လေပြီ။

ဧရာဝတီတံခါးရွက်ကို တွန်းသံကြားလိုက်မိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဦးစိန်မောင်သည် စိတ်အားထက်သန်စွာ မော့ကြည့်လိုက်ရာ သူ စောစောက မျှော်လင့်ထားခဲ့သည့်အတိုင်း စောရလက်ဝဲပင် ဖြစ်နေတော့၏။ စောရလက်ဝဲ သည် တံခါးရွက်ကို နောက်ပြန်စေလိုက်ကာ လက်ထဲမှ ခြောက်လုံးပြူးကို ဦးစိန်မောင်၏ရင်ဝဲဆီသို့ တည့်မတ်စွာ ချိန်ရွယ်ထားသည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ၊ အဆင်သင့်ထားရဲ့လား”

ဟု စောရလက်ဝဲသည် ဖျက်ထားဟန်တူသော အသံသြကြီးနှင့်ပြော လိုက်ရာ ဦးစိန်မောင်သည် စားပွဲပေါ်မှ အဝတ်ကလေးဖြင့် ပတ်ထားသော ငွေစက္ကူအထုပ်လေးကို မေးငေါ့ပြလိုက်လျက်...

“ထားပါတယ်ဗျာ၊ စောရလက်ဝဲ ဆိုတဲ့ နာမည်ကို အရင်ကတည်းက လေးစားတာမို့ ကလန်ကဆန် မလုပ်ရဲပါဘူး”

စောရလက်ဝဲသည် စားပွဲသို့ တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်လာခဲ့၏။ ထိုသို့ ချဉ်းကပ်လာစဉ် မျက်လုံးများကိုကား အလစ်မပေးဘဲ ဦးစိန်မောင်ကိုလည်းကောင်း၊ ဦးစိန်မောင်၏ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်းကောင်း လျင်မြန်စွာ လူးလားဆန်ခတ် နှံ့စပ်အောင် ကြည့်လိုက်လေသည်။ ပြီးမှ စားပွဲပေါ်မှအထုပ်ကို ဦးစိန်မောင်အား ပြန်ဖြေခိုင်း၍ ငွေစက္ကူ စစ် မစစ်ကို စူးစမ်းပြီးမှ...

“ကဲ...ကျေနပ်ပြီ၊ ပြန်ထုပ်ထားပေတော့၊ ကလိန်ကျမယ်တော့ မကြံ နဲ့ နောက်တစ်ချီဆို စီဝိန်ပြုတ်ဖို့သာပြင်”

ဟုဆိုကာ အထုပ်ကိုယူ၍ အပေါက်ဝဘက်သို့ ပြန်ထွက်သွားလေ၏။ ဦးစိန်မောင်၏စိတ်တွင် ‘စောရလက်ဝဲ၊ စောရလက်ဝဲ’ ဟု မြန်မာပြည်တစ်ရိုးတွင် ဘိုးတိုးကျော်နေသော ထိုသူခိုးသည် ဤမျှလောက် ပေါ့ပေါ့ဆဆ လွယ်လွယ် ဘုကူနှင့် ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလိမ့်မည်ဟု မမျှော်လင့်ခဲ့ပေ။ ယခုမူကား စောရလက်ဝဲသည် မိမိကို ကျောပေးလိုက်ပြီဖြစ်သဖြင့် အခွင့်ကောင်းမိပြီဟုကြံ သက် လျင်မြန်စွာ စောရလက်ဝဲနောက်သို့ ပြေးကပ်သွားလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် စောရလက်ဝဲမှာ သူ့ကိုကျောပေးထားသည်ဖြစ်သော်လည်း မျက်စိနှင့်တူရူဖြစ်သော ပေါ်လစ်သုတ်တံခါးရွက်ကြီးပေါ်တွင် ဦးစိန်မောင်၏ သင်္ဃန်းမြန်စွာ ပြေးကပ်လာသော အရိပ်ကြီးကိုမြင်သဖြင့် ဆတ်ခနဲ နောက်ပြန်လှည့် ၍ ခြောက်လုံးပြူးနှင့် ပစ်လိုက်လေသည်။

“ဒိုင်း”

ကျည်ဆန်သည် လက်ယာဘက်ကို အသာတိမ်းလိုက်သော ဦးစိန်မောင် ၏ သက်ဝဲပန်းစွန်းမှ ‘ဝို’ ခနဲ ဖြတ်သွားပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဦးစိန်မောင်၏ ဘက်ဝါးစောင်းသည် စောရလက်ဝဲ၏ သေနတ်ကိုင်ထားသော လက်ကောက်ဝတ် ၏ အချိန်ပြင်းစွာခုတ်လျက် ကျရောက်လာသည်တွင် သေနတ်လေးမှာ ကြမ်းပေါ်သို့ ‘ခေါက်’ ခနဲ ကျသွားလေ၏။

သေနတ်လွတ်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စောရလက်ဝဲ၏ ဘယ်ဘက် ၏ဘက်သည် ဦးစိန်မောင်၏ လည်မျိုပေါ်သို့ ကျရောက်လာသော်လည်း ဦးစိန်မောင် ၏ စောရလက်ဝဲ၏ခိုက်ကို ဆောင့်ကန်လိုက်ရာ သမံတလင်းကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ‘သုတ်’ ခနဲ ဖင်ထိုင်လျက် ကျသွားလေ၏။ စောရလက်ဝဲ ကျသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဦးစိန်မောင်သည် ခြောက်လုံးပြူးကို လှမ်းကောက်လိုက်စဉ်

စောရလက်ဝဲသည် ဦးစိန်မောင်၏နံဘေးကို ခေါင်းနှင့်ပြေးဆောင့်လိုက်သည် ဖြစ်ရကား ဦးစိန်မောင်မှာ ကြမ်းပေါ်တွင် လိမ့်သွားရှာလေ၏။

ဦးစိန်မောင် ပြန်ထထိုင်လိုက်သည့်အချိန်တွင် စောရလက်ဝဲမှာ သူ့ သေနတ်ကို ပြန်ကောက်မိပြီဖြစ်ရကား အခန်းတွင်းဝယ် ပြေးထွက်ရန် ဟန်ပြင် လိုက်သော်လည်း ဦးစိန်မောင်မှာ ရုတ်တရက် မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်နှင့် သေနတ်နှင့်တစ်ချက် ပစ်လိုက်ရပြန်လေသည်။

“ဒိုင်း”

ဦးစိန်မောင်သည် မျက်လုံးများ ပြူးခနဲဖြစ်သွား၍ ကြမ်းပေါ်သို့ပုံကျ သွားပြီး တစ်ချက်မျှ လွန်လူးပြီးသည်အဆုံး၌ ပျော့ခွေငြိမ်သက်သွားလေတော့၏။ စောရလက်ဝဲ လူမသတ်စဖူး သတ်လိုက်လေပြီ။

စောရလက်ဝဲသည် ခဏမျှ အူကြောင်ကြောင် ငေးတေးတေး ကရုဏာ သက်သလို ရပ်ကြည့်နေမိပြီးမှ ရုတ်တရက် သတိရလာကာ ထွက်ပြေးရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်...

“လက်မြှောက်လိုက်”

ဦးကျော်စောသည် ဘယ်လက်ဖြင့် တံခါးရွက်ကို ပွင့်သည်ဆိုရုံ ဖွင့်လိုက်ကာ ခေါင်းကိုသာ အထဲရောက်စေ၍ ခြောက်လုံးပြူးကို သတိနှင့်ချိန်ရင်း အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

စောရလက်ဝဲမှာ ဦးကျော်စော၏အမိန့်သံကြောင့် ခေတ္တမျှခြေလှမ်းတန် သွားပြီး နောက်မှ ဦးကျော်စောအား “ဒိုင်း” ခနဲ လှမ်းပစ်ကာ နောက်ဖေးဘက်သို့ ပြေးရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ဦးကျော်စောသည် မိမိကိုယ်ကို သေနတ်နှင့်ပစ်လိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း သိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကိုင်ထားသော တံခါးရွက်ကို ပြန်စေ့လိုက်ရာ ကျည်ဆန် သည် တံခါးရွက်စွန်းကိုထိမှန်၍ လမ်းချော်ထွက်သွား၏။ နဂိုမူလကတည်းက ကြံစည်ခဲ့ရင်းအတိုင်း အသေဖမ်းတော့မည်ဟုကြံကာ ဦးကျော်စောသည် ခြောက်လုံး ပြူးနှင့် လှမ်းပစ်လိုက်လေသည်။

ကျည်ဆန်ကား လက်တည့်သော သူ့သခင်၏အလိုကျအတိုင်း စောရလက်ဝဲ၏ လက်ပြင်သို့ စူးဝင်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် စောရလက်ဝဲမှာ ထိုနေရာတွင်ပင် ပုံကျသွားလေတော့၏။

“ဒင်..ဒင်..ဒင်..ဒင်”

ကိုးနာရီ ထိုးလေပြီ။

စောရလက်ဝဲ ချိန်းထားသော ကိုးနာရီမှာ သူ့သေချိန်ဖြစ်သွားရရှာလေပြီ။ သူ မသေလျှင်မူကား သူ့ချိန်းသော ကိုးနာရီသည် ငွေရသောအချိန်ဟု မှတ်တမ်းတင်ရပေမည်။ ယခုမူ ဦးကျော်ဇောသည် စောရလက်ဝဲကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ဖမ်းရန် ကြိုးစားလာခဲ့သည်မှန်သော်လည်း ယခုကဲ့သို့ သူ့လက်ကြောင့် ပြည်တော်ချစ် သူ့ခိုးကြီး ကျဆုံးရရှာသော အခါတွင်မူကား ဝမ်းမသာနိုင်တော့ဘဲ သနားသလိုလိုပင် ဖြစ်လာမိတော့သည်။

“စောရလက်ဝဲ...စောရလက်ဝဲ၊ စောစောက ရပ်တန်းကရပ်လိုက်ရင် ဒီလိုဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူးကွာ”

စောရလက်ဝဲကား ဥပဒေအပြင်ဘက်မှလူ ဖြစ်သော်လည်း ဥပဒေစည်းဝိုင်းအတွင်းမှ ဖောက်ပြန်နေသော သူများကို ဆုံးမနေသူဖြစ်၍ စင်စစ်စိတ်ထားမှန်မြတ်သော အာဇာနည်တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ယခုအချိန်၌ မူကား သူ့ကို ရာဇဝတ်ကောင်အဖြစ် မော်ကွန်းထိုးပေးရတော့မည်။ အာဇာနည်ကုန်းအစား ရာဇဝတ်ကောင်၏ သင်္ချိုင်းတွင် မြှုပ်နှံရပေတော့မည်။

စောရလက်ဝဲ...စောရလက်ဝဲ။

သူ့အမည်လေးကား နိုင်ငံတွင် မွေးသလောက် ဇာတ်သိမ်းတွင် သေချင်းဆိုး သေရရှာလေပြီ။ အလမ္ပါယ်ဆရာသည် မြေနှင့်သေရသည်၊ ရေကူးကျွမ်းကျင်သူသည် ရေနှင့်သေရသည်။ ထို့အတူ ကျည်ဆန်နှင့်မိတ်ဖွဲ့နေသော စောရလက်ဝဲ ခမျာသည်လည်း ကျည်ဆန်နှင့်ပင် သေရရှာချေပြီ။

ဦးကျော်ဇောသည် စိတ်တွင်းမှ အလေးပြုမိသည်။

“အို...စောရလက်ဝဲ၊ သင့်အား ငါသည် မမုန်းခဲ့။ သင်သည်လည်း ငါ့ကိုမမုန်း၊ သင်သည် လူမိုက်များကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းရာ၌ သူတို့ကဲ့သို့ပင် ဥပဒေအတွင်းက ဆုံးမခဲ့လျှင် အရေးမကြီး၊ ယခုကဲ့သို့ ဥပဒေစည်းဝိုင်းအပြင်ဘက် ထွက်ခြင်းသည်ပင် သင်၏အမှားပင်ဖြစ်ချေပြီ။

“အို...စောရလက်ဝဲ သင်၏အဓိဋ္ဌာန် ကျိုးပျက်ခဲ့ပြီတကား၊ လူမသတ်ပေး သင်သည် လူသတ်လိုက်ချေပြီ၊ ဤသည်ပင် သင်၏အမှားတစ်ခုဖြစ်ပြန်၏။

“အို...လူ့ဥပဒေအရ အပြစ်ရှိသော်လည်း သဘောတရားအရ အပြစ်မရှိသော စောရလက်ဝဲ၊ ငါသည် ငါ့နာမည် ငါ့ဂုဏ်ကို ဆည်သောအားဖြင့် သင်၏ အဖိုးတန်လှသော ဝိညာဉ်ကို ကိုယ်မှ ငါခွင်းလိုက်ပြီ”

ဦးကျော်ဇောမှာ ဝမ်းနည်းလာလေ၏။ စောရလက်ဝဲမှာ မိမိအား ဘယ်တော့မျှ သတ်မည်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့ကိုဖမ်းရသည်မှာ ငယ်စဉ်က သူ့ခိုးပုလိပ်လိုက်တမ်း ကစားသည်နှင့်သာ တူခဲ့သည်။ စင်စစ် စောရလက်ဝဲသည် သူ၏ကစားဖော်မျှသာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုအမှတ်ဖြင့်လည်း ယခုည သွန်းမဆင်လမ်းသို့ လာကစားရန် ဦးကျော်ဇောကို ဖိတ်ခေါ်ခဲ့၏။ သို့သော် ဦးကျော်ဇောကား ကစားလို့ကစားမှန်းမသိ၊ ကျီစယ်လို့ ကျီစယ်မှန်းမသိ၊ မိုက်ကန်း ရက်စက်စွာ အသေပစ်သတ်လိုက်လေပြီ။

ဥပဒေအပြင်ဘက်ရောက်တိုင်း လမ်းဖျားဖြစ်မည်လော။
ဥပဒေအတွင်းက လူတိုင်းရော လူကောင်းချည်းပင်လော။

သို့ရာတွင် ဥပဒေအတွင်းမှ အလုပ်လုပ်မှသာ အုပ်ချုပ်၍ရပေလိမ့်မည်။ ဦးကျော်ဇောသည် စိတ်ကိုတင်းလိုက်ကာ စောရလက်ဝဲနားသို့ ချဉ်းကပ်၍ မျက်နှာဖုံးဆွဲခွာလိုက်မည်ပြု၏။

- “ဦးထွန်းမြင့်”
- “ဒေါက်တာကျော်ဝင်း”
- “ဟာ...ဦးထွန်းမြင့်”
- “ဒေါက်တာကျော်ဝင်းပါ”

ဦးကျော်ဇော၏ ဦးနှောက်ထဲတွင် အချို့အချ ငြင်းခုံလျက်ရှိသည်။ နောက်ဆုံးတွင် မျက်နှာမှဆွဲခွာလိုက်၏။

“ဟာ”

ပုလိပ်နှင့်တကွ ဦးကျော်ဇောတို့ရင်ထဲတွင် ဟာသွားတော့၏။ စောရလက်ဝဲကား ဦးထွန်းမြင့် မဟုတ်ပေ။

ဒေါက်တာ...ကျော်ဝင်းလည်း မဟုတ်။

သူတို့မသိသောသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေ၏။ မည်သူပင်ဖြစ်စေကာမူ ဦးကျော်ဇော ရှေ့ကို ခေါင်းရှုပ်တော့မည်မဟုတ်။

“ဟာ...ဦးကျော်ဇော”

ဦးကျော်ဇော မော့ကြည့်လိုက်ရာ ဒေါက်တာကျော်ဝင်းနှင့် ဦးထွန်းမြင့်တို့ ဝင်ရောက်လာကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ဒေါက်တာကျော်ဝင်းသည် ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်ဟန်ဖြင့်...

“ဟာ...စောရလက်ဝဲပါလား” ဟု ပြောလိုက်စဉ် ဦးကျော်ဇောက...

“ဘယ်ကရောက်လာတာလဲ” ဟု မေးလိုက်ရာ ဦးထွန်းမြင့်က..

“စန်ဂှာဟိုတယ်က ဆင်းလာပြီး ဗိုလ်တထောင်ကမ်းနား လေညင်း
ခံမယ် စိတ်ကူးတယ်၊ ခုတလော ညကိုအိုက်လွန်းလို့ မအိပ်နိုင်ဘူး၊ ဒါနဲ့ ဘားကို
လာကြတုန်း သေနတ်သံကြားလို့ ဝင်လာတာ၊ ဘာတုံး စမ်းချင်သေးလို့လား”

သို့ရာတွင် ဦးကျော်စောမှာ ဦးထွန်းမြင့်တို့ ဟိုတယ်စုံတက်လေ့ရှိသည်
ကို သိသည်ကတစ်ကြောင်းကြောင့် အထွေအထူး မမေးတော့ဘဲ...

“အရင့်အရင်က ထင်မိတာတွေ ခွင့်လွှတ်ဗျာ၊ ဆောရီးပဲ”

ဟု တောင်းယန်စကားပြောလိုက်မှ ဒေါက်တာကျော်ဝင်းနှင့် ဦးထွန်းမြင့်
တို့မှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဝမ်းမြောက်စွာပြုံးကြည့်လိုက်ပြီး ထွက်သွား
ကြလေသည်။

ထိုအတွင်း သေပြီဟုထင်ရသော စောရလက်ဝဲမှာ လူးလွန်းလာ၏။

“ရေ...ရေ”

ဦးကျော်စောနှင့် နောက်ပါတစ်သိုက်မှာ ရေခပ်ပေးသူခပ်ပေး၊ သေတမ်း
စစ်ချက်ယူရန် တရားသူကြီး ပြေးခေါ်သူခေါ်နှင့် ပျာယာခတ်သွားကြလေ၏။
မကြာမီ တရားသူကြီး ရောက်လာသဖြင့် သေတမ်းစစ်ချက်ယူရလေသည်။

“ကျွန်တော့်နာမည်က ဘရွှေတဲ့၊ အလုပ်က ဦးစိန်မောင်ကို ကျည်ဆန်
တွေ ရှာသွင်းရတယ်၊ သူကတစ်ဆင့် ကရင်သောင်းကျန်းသူတွေကို ရောင်းတယ်။
ဒီနေ့ မနက်က စောရလက်ဝဲ စာရတာနဲ့ သူ့မေးကြည့်တော့ သူက ပုလိပ်မတိုင်ဘူး
ဆိုတယ်။ ဒါနဲ့ တိုတိုပြောပါရစေတော့၊ ကျွန်တော်က ငွေတစ်သိန်းရ မနည်းဘူး
ဆိုပြီး စောရလက်ဝဲ အရေခြံပြီး စောရလက်ဝဲ မလာခင် ရှစ်နာရီခွဲက
ကြွလာတာပါ”

ဟုပြော၍ အသက်ကုန်သွားလေရာ ဦးကျော်စောတို့မှာ ဘရွှေနှင့်
ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားကြရှာတော့၏။

xxxxx

ဦးကျော်စော

ထင်သလိုမဖြစ်ပါဘူး၊ ဟိုအကောင်က စောရလက်ဝဲ အရေခြံ ဘရွှေ
ဆိုတဲ့အကောင်ပါ၊ ဦးစိန်မောင်ရဲ့ ကျည်ဆန်ကိုယ်စားလည်ပေါ့၊ စောရလက်ဝဲဟာ
တိုင်းပြည်ရဲ့မေတ္တာကြောင့် ကျန်းမာပကတိ ချမ်းသာစွာရှိပါတယ်။

မြန်မာမှာ 'တရားနတ်စောင့်' ဆိုတဲ့ စကားပုံရှိတယ်။ အင်္ဂလိပ်မှာ
"God sees the truth but waits." ဆိုတဲ့ စကားပုံရှိတယ်။ မကောင်းတဲ့
ဆောင်တွေဟာ တစ်နေ့ သူ့ဟာသူ သွားရတာပဲ။ ကျည်ဆန်ကုန်သည်ကြီး
ဦးကျော်စောလည်း သူ့တပည့်လက်ချက်နဲ့ သေသွားပြီ။ စောရလက်ဝဲ အရှေ့မြို့လည်း
ဦးကျော်စော လက်ချက်နဲ့ သေသွားပြီ။ ငွေတွေကိုတော့ ဘဏ္ဍာရေးကျပ်တည်း
လွတ်အတွက် အစိုးရသိမ်းပါစေဆိုပြီး ကျုပ်ထားခဲ့တယ်။ ဟဲ့...ဟဲ့...စောရလက်ဝဲ
ဟာ တိုင်းပြည်ကို ချစ်ပါတယ်ဗျာ။

အတုကို ဖမ်းထားတာနဲ့ပဲ ကျေနပ်ပါဦးဗျာ။

ချစ်ဆွေကြီး
စောရလက်ဝဲ

ဦးကျော်စောသည် အံ့ကိုကြိတ်လိုက်သော်လည်း လက်ထဲက စာရွက်
လေး လွတ်ကျသွားခြင်းက မချီလှကြောင်းကို ပြနေလေသည်။

(မတ်လ၊ ၁၉၄၉ ခု)

[Faint, mostly illegible text at the bottom of the page, possibly bleed-through or a second column of text.]

သိန်းထိလက်မှတ်တု လုပ်သောရိုင်း

ကိုကျော်စော

တရုတ်စာန်းက ၂၂ လမ်း၊ အိမ်နံပါတ် (....)ကို သတိပြုကြည့်ပါ။
ဦးကျော်စောအဖို့ စောရလက်ဝဲကြောင့် မျက်နှာကောင်းမရ နာမည်ပျက်နေသမျှ
ပြန်လည်အဖတ်ဆည်နိုင်ပါလိမ့်မည်။ နာမည်ကောင်းရှာ ချက်ချင်းရာထူးရွာစုစု
တိုးပါလိမ့်မည်။

သစ်မရသေးခင်စပ်ကြား ဝါးနှံပဲ ပေါင်ကွပ်နှင့်ပါဦး၊ စောရလက်ဝဲကို
မမိသေးခင် ဒီအမှုနှံပဲ တင်းတိမ်ကျေနပ်ပါတော့။

စောရလက်ဝဲ

စုံထောက်ဦးကျော်စောသည် တစ်နေ့သောနံနက် ရုံးတက်ချိန်၌ မိမိ
ရုံးခန်းတွင် စောစောစီးစီး တစ်ယောက်တည်း ဦးစွာရောက်ရှိနေရာက ထူးဆန်း
စွာ ရရှိခဲ့သော စောရလက်ဝဲထံမှ အထက်ပါအတိုင်း ဗမာလက်နှိပ်စက်ဖြင့် ရိုက်
နှိပ်ထားသော စာကို ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ပြန်လည်ဖတ်ကြည့်နေ၏။

ဦးကျော်စောသည် စာကိုဖတ်ရှုပြီးနောက် စားပွဲပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်
ပြီးလျှင် ညာဘက်ဘောင်းဘီအိတ်တွင်းမှ ဆေးဘူးနှင့် ဆေးတံကို ထုတ်ယူ
ထိုက်ပြီးနောက် ဆေးဘူးကိုဖွင့်၍ ဆေးတံအိုးတွင်းသို့ ဆေးများအပြည့်သိပ်လိုက်
ကာ ဘယ်ဘက် ဘောင်းဘီအိတ်တွင်းမှ ဓာတ်မီးခြစ်ထုတ် မီးညှိရုံဖွဲ့ရာလိုက်၏။
ဣလားထိုင်နောက်မှိုကို အားပါးတရ မှီချလိုက်ပြီးနောက် ဆေးတံကို ပါးစောင်၌
ခဲကာ ဆက်လက်ရုံဖွဲ့ရာရင်း မျက်နှာကျက်မှ လည်နေသောပန်ကာသို့ မော်ကြည့်
လျက် စဉ်းစားခန်းဝင်နေလေ၏။

နံနက်တိုင်း ကန်တော်ကြီးတစ်ပတ် လမ်းလျှောက်နေကျဖြစ်သည့်
အတိုင်း ဦးကျော်စောသည် မိမိ၏ဂျစ်ကားလေးကို ကန်တော်ကြီးဘုတ်ကလပ်
ရှေ့တွင် ရပ်ထားခဲ့ပြီးနောက် လက်ယာရစ် ကန်တော်ကြီးကို ပတ်လျှောက်ခဲ့လေ
၏။ ကန်တစ်ပတ်ပြည့်သည်အထိလျှောက်ပြီးနောက် ကားဆီသို့ ပြန်လည်ရောက်
ရှိ အမောအပန်းဖြေ ချွေးများကို သုတ်သင်ပြီးလျှင် ဆေးတံတစ်အိုးလောက်
ခဲမည်ပြုကာ ဘလေဇာအိတ်တွင်းသို့ ဆေးများကို နှိုက်လိုက်သောအခါတွင်
စာတစ်စောင်ကို ထူးထူးဆန်းဆန်း သွားတွေ့သဖြင့် နှိုက်ယူလိုက်မိ၏။ ထိုနေရာ
တွင်ပင် စာကိုဖြန့်ယူဖတ်ကြည့်လိုက်ရာ အထက်ပါအတိုင်း စေ့ရလက်ဝဲထံမှ
ပေးလိုက်သောစာ ဖြစ်လျက်နေလေ၏။

မည်သည့်အချိန်က အဘယ်ကဲ့သို့ မိမိ၏ အိတ်ထဲ ရောက်နေပါလိမ့်ဟု
ပြန်လည်စစ်ဆေးကြည့်သောအခါ သူကဲ့သို့ပင် လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့ကြသော
အသိမိတ်ဆွေများနှင့် ကန်တစ်ပတ် ပတ်လျှောက်ရာတွင် ဆုံဆည်းခဲ့သည်ကို
သွားအမှတ်ရမိ၏။

ထိုအထဲတွင် တိရစ္ဆာန်ရုံရှေ့၌တွေ့ရသော ဒေါက်တာကျော်ဝင်းသည်
သူနှင့်တွေ့စဉ်က ဝမ်းသာအယ်လဲ ဖက်လဲ့တကင်းလုပ်ကာ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်
ကို ကောင်းစွာမှတ်မိ၏။ ဤစာကို သူပင်ထည့်လိုက်မည်ဟု ဦးကျော်စောက
အောက်မေ့မိ၏။ သို့ရာတွင် ရှေ့ဆက်လက် လမ်းလျှောက်လာသောအခါ ကနေဒါ
ကျွန်းနားတွင် မြေပိုင်ရှင် သူဌေးလေး ဦးထွန်းမြင့်နှင့် ထပ်မံတွေ့ရှိခဲ့ပြီး ခေတ္တမျှ
ရပ်ကာ စကားပြောခဲ့ရသေးသဖြင့် ဤနှစ်ယောက်အနက် မည်သူလက်ချက်ဖြစ်
မည်ကို တပ်အပ်စွပ်စွဲ၍ မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။ သူတို့နှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်
ယောက် လက်ချက်ဖြစ်ရမည်ကား မလွဲသော်လည်း မည်သူ၏လက်ချက်ဖြစ်မည်
ကိုမူ သူတို့မှတစ်ပါး မည်သူမျှသိနိုင်ဖွယ် မရှိတော့ချေ။

သို့ကြောင့် ဦးကျော်စောသည် အလုပ်ခွင်သို့ ရောက်ရှိလာသည့်တိုင် ဤပြဿနာအတွက် တအံ့နွေးနွေးဖြစ်ကာ တွေးတောစဉ်းစား၍ မဆုံးနိုင်တော့ပေ။

ဦးကျော်စောသည် အတန်ကြာ စဉ်းစားခန်းဝင်နေရာမှ အချိန်တော်တော် ဖင့်သွားမှန်းသိသဖြင့် အိတ်ဆောင်နာရီကို ထုတ်၍ကြည့်လိုက်ရာ နံနက် ၁၀ နာရီ ၁၅ မိနစ်ကျော်နေပြီကို တွေ့ရှိရလေ၏။ ဤအချိန်ဆိုလျှင် ပုလိပ်မင်းကြီးသည် သူ၏ရုံးခန်းသို့ ရောက်နေတော့မည်ဖြစ်သဖြင့် စာကို မည်သူက အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်သည်ဆိုသော ပဟောဠိကို အချိန်ကုန်ခံ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ စာပါ အကြောင်းအရာများကို မင်းကြီးနှင့်တွေ့ဆုံဆွေးနွေးရန် မင်းကြီးအခန်းသို့ ထွက်သွားလေ၏။

xxxxx

“ကြည့်မြင်တိုင်...ကြည့်မြင်တိုင်...မြေခိုတုန်း...မြေခိုတုန်း”

ဟုအော်ဟစ်ကာ သိမ်ကြီးရှေးရှေ့ ကျုံးကြီးလမ်းပေါ်တွင် ခရီးသည်များကိုခေါ်ရင်း ဘီးလှိုနှိမ့် ဖြည်းလေးစွာ မောင်းနေကြသော ဘတ်စ်ကားများကို လူနှစ်ယောက် တင်ဆောင်ပါရှိလာခဲ့သည့် ဂျစ်ကားလေးသည် ဘက်ထရီပွန်းကို ရှည်လျားစွာနှိပ်၍ ဘတ်စ်ကားများကို ညာဘက်ဘေးမှပန်းကာ ကျော်တက်မောင်းနှင်သွားလေ၏။

ဂျစ်ကားပေါ်တွင်ပါရှိလာခဲ့သော လူနှစ်ယောက်အနက် မောင်းသူဘေးတွင် ထိုင်ခဲ့နောက်သို့ ခပ်လှဲလှဲမှီကာ ဆေးတံမှိန်းကာ လိုက်ပါလာသော နေကာမျက်မှန် တပ်စားသောသူက ကားကိုရပ်ရန် လက်ပြအချက်ပေးလိုက်ရာ ပြေးနေသော ဂျစ်ကားလေးသည် ၂၁ လမ်းနှင့် လတ္တာလမ်းကြားရှိ ရှင်မေရီကျောင်းရှေ့တွင် ကျီခနဲ ဘရိတ်ဖမ်းကာ ထိုးရပ်လိုက်လေ၏။ ကားရပ်လျှင်ရပ်ချင်းပင် ဆေးတံနှင့် စုံထောက်ဦးကျော်စောသည် ကားမောင်းသူသို့ “ဟေ့ မောင်ပေါ၊ မင်း ဒီကစောင့်နေ၊ ဆရာ ခုချက်ချင်းပြန်လာခဲ့မယ်” ဟု မှာကြားလျှင်၊ ဒရိုင်ဘာက “ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ” ဟု ပြန်ပြောသည်နှင့် ကားပေါ်မှဆင်းသွားလေ၏။

ဦးကျော်စောသည် လမ်းဘေးပလက်ဖောင်းအတိုင်း နောက်ပြန်၍ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာခဲ့ပြီးနောက် ၂၂ လမ်းဟု လမ်းထောင့်တိုက်နံရံတွင် ရေးဆွဲချိတ်ထားသော လမ်းတွင်းသို့ ချိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

အရပ်ဝတ်အရပ်စားပြင်ရှိသော မင်းမှုထမ်းမောင်ပေါသည် ဂျစ်ကားပေါ်၌ နာရီဝက်ခန့်စောင့်နေပြီးနောက် သူ့ဆရာ ဦးကျော်ဇောသည် ချွေးသီးချွေးပေါက် များနှင့် ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်လှမ်းကာ ပြန်လာသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ဦးကျော်ဇောသည် ဂျစ်ကားဆီသို့ပြန်ရောက်လျှင် တပ်ထားသော နေကာမျက်မှန်ကို ဖြုတ်လိုက်ပြီး...

“လတ္တာလမ်းဌာနကို မောင်းစမ်းဟေ့” ဟု ပြောပြောဆိုဆို ကားပေါ် သို့ တက်ထိုင်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

မောင်ပေါသည် ဂျစ်ကားလေးကို စက်နှိုးဂီယာသွင်းလိုက်ပြီးနောက် ပူးခဲမြည်ဟီးကာ တစ်ရှိန်ထိုး မောင်းနှင်ထွက်သွားပြီးနောက် လတ္တာလမ်းတွင်း သို့ ချိုးကွေ့မောင်းနှင်သွားခြင်းဖြင့် တခဏချင်းပင် မဝေးလှသော လတ္တာလမ်း ဂတ်တဲရှေ့သို့ ရောက်သွားလေ၏။

လတ္တာလမ်းဌာနရှေ့တွင် ကားရပ်မိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဦးကျော်ဇော သည် ကားပေါ်မှဆင်းကာ ဌာနအတွင်းသို့ အပြေးလေး ဝင်ရောက်သွားလေ၏။ အပြင်၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သော မောင်ပေါသည် ကားကို နေရာတကျရပ်ပြီးနောက် သူ့ဆရာကို စောင့်မျှော်နေရာ မိနစ် ၂၀ ခန့်အကြာတွင် ဦးကျော်ဇောနှင့်အတူ သူနှင့်မသိသော ယူနီဖောင်းအပြည့်အစုံ လက်နက်ကိုယ်စီနှင့် ရာဇဝတ်အုပ် တစ်ယောက်၊ ပုလိပ်အမှုထမ်းသုံးယောက် လိုက်ပါထွက်လာကြသည်ကို လှမ်း မြင်ရလေ၏။ ကားများရပ်ထားရာ အနားသို့ ရောက်သည်နှင့် ရာဇဝတ်အုပ်က ဦးကျော်ဇောအား လှည့်၍ပြောနေ၏။

“ကိုကျော်ဇော ခင်ဗျားဂျစ်ကား ထားခဲ့ဗျာ၊ လူကများနေတယ်၊ ချောင်ချောင်ချိချိ ဂတ်က ကားနဲ့ သွားကြရအောင်”

“ဟုတ်တယ်၊ တရားခံတွေပါ ခေါ်လာဖို့ဆိုတော့ ကားကြီးကြီးမှ ဖြစ်မယ်”

ဟု ဦးကျော်ဇောကပြောပြီး မောင်ပေါကို ကားနှင့်အတူ ဂတ်ရှေ့မှပင် စောင့်နေရန် မှာကြားပြီးနောက် ရပ်ထားသော ပုလိပ်ကားကြီးပေါ်သို့ အခြားသူ များနှင့် တက်ရောက်လိုက်၏။ လူစုံတက်မိလျှင် ပုလိပ်ကားကြီးသည် စက်နှိုး ကာ ဂတ်တဲရှေ့မှ ဒါလဟိုဇီလမ်းဘက်သို့မောင်းသွားပြီး လက်ဝဲဘက်သို့ ချိုး ကွေ့မောင်းနှင်သွားလေ၏။ တစ်ဖန် ၂၂ လမ်းထိပ်သို့ရောက်လျှင် လက်ဝဲဘက်သို့

ထပ်မံချိုးကျွေ့ ဝင်ရောက်သွားပြန်၏။ ၂၂ လမ်းသည် ၁၅ ပေခန့်သာရှိသော လမ်းကျဉ်းလေးဖြစ်ရာတွင် စည်းမရှိ ကမ်းမရှိ ရပ်ထားကြသော ချယ်ဂါလီ၊ မော်တော်ကား၊ ဆိုက္ကား၊ တွန်းလှည်းအမျိုးမျိုးအပြင် လမ်းမသို့ကျူးကျော်ကာ အဝတ်လှန်းထားသူ၊ ထင်းများ ဖြန့်လှန်းထားသူများကြောင့် ပုလိပ်ကားကြီးသည် တအိအိနှင့် မောင်းနေရလေ၏။ လမ်းတွင်း၌နေထိုင်ကြသောသူများသည် တရုတ် လူမျိုးများလိုလိုချည်းဖြစ်ကြရာ ပုလိပ်ကားကြီး လမ်းတွင်းသို့ဝင်လာသည်ကို အိမ်တိုင်းလိုလိုက ထွက်ကြည့်နေကြ၏။ မနေနိုင်သော တရုတ်လေးများက..

“မားတာလိုင်လား...မားတာ” (ပုလိပ်လာပြီ ပုလိပ်) ဟု ဟစ်အော် လိုက်သဖြင့် အိမ်အသီးသီး၌ မာကျောက်ကစားနေသူများ၊ ဘိန်းပုန်းရှူနေသူများ၊ ကြွေအံကစားနေသူများသည် ကပျာကယာ လွတ်ရာကျွတ်ရာသို့ ပြေးရှောင်ကြ ကုန်၏။

“ဒရိုင်ဘာ...ချယ်ဂါလီရပ်ထားတဲ့ လေးထပ်တိုက်နီနီရှေ့ ရပ်ဟေ့”

ကားရှေ့ခန်းတွင်ထိုင်ကာ လိုက်ပါလာသော ဦးကျော်ဇောက အမိန့် ပေးလိုက်သည်နှင့် ပုလိပ်ကားကြီးသည် ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ရပ်နားလိုက်ရ၏။ ကားရပ်လျှင်ရပ်ချင်းပင် လျှင်မြန်ဖျတ်လတ်ကြသော ပုလိပ်များနှင့် ရာဇဝတ်အုပ် တို့သည် ကားပေါ်မှခန့်ဆင်းကြပြီးနောက် လေးထပ်တိုက်နီအတွင်းသို့ တစ်ဟုန်ထိုး လက်နက်များအသင့်ချိန်ရွယ်ကာ ပြေးဝင်သွားကြသဖြင့် ဦးကျော်ဇောပင် မနည်းမိ အောင် ပြေးဝင်လိုက်ရ၏။

တိုက်အောက်ထပ်တွင် စုဝိုင်း၍ ပိုက်ကျူးကစားနေကြသော တရုတ် များသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ပုလိပ်အမှုထမ်းများ ဝင်လာသည်ကို အံ့အားသင့်၍ ကြည့်နေကြ၏။ အချို့သော တရုတ်များကား သူတို့ ပိုက်ကျူးဝိုင်းကို လာရောက် ခမ်းဆီးသည်ထင်သဖြင့် “မားတားဟို မားတား” (ပုလိပ်တွေ ပုလိပ်တွေ)ဟု အော်ဟစ်ကာ အတွင်းဘက်သို့ ဝင်ပြေးကြ၏။ ကစားဝိုင်းမှလူများကား ထိုင်ရ လို ထရမလိုနှင့် ဦးကျော်ဇောတို့လူသိုက်ကို အကြောင်သားနှင့် ကြည့်နေကြ တော့၏။

“ဟေ့...ပေါက်ဖော်၊ မင်းတို့သူဌေးကြူလန် ဘယ်မလဲ”

ဟု ရာဇဝတ်အုပ်ကိုဌေးက ကစားဝိုင်းတွင်တွေ့ရသော ခပ်ပုပုတရုတ် ဘစ်ယောက်ကို မေးလိုက်ရာ တရုတ်ပုပုက တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့်...

“ရှိပါတယ် ဆရာကီး၊ ထောင်ကဲ အပေါ်မှာအိပ်နေတယ်”

ဟု ပြန်ဖြေပြီး ခွေးခြေလွတ်များယူ၍ နေရာထိုင်ခင်းများပေးလေ၏။

“အေး...မင်းသူဌေးကို သွားနှိုးခဲ့စမ်း၊ ငါလာတယ်လို့လည်း ပြောလိုက်”

ရာဇဝတ်အုပ်ကိုဌေးက ပြောလျှင် ထိုတရုတ်သည် တရုတ်သေဟုတ်ကဲ့ဟုပြောပြီး ကဗျာကယာ အတွင်းဘက်သို့ဝင်သွားပြီး အတွင်း၌ရှိသော လှေကားအတိုင်း အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်သွားလေ၏။

ဧည့်ခန်း၌ထိုင်စောင့်နေကြသော ဦးကျော်ဇောတို့ လူသိုက်သည် ဝိုင်းအုံလာကြည့်နေကြသော လူများကို ဖယ်ရှားသူက ဖယ်ရှား၍ တိုက်တွင်း၌ရှိသော တရုတ်များကို မည်သူ့ကိုမျှ အပြင်သို့ထွက်ခွင့်မပြုဘဲ တားထားပြီး ဦးကျော်ဇောကမူ အခန်း၏အနေအထားကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုနေ၏။ ဧည့်ခန်း၌ အတွင်းဘက်သို့ ဝင်ပေါက်တစ်ပေါက်သာ ဖောက်ထားသော အုတ်နံရံကိုမိုလျက် တရုတ်ဘုရားစင်ကြီးကိုတွေ့ရပြီး ဘေးနှစ်ဖက်နံရံ၌မူ တရုတ်ထုံးစံအတိုင်း ဘူးသီးငါးပေါင်းကြော် စာနီများနှင့် ဓာတ်ပုံကားများ ချိတ်ဆွဲထားသည်ကိုသာ တွေ့ရလေ၏။

မကြာမီအတွင်း အပေါ်ထပ်မှ တရုန်းတုန်းနှင့်ပြေးဆင်းလာသော ခြေသံများကို ကြားရပြီးနောက် ဧည့်ခန်းတွင်းသို့ စောစောကတက်သွားသော တရုတ်ပုပုနှင့်အတူ ဝဝဝိုင့်ဝိုင့် တရုတ်ကြီးတစ်ယောက်ကို အင်္ကျီ ဖိုသီဖတ်သီနှင့်ဝတ်ကာ လက်၌ ဆင်စွယ်ရိုးတပ် ယပ်တောင်တစ်ချောင်းကိုကိုင်ကာ ရောက်လာလေ၏။ သူကား ကြူလန်ဆိုသော တရုတ်သူဌေးကြီးပင်ဖြစ်၏။ ကြူလန်သည် ဦးကျော်ဇောကို မသိရှိသော်လည်း ရာဇဝတ်အုပ်ကိုဌေးကိုမူ ကောင်းစွာသိကျွမ်းသည်ဖြစ်ရာ ကိုဌေးကိုမြင်သည်နှင့် အားရဝမ်းသာပြီးရှင်စွာဖြင့် ဖက်လှဲတကင်း နှုတ်ဆက်လေ၏။

“အေး...ဆရာကီးပါလား၊ ဘာကိစ္စလဲ၊ ကိစ္စာပိုင်းဖမ်းမလိုလား၊ မီလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကလေးတွေ အလုပ်မရှိလို့ အပျင်းပြေ ကိစ္စာကြတာပါ၊ ကီးကီးကရယ်ကရယ် အလောင်းကိစ္စာတာမှမူတ်ပဲ၊ စီးခံပါ ဆရာကီး ချမ်းစာပေးပါ၊ ဝ ဆရာကီးကျေးဇူး မီမေ့ပါဘူး”

ပြောပြောဆိုဆို ကြူလန်သည် အိတ်တွင်း၌ အသင့်ပါလာသော ရာတန်လေးငါးချပ်ကို ရာဇဝတ်အုပ်ကိုဌေး၏ အိတ်တွင်းသို့ ထိုးထည့်ပေးလိုက်ရာ ရာဇဝတ်အုပ်ကိုဌေးသည် မျက်နှာကြီး ရဲရဲနီတက်လာသည်အထိ ရှက်သွားကာ ချက်ချင်းပင် လာဘ်ပေးလာသောငွေများကို ကြူလန်အား ပြန်လည်ပေးလိုက်၏။

“ကြူလန် ဒီလိုလုပ်တာ ဘာကောင်းသလဲ၊ ဒီမှာ စုံထောက်ဦးကျော်စောလည်း ပါလာတယ်၊ ကျုပ်ကို လာဘ်အမြဲစားနေတဲ့ကောင်လို့ တာလွဲထင်သွားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

ရာဇဝတ်အုပ်ကိုဌေးက ဒေါပွပွနှင့် တရုတ်ကြူလန်ကို ပြစ်တင်စကား ပြောရာ ကြူလန်က သူ မသိသဖြင့် ပြုမိပါသည်။ သူ့အပြစ်ပင်ဖြစ်ကြောင်း ရှိခိုး မတတ် တောင်းပန်စကား ပြောလေ၏။

“ကဲ...ထားပါတော့လေ၊ ခု ကျုပ်တို့လာတာ ကစားဝိုင်းဖမ်းရအောင် လာတာမဟုတ်ဘူး၊ ကြူလန်အိမ်ကို မသင်္ကာလို့ ရှာဖွေရအောင်လာခဲ့တာ၊ အရပ် လူကြီးနဲ့ သက်သေတွေ ဘယ်မလဲ၊ ဟေ့ တစ်ယောက်သွားခေါ်စမ်း”

ထိုအချိန်တွင် အပေါက်ဝ၌ အသင့်ရောက်ရှိနေသော အရပ်လူကြီး တစ်ယောက်နှင့် ဆယ်အိမ်ခေါင်းတို့သည် သက်သေလုပ်ရန် ရှေ့သို့ထွက်လာခဲ့ ကြလေ၏။

“ကျွန်တော်တို့ ရောက်နေပါပြီ ဆရာ”

ဟု အရပ်လူကြီးက ပြောလိုက်၏။

ကြူလန်သည် ပုလိပ်အမှုများသည် ကစားဝိုင်းဖမ်းရန်မဟုတ်၊ သူတို့ကို ကို မသင်္ကာသဖြင့် ရှာဖွေရန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရလျှင် မျက်နှာ တစ်ချက် ကွက်ခနဲပျက်သွား၏။ အနားရှိ သူ၏တပည့် တရုတ်များသည်လည်း ကွဲကွဲကွဲကွဲ နှင့် ပွစိပွစိဖြစ်သွားကြလေ၏။ ကြူလန်သည် ချက်ချင်းပင် သူ့မျက်နှာကို တတ်နိုင်သမျှ ကြည်လင်စေကာ ရာဇဝတ်အုပ်ကိုဌေးကို လေချိုသွေး၍...

“အား...ကျုပ်အိမ်ကို ရှာမိလို့လား၊ ရှာပါ...ရှာပါ၊ ဘာမှမရှိပါဘူး၊ ကျုပ် အာမြန်မီလုပ်ဘူး၊ ဘုရားမကြိုက်တဲ့အိလုပ် ဘယ်တော့မှမလုပ်ဘူး”

ဟုပြောနေသေး၏။ ရာဇဝတ်အုပ်ကိုဌေးက ...

“ဟုတ်တယ်၊ ကြူလန် ဘိန်းမချဘူး၊ ကျုပ် ကောင်းကောင်းသိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဟောဒီက စုံထောက်ဦးကျော်စောက ကြူလန် ထိလက်မှတ်အတုတွေ ရိုက်ရောင်းနေတယ်လို့ သတင်းရလို့ လာခဲ့တာပဲ”

ဤတွင် အနားရှိ ဗမာစကားများလည်သော တရုတ်များသည် အချင်း ချင်း တရုတ်ဘာသာဖြင့်ပြောရင်း တစ်ယောက်တစ်ခွန်းနှင့် ဆူညံသွားတော့၏။ ကြူလန်က နဂိုမှေးနေသော မျက်လုံးများ ပိတ်သွားသည့်တိုင်အောင် ပြုံးရယ် လိုက်ပြီး...

“မြတ်စွာဘုရား ကျုပ် ထိလက်မှတ်ရိုက်ရောင်းတယ်၊ ဘယ်မှာလဲ ပုံနှိပ်စက်၊ ရှာပါ...ကြည့်ပါ၊ ဝ ဒီလိုလူမျိုး မိဟုတ်ပါဘူး”

ဟု ပြောနေသဖြင့် ရာဇဝတ်အုပ်ကိုဌေးကပါ ယုံထင်ကြောင်ထင်နှင့် ဖြစ်သွားသေး၏။

စုံထောက်ဦးကျော်စောကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် တရုတ်ပြောသည်မှာ ဟုတ်ပုံရကြောင်း၊ သူ့ပိုင်နက်၌ ဤတရုတ်သည် မိန်းမလိုက်စားခြင်း၊ လောင်းကစား ခြင်းမှအပ ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် လုပ်ကိုင်စားသောက်နေသူဖြစ်ကြောင်း ထောက်ခံပြောနေ၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ရောက်လာမှတော့ ကျေနပ်အောင်ရှာကြည့်ချင် တယ်ဗျာ”

ဦးကျော်စောက ရှာဖွေခွင့်ဝရမ်းစာကို ထုတ်၍ပြလိုက်ရာ ကြူလန်လည်း မငြင်းသာတော့ဘဲ ဦးကျော်စောတို့ လူသိုက်အား ရှာဖွေခွင့်ပေးလိုက်ရလေ၏။ အမှုထမ်းတစ်ယောက်ကို အဝင်အထွက်တံခါးကြီးအား ပိတ်ခိုင်းလိုက်ပြီးနောက် အစောင့်ချထားကာ သက်သေများရှေ့တွင် ရှာဖွေကြလေ၏။ အောက်ထပ်တစ်ထပ် လုံး မသင်္ကာဖွယ်ရာ ဘာမျှမတွေ့ရသဖြင့် ပထမထပ်သို့ တက်ရှာကြပြန်၏။ ပထမထပ်၌လည်း ဘာမျှအကြောင်းမထူးပေ။ ကြူလန် တပည့်များ၏ အိပ်ရာ များကိုသာ တွေ့ရ၏။ ဒုတိယထပ်နှင့် တတိယထပ်များသို့ တက်ရောက်ရှာဖွေကြ ပြန်ရာ ထိုအထပ်၌ ကြူလန်၏အိမ်သားများနှင့် မယားကြီး မယားလတ် မယားငယ် နံပါတ် ၁-၂-၃-၄ စသည်ဖြင့် နေထိုင်ရာ အခန်းများကိုသာ တွေ့ခဲ့ရလေ၏။ ဦးကျော်စောတို့ လူသိုက်သည် နေ့တစ်ဝက်ခန့် လေးထပ်တိုက်အနံ့ ရှာဖွေကြည့် သော်လည်း မသင်္ကာဖွယ်ရာ သဲလွန်စတစ်ခုမျှပင် မတွေ့ကြရချေ။ နောက်ဆုံး ၌ ရှာဖွေသောသူများနှင့် လိုက်လံပြသသော ကြူလန်ပါ ချွေးသီးချွေးပေါက်များ ကျဆင်းကာ အောက်ထပ်ဧည့်ခန်းသို့ ပြန်ဆင်းလာခဲ့ကြလေ၏။

“ဝ မိပြောဘူးလား၊ ဘာမှမိရှိပါဘူး၊ ဝပြောလယ် လု မိယုံဘူး”

ကြူလန်သည် ယပ်တခပ်ခပ်နှင့် ပြုံးရွှင်စွာ ပြောဆိုနေသဖြင့် ရာဇဝတ် အုပ် ကိုဌေးက ကြူလန်ကျေနပ်အောင် သူ့မှာ အထက်ကစေခိုင်းသဖြင့် ဝတ္တရား အရ ဆောင်ရွက်ရကြောင်း နှစ်သိမ့်စကား ပြောကြားရလေ၏။ ဦးကျော်စောမှာ ကား ထိုအချိန်အထိ စကားတစ်ခွန်းမျှပင် ဝင်ရောက်ပြောဆိုခြင်းမပြုဘဲ ဆေးတံ ကိုသာ တွင်တွင်ဖွာကာ တစ်စုံတစ်ရာကို လေးလေးနက်နက် တွေးတောစဉ်းစား

နေလေ၏။ ရာဇဝတ်အုပ်ကိုဌေးက ဦးကျော်စောအား စိတ်ကျေနပ်ပလားဟု အင်္ဂလိပ်လို မေးမြန်းကြည့်ပြီး ဦးကျော်စောက ကျေနပ်ကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြ လိုက်လျှင်...

“ကဲ...ကြူလန် တို့သွားမယ်”

ဟု တရုတ်ကို နှုတ်ဆက်လိုက်လေ၏။

“အို...ဆရာကြီး ပြန်တော့မလား၊ ဖြည်းဖြည်းမှပြန်ပါလား၊ ခေါက်ဆွဲ စားပါဦးလေ”

တရုတ်က လောကွတ်ကောင်းနေသဖြင့် ရာဇဝတ်အုပ်ကိုဌေးက...

“နေပါစေ ကြူလန်၊ တို့ ခုပဲ ထမင်းစားပြီးခဲ့ကြပြီ”

ဟု ပြောပြီးနောက် အားလုံးတိုးဝှေ့ကြည့်နေကြသော လူအုပ်ကို ထိုးဖောက်လျက် ပုလိပ်ကားဆီသို့ ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။ ဦးကျော်စောနှင့်တကွ လိုက်ပါလာခဲ့သူအားလုံး ကားပေါ်သို့ တက်ရောက်မိသည်နှင့် ပုလိပ်ကားကြီးသည် ၂၂ လမ်းတွင်းက မောင်းထွက်လာခဲ့လေ၏။

ပုလိပ်ကားသည် ကျွန်းကြီးလမ်းထိပ်သို့ရောက်လျှင် ခေတ္တရပ်သွားပြီးနောက် ကားရှေ့ခန်းမှ မုတ်ဆိတ်မွှေးထူလဖျစ်နှင့် ရုပ်အင်္ကျီအပြင်ထုတ်ဝတ်ထားသော ဦးထုပ်နီဆောင်း ဘာဘူကုလားတစ်ယောက်သည် ဆင်းလိုက်သည်။ သူကားအသင့်ပါလာသော ရုပ်ဖျက်ကိရိယာများဖြင့် ကားပေါ်တွင်ပင် ရုပ်ဖျက်လိုက်ခဲ့သော စုံထောက်ဦးကျော်စောပင် ဖြစ်လေ၏။ ပုလိပ်ကားသည် ဘာဘူကုလားကို ချထားခဲ့ပြီးနောက် ဆက်လက်မောင်းထွက်သွားလေ၏။ ကားပေါ်ဆင်းကျန်ရစ်ခဲ့သော ဘာဘူကုလားသည် ဦးထုပ်နီကို ပြင်ဆောင်းလိုက်ပြီးနောက် တောင်မြောက်လေးပါးကို အဝတ်ခတ်ကြည့်ပြီးလျှင် မည်သူတစ်စုံတစ်ယောက်မျှ သူ့ကိုမြင်တွေ့သတိထားပုံမရမှ စိတ်ချလက်ချ ၂၂ လမ်းတွင်းသို့ ပြန်ဝင်သွားလေ၏။

ဘာဘူကုလားယောင်ဆောင် ရုပ်ဖျက်ထားသော ဦးကျော်စောသည် တရုတ်တွေအပေါ် မသင်္ကာသဖြင့် တစ်ကျော့ ထပ်မံစုံစမ်းရန် ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သူသည် စောစောက ရှာဖွေခဲ့သည့် လေးထပ်တိုက်နီနီကြီးနားသို့ လျှောက်လာခဲ့ပြီးနောက် တိုက်ရှေ့တွင်ရပ်၍ ဘီဒီဆေးလိပ်တစ်လိပ်ထုတ်ကာ မီးညှိရင်း တိုက်တွင်းသို့ တစေ့တစောင်း လှမ်း၍ အဝတ်ခတ်လိုက်၏။ တိုက်အောက်ထပ်တွင် စောစောက တရုတ်များသည် ပုလိပ်များပြန်သွားကြပြီဟု မုတ်ထင်ကာ အေးအေးဆေးဆေး ပြန်လည်ဝိုင်းဖွဲ့ကာ ပိုက်ကျွေးကစားနေကြ

သည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ဦးကျော်စောသည် တိုက်ရှေ့၌ ကြာရှည်လေးမြင့် ရပ်ကြည့်နေလျှင် တရုတ်များ ရိပ်မိသိရှိကုန်မည်စိုးကာ တိုက်ကိုလွန်၍ ဆက်လက်လျှောက်လာခဲ့ရလေ၏။ တစ်တိုက်ကျော်လျှောက်မိသည်နှင့် နောက်ဖေးလမ်းကြားတစ်ခုကို တွေ့ရသဖြင့် အပေါ့အပါးသွားမည့်ပုံဟန်ဖြင့် နောက်ဖေးလမ်းကြားတွင်းသို့ ချိုးကွေ့ဝင်ရောက်သွား၏။

ထိုအချိန်၌ ဒါလဟိုဇီလမ်းနှင့် ၂၂ လမ်းထိပ်သို့ သတိထားကြည့်လိုက်မည်ဆိုလျှင် ယောင်ပေယောင်ပေနှင့် လမ်းသလားနေသော ရာဇဝတ်အုပ်ကိုဌေးနှင့်အတူ ပုလိပ်အမှုထမ်းတစ်စုကို တွေ့ရမည်ဖြစ်၏။ ရာဇဝတ်အုပ်ကိုဌေးနှင့် အမှုထမ်းများသည် ဦးကျော်စော မှာကြားသွားသည့်အတိုင်း ပုလိပ်ကားကြီးကို ဂတ်တဲ၌ ရပ်နားထားခဲ့ပြီးနောက် ကုန်းကြောင်းလျှောက်လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။ ရာဇဝတ်အုပ်ကိုဌေးသည် လမ်းသလားနေရာမှ လမ်းထောင့်ကုလားကွမ်းယာဆိုင်၌ စီးကရက်ဝင်ဝယ်ရင်းက ကွမ်းယာဆိုင်ကိုကွယ်၍ ခေါင်းတစ်ခြမ်းပြုကာ ၂၂ လမ်းတွင်းသို့ ချိုးကွေ့ဝင်ရောက်သွားသော ဘာဘူကုလားသည် နာရီဝက်ခန့်ကြာသည်အထိ ပြန်ထွက်မလာသဖြင့် လိုက်သွားရကောင်းနိုးနိုး ဇေဇေဝါနှင့် ချိန်ဆနေမိ၏။ ခဏကြာလျှင် နောက်ဖေးလမ်းကြားတွင်းမှ ဘာဘူကုလားသည် တစ်စုံတစ်ရာကို အကြံရခက် အကြံအိုက်လာသကဲ့သို့ မျက်နှာရှုံ့မဲ့နှင့် ပြန်ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ဘာဘူကုလားသည် နောက်ဖေးလမ်းကြားတွင်းက ထွက်လာခဲ့ပြီးလျှင် ရာဇဝတ်အုပ်ကိုဌေးတို့ စောင့်နေရာ လမ်းထိပ်သို့ စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ထွက်လာမည်ပြုစဉ် “ဆလံဘာဘူ ဆလံဆပ်” ဟူသော အသံကို ကြားရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ကြူလန်၏တိုက်နီနီရှေ့တွင် ခြေတစ်ချောင်းတည်းသာရှိသော ဒုက္ခိတသူတောင်းစား ကုလားအဘိုးကြီးတစ်ယောက် ပိုက်ဆံရပ်တောင်းနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

မြွေမြွေချင်းတော့ ခြေမြင်ဆိုသည့်အတိုင်း ဘာဘူကုလားယောင်ဆောင်ထားသော ဦးကျော်စောသည် တမုဟုတ်ချင်းအတွင်းမှာပင် သူတောင်းစားကုလားအဘိုးကြီးသဏ္ဌာန် ရုပ်ပျက်ထားသော စောရလက်ဝဲကို မှတ်မိသွားလေ၏။ စောရလက်ဝဲသည် မည်သည့်အကြံအစည်ဖြင့် သူတောင်းစားအဘိုးကြီးယောင်ဆောင်ရုပ်ပျက်လျက် လာရောက်သည် မသိရသော်လည်း အခွင့်သာခိုက်၌ သူ၏ရန်သူ စောရလက်ဝဲကို လက်ရဖမ်းဆီးလိုစိတ် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့လေ၏။

စောရလက်ဝဲသည် နောက်ဖေးလမ်းကြားထိပ်၌ ရပ်ကြည့်နေသော ဘာဘူကုလားလေးကို တွေ့မြင်ဟန်မရှိသဖြင့် ဦးကျော်စောသည် တစ်ယောက် တည်း ချဉ်းကပ်ကာ ဖမ်းဆီးလျှင် ရနိုင်၏။ သို့ရာတွင် အလွန်ညာဏ်များလှသော စောရလက်ဝဲသည် တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းတစ်လမ်းအားဖြင့် သူ့ကို တစ်မျိုး တစ်ဖုံ လှည့်စားလွတ်မြောက် ထွက်ပြေးသွားဦးမည်စိုးသဖြင့် ပိုမို၍ သေချာစေ သော နည်းလမ်းဖြင့် လက်ရဖမ်းမည်ဟု ကြံစည်မိ၏။ ဘာဘူကုလားလေးသည် လမ်းထိပ်မှ စောင့်နေသော သူ့လူများထံသို့ ခြေလှမ်းကြကြီးဖြင့် အမြန်လျှောက် သွားလေ၏။

ရာဇဝတ်အုပ်ကိုဌေးနှင့်တကွ ပုလိပ်အမှုထမ်းများသည် သူတို့၏ဆရာ ဘာဘူကုလားဟန် ရုပ်ဖျက်ထားသော ဦးကျော်စော သုတ်သီးသုတ်ပြာနှင့် လမ်းတွင်းက ထွက်လာသည်ကိုတွေ့ရလျှင် အားလုံး ဝိုင်းထားကြကာ တစ်ယောက် တစ်ခွန်း မေးကြရန် စုအုံကြလေတော့၏။ ဦးကျော်စောက သူတို့မမေးခင် 'စောရလက်ဝဲ' ကြူလန်တိုက်ရှေ့တွင် ကုလားသူတောင်းစားဟန် ရုပ်ဖျက်ရောက် ရှိနေကြောင်း ပြောလိုက်ရလေ၏။ စောရလက်ဝဲ ဟူသော အသံကိုကြားရသည် နှင့် သားကောင်သတင်းကို ကြားသိရသော မှဆိုးများပမာ ဝမ်းသာအားရဖြင့် ကြူလန်၏တိုက်ဆီသို့ ပြေးသွားကြလေ၏။

သို့ရာတွင် အလာကောင်းသော်လည်း အခါနှောင်းသွား၏။ ကြူလန်၏ တိုက်ရှေ့သို့ ရောက်ကြသောအခါ သူတို့၏နောက်မှ အပြင်းမောင်းလာသော ဂျစ်ကားတစ်စီးသည် သူတို့ကိုကျော်လွှားမောင်းနှင်သွားပြီးနောက် ကုလား သူတောင်းစားအဘိုးကြီးအနားသို့ စက်မသတ်ဘဲ ထိုး၍ရပ်သည်နှင့် ကုလား သူတောင်းစားအဘိုးကြီးသည် လျင်မြန်ပေါ့ပါးစွာ ဂျစ်ကားပေါ်သို့ တက်ရောက် သည်နှင့် ဂျစ်ကားသည် တစ်ဟုန်ထိုး မောင်းနှင်ထွက်ခွာသွားလေ၏။ ကုန်း ကြောင်း နောက်မှပြေးလိုက်လာကြသော လူလိုက်သည် တစ်နာရီ မိုင် ၃၀ နှုန်း နှင့် မောင်းသွားသော ဂျစ်ကားနောက်သို့ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ အစီလိုက်ရန် မဖြစ် တော့သဖြင့် စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေ၏။

“ဆရာ...ဆရာ...ဒီမှာ စာတစ်စောင် ကားပေါ်က ကျွန်ရစ်ခဲ့တယ် ဆရာ”

ရာဇဝတ်အုပ်ကိုဌေးသည် ကြူလန်တိုက်ရှေ့ ကတ္တရာလမ်းပေါ်တွင် တွေ့ရသော စာတစ်စောင်ကို ကောက်ယူ၍ ဦးကျော်စော၏လက်တွင်းသို့ ပေး

လိုက်လေ၏။ ဦးကျော်စောသည် စာကိုလှမ်းယူဖွင့်ဖတ်ကြည့်လိုက်သောအခါ အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရှိရလေ၏။

ကိုကျော်စော

စိတ်ပျက်မသွားပါနဲ့
မြေအောက်ခန်းမှာရှာပါ
ဘုရားစင်အပေါက် ဝင်ပါလေ...

စောရလက်ခံ

ကမန်းကတန်း အချိန်လုကာ ရေးခြစ်သွားဟန်တူသဖြင့် လက်ရေးမှာ ကြက်ခြေရာများအလား ရှုပ်ထွေးလျက် မနည်းတွေးဖတ်ယူမှ အဓိပ္ပါယ်ကို ကောက်မိလေ၏။ စာဖတ်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဦးကျော်စောသည် တစ်မိနစ် မျှပင် မဆိုင်းတွတ်ဘဲ...

“လာ ကိုဌေး၊ ခင်ဗျားလူတွေပါ အားလုံးခေါ်ခဲ့”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို ရှေ့မှဦးဆောင်ကာ ကြူလန်တိုက်တွင်းသို့ ဒုတိယ အကြိမ်မြောက် ဝင်ရောက်ရှာဖွေရန် ဝင်သွားကြလေ၏။

တိုက်အတွင်း၌ ပိုက်ကျူးကစားနေကြသော တရုတ်များသည် နောက် တစ်ကြိမ် ထပ်မံရောက်ရှိလာသော ဦးကျော်စောတို့ လူသိုက်ကိုမြင်လျှင် ကိုကို ကွကွနှင့် ဆူညံသွားကြပြန်လေ၏။ အောက်ထပ်၌ အဆင်သင့်ရှိနေသော တရုတ် သူဌေးကြူလန်သည် ဦးကျော်စောတို့ တစ်ပတ်ပြန်ကျောလာကြသည်ကို တွေ့ရ လျှင် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားရှာလေ၏။ သို့ရာတွင် ချက်ချင်း မျက်နှာထား ကို ကြိုးစားပြင်လိုက်ကာ ဖော်ဖော်ရွေရွေနှင့် ထိုင်ပါ ပြုပါဟု ခရီးဦးကြိုဆို၏။

“ကဲ...ကိုဌေး အဝင်အထွက် တံခါးကြီးကိုပိတ်လိုက်၊ တရုတ်တွေ အားလုံး တစ်နေရာထဲမှာ စုလိုက်ပါ”

ဦးကျော်စောက အမိန့်ပေးလိုက်လျှင် ရာဇဝတ်အုပ်ကိုဌေးသည် အဝင် အထွက် တံခါးမကြီးကို ပိတ်လိုက်ပြီးနောက် တိုက်တွင်းရှိ တရုတ်အားလုံးကို ဧည့်ခန်းတစ်ဖက်၌ စုထိုင်စေပြီးနောက် လက်နက်ကိုင်အမှုထမ်းတစ်ယောက်ကို စောင့်ခိုင်းထားစေ၏။

“ကဲ...ထောင်ကဲ၊ မင်းရဲ့တိုက်ကို တို့ထပ်ရှာရလိမ့်မယ်၊ ဝရမ်းပါပြဖို့ လိုသေးသလား”

ဦးကျော်စောသည် သူကိုယ်တိုင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေသော တရုတ် သူဌေးကြူလန်ကို မေးလိုက်ရာ ကြူလန်က တုန်တုန်ရီရီနှင့်...

“ရှာပါ...ရှာပါ၊ လူ ကျေနပ်သလို ရှာပါ”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို အပေါ်ထပ်သို့တက်ရာ လှေကားဆီသို့ လျှောက်သွား မည်ပြုရာ ဦးကျော်စောက နောက်ကလှမ်းဆွဲထားလိုက်ပြီး...

“အပေါ်ထပ်ကို ရှာစရာမလိုဘူး၊ ဟောဒီမြေအောက်အခန်းကို ရှာ မယ်”

ဟု သမံတလင်းကို လက်ညှိုးထိုးပြ ပြောလိုက်၏။ လက်ညှိုး၌ ကြူလန် သည် နားမလည်ဟန်ဖြင့် မြေတိုက်အခန်းမရှိကြောင်း ပြောဆိုငြင်းဆန်နေရာ ဦးကျော်စောက တမံတလင်းကို ခြေနှင့်ဆောင့်ပြလိုက်ရာ အောက်မှ လိုဏ်သံ ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

“မင်း ဘာမှကွယ်မနေနဲ့၊ တို့ အားလုံးသိပြီးပြီကွ၊ မြေတိုက်ခန်းထဲ မှာ ပုံနှိပ်စက်ထားပြီး သိန်းထီလက်မှတ်တွေ အတုခိုးရိုက်နေတာ တို့ အားလုံး သတင်းရပြီးပြီ”

ဟု ဦးကျော်စောက ပြောလိုက်ပြီးနောက်...

“ကဲ...ကိုဌေး တရုတ်ဘုရားစင်ကို လာကူမစမ်းဗျာ”

ဟု ပြောဆိုရင်း ကိုဌေး၏အကူအညီနှင့် တရုတ်ဘုရားစင်ကို ဘေးသို့ မရွှေ့လိုက်ရာ မြေတိုက်တွင်းသို့ လူတစ်ကိုယ်စာဝင်သာသော တံခါးပေါက် တစ်ပေါက်သည် ဘွားခနဲ ပေါ်ပေါက်လာလေ၏။

ရာဇဝတ်အုပ်ကိုဌေးသည် ခြောက်လုံးပြူးကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီးနောက် မြေတိုက်တွင်းသို့ လှမ်းအော်ပြောလိုက်၏။

“ဟေ့ကောင်တွေ တက်ခဲ့ကြ၊ မတက်ရင် ပစ်ထည့်လိုက်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ရာဇဝတ်အုပ်ကိုဌေးသည် သေနတ်ကို မောင်းသံပေး လိုက်ရာ မြေတိုက်တွင်းမှ စွပ်ကျယ်အင်္ကျီလက်ပြတ် ဘောင်းဘီကိုဝတ်လျက် မျက်နှာတွင် ဆီချေးများပေရနေသော ပုံနှိပ်စက်သမား တရုတ်နှစ်ယောက် တက်လာခဲ့လေ၏။ သူတို့သည် မြေတိုက်အောက်၌ လေကောင်းလေသန့်များကို ဝဝလင်လင် ရှူခဲ့ရဟန်မရှိသဖြင့် ဖြူဖပ်ဖြူရော်နှင့် ပိန်ပိန်လှိုလှိုကြ၏။

နောက် သုံးလေးနာရီခန့် ကြာသောအခါ လတ္တာလမ်းဌာနတွင် သိန်းထီ လက်မှတ် အတုပြုလုပ်သော ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင် ကြူလန်နှင့်တကွ ဂိုဏ်းသား

တရုတ် ဆယ်ယောက်ကို အသီးသီးစစ်ချက်များယူခြင်း၊ လက်မဈေးများယူခြင်း စသည်များကို ပြုလုပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည့်ပြင်၊ ဘယ်က အနံ့ရလာမှန်းမသိသော သတင်းစာတိုက်များမှ သတင်းထောက်များသည် ခြေချင်းလိမ်နေကာ တရားခံများကို ဓာတ်ပုံတဖျပ်ဖျပ် ရိုက်ယူနေကြသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ဂတ်ရှေ့၌ ရပ်ထားသော လော်လီကားကြီးပေါ်၌ သယ်ယူလာခဲ့သော လျှို့ဝှက်ပုံနှိပ်စက်နှင့်တကွ ရိုက်နှိပ်ပြီး၊ ရိုက်နှိပ်စ အစိုးရ သိန်းထိလက်မှတ် အတူနံပါတ်များ၊ လုံးဝမသုံးရသေးသော လက်မှတ်များ တင်ဆောင်လာသည်ကို ပါ ဓာတ်ပုံရိုက်ယူနေကြလေ၏။

(ဇန်နဝါရီလ၊ ၁၉၄၇ ခု)

သို့ရာတွင် လူရွယ်သည် မိန်းမပျို၏မျက်နှာကို သေချာစွာ ကြည့်မြင်
လိုက်ရ၏။ သူ၏မျက်နှာသည် ဖြူဖပ်ဖြူရော်နှင့် ဖြစ်နေသည့်အပြင် မျက်လုံး၊
နှာခေါင်းများလည်း နီနေသည်။ အားရပါးရ ငိုယိုလာခဲ့ဟန်တူ၏။

ကျွန်ရစ်ခဲ့သော လူရွယ်သည် မိန်းမပျိုထွက်လာခဲ့သော တိုက်ပေါက်ဝ
ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိ၏။ တိုက်ပေါက်ဝတွင် 'ဦးစိန်ဝင်း' ဟူသော အင်္ဂလိပ်
မြန်မာ နှစ်ဘာသာဖြင့် ရေးချိတ်ထားသော ကြေးဆိုင်းဘုတ်လေးကို အတိုင်းသား
မြင်ရ၏။ သူသည် ဆိုင်းဘုတ်ကိုဖတ်ကြည့်ပြီးနောက် သူသိသော နာမည်ကျော်
သူဌေးကြီး ဦးစိန်ဝင်း၏ တိုက်မှန်းသိရလျှင် မျက်နှာတစ်ချက် ရှုံ့မဲ့လိုက်ပြီးလျှင်
မိန်းမပျိုလေးထွက်သွားရာနောက်သို့ ချာခနဲလှည့်ကာ ခြေလှမ်းကွဲကြီးများဖြင့်
အမိလိုက်သွားလေ၏။

ထိုအချိန်၌ မိန်းမပျိုသည် ဆူးလေဘုရားလမ်းကို ဖြတ်ကျော်လျက်
တစ်ဖက်ရှိ ပလက်ဖောင်းသို့ ကူးနေပြီဖြစ်၏။ မိန်းမပျိုသည် ပလက်ဖောင်း
အတိုင်း အနည်းငယ်လျှောက်သွားပြီးနောက် အဝင်ပေါက်တွေ့လျှင် ဗန္ဓုလပန်းခြံ
တွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားလေ၏။ မိန်းမပျိုသည် တစ်စုံတစ်ရာ အပူတွေ့လာဟန်
တူသဖြင့် အေးချမ်းစွာ ဆိတ်ငြိမ်ရာနေရာသို့ တကူးတက ထွက်လာပုံရလေသည်။
မိန်းမပျိုသည် ပန်းခြံ၏ချောင်ကျကျ လူသူရှင်းလင်းကင်းစေးသော နေရာသို့ သွားကာ
ခုံတန်းလေးတစ်ခုတွင် ဝင်ရောက်ထိုင်ရင်း အဝေးသို့ ငေးကြည့် ငေးမောနေလေ
၏။ နောက်မှလိုက်လာသော လူရွယ်သည် မိန်းမပျိုအနားသို့ ရောက်လာလျှင်
တစ်ဖက်ခုံတန်းလျှားအလွတ်တွင် မသိမသာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ မိန်းမပျိုသည်
ထိုအချိန်အထိ သူ့ကိုရှိသည်ဟု သိပုံမရဘဲ သူ့အတွေးနှင့်သူ ငေးမောနေလေ၏။
လိုက်လာသော လူရွယ်သည် လက်တွင်း၌ကိုင်ဆောင်လာခဲ့သော စာအုပ်ကို
လှန်လှောကာ စာအုပ်နှင့်မျက်နှာသို့ ကပ်လိုက်ပြီးနောက် မိန်းမပျို ကြားလောက်
ရုံ လေသံနှင့်....

“ရိုင်းတယ်လို့လည်း မထင်ပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ
အနှောင့်အယှက်မပေးပါဘူး”

ဟု ခပ်အုပ်အုပ် ပြောဆိုလိုက်လေ၏။ ထိုအခါမှ မိန်းမပျိုသည် အတွေး
ရေယဉ်ကြောတွင် နစ်မြောနေရာမှ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်တော့၏။ မိန်းမပျိုသည်
လူရွယ်ကို အံ့သြစွာနှင့်ကြည့်နေစဉ် လူရွယ်သည် စာအုပ်ကို မျက်နှာမှခွာလိုက်
ကာ အစွန်းကုန်ပြုံးရယ်ပြပြီး...

“သူစိမ်းယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်က အခုလို လူသူကင်းရှင်းတဲ့ နေရာမှာ ရဲရဲတင်းတင်း ဝင်စကားပြောဖို့ မသင့်လျော်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်သိ ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားကို ဘယ်လိုမှ အနှောင့်အယှက်ပြုမှာ မဟုတ်လို့၊ ပြီးတော့ ဟိုခပ်လှမ်းလှမ်းက ဆေးတံခဲပြီး သတင်းစာဖတ်နေတဲ့ လူကြီးဟာ စုံထောက်ဦးကျော်စော ဆိုတာပဲ။ ဟိုပန်းခြံရဲ့ ခြံစည်းရိုးနားမှာလည်း ယူနီဖောင်းဝတ် ဒေါင်းတံဆိပ်တပ် ပြည်သူ့ပုလိပ်တစ်ယောက် ရပ်နေပါတယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်တော် အနှောင့်အယှက်ပြုမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျား အချိန်မရွေး သူတို့ရဲ့ အကူအညီကို တောင်းယူနိုင်ပါတယ်”

မိန်းမပျိုသည် လူရွယ်ပြောသည့်အတိုင်း လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ ခုံတန်းလျားတစ်ခုတွင် သတင်းစာထိုင်ဖတ်နေသော လူတစ်ယောက်နှင့် ပန်းခြံအပြင်ဘက် ပလက်ဖောင်း၌ လမ်းသလားနေသော ပုလိပ်တစ်ယောက်ကို တွေ့ရသဖြင့် မရယ်ချင် ရယ်ချင်နှင့် ရယ်လိုက်ကာ...

“ရှင်ဟာ လူထူးလူဆန်းတစ်ဦးပဲ။ ဒါပေမဲ့ အခုအချိန်မျိုးမှာ ကျွန်မဟာ ဘယ်သူငယ်ချင်း ဘယ်မိတ်ဆွေမှ အို ဘယ်သူစိမ်းဆွဲမှ စကားမပြောချင်ဘူး။ ကျွန်မဘာသာ တစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

လူရွယ်သည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် မိန်းမပျိုစကားကို ထောက်ခံခြင်းပြုပြီးနောက်...

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းရိပ်မိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုလိုအချိန်မျိုးမှာ ခင်ဗျားမှာ သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်းမဟုတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဆီက အကူအညီလိုနေတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့ဌေးဦးစိန်ဝင်းက ခင်ဗျားကို လှလှကြီး ဒုက္ခပေးနေမှကိုး”

မိန်းမပျိုသည် ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သော မျက်လုံးကြီးများဖြင့် လူရွယ်အား ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်ကာ...

“ရှင် ဘယ်နှယ်လုပ်သိသလဲ”

ဟု အံ့သြစွာ စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် မေးလိုက်၏။

“ရှင်ဟာ ဦးစိန်ဝင်းဆီက လွတ်လိုက်တာလား၊ ရှင် ဘယ်သူလဲ”

“ကျုပ် ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိဖို့မလိုပါဘူးကွယ်။ ဒါပေမဲ့ ဦးစိန်ဝင်းဆီကလူတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဦးစိန်ဝင်း ဆိုတာ ကျုပ်နဲ့ သိလည်းမသိဘူး။ ဒါပေမဲ့

ဒီဘီလူးကြီးရဲ့အကြောင်းကိုတော့ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသိတာပေါ့။ ခင်ဗျားလည်း သူ့ထောင်ချောက်ထဲကို ကျရောက်ရတဲ့ ဒုက္ခသည်တစ်ယောက်ဆိုတာ သိရလို့ ဘယ်လိုများ အကူအညီပေးနိုင်မလဲလို့ လာမေးကြည့်တာပါ။”

“အို...ရှင် တတ်နိုင်မယ်ထင်ပါဘူး။”

“ဖြစ်ရတဲ့အကြောင်းကို ပြောပြပါဦးလေ။”

လူရွယ်က အပြစ်တင်စကား ပြောကြားလိုက်မှ မိန်းမပျိုသည် ခေါင်းလေးငုံ့ကာ အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်သွားပြီးနောက်မှ...

“ဒီအဖြစ်ကို ဘယ်သူမှမပြောဘူးလို့ အောက်မေ့ခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရှင်နဲ့တွေ့တော့ ကျွန်မ အဓိဋ္ဌာန်ပျက်သွားပြီ။ ရှင်ကိုတော့ မပြောပြမချင်း တစ်မေးတည်းမေးနေမှာပဲ။ ရှင်ဟာ လူတစ်မျိုးပဲနော်။”

ဟု အစချီပြီးလျှင် မိန်းမပျိုသည် သူ၏အတိတ်ပန်းချီကားချပ်ကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် သူစိမ်းယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို ဖွင့်ဟလှစ်ပြရှာလေ၏။

မိန်းမပျိုက သူသည် စစ်ဗိုလ်လေးတစ်ယောက်၏ ဇနီးသည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သူ၏ခင်ပွန်းသည် စစ်ဗိုလ်လေးသည် ဂျပန်များ လက်နက်ချပြီး မကြာမီပင် ဖျားနာ၍ သေဆုံးသွားကြောင်း၊ စစ်ဗိုလ်လေး မရှိသည့်နောက် သူ့မှာ မုဆိုးမဘဝနှင့် အိမ်လေးတစ်လုံး ငွေလေးအနည်းငယ်သာ ကျန်ခဲ့ကာ ချို့ချို့ငဲ့ငဲ့နှင့် နေထိုင်ခဲ့ရကြောင်း၊ အမှန်စင်စစ် မိမိ၏ခင်ပွန်းသည်သည် ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စား နေတတ်ခြင်းမှတစ်ပါး မယားဖြစ်သူကို ဒုက္ခပေးခဲ့သော အလွန်နှစ်လိုချင်ခင်ပွယ်ကောင်းသော လင်ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် မယားဖြစ်သူ မိမိကို လုံးဝအသိမပေးဘဲနှင့် ကိစ္စကြီးတစ်ရပ်ကို ပြုမူခဲ့ကြောင်း၊ ၎င်းမှာ အခြားမဟုတ်၊ သူ့ဌေးဦးစိန်ဝင်းထံမှ ငွေများချေးယူခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးစိန်ဝင်း၏ကိုယ်စားလှယ် လာရောက်၍ စာချုပ်စာတမ်းများကို ပြသတောင်းခံမှပင် မိမိမှာ သိရှိရကြောင်း၊ မိမိယောက်ျား၏ လက်မှတ်ရေးထိုးထားသော စာချုပ်ကြောင့်သာ မိမိမှာယုံကြည်ရကြောင်း စသည်ဖြင့် ပြောပြလေ၏။

မိန်းမပျိုသည် သူ၏စကားကို ရပ်နားလိုက်ပြီးနောက် မြို့တော်ခန်းမသို့ လှမ်းငေးကြည့်၍နေလေ၏။ ပြီးမှတစ်ဖန် ဆက်လက်၍...

“ကျွန်မယောက်ျားမှာမည်ကိုတော့ အထိခိုက်မခံပါဘူး။ ဒီငွေကို ကျွန်မပေးဆပ်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မမှာ လောလောဆယ် စားရေးသောက်ရေးတောင်

အနိုင်နိုင်ဘဝဆိုတော့ စိတ်သာရှိပေမယ့် လက်က မပါနိုင်ခဲ့ဘူး၊ နောက်ဆုံး ဘယ်လိုမှ ရှာဖွေမရခဲ့ရင်လည်း ကျွန်မတို့ လင်မယားပိုင်ဆိုင်တဲ့ အိမ်ကလေးကို ရသလောက်နဲ့ရောင်းပြီး သူ့ငွေကိုပြန်ဆပ်မလို့ စိတ်ကူးထားတယ်”

“ခင်ဗျားယောက်ျား ငွေချေးခဲ့တာ ဘယ်လောက်များလို့လဲ”

“ယူတုန်းကတော့ နှစ်ထောင့်ငါးရာထဲပါ၊ အခု အတိုးတွေပါ ထည့် တွက်လိုက်တော့ ငါးထောင်တောင် ဆပ်ရမတဲ့”

“အင်း...အတိုးပေါ် အတိုးတွေ ထပ်ထပ်ဆင့်တော့ နှစ်ဆတိုးသွား တယ်ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်”

ဟု မိန်းမပျိုက ဝန်ခံစကားပြောပြီးနောက် ဆက်လက်ကာပြော၏။

“အမှန်တော့ အဲဒီငွေချေးတယ်ဆိုတဲ့အချိန်က ကျွန်မယောက်ျားဟာ စစ်တပ်က လစာအပြည့်နဲ့ ခွင့်ယူလာတာပါရှင်၊ ကျွန်မတို့လင်မယားနှစ်ယောက် တည်း သူ့လစာနဲ့ လုံလုံလောက်လောက်ပါ၊ ငွေလည်း မကျပ်ခဲ့ပါဘူး၊ ဘာဖြစ် လို့ ဒီငွေ နှစ်ထောင့်ငါးရာသွားချေးပြီး သူ့ဘယ်နေရာမှာ ဘာသုံးခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျွန်မဖြင့် မစဉ်းစားတတ်ပါဘူး၊ နောက်ပြီးတော့ ငွေကြေးကိစ္စပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာကိစ္စ ပဲဖြစ်ဖြစ် သူဟာ ကျွန်မကို မတိုင်ပင်ဘဲနဲ့ အသိမပေးဘဲနဲ့ မလုပ်ခဲ့ဖူးပါဘူး”

ဟုပြောရင်းက မျက်ရည်များလည်လာကာ ကွယ်လွန်သူ ခင်ပွန်းသည် အား အမှတ်ရဟန်ဖြင့်...

“ဪ ကိုတင့်...ကိုတင့်...ရှင် ကျွန်မကို သက်သက်ဒုက္ခပေးခဲ့ပါ လားနော်”

ဟု တမ်းတငိုကြွေးနေရှာလေ၏။ လူရွယ်သည် ငိုနေသော မိန်းမပျို ကို စိတ်မကောင်းစွာဖြင့်ကြည့်နေရာမှ...

“ကဲပါလေ၊ ငိုမနေပါနဲ့တော့၊ စိတ်အေးအေးသာထားနေ၊ နောက်ကို ခင်ဗျားနဲ့တွေ့ချင်ရင် ဘယ်လာတွေ့ရမလဲ၊ ခင်ဗျားရဲ့ အိမ်လိပ်စာကို ကျွန်တော့် ကိုပေးနိုင်မလား”

မိန်းမပျိုသည် မျက်ရည်များကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့် သုတ်နေရာမှ ခေါင်း သိတ်ပြပြီးနောက် သူ့နေထိုင်သော နေရပ်လိပ်စာကို လူရွယ်အား ပေးလိုက်လေ၏။

“ကျွန်တော် လာမတွေ့မချင်း ငွေတွေသွားမဆပ်လိုက်နဲ့ဦးနော်”

ဟု လူရွယ်က ပြောလိုက်ပြီးမှ ဆက်၍...

“တကယ်လို့ အိမ်ရောင်းလို့ဖြစ်စေ၊ တခြားတစ်နည်းနည်းနဲ့ ငွေတွေ ရခဲ့ရင် ပြောတာလေ” ဟု ပြော၏။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ ရှင့်ကိုစောင့်ပြီးမှ ဆပ်ပါ့မယ်”

ဟု မိန်းမပျိုက ပြောကြားပြီးလျှင်...

“ဒါထက် ရှင့်ကို ကျွန်မကတွေ့ချင်ရင်ရော ဘယ်မှာတွေ့ရမလဲ၊ ရှင့်နာမည်ရော မသိဘူးလား” ဟုမေး၏။

“ဪ...ဟုတ်သားပဲ”

ဟု ပြောပြီးနောက် လူရွယ်သည် ဘလေစာကုတ်အင်္ကျီအိတ်အတွင်းမှ ကတ်ပြားလေးတစ်ခု နှိုက်ယူလိုက်ပြီးနောက် နေရာမှထရင်း ‘ရော’ ဟု ပြောပြောဆိုဆို မိန်းမပျိုလက်သို့ ပေးအပ်ပြီးနောက် ဘာမပြော ညာမပြောနှင့် ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်သွားလေ၏။

မိန်းမပျိုသည် ရုတ်တရက်ထွက်သွားသော လူရွယ်ကို အံ့အားသင့်ကာ လှမ်းကြည့်ကျန်ရစ်ရာမှ လက်တွင်းက ကတ်ပြားလေးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ရာ ‘စောရလက်ဝဲ’ ဟူသော စာလုံးလေးလုံးကို လက်နှိပ်စက်ဖြင့် ရိုက်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရသဖြင့် မယုံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားရှာလေ၏။

xxxxx

နောက်တစ်နေ့နက်၌ မရင်မေ၏အိမ်သို့ စောရလက်ဝဲသည် ရောက် ရှိလာကာ ကွယ်လွန်သွားသော မိန်းမပျို၏ ခင်ပွန်းသည် ကိုတင့်နှင့် ပတ်သက် ၍ သူသိလို စုံစမ်းလိုသော အချက်အလက်များကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် မေးမြန်း နေလေ၏။

“မရင်မေရဲ့ယောက်ျား စစ်တပ်က ခွင့်နဲ့ပြန်လာတာ ဘယ်တုန်းကလဲ သေသေချာချာ မှတ်မိရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ မှတ်မိပါတယ်၊ ရက်သေသေချာချာ သိချင်ရင် ကျွန်မ ဒိုင်ယာရီထဲမှာ ပြန်ကြည့်လိုက်မယ်လေ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ လိုတော့မှပြောမယ်၊ ဒါထက် အဲဒီတုန်းက မရင်မေ ယောက်ျား ကိုတင့်ကို သေသေချာချာ သတိထားမိရဲ့လား၊ သူ့အပေါ်မှာ ခါတိုင်က မတူတဲ့ အမူအရာများ မတွေ့မိဘူးလား၊ စိတ်မရှိနဲ့နော်၊ ကိုတင့်အပေါ် နောက်ထပ် မယားအငယ်အနှောင်းယူလိမ့်မယ်လို့များ စိတ်ထဲက စနိုးစနိုးနိုးနိုးမပေါ်ခဲ့ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း၊ ကျွန်မတို့လင်မယားက တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သိပ်ချစ် သိပ်သစ္စာရှိကြတာ”

ဟု မရင်မေက ပြောကြားလိုက်ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ရာကို သွားအမှတ်ရ ဟန်ဖြင့်...

“နေဦး...နေဦး တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ တစ်ခါက အိမ်ကိုရောက်လာတဲ့ စာတစ်စောင်ကြောင့် ကိုတင့် တော်တော်ခေါင်းရှုပ်သွားတယ်၊ စာကရှင် မိန်းမ တစ်ယောက်က ကိုတင့် စစ်ထဲမှာ စွန့်စွန့်စားစား အမှုထမ်းတာကြားရလို့ အသိ မိတ်ဆွေဖွဲ့ချင်တဲ့အကြောင်း ရေးလိုက်တဲ့စာပါ၊ အမှန်တော့ ကိုတင့်ဟာ စစ်ထဲ မှာ သူလိုငါလိုပါပဲ၊ ဘာမှ ထူးထူးကဲကဲ တိုက်ပွဲတွေမှာ စွန့်စားခဲ့တာမဟုတ်ပါ ဘူး၊ ဒီမိန်းမနဲ့ သူနဲ့လည်း တစ်ခါမှမသိဖူးလို့ သူလည်း စာကိုဖတ်ကြည့်ပြီး အတော်လေး အစဉ်းစားရကျပ်သွားတယ်” ဟု ပြောလေ၏။

“အဲဒီမိန်းမက ဘယ်သူလဲ၊ ဘာလုပ်သလဲ၊ ဘယ်ကလဲ”

“စာရေးဆရာမပေါက်စဆို ထင်ပါရဲ့၊ ဣတ္ထိယ မိမိကြီးတဲ့ သူ့ကလောင် မှာမည်က၊ လူနာမည်ရင်းကတော့ မမြခင်တဲ့၊ အထက်ပန်းဆိုးတန်း နံပါတ်() လိပ်စာနဲ့ စာထည့်လိုက်တာပဲ”

“နို့ မရင်မေယောက်ျား ကိုတင့်ကရော စာပြန်ရေးသေးသလား”

“လက်ဦးတော့ ကိုတင့်က သူလည်းမသိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဆိုကို တမရေးချင်ပါဘူးလို့ ငြင်းနေသေးတယ်၊ ကျွန်မက သူ့ခမျာ ရှင်စွန့်စားခန်းတွေ ကို ဝတ္ထုရေးချင်လို့ လှမ်းမိတ်ဆက်ရှာတာပဲ၊ စာလေး တစ်ကြောင်းနှစ်ကြောင်း တော့ ပြန်လိုက်ပါ၊ မကောင်းပါဘူး၊ ရိုင်းစိုင်းရာကျနေလိမ့်မယ်လို့ တိုက်တွန်း ဘာနဲ့ စာတစ်စောင်ပြန်လိုက်တယ်ရှင်”

“ဒီနောက် စာချင်းအဆက်အသွယ် ရှိသလား”

“ကျွန်မ နောက်ကွယ်မှာ ဆက်သွယ်ကြရင်တော့ မပြောတတ်ဘူး၊ နွန့်မ ရှိတုန်းတော့ တစ်ခါမှ နောက်ထပ်မလာတော့ဘူး”

“ကဲ...ဒီလောက်သိရရင်တော်ပြီ၊ နောက်မှတွေ့ကြသေးတာပေါ့၊ နွန့်တော် ပြန်မယ်”

စောရလက်ဝဲသည် မရင်မေကို နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ပြန်သွားလေ၏။

xxxxx

ထိုညနေပိုင်းတွင် ရေနံရောင် ဘန်ကောက်လုံချည် ပိုးအပေါ်တိုက်ပုံ အင်္ကျီနှင့် ရွှေကိုင်းမျက်မှန်တပ်ဆင်ထားသော နှုတ်ခမ်းမွေးရေးရေးနှင့် လူရည် သန့်သန့် ရုပ်ခန့်ခန့် ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်သည် အထက်ပန်းဆိုးတန်းလမ်း အတိုင်း မြောက်ဘက်သို့ လျှောက်လာသည်ကိုတွေ့ရ၏။ လူအိုရုံလမ်းအလွန် အစိုးရစိုက်ပျိုးရေးဥယျာဉ်ရှေ့နားရှိ တိုက်အသစ်များရှေ့သို့ ရောက်လျှင် သူသည် အိတ်တွင်းမှ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်လေးကို ထုတ်ယူလှန်လှောကြည့်ရှုပြီးနောက် သူ ရှာနေသော တိုက်နံပါတ်ကိုတွေ့ရလျှင် သံတံခါးနားသို့ လျှောက်သွားပြီး အပေါက်၌ တပ်ဆင်ထားသော လူခေါ် လျှပ်စစ်ခေါင်းလောင်းလေးကို နှိပ်လိုက် လေ၏။ ခဏကြာလျှင် အတွင်းမှ အိမ်ရှင်နှင့်တူသော မိန်းမကြီးတစ်ယောက် အိမ်တွင်းက ထွက်လာပြီး...

“ဘာကိစ္စရှိပါသလဲ၊ ဘယ်သူတွေ့ချင်လို့လဲ”

ဟု ရန်ကုန်သားများ၏ ထုံးစံအတိုင်း သူမိန်းမပြင်ပြင် နားကြားပြင်း ကတ်စရာ ဆီးမေးနေလေ၏။

“ဪ...မမြခင် ဆိုတာ ဒီအိမ်မှာ...”

လူရွယ်က ပြော၍မှမဆုံးခင် မိန်းမကြီးက စိတ်မရှည်ဟန်နှင့်...

“ဒီမှာမနေပါဘူး”

ဟု ပြတ်တောင်းတောင်း ပြောကြားပြီး အိမ်တွင်းသို့ ပြန်လည်လှည့်ဝင် သွားမည်ဖြစ်ရာ လူရွယ်က ကပျာကယာ...

“နေပါဦးခင်ဗျာ၊ သူ့စာထဲမှာ ဒီတိုက်နံပါတ် လိပ်စာတပ်ထားလို့ပါ”

မိန်းမကြီးက စိတ်မရှည်ဟန်နှင့်...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ မပြောင်းလာခင်က နေသွားတာဖြစ်မှာ ပေါ့၊ အရင်အိမ်ငှားတွေက ပြောင်းသွားပြီ”

“ဘယ်ပြောင်းသွားသလဲခင်ဗျာ”

“လမ်း ၅၀ ဘက် ပြောင်းသွားသလိုလို ပြောသံကြားရတာပဲ၊ နေပါ ဦး မောင်ရင်က ဘာလဲ၊ ပုလိပ်ဘက်ကလား”

မိန်းမကြီးက အမေးအမြန်းထူနေသော လူရွယ်သို့ မသင်္ကာဟန်ဖြင့် စိုက်ကြည့်မေးလိုက်၏။

“မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ဆရာက ခိုင်းလိုက်လို့ပါ”

“ဒါဖြင့် သူ့အလုပ်တိုက် လိုက်သွားပါလား”

“သူ့အလုပ်တိုက်က ဘယ်မှာပါလဲခင်ဗျာ၊ တဆိတ်လောက် ပို့မယ့်ပို့ ကူးတို့ရောက်အောင် ပို့ပါလား အစ်မကြီးရယ်”

အစ်မကြီးဟု အခေါ်ခံရသဖြင့် မိန်းမကြီးသည် အနည်းငယ်ကျေနပ် သွားပုံရကာ လူရွယ်သိလိုသည်ကို စိတ်ရှည်ရှည်ထားကာ ပြောပြလိုက်၏။

“သူဌေးဦးစိန်ဝင်းတိုက်ပေါ့ သူငယ်ရဲ့၊ မသိဘူးလား၊ ဆူးလောဘုရား လမ်း ယန်းခြံရှေ့ကလေ၊ တိုက်ကြီးမှဟီးလို့”

“ဪ သိပြီ သိပြီ၊ ကဲ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်မကြီး၊ ကျွန်တော့် ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

လူရွယ်သည် ပြီးရွှင်သောမျက်နှာနှင့် ချာခဲကြည့်ကာ ခြေလှမ်းသွက် သွက်လှမ်းလျက် ထွက်သွားလေ၏။

xxxxx

ထိုနေ့ည၌ ဆူးလောဘုရားလမ်းရှိ သူဌေးဦးစိန်ဝင်းတိုက်သို့ စဉ်းသည် ခပ်ဆန်းဆန်းတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာလေသည်။ အပေါ်ဆုံးထပ်၌ နေထိုင် လျက်ရှိသော ဦးစိန်ဝင်းသည် ဒုတိယထပ်မှ သူ၏အလုပ်ခန်းတွင်း၌ ထိုစဉ်းသည် ရောက်ရှိနေမှန်း သိလည်းမသိ၊ ရိပ်လည်းမရိပ်မိရှာချေ။ အကြောင်းမှာမူ ထိုအချိန် သည် လူတိုင်းအိပ်မောကျ၍ကောင်းတုန်း ညတစ်ချက်ထိုးနှင့် နှစ်ချက်ထိုးကြား ဖြစ်သဖြင့် ဦးစိန်ဝင်းသည် သူ၏အိပ်ခန်းအတွင်း စပရိန်မွှေရာထူကြီးပေါ်၌ ထူထဲ သော တိုက်စောင်များ လွှမ်းခြုံကာ အမြှောင်မယား ချောချောလေးနှင့် ဖက်အိပ် ရင်း အိပ်မောကျနေလေ၏။

ဦးစိန်ဝင်း၏ဧည့်သည်ကား အခြားသူမဟုတ်ပေ။ စောရလက်ဝဲပင် ဖြစ်ချေ၏တကား။ စောရလက်ဝဲသည် လူခြေတိတ်ဆိတ် အိပ်မောကျချိန်လောက် တွင် နောက်ဖေးပြတင်းပေါက်မှ သူနည်းနှင့်သူ ဝင်ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သူသည် ဦးစိန်ဝင်း၏အလုပ်ခန်းအတွင်းသို့ အသင့်ကိုင်ဆောင်လာခဲ့သော နှစ်လုံးထိုး လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို လက်ကိုင်ပဝါအုပ်၍ထိုးကာ ဝင်ရောက်သွားပြီးလျှင် မီးခံ သေတ္တာကို ဖွင့်နေလေ၏။ ၁၅ မိနစ်ခန့် ကြီးစားလိုက်ရုံမျှဖြင့် မီးကိုသာ အာမခံ နိုင်သော မီးခံသေတ္တာသည် စောရလက်ဝဲလို လူမျိုးကိုကား အာမခံ မခံနိုင်ရှာဘဲ ချောက်ခဲ ပွင့်သွားလေ၏။

မီးခံသေတ္တာပွင့်သွား၍ တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သောအခါ အတွင်း၌ ငွေစက္ကူထပ်များနှင့် စိန်ရွှေရတနာအဖိုးတန်များကို တွေ့ရသော်လည်း သစ္စာရှိသော စောရလက်ဝဲသည် လက်နှင့်မျှ ယောင်၍ တို့မကြည့်ပေ။ လာခဲ့ရင်းကိစ္စ ဖြစ်သော စာချုပ်စာတမ်းများကိုသာ ရှာဖွေယူငင်ပြီးနောက် ရရှိသည်နှင့် မီးခံသေတ္တာကို ခြေရာလက်ရာမပျက် ပြန်လည်ပိတ်ခဲ့ပြီးနောက် အလုပ်ခန်းတွင်းက ထွက်လာခဲ့လေ၏။

စောရလက်ဝဲသည် ဘေးကင်းရန်ကင်း လာခဲ့သော လမ်းအတိုင်း ပြန်ခဲ့ပြီးနောက် ဗန္ဓုလပန်းခြံရှေ့တွင် အသင့်ရပ်စောင့်နေသော ဘောက်ဆောလ်ကားနက်လေးဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်သွားကာ ကားပေါ်တက်ရောက် ထိုင်လိုက်သည်နှင့် ကားလေးသည် စက်နှိုးမောင်းထွက်သွားလေ၏။

လင်းအရုဏ် ရောင်နီသမီးချိန်ဖြစ်သည့်အတိုင်း ရန်ကုန်မြို့ကြီးရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်များသည် မီးမွှေးစ ရေမွှေးအိုးတည်စ နို့ကူစပြုနေချိန်ဖြစ်၏။ ဝီရိယပိုကောင်းသော အချို့ဆိုင်များမှာမူ စတင်ရောင်းနေကြပြီဖြစ်၏။ ဒါလဟိုမီလမ်းနှင့် လမ်း ၄၀ ထောင့်ရှိ ကာကာလက်ဖက်ရည်ဆိုင်သည် ဤဆိုင်များတွင် တစ်ဆိုင်အပါအဝင်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် အနည်းငယ်စောသေးသဖြင့် ဆိုင်အတွင်း၌ လက်ဖက်ရည်သောက်သူများ မရောက်သေးပေ။ ခဏကြာလျှင် သပိတ်ရောင်ဘောက်ဆောလ်ကားတစ်စီးသည် ဆိုင်ရှေ့၌ အရှိန်သတ်ကာ ထိုးရပ်လိုက်၏။ ကားရပ်လျှင် ကားပေါ်မှ လူနှစ်ယောက်ဆင်းလာလေ၏။ သူတို့သည် ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ဖြစ်ပုံရသော်လည်း အတူတကွပင် စားပွဲတစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်ကြပြီးလျှင် ကော်ဖီပူပူနှင့် နံပြားပူမွှေးမွှေးတို့ကို မလိုင်နှင့်တကွ မှာယူစားသောက်ကြ၏။ ဆရာနှင့်တူသောသူက နံပြားကို မလိုင်နှင့် တို့စားရင်းက...

“ခုမှပဲ ငါ့ခေါင်း တော်တော်ပေါ့သွားတယ်ကွာ”

ဟု ပြောလေ၏။

“ဘယ်လိုလဲ ဆရာ”

“လူကြီးလူကောင်းအမည်ခံ သီလကြောင်ကြီး၊ သွေးစုပ်ဘီလူးကြီး ဦးစိန်ဝင်းပေါ့ကွာ”

“ဘယ်လိုများဖြစ်ခဲ့လို့လဲ ဆရာ”

စောရလက်ဝဲသည် အနားပါးနီး၌ နားထောင်နေသူများရှိမလားဟု နံဘေးနဘီသို့ လှည့်ပတ်စောင်းကြည့်ပြီးနောက် မနီးမဝေးတွင် ကော်ဖီပန်းကန်

များ ဆေးကြောနေသော ဆိုင်ရှင် ကာကာကုလားမှတစ်ပါး မည်သူမျှမတွေ့ရမှ....

“အတော်ကိုရက်စက်တဲ့ လူကြီးပဲ၊ သေသွားတဲ့ စစ်ဘက် မြို့ဘက် အရာရှိလေးတွေရဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ဆွေမျိုးမိဘနဲ့ မိန်းမတွေမှန်သမျှ သူပြုသမျှ နုရတော့တာပဲ”

“ကျွန်တော် နားမရှင်းဘူး ဆရာ၊ ဘယ်လို သူ နိုင်ပေါက်တွေ့ထားလို့လဲ”

“သေသွားတဲ့ စစ်ဘက်၊ မြို့ဘက် အရာရှိတွေမှန်သမျှ သူ့ဆီက ငွေတွေ ချေးယူထားတယ်ဆိုပြီး အော်ဒီမန် ငွေချေးစာချုပ်အတုတွေ လုပ်ထားတယ်လေ၊ အတုသာဆိုတယ်၊ လက်မှတ်တွေကတော့ မသိရင် တစ်ထေရာတည်းပဲ၊ သေသူရဲ့လက်မှတ်ကို ရအောင်အတုထိုးပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ မုဆိုးမတွေ လည်ပင်းညှစ်တော့တာပဲ၊ ဒီနည်းနဲ့ မုဆိုးမတွေအပေါ်၊ ဆွေမျိုး မိဘ ညီအစ်ကိုတွေအပေါ် လိမ်ချနေတာ တော်တော်စီးပွားဖြစ်နေဆိုပဲ၊ သူ့လက်ထဲမှာ အောက်ထစ် အနည်းဆုံး ရှစ်သောင်းကျော်ဖိုးလောက် စာချုပ်လိမ်တွေရှိတယ်”

“ဟင်...ဧရာမ သွေးစုပ်ဘီလူးကြီးပါလား ဆရာ၊ မှတ်လောက်သားလောက်အောင် ဆုံးမဖို့ကောင်းတယ်”

“ဒီလူကြီးက စစ်ဘက် မြို့ဘက် အရာရှိလေးတွေဆီက လက်မှတ်ကို ရအောင်ယူထားပြီး သေဆုံးတဲ့အရာရှိတွေ စာရင်းကြည့်၊ သူ့စာရေးမ နာမည်နဲ့ စာလည်းပို့၊ ယုန်ထင်ကြောင်ထင်ဖြစ်၊ အချိန်အတော်ကြာတော့ စာချုပ်အတုလုပ်၊ ကျန်ရစ်တဲ့ ဆွေမျိုးမိဘတွေဆီ ကိုယ်စားလှယ်လွှတ်တောင်း၊ ဆွေမျိုးသားချင်း မိန်းမတွေက ငွေလေးမဖြစ်စလောက်နဲ့ သေသူရဲ့နာမည် ထိခိုက်မှာ စိုးကြတာနဲ့ ရှာကြံပေးဆပ်ကြရတယ်”

“တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ဒီလိုလိမ်နည်းမျိုး ဒီတစ်ခါ ကြားဖူး ကြားဖူးတယ် ဆရာ”

“ဟုတ်တယ် ဖိုးရွှေ၊ ဒီတစ်ခါ မင်းရဲ့အကူအညီလိုတယ်”

“အို စိန်လိုက်လေ ဆရာ”

“ဦးစိန်ဝင်းဆီမှာရှိတဲ့ ငွေအားလုံးဟာ ဒီနည်းနဲ့လိမ်ခဲ့မှန်း စာချုပ်တွေ ကြည့်မှပဲ သိရတော့တယ်၊ သူ မတရားရယူထားတဲ့ငွေတွေကို စာရင်းအတိအကျ ယူပြီး သူယူထားတဲ့ လူတွေဆီ ပြန်ပေးချင်တယ်”

“အိုကေ ဆရာ၊ ဒီတစ်ခါ တပည့်တာဝန်ထားလိုက်ပါ”

“ကဲ...သောက်၊ ဆိုင်ထဲတောင် လူတွေရောက်လာကုန်ပြီ”

ဟု ဆရာလုပ်သူက သတိပေးလျှင် တပည့်ဖြစ်သူသည် နောက်ဆုံး ကျန်ရှိသော ကော်ဖီကိုမော့ကြည့်ပြီးနောက် ကာကာကုလားအား ကျသင့်သော ငွေကို ပေးရှင်းကာ ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။

xxxxxx

သူဌေးဦးစိန်ဝင်းကား သူ၏ကိုယ်ကျိုးစီးပွား ချမ်းသာရေးကို တစ်ခု တည်းသာလျှင် ရှေ့တတ်သူဖြစ်လေသည်။ တရားသည်ဖြစ်စေ၊ မတရားသည် ဖြစ်စေ၊ ဘုရားကြိုက်သည်ဖြစ်စေ၊ မကြိုက်သည်ဖြစ်စေ ဘယ်နည်းနှင့်ဖြစ်ဖြစ် ငွေရလျှင်ပြီးရော လုပ်ခုံကိုင်ခုံ ကြံစည်ခုံသူတစ်ယောက်ဖြစ်လေ၏။ သူ့လက်တွင်း သို့ ဝင်ပြီးသောငွေမှန်လျှင် ပြန်ထွက်ရဖို့ ခဲယဉ်းလှ၏။ အသုံးအစွဲ၌ ကျစ်လျစ်သူ ဖြစ်သဖြင့် “တစ်ခါမှ တစ်ပြားဖိုး အလကား မသုံးဖူးဘူး” ဟု ဦးစိန်ဝင်းသည် မကြာခဏ ထုတ်ဖော်ကြွားဝါတတ်၏။

သူသည် အသားမည်းနက်သော်လည်း ပြောင်လက်နုဖပ်သော ပိုးဖဲ အင်္ကျီများကိုသာ ဝတ်ဆင်တတ်လေ့ရှိ၏။ အရပ်ထဲတွင်လည်း လူကြီးလူကောင်း အမည်ခံယူလျက် လူတွင်ကျယ်အဖြစ် နေရာတကာပါသူဖြစ်သည်။ ဦးစိန်ဝင်း သည် ယခင်က ငွေများ၊ စိန်ရွှေများကို အလုပ်ခန်း မီးခံသေတ္တာ၌ ထားခဲ့သော် လည်း ထူးထူးဆန်းဆန်း မီးခံသေတ္တာမပျက်ဘဲ ငွေချေးစာချုပ်များ ပျောက်သွား ကတည်းက စိန်ရွှေရတနာများနှင့် ငွေများကို မီးခံသေတ္တာ၌ မထားတော့ပေ။ ဘဏ်တိုက်၌ထားလျှင် သူ မည်မျှချမ်းသာသည်ကို လူသိမည်စိုးသဖြင့် စိတ်လည်း ချရ၊ ငွေတိုးလည်း ကောင်းကောင်းရနိုင်သောနေရာ၌ အပ်နှံထားရှိလေ၏။ ထိုနေရာ ကား သူ အင်မတန်စိတ်ချယုံကြည်ရသော မဂ်လမ်းရှိ ရန်ဂါဆွာမိချစ်တီးပင် ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့သော ညနေစောင်းတွင် ဦးစိန်ဝင်းသည် သူ၏အလုပ်ခန်း၌ သူထိုင်နေကျ ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင်ထိုင်ကာ သတင်းစာကြည့်နေစဉ် အမြှောင်မယားလည်းဖြစ်၊ အတွင်းရေးမှူးမလည်းဖြစ်သော မြခင် ဝင်လာလျက်-

“လူတစ်ယောက်က ဦးကိုတွေ့ချင်လို့တဲ့၊ အပြင်မှာရောက်နေတယ်”

“ဘယ်လိုလူစားလဲ”

“အမဲနဲ့တူပါတယ် သူကြည့်ရတာ”

“ဒါဖြင့် သွင်းလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟုဆိုကာ အတွင်းရေးမှူးမမြခင် ပြန်သွား၏။ မကြာခင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေပုံရသော ကုလားကပြားတစ်ယောက်သည် ဦးစိန်ဝင်း အခန်းတွင်းသို့ မမြခင်နှင့်အတူ ဝင်လာ၏။ သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ အတော်လေး ငွေကြေးလိုနေပုံရ၏။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲကွဲ့”

ဟု ဦးစိန်ဝင်းက သတင်းစာကြည့်မပျက် မေးလိုက်ရာ ထိုသူသည် ရုတ်တရက်ပြန်မဖြေဘဲ အနား၌ရပ်နေသော မမြခင်ကို လှမ်းကြည့်နေ၏။ ဦးစိန်ဝင်းက အကင်းပါးစွာဖြင့် မမြခင်ကို သွားရန် မျက်စိပြလိုက်သည်။ မမြခင်လည်း အခန်းပြင်သို့ ထွက်ပေးရလေ၏။

“ကဲ...ကဲ...ထိုင်ပါ၊ ကုလားထိုင်ကို ဒီနားတိုးခဲ့”

ဦးစိန်ဝင်းက ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ညွှန်ပြောဆိုသဖြင့် သူသည် ကုလားထိုင်ကိုမရွံ့ ဦးစိန်ဝင်း ထိုင်နေရာအနားသို့လာချပြီး ထိုင်လိုက်၏။

“ကဲ...မောင်ရင် ပြောချင်တာပြောပေတော့၊ စီးကရက်သောက်ရဲ့ မဟုတ်လား”

ဦးစိန်ဝင်းသည် သတင်းစာကို ဘေးနားရှိ စားပွဲငယ်လေးတွင် တင်ထားလိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်ရှိ ဆေးလိပ်ဘူးမှ စီးကရက်တစ်လိပ်နှိုက်ယူကာ ပါးစောင်၌ အရင်တင်ထားပြီးနောက် ဆေးလိပ်ဘူးကို ဧည့်သည်ရှေ့သို့ တိုးပေးလိုက်၏။ ဧည့်သည်သည် တုန်နေသောလက်ဖြင့် စီးကရက်တစ်လိပ် နှိုက်ယူလျှင် ဦးစိန်ဝင်းက သူညှိပြီးသော မီးခြစ်ဆံကို ကမ်းပေးလိုက်၏။ ဧည့်သည်သည် တစ်ဝက်လောင်ကျွမ်းပြီးသော မီးခြစ်ဆံနှင့် စီးကရက်ကို မီးညှိရှုဖွယ်သောက်လိုက်ပြီးနောက် သူ၏လာရင်းကိစ္စကို စတင်ပြောဆိုလေ၏။

“ဦးခင်ဗျား ကျွန်တော် အခုလာခဲ့တဲ့ကိစ္စက အင်မတန်လျှို့ဝှက်ရပါလိမ့်မယ်”

“အို...ကျုပ် ဒီအခန်းထဲမှာ လျှို့ဝှက်တဲ့စကားတွေ ကြားရခဲ့ပေါင်းများပါပြီ၊ ဘယ်တော့မှ ဒီအခန်းအပြင် မရောက်ခဲ့ပါဘူး”

မှန်ပေသည်။ ဦးစိန်ဝင်းသည် လူဆိုးပေါက်စ သူခိုးမြေပေါက်စလေးများကို အခန်းထဲတွင်ပင် လက်ခံတွေ့ဆုံ ဆွေးနွေးခဲ့ တိုင်ပင်စေခိုင်းခဲ့ပေ၏။

ဧည့်သည်လူရွယ်သည် ရုတ်တရက် စကားမဆက်နိုင်သေးပေ။ အတန်ကြာမှ ပြတ်သွားသော စကားကို ပြန်ဆက်ရ၏။

“တကယ်လို့ ရာဇဝတ်ပြစ်မှုများနဲ့ မကင်းရှင်ရောခင်ဗျာ”

ဦးစိန်ဝင်းသည် တစ်ချက်မျှ ပြုံးရယ်လိုက်သည်။

“ဟဲ့ ဟဲ့ အရေးမကြီးပါဘူး၊ ကျုပ်ကို မထိခိုက်ဘူးဆိုရင် ဘယ်အလုပ်မျိုးဖြစ်ဖြစ် တိုင်ပင်နိုင်ပါတယ်၊ ဘယ်မှမပေါက်ကြားစေရပါဘူး”

လူရွယ်သည် နားထောင်နေရာက ဦးခေါင်းကို ညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးရယ်၊ ဦးကို အင်မတန်ယုံကြည်သင့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လို့ ယူဆပါတယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ အခုခေတ်ပေါက်ဈေးနဲ့ဆိုရင် နှစ်ထောင်လောက် တန်တဲ့ စိန်ဆံထိုးတစ်ချောင်းရှိပါတယ်ခင်ဗျာ”

ပြောပြောဆိုဆို အိတ်ထဲမှ အရောင်တဖိတ်ဖိတ်လက်နေသော စိန်ဆံထိုးကြီးတစ်ချောင်းကို ထုတ်၍ပြကာ...

“အဲဒါကို အာမခံထားပြီး အခု အရေးတကြီး ငွေတစ်ထောင် ဦးဆီက ချေးလိုပါတယ်”

“အို...ဒီလောက်ငွေလား၊ မခဲယဉ်းပါဘူး”

ဦးစိန်ဝင်းသည် စိန်ဆံထိုးကြီးကို ကိုင်ကြည့်နေလေသည်။ သူ့ထံတွင် တစ်ခါမျှ ဤကဲ့သို့ အဖိုးထိုက် အဖိုးတန်များကို ခေါက်ချိုးနှင့် ပေါင်သူမလာဖူးခဲ့ပေ။

“ကောင်းပြီ၊ မောင်ရင်လိုတဲ့ငွေ ချေးမယ်၊ တစ်ရာ နှစ်ဆယ်တိုးနော်”

“အို...ဘယ်လောက်အတိုးပေးရပေးရ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော်လို တဲ့ငွေရရင်ပဲ ကျေးဇူးကြီးလှပါပြီ”

ထိုအခါ ဦးစိန်ဝင်းသည် လူရွယ်၏အခက်အခဲကို သိလိုစိတ် စပ်စုလိုစိတ် ပေါ်လာလေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ငွေသိပ်လိုချင်နေတာလဲ မောင်ရင်၊ ဒီပြင်တစ်ဦးတစ်ယောက်အတွက်များလားကွဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဦးကို ပြောလက်စနဲ့ ဖွင့်ပြောပြရတော့မှာပဲ၊ ဒီလိုပါခင်ဗျာ ကျွန်တော့်အစ်ကိုကို မနက်ဖြန် သူတို့စာရင်းစစ်မပြီးမီ ဒီညတွင်းချင်း ငွေပေးပြီး

ရန်ကုန်နယ်နိမိတ်က ထွက်သွားစေရပါမယ်၊ နယ်ခြားရောက်မှ ကြိဖန်ပြီး အိန္ဒိယကူး”

“အို...ဘာဖြစ်မှုများ ကျူးလွန်ထားလို့လဲ”

“သူလုပ်နေတဲ့ ချစ်တီးတိုက်က ငွေသုံးသိန်း အပျောက်ရိုက်ထားမိလို့ပါ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရပေလေကွယ်၊ နို့ အဲဒီငွေတွေရော”

“အိန္ဒိယပို့ပြီးပါပြီ၊ အခုလို ခရီးစရိတ်လေး လိုနေလို့”

“စပ်စုတယ်လည်း မထင်ပါနဲ့ မောင်ရင်၊ ဘယ်က ချစ်တီးများလဲကွဲ့”

“မဂိုလမ်းကပါ”

“ဘာ...မဂိုလမ်း ဟုတ်လား”

ဦးစိန်ဝင်းသည် ရင်တွင်း၌ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီး သိလိုစောဖြင့် မေးလိုက်လျှင် လူရွယ်က...

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ မနက်ဖြန်ဆို ဒေဝါလီခံတော့မယ်” ဟု

ပြန်ပြော၏။

“ဟင် ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ချစ်တီးလဲ ဒေဝါလီခံရမှာ”

“ဒါတော့ မပြောပါရစေနဲ့ခင်ဗျာ”

လူရွယ်က ခေါင်းခါငြင်းဆန်လေ ဦးစိန်ဝင်းသည် သူ့ပိုက်ဆံကို ထိမှာကို စိုးရိမ်တကြီးနှင့်...

“မပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ပြောပါ၊ ဘယ်ချစ်တီးလဲ ငွေသုံးသိန်းကုန်

လို့ ဒေဝါလီခံရမှာ”

လူရွယ်လည်း မပြောချင်ပြောချင်နှင့် ပြောလိုက်၏။

“ရန်ဂါဆွာမိပါခင်ဗျာ”

“ဘာ...ဘာ...ရန်ဂါဆွာမိ၊ ငွေသုံးသိန်း သူတို့ငွေပျောက်တာသိလို့

ဒေဝါလီခံတော့မယ် ဟုတ်လား”

ဦးစိန်ဝင်းထံတွင် ရန်ဂါဆွာမိထံတွင် သူ့အပ်ထားသောငွေများသည် ဤအတိုင်းဆိုပါက ဆုံးပါးတော့မည်ဟု တွေးတောပူပန်သွားလေ၏။

“ဒါပေမဲ့ သူတို့ ခုထိမသိသေးပါဘူး၊ မနက်ဖြန် စာရင်းနဲ့ ငွေစစ်

ကြည့်မှ သိပြီး ဒေဝါလီခံရမှာပါ”

ဦးစိန်ဝင်းသည် ချက်ချင်း ပက်လက်ကုလားထိုင်မှ ခုန်ထပြီးလျှင်...

“ကဲ...မောင်ရင် ဒီက ခဏစောင့်ဦးနော်၊ ခဏ ကလေးရယ်၊ ဦးအရေးတကြီးကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ ခုပဲပြန်လာမယ်”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို အခန်းတွင်းမှ ကမန်းကတန်း ပြေးထွက်သွားလေ၏။ ပြီးလျှင် တိုက်ရှေ့၌ အသင့်ရပ်ထားသည့် ကားပေါ်တက်ရောက် စက်မီးမောင်းထွက်သွားပြန်လေ၏။

ဦးစိန်ဝင်းသည် မဂိုလမ်းသို့ ကားကိုမောင်းသွားပြီးနောက် တစ်ခုသော ချစ်တီးတိုက်ရှေ့တွင် ကားကိုထိုးရပ်ကာ သွက်လက်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် တိုက်တွင်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။ အခန့်သင့်ပင် တိုက်တွင်ထိုင်နေသော ရန်ဂါဆွာမိ ချစ်တီးကို တွေ့ရသဖြင့် ဦးစိန်ဝင်းက သူလာခဲ့ရင်းကိစ္စကို ပြောလိုက်၏။

“ကျုပ်အပ်ထားတဲ့ငွေ ၈၇၃၅၄ ကျပ်ကို ပြန်လိုချင်လို့”

“ဘာများအရေးကြီးလာသလဲ သူဌေး”

“အို...ကျုပ်မှာ အရေးတကြီး ပေးစရာရှိနေတယ်”

ချစ်တီးသည် နောက်ထပ် မေးမနေတော့ဘဲ သူ၏မန်နေဂျာဖြစ်သူအား ဦးစိန်ဝင်း၏ ငွေနှင့်စာရင်းကို ရှင်းလင်းယူလာပြီး ဦးစိန်ဝင်းသို့ ထုတ်ပေးရန် အမိန့်ပေးစေခိုင်းလိုက်၏။

ဦးစိန်ဝင်းသည် အတန်ကြာထိုင်စောင့်နေရင်း မည်သို့များဖြစ်မည်လဲ၊ ပေးစရာငွေမရှိသဖြင့် သူ့ကိုများ လာတောင်းပန်နေမလားဟု ရင်တမမနှင့် ဖြစ်နေ၏။ သို့ရာတွင် ချစ်တီးရန်ဂါဆွာမိ၏ မန်နေဂျာသည် ငွေရှစ်သောင်းကျော်ကို ယူလာကာ ဦးစိန်ဝင်းအား ပေးအပ်ပြီးနောက် လက်မှတ်ရေးထိုးစေ၏။ သည်တော့မှပင် ဦးစိန်ဝင်းသည် သက်ပြင်းကြီးချလိုက်ပြီး ငွေများကို လက်ခံကာ ရကြောင်း လက်မှတ်ရေးထိုးပေးလိုက်လေ၏။

ပြီးနောက် ရန်ဂါဆွာမိက လက်ဖက်ရည်များ မှာယူတိုက်ကျွေးသည်ကိုပင် သောက်မနေနိုင်တော့ဘဲ တိုက်တွင် ငွေယူမည့်ဧည့်သည် စောင့်နေကြောင်း အကြောင်းပြပြောဆိုကာ ပြန်ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ဦးစိန်ဝင်းသည် ငွေရှစ်သောင်းကျော်ပါသော သားရေခိတ်ကို လက်၌ ဆွဲကာ ပလက်ဖောင်းကိုဖြတ်၍ ရပ်ထားသော သူ၏ကားဆီသို့ လာနေခိုက်တွင် တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူက သူ၏လက်မောင်းကို ဖမ်းဆွဲထားခြင်းခံရသဖြင့် ထိတ်လန့်တကြား လှည့်ကြည့်မိ၏။ ရာဇဝတ်အုပ် အဝတ်အစားနှင့် လူတစ်ယောက်ကိုတွေ့ရမှ စိတ်အေးသွား၏။ ရာဇဝတ်အုပ်က ဦးစိန်ဝင်းအား...

“ခင်ဗျား ဦးစိန်ဝင်း မဟုတ်လား” ဟု မေးသဖြင့်...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

ဟု ဦးစိန်ဝင်းက ခပ်မာမာပင် ပြန်ပြောလေ၏။

“ကျုပ် စုံထောက်ဦးကျော်စောပဲ၊ ခင်ဗျားကို ကွယ်လွန်သူ စစ်ဗိုလ်လေးကို တင့်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး စစ်မေးစရာရှိလို့ ခဏလိုက်ခဲ့ပါ”

“မင်းတို့ခေါ်တိုင်း ဘာဖြစ်လို့လိုက်ရမှာလဲ၊ ကျုပ်မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ”

“အပြစ်ရှိ မရှိ ရုံးကျမှ ဖြေရှင်းပေါ့၊ စစ်ဗိုလ်လေးကို ငွေမချေးဘဲနဲ့ ချေးတယ်လို့ လိမ်လည်ပြီးအမှုလုပ်လို့ ခင်ဗျားကိုဖမ်းဖို့ ဝရမ်းစာပါလာတယ်”

ခေါင်းမာနေသော ဦးစိန်ဝင်းသည် ထိုစကားတို့ကြားရလျှင် မျက်လုံးများ ပြူးသွားပြီး ပါးစပ်ဟ အံ့အားသင့်သွား၏။ လက်သီးကို ကျွန်ကျွန်ပါအောင် ဆုပ်ထားမိ၏။ ပြီးမှ ဣန္ဒြေမပျက်...

“ကျုပ် ဂုဏ်သရေကို ထိခိုက်တယ်၊ ဒီလို အရမ်းမစွပ်စွဲပါနဲ့”

“စကားများမနေနဲ့ ဦးစိန်ဝင်း၊ အေးအေးလိုက်မလား၊ မလိုက်ဘူးလား ပြောပါ”

ဦးစိန်ဝင်းသည် လမ်းမအလယ်ပေါ်တွင် ပြောနေခြင်းဖြင့် လူတွေသာ သိကုန်ပြီး တစ်ရှက်က နှစ်ရှက်ရပေမည်၊ ဌာနကျမှပင် စကားပြောဖြေရှင်းမည်ဟု အောက်မေ့လိုက်၏။

“ကောင်းပြီလေ၊ လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်”

ဦးကျော်စောသည် ဦးစိန်ဝင်းကို အဆင်သင့်ရပ်ထားသော ဦးစိန်ဝင်း၏ ကားရှေ့မှ ဘာကံဆောင်ကားအနက်တစ်စီးပေါ်သို့ တက်စေပြီးနောက် ကားပေါ်ထိုင်မိသည်နှင့် မော်တော်ကားသည် စက်နှိုးမောင်းထွက်ရာ ဦးကျော်စောသည် ဦးစိန်ဝင်း၏လက်နှစ်ဖက်ကို ဖြန့်ခနဲ လက်ထိပ်ခတ်လိုက်လေ၏။

“အို...ကျုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ လက်ထိပ်ခတ်ရတာလဲ၊ ကျုပ်ကို ဘယ်လို အကောင်စားမှတ်လို့လဲ”

“ဒီစကားကို ဌာနကျမှပြောပေါ့ဗျာ၊ ကဲ စီးကရက်လေး သောက်လိုက်ပါဦး”

ဟုပြောကာ ဦးကျော်စောသည် သူ၏အိတ်တွင်းမှ စီးကရက်ဘူးထုတ်ကာ သူ့ကိုယ်တိုင် စီးကရက်တစ်လိပ်ထုတ်၍ ဦးစိန်ဝင်းပါးစပ်တွင် တပ်ပေး

စီးညှိပေးလိုက်လေ၏။ ဦးစိန်ဝင်းလည်း မခံချိမခံသာနှင့် စီးကရက်ကို အတွင်သား
ဖွာရင်း ကားသယ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါလာခဲ့လေ၏။

တစ်ဖွာနှစ်ဖွာ သုံးဖွာမှသည် လေးဖွာ ငါးဖွာ ခြောက်ဖွာအထိ ဦးစိန်ဝင်း
သည် ဖွာရှိုက်မိလျှင် စီးကရက်ကို ထွေးထုတ်လိုက်ပြီးနောက်...

“ဟေ့ ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်လဲ၊ စီးကရက်ထဲ ဘာတွေထည့်လိပ်ထား
တာလဲ”

ဟု မေးပင်မေးလိုက်သော်လည်း သူ၏အသံကြီးသည် လေးတွဲနေ၏။
အနားမှ ဦးကျော်စောသည် ဦးစိန်ဝင်း၏ အထူးအဆန်းမျက်နှာကြီးကို ကြည့်
ကာ ပြုံးရင်း...

“မကြာပါဘူး ဦးစိန်ဝင်း၊ စီးကရက်ထဲ ဘာတွေပါတယ်ဆိုတာ
သိရပါလိမ့်မယ်”

ဟု ခပ်အေးအေးပြောလိုက်လေ၏။
မကြာခင်အတွင်းမှာပင် ဦးစိန်ဝင်းသည် မျက်ခွံများ လေးလံလာကာ
အိပ်ချင်စိတ်ကို ဘယ်လိုမှ ကြိုးစားဖြေဖျောက်၍မရနိုင် မဟန်နိုင်တော့ဘဲ
ကားနောက်မှီပေါ်သို့ လဲကျမေ့မြောသွားလေတော့၏။

xxxxx

စုံထောက်ဦးကျော်စောသည် သူ၏ရုံးခန်းတွင်း၌ တစ်နေ့လုံး အလုပ်
လုပ်နေရာမှ ညနေ ရုံးဆင်းချိန်တွင် ညောင်းညာလာသည်နှင့် အများနည်းတူ
ရုံးပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့လေ၏။ ရုံးရှေ့တွင် ရပ်ထားသော မိမိဂျစ်ကားလေးပေါ်သို့
တက်ရောက်မောင်းနှင်မည်ဟု ထိုင်လိုက်သောအခါ မှန်တွင်ညှပ်ထားသော
စာရွက်ခေါက်လေးတစ်ခုကို တွေ့နေရပြန်သဖြင့် “စောရလက်ဝဲ ဘာမူပွေ့ပြန်
ပလဲ” ဟု အောက်မေ့ကာ ခေါင်းရှုပ်သွား၏။ ပြီးမှ စာရွက်ခေါက်လေးကို
ဆွဲယူဖတ်ကြည့်လိုက်သောအခါ...

ကိုကျော်စော

သွေးစုပ်ဘီလူးကြီး ဦးစိန်ဝင်းတစ်ယောက်ဖြင့် ကန်တော်ကြီး အလယ်
ကျွန်းထဲမှာ လဲနေလေရဲ့၊ သူ့ဘေးမှာလည်း အမှုတွေတစ်ပုံကြီး တွေ့ရပါလိမ့်
မယ်၊ မြန်မြန်သာ ယွန်းပေတော့၊ အာစရီ ဒီတစ်ချို့တော့ နာမည်ကြီးဖို့ပဲ

ခင်ဗျားမှာမည်ကို အလွဲသုံးစားလုပ်ပြီး ဦးစိန်ဝင်းကို အဲဒီအထိခေါ်သွားခဲ့တာတော့
စိတ်မရှိနဲ့ဗျာ၊ ကံ...ချော်လဲရောထိုင်သာ လုပ်လိုက်တော့ဗျို့။

စောရလင်္ကာဝဲ

ဟူသောစာကို လက်နှိပ်စက်ဖြင့် ရိုက်ထားသည်ကိုတွေ့ရလေ၏။

ထို့နောက် ဦးကျော်စောသည် ဌာနမှအမှုထမ်းများနှင့်အတူ ကန်တော်
ကြီး အလယ်ကျွန်းသို့ လိုက်သွားသောအခါ သူဌေးဦးစိန်ဝင်းသည် အဝတ်သစ်
အစားသစ်နှင့် လက်ထိပ်ကြီးခတ်လျက်တန်းလန်း မူးလဲနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။
သူ၏အိတ်ကပ်ထဲတွင်ကား ပိုက်ဆံနှင့်တူသည့် ကြေးနီပြားပင်မတွေ့ရဘဲ သူ၏
နံဘေးတွင် စစ်ဘက် မြို့ဘက် အရာရှိလေးများအပေါ် ငွေချေးစာချုပ်လိမ်များဖြင့်
လိမ်ပုံလိမ်နည်းများ ရေးသားထားသော စာတစ်စောင်နှင့်အတူ သက်သေခံစာချုပ်
စာတမ်းများကိုပါ တွေ့ရလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ထုတ် သတင်းစာများတွင်ကား လူကြီးလူကောင်း
အမည်ခံ သီလကြောင်ကြီး သွေးစုပ်ဘီလူးကြီး ဦးစိန်ဝင်းအား ဓာတ်ပုံများနှင့်
တကွ ကောင်းကောင်းကြီး ဆော်ထည့်ထားကြသည်ကို ဖတ်ရှုကြရလေသည်။

(ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ၁၉၄၇ ခု)

စိန်တားမြှောင် လူဆိုးဂိုဏ်းကြီး

အချိန်သည်ကား နေ့လယ် ၁၂ နာရီခန့်ဖြစ်သည်။ ရွှေရာသီသို့ ရောက်လာပြီဖြစ်သဖြင့် နေပူရှိန်မှာ အလွန်ပြင်းထန်နေလေသည်။ သို့ရာတွင် ရန်ကုန်မြို့ပေါ်ရှိ လူမျိုးစုံတို့သည် ဝမ်းတစ်ထွာအတွက် နေပူသည် နေအေးသည်ဟု တွက်မနေနိုင်ကြဘဲ မိမိတို့ကိစ္စရှိရာသို့ သွားမြဲသွား လာမြဲလာနေကြရ၏။ ထိုအချိန်တွင် ပန်းဆိုးတန်းတစ်လျှောက် ပလက်ဖောင်းအတိုင်း ဥဒဟိုသွားလာနေကြသော လူအများကြား၌ နှာတံပေါ်ပေါ် မျက်လုံးပြူးပြူး ထောင်ထောင် မောင်းမောင်း ကြည့်ကောင်းသော လူရွယ်တစ်ယောက်သည် စက်ဘီးတစ်စီးကို တွန်းလာရာမှ ဘဏ်တိုက်တစ်တိုက်ရှေ့ရှိ တံခါးပေါက်တွင် ထောင်ထားလိုက်၏။

ထို့နောက် အိတ်တွင်းမှ စက်ဘီးခတ်ရန်ရှာရာ မတွေ့သဖြင့် အနား၌ အသင့်ရှိသော မြေပဲပတာနီသယ်ကုလားအား သူ့စက်ဘီးကို ဆွေ့ကြည့်ရန် မှာကြားပြီး ဘဏ်တိုက်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားလေ၏။

ထိုလူရွယ်သည် ဘဏ်တိုက်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပြီး မကြာမီမှာပင် သရက်ထည်လုံချည် မလတ်တလတ်၊ ဝဒုဗ္ဗာအင်္ကျီခပ်နှမ်းနှမ်း၊ ဆံပင်ကပိုကရိုနှင့် နဂိုယဉ်ချောသော မိန်းမပျိုတစ်ယောက် ဘယ်ကပေါက်လာသည်မသိ ရောက်လာကာ ဟိုကြည့်သည်ကြည့် ကြည့်လိုက်ပြီး လူလစ်သည်ကိုတွေ့ရလျှင်

စောစောက လူရွယ် ထောင်ထားခဲ့သော စက်ဘီးကို မိမိပိုင်ပစ္စည်းကဲ့သို့ ဟန်မပျက် တွန်းထုတ်ယူထွက်ခဲ့လေသည်။

သို့သော် ခြေတစ်လှမ်း နှစ်လှမ်းမှ မလှမ်းမီပင် နောက်မှ တစ်စုံ တစ်ဦး၏ ဆွဲဆောင်လိုက်ခြင်းကို ခံရသဖြင့် ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့် ပခုံးလေး တစ်ချက် တွန့်သွားမိလေသည်။

“ဟဲ့...ဟဲ့...ကြောက်သလား၊ သူများပစ္စည်းခိုးတဲ့ သူခိုးဆိုတာ မကြောက်ဘူးကွ”

စက်ဘီးရှင်လူရွယ်သည် ဆွဲထားသော လက်မောင်းကိုမလွှတ်သေးဘဲ စပ်ပြီးပြီးမျက်နှာနှင့် ပြောနေသဖြင့် မိန်းမပျိုသည် လက်ကိုဆောင့်ရုန်းလိုက်ပြီး...

“ဘာဘာညာညာ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောမနေနဲ့၊ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်မ ကို ဂတ်ကိုသာပို့ပါ၊ လုပ်ရဲရင် ခံရဲတယ်ရှင်”

“အလဲ့...တယ်လာတဲ့ သူခိုးပါလား၊ မင်းကို ဂတ်ကိုမပို့ဘူးကွ၊ ဒီမှာ ကြည့်စမ်း ငါ့မျက်နှာကို၊ ငါဘယ်သူလဲ သိလား”

“ကျွန်မ ဘယ်သိမလဲရှင်”

“အေး...မသိသေးရင် မှတ်ထား၊ စောရလက်ဝဲဆိုတာ ငါပဲ၊ စက်ဘီး သူခိုးတွေ ထလွန်းလို့ စုံစမ်းကြည့်တော့ အုပ်စုဖွဲ့သောင်းကျန်းနေတာ သိရတာနဲ့ တမင် ထောင်ဖမ်းကြည့်တာ မင်းကိုလာမိနေတာပေါ့၊ ပြောစမ်း မင်းကို ဘယ်သူ က ဒီအလုပ် လုပ်ခိုင်းသလဲ”

မိန်းမပျိုသည် စောရလက်ဝဲ၏မျက်နှာကို အံ့ဩစွာဖြင့်ကြည့်နေစဉ် အသံတစ်သံကို ကြားရလေ၏။

“ဟေ့ စောရလက်ဝဲ၊ မင်း ဒီတစ်ခါ ပြေးလို့မလွတ်တော့ဘူး၊ လက် မြှောက်လိုက်စမ်း”

စောရလက်ဝဲသည် နောက်သို့ လှည့်မကြည့်ဘဲနှင့် ထိုအသံသည် မည်သူ့အသံမှန်း ကောင်းစွာကျက်မိပြီးဖြစ်သဖြင့် အေးဆေးစွာပင် လက်နှစ်ဖက် ကို မြှောက်လိုက်၏။ စုံထောက်ဦးကျော်စောသည် ခြောက်လုံးပြူးနှင့်ချိန်ရွယ် ထားရာက စောရလက်ဝဲကို လက်ထိပ်ခတ်လိုက်ပြီးနောက်...

“ဟဲ့...ဟဲ့...ဟဲ့...ကျော်စောတို့ ဉာဏ်မပိုင်လား၊ တည်ကြက်မလေး နဲ့ ထောင်ဖမ်းလိုက်တာ ထင်တဲ့အတိုင်း ငွီခနဲလာမိနေတာပဲ၊ အေးလေ...ဂတ်ကျ မှ မင်းဖမ်းပို့တဲ့ စက်ဘီးသူခိုးတွေနဲ့ တွေ့တော့မှ ပိုင်းအဘောခံလိုက်ပေါ့”

ထိုအခါကျမှပင် စောရလက်ဝဲသည် ခေါင်းတုံးပေါ် ထိပ်ကွက်၊ သူခိုးလက်မှ သူဝှက်လု ဆိုသကဲ့သို့ သူက စက်ဘီးသူခိုးထောင်ဖမ်းရာတွင် စုံထောက်ဦးကျော်စောက ကြေးစားမိန်းမတစ်ယောက်ကို တည်ကြက်အဖြစ် လွှတ်ကာ သူ့ကို အမိဖမ်းခြင်းဖြစ်မှန်း သိရှိနားလည်တော့၏။

ရန်ကုန်မြို့လယ် လူစည်ကားရာနေရာလည်းဖြစ်ပြန်၊ ထစ်ခနဲဆိုလျှင် ဘာရယ်မဟုတ် စုပြုပိုင်းအုံလာတတ်သော ရန်ကုန်သူ ရန်ကုန်သားများ၏ အကျင့်အတိုင်း တစ်ခဏချင်းအတွင်း စုအုံလာကြသော လမ်းသွားလမ်းလာများ ဖြင့် ပြည့်လာတော့၏။

ဦးကျော်စောသည် လူအုပ်ကို “သွားကြပါ၊ သွားကြပါ၊ ဝိုင်းမနေ ကြပါနဲ့” ဟု နှင်ထုတ်နေစဉ် စောရလက်ဝဲသည် အမှတ်တမဲ့တွန်းလိုက်ရာ ဦးကျော်စောသည် ဖင်ထိုင်လျက် လဲကျသွားလေ၏။ စောရလက်ဝဲသည် ချက်ချင်း ပင် အံ့အားသင့်ကြောင်ကြည့်နေသော လူအုပ်ကို ထိုးဖောက်ထွက်ပြေးသွားပြီး နောက် အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ကမ်းနားလမ်းအတိုင်း အနောက်ဘက်မှ အရှေ့ဘက်သို့ မောင်းနှင်လာသော ဆယ်ဘီးကားနောက်မြီးကို ချိတ်တွယ်လိုက်ပါသွားလေ၏။ ဦးကျော်စောသည် လဲကျနေရာမှ လူးလဲထကာ သေနတ်ဖြင့် အချက်ပေါင်း များစွာ လှမ်း၍ ပစ်သေးသော်လည်း စောရလက်ဝဲကို မထိမှန်တော့ချေ။

“လာ...လာ လိုက်ခဲ့ကြ” ဟု အဖော်ပါလာသော ပုလိပ်အမှုထမ်းများကို ခေါ်ယူပြီးနောက် ဘဏ်တိုက်နှင့် မနီးမဝေးတွင် ရပ်ထားခဲ့သော ဂျစ်ကားဆီသို့ သွားရောက်ကြ၏။ ပြီးလျှင် ဂျစ်ကားပေါ်သို့ တက်ရောက်စီးနင်းကြကာ ဆယ်ဘီးကားကြီးနောက်သို့ တရကြမ်း မောင်းနှင်လိုက်ပါသွားကြလေ၏။

စောစောက စက်ဘီးသူခိုးဟန်ဆောင်ခဲ့သော မိန်းမပျိုသည် တစ်ယောက် တစ်ခွန်း ဝိုင်းမေးနေကြသော လူစုကို သင့်သလိုဖြေကြားပြီးနောက် စောရလက်ဝဲ ကျန်ခဲ့သော စက်ဘီးကို ခပ်တည်တည်စီး၍ ထွက်သွားလေ၏။

ဦးကျော်တို့လူစု စီးသွားသော ဂျစ်ကားလေးသည် စက်ကုန်ဖြင့်၍ ကမ်းနားလမ်းအတိုင်း မောင်းနှင်သွားရာ သော်မဆင်လမ်းထိပ်မရောက်ခင်ပင် ရှေ့မှ ဆယ်ဘီးကားကြီးကို မီလာလေ၏။ ဦးကျော်စောတို့နှင့် ကိုက်တစ်ရာခန့်အကွာ သာလျှင် ဝေးတော့၏။ ဦးကျော်စောသည် ကားနောက်ပိုင်းတွင်ရပ်ရင်း လိုက်ပါ နေသော စောရလက်ဝဲကို လက်တွင်းမှ ခြောက်လုံးပြူးဖြင့် လှမ်းပစ်မည်အပြု တွင် ရှေ့တည့်တည့်မှ မော်တော်ဆိုင်ကယ်တစ်စီးသည် ရုတ်တရက်ပေါ်လာပြီး

ဆယ်ဘီးကားနားသို့ကပ်၍ မောင်းလာသည်နှင့် စောရလက်ဝဲသည် ဆိုင်ကယ် နောက်ပြီးပေါ်သို့ ခုန်ကူးလိုက်လေ၏။ ကံအားလျော်စွာ ဆိုင်ကယ်ပေါ်သို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ရောက်သွားပြီး ဆိုင်ကယ်သည် တရှိန်ထိုး ချိုးကွေ့ကာ သော်မဆင်လမ်းအတိုင်း တောင်ဘက်သို့ စက်ကုန်ဖွင့်ကာ မောင်းနှင်သွားလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ရှန်တိန်လုပ်နေသော ကျွန်ရထားကြီးသည် ဂလိုင်သံပေး၍ ဗိုလ်တထောင်မီးရထားကုန်ရုံမှ ကမ်းနားဘက်သို့ ဖြတ်ကူးလာရာ ဦးကျော်စော တို့သည် ရှေ့ဆက်မလိုက်တော့ဘဲ မီးရထားကြီးကို ရပ်စောင့်နေရလေ၏။ ရထားလွန်သွား၍ သော်မဆင်လမ်းအတိုင်း ကားကိုချိုးကွေ့မောင်းနှင်သွားသော် လည်း စောရလက်ဝဲ၏ အစအနုမျှကိုပင် မတွေ့လိုက်ရတော့ပေ။

xxxxxx

“လူကိုကြည့်ပြီး လုပ်ပါရှင့်၊ ကျွန်မကို ဘယ်လိုအစားထဲက မှတ် လို့လဲ”

“ဝတ္တရားအရ မသင်္ကာရင် ရှာဖွေရပါတယ်ဗျာ၊ မတွေ့တော့ မတွေ့ သလိုပေါ့ခင်ဗျာ”

ယစ်မျိုးအင်စပတ်တော်လေးသည် ကက်ကက်လန်အောင် ရန်တွေ့နေ သော မိန်းမပျိုကို ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာဖြင့် ပြောပြနေလေ၏။

ကြည်ပြာရောင် ဘန်ကောက်လုံချည် အပြာနုရောင်အပေါ် ရင်ဖုံးအင်္ကျီ လေးဖြင့် များစွာပဏာတင်နေသော ရွှေမျက်မှန်တပ်ထားသည့် အသက် ၂၅ နှစ် ခန့်ရှိ မိန်းမပျိုလေးသည် ခရီးသည်ချင်းအတူတူ သင်္ဘောတစ်စင်းလုံးတွင် မိမိ ကိုမှ ရွေးချယ်ရှာဖွေခြင်းခံရသဖြင့် များစွာမှပင် မခံချီမခံသာဖြစ်ကာ ဒေါပွ၍ မဆုံးတော့ပေ။

“ဒါဖြင့်ရှာတာပေါ့၊ ကျွန်မကိုမရှာခင် ရှင်တို့ကို အရင်ရှာရလိမ့်မယ်၊ နို့မို့ ရှင်တို့က ဘိန်းပစ်ဖမ်းရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“ကဲ...ရှာပါဗျာ၊ ရှာနိုင်ပါတယ်”

ယစ်မျိုးအင်စပတ်တော်နှင့်တကွ ကျန်အမှုထမ်းများပါ မိန်းမပျို၏ စကားနည်းလမ်းကျကျ တောင်းဆိုချက်ကို ခွင့်ပြုကြရလေ၏။ မိန်းမပျိုသည် ယစ်မျိုးအင်စပတ်တော်နှင့် အမှုထမ်းအားလုံးတို့၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် နေရာလပ် တစ်ခုမျှမကျန်အောင် အားမနာတမ်း အားရအောင် ရှာဖွေပြီးလျှင်...

“ကဲ...တော်လောက်ပါပြီ၊ ကျေနပ်ပါပြီ”

ဟု ပြောဆိုလိုက်လေ၏။

“ကဲ...ဒါဖြင့် ဒီတစ်ခါ ကျွန်တော်တို့အလှည့်”

ဟု အင်စပတ်တော်သည် ပြောပြောဆိုဆို မိန်းမပျို၏ဘေးရှိ ခရီးဆောင် သားရေအိတ်ကိုလှမ်းအဆွဲ မိန်းမပျိုက လှမ်းပြောလိုက်၏။

“နေ..နေ..အထဲမှာ ကျွန်မထဘီတွေနဲ့၊ ရှင်တို့ ဘုန်းနိမ့်ကုန်ကြဦး မယ်၊ ကျွန်မဘာသာ တစ်ခုစီထုတ်ပြမယ်”

အင်စပတ်တော်နှင့်တကွ အမှုထမ်းများသည် ထဘီတွေဆိုသည်နှင့် လက်ရွံ့သွားကြကာ အသာကိုယ်ရှိန်သပ်နေကြ၏။

“ဟောဒါက ထဘီ၊ ဟောဒါက အင်္ကျီ”

မိန်းမပျိုသည် သားရေအိတ်အတွင်းမှ ထဘီများ၊ အင်္ကျီများကို တစ်ထည်ချင်းထုတ်ယူကာ ပြသပြီး ကြမ်းပေါ်၌ ပုံထားလေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ထဘီများ၊ အင်္ကျီများ ကုန်သလောက်ရှိ၍ အောက်ဆုံး၌ ကပ်ကျန်နေသော စက္ကူ အိတ်လေးဖြင့်ထုပ်ထားသော အထုပ် မကြီးမငယ်ကို ဆွဲထုတ်ယူလိုက်ပြီးလျှင်...

“ဟောဒါကတော့ ဘိန်းပဲရှင်”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို မည်သူမျှလှမ်းမတားနိုင်ခင် အထုပ်ကို သင်္ဘော လက်ရမ်းပေါ်ကကျော်၍ ရေထဲသို့ ပစ်ချလိုက်ရာ ဘိန်းထုပ်လေးသည် ပလုံခနဲ မြည်ကာ ရေစီးအကြား၌ နှစ်မြုပ်မျောပါသွားခဲ့လေ၏။ ရုတ်တရက် အိုင်ကတွင် ခံလိုက်ရသဖြင့် အင်စပတ်တော်နှင့်တကွ အမှုထမ်းတစ်စုသည် ပါးစပ် ဟောင်းလောင်းနှင့် သူတို့တစ်ပတ်ရိုက်ခံရခြင်းအတွက် အောင့်သက်သက်နှင့် ဖြစ်သွားကြ၏။

“ကဲ...ဖမ်းကြလေ၊ သက်သေပြစရာမရှိတော့ဘူး၊ ရှင်တို့ဘာတတ် နိုင်ကြသေးလဲ”

မိန်းမပျိုသည် လက်နှစ်ဖက်ကို ဖုတ်ဖတ်ခါသကဲ့သို့ ပြလိုက်ရင်း ခါးထောက်ကာ မခံချင်စရာ ပြောလိုက်လေ၏။ တရားဥပဒေအရ လက်ဆုပ် လက်ကိုင် သက်သေပြစရာ ဘိန်းထုပ်သည် ရေထဲသို့ရောက်သွားပြီဖြစ်သဖြင့် အမှုထမ်းတစ်စုသည် အံကြိတ်ကာသာ...

“ဒီတစ်ခါ ခင်ဗျားက ပိုင်သွားတာကိုး၊ နောက်တော့ တွေ့ကြသေး တာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်၊ နောင်လည်း တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

အင်စပတ်တော်နှင့် အမှုထမ်းတစ်စုတို့မှာ မခံချင်သော်လည်း မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်တော့သဖြင့် လက်လျှော့ကာ ကမ်းပေါ်သို့ တက်သွားကြလေတော့၏။

သင်္ဘောသည်လည်း ဆိပ်ကမ်း၌ ကုန်တင်ကုန်ချ ပြီးစီးသဖြင့် ဥဩသံပေးကာ ကုန်းဘောင်ကိုရုတ်ပြီး နောင်ကြီးဖြတ်လျက် ကမ်းမှထွက်ခွာလာခဲ့ပြီးလျှင် မြန်အောင်မြို့ဆီသို့ ဦးတည်စုန်ခုတ် ခုတ်လာခဲ့လေ၏။

သင်္ဘော၏ပိုင်းတွင် လက်ရမ်းကိုမှီ၍ စီးကရက်ဂျူဗြာနေသည့် ကာကီရောင် ဘောင်းဘီရှည်၊ ရှပ်အင်္ကျီလက်ရှည်၊ ဖော့ဦးထုပ်ဆောင်း၍ နေကာမျက်မှန်တပ်ထားသော လူရွယ်တစ်ယောက်သည် စောစောက ဘိန်းချလာခဲ့သော မိန်းမပျိုအနားသို့ လျှောက်သွားလေ၏။ မိန်းမပျိုသည် ကြမ်းပြင်တွင် ယစ်မျိုးဘက်မှ အရာရှိများအား လှန်လှော့ပြသရသဖြင့် ပြန်ကွဲနေသော မိမိ၏ပစ္စည်း အဝတ်အစားများကို နေရာတကျ သားရေအိတ်အတွင်းသို့ ပြန်ထည့်နေရာမှ ခြေထောက်တစ်စုံ အနားသို့ရပ်လာသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ပျတ်ခနဲမော့ကြည့်လိုက်လေ၏။

“ဟင်...အစ်ကိုကြီးပါလား၊ မမျှော်လင့်ဘဲနဲ့ လာတွေ့နေပါပကော”

လူရွယ်ကိုမှတ်မိစွာဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီးလျှင် ပျာပျာသလဲ ကော်စောကို မြန်ခင်းပေးပြီးနောက် လူရွယ်ကို နေရာထိုင်ခင်းပေးရာ လူရွယ်လည်း ထိုင်လိုက်လေ၏။

“မင်း တယ်လျှင်ပါလားကွယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း မိန်းမသားဖြစ်လျက်နဲ့ ဒီအလုပ်မျိုး စွန့်စားလုပ်နိုင်တာပဲနော်”

ရုပ်ဖျက်ထားသော စောရလက်ဝဲသည် သူ့ကို ဘဏ်တိုက်ရှေ့တွင် တစ်ကြိမ်တွေ့ခဲ့ရုံနှင့် ကောင်းစွာမှတ်မိသော မိန်းမပျို၏ တခံနုပုတ္တိုဉာဏ်ကို ထုတ်ဖော်ချီးကျူးစကား ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်လေ၏။

“အစ်ကိုကြီး ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဦးကျော်စောတို့လက်ထဲက လွတ်သွားသလဲဟင်၊ ကျွန်မဖြင့် ကျွန်မကြောင့်ဆိုပြီး စိတ်တောင်မကောင်းဘူး”

“မင်းဆီ ဒါတွေပြောနေဖို့ လာခဲ့တာမဟုတ်ဘူးကွဲ့၊ မေးစရာရှိလို့”
စောရလက်ဝဲ၏ ပြတ်တောင်းတောင်းအဖြေကြောင့် မိန်းမပျိုသည် စိတ်ဆိုးမသွားသည့်အပြင် ပြုံးပြုံးလေးနှင့် မော်ကြည့်ရင်း...

“ဘာများမေးမလို့လဲ၊ မေးလေ”

“မင်း ဘယ်ဂိုဏ်းကလဲ၊ မှန်မှန်ပြောစမ်း”

“အစ်ကိုကြီးကရော ဘယ်ဂိုဏ်းဝင်လို့ထင်လဲ”

“မင်း စိန်စားမြောင်ဂိုဏ်းက မဟုတ်လား”

“အစ်ကိုကြီးက တော်သားပဲ၊ သိလျက်သားနဲ့များ လေကုန်ခံမေးနေရသေးတယ်”

“ပိုသေချာအောင်လို့ မေးကြည့်ရတာပါ။ ဒါထက် မင်းရုပ်မင်းရည်နဲ့ ဒီလို ရာဇဝတ်မှုမကင်းတဲ့ ထောင်နှုတ်ခမ်းနင်းနေရတဲ့အလုပ်မျိုး ဝင်လုပ်နေတာ တော့ အံ့ဩစရာပဲ၊ ဒီပြင် ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် လုပ်ကိုင်စားပါလား၊ ငါ အရင်းအနှီးထုတ်ပေးမယ်လေ”

“ဖြစ်မယ်ထင်ပါဘူး အစ်ကိုကြီးရယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်မအဖေက ခွင့်ပြုမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာလဲ၊ မင်းအဖေတစ်ယောက်လုံးက ဒီအလုပ်ကို အတင်းအကျပ် လုပ်ခိုင်းနေတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟု မိန်းမပျိုသည် မျက်ရည်လေးတလည်လည်နှင့် ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး နောက်...

“ဒါပေမဲ့ အဖေအရင်းတော့မဟုတ်ဘူး၊ ပထွေးပါ”

“မင်းအမေကရော”

“အမေကတော့ မနှစ်ကပဲ ဆုံးသွားပြီ၊ ဒါလည်း ပထွေးနှိပ်စက်လွန်းလို့ အသက်တိုရတာပဲ”

“ဒါထက်နေစမ်းပါဦး၊ ခုနက ဘိန်းတွေက ဘယ်ရောက်အောင် ယူမလို့လဲ”

“ရန်ကုန်ကိုယူရမယ် အစ်ကိုကြီး၊ ဒါပေမဲ့ ရန်များလွန်းလို့ ကျွန်မ တာဝန်က မြန်အောင်မှာဆင်း၊ ကူးတို့နဲ့တစ်ဖက်ကမ်း ဆင်မနိုင် ကတို့ကုန်းဆိုတဲ့ ရွာကူး၊ အဲဒီကမှ လှည်းနဲ့တာပွန်ကိုသွား၊ တာပွန်ကမှ ကားနဲ့ နတ်တလင်းဆိုတဲ့ ရန်ကုန်-ပြည် မီးရထားလမ်းက မြို့လေးအရောက်ယူရမှာ၊ ကျွန်မပထွေးနဲ့ သူ တပည့်တွေကတော့ နတ်တလင်းမှာ စောင့်နေကြတယ်”

စောရလက်ဝဲသည် မိန်းမပျို၏စကားကို နားထောင်ရင်း တစ်စုံတစ်ရာ ကို စဉ်းစားနေ၏။

“အစ်ကိုကြီး ကျွန်မနဲ့ တစ်ခါတည်း အတူလိုက်ခဲ့ပါလားဟင်၊ ဟိုကျတော့ အဖေ့မိတ်ဆက်ပေးပြီးတော့ အဖေ့လက်အောက် ဝင်လုပ်ရင်း ကျွန်မကို ကယ်တင်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“ငါက မင်းအဖေ့ကိုတစ်ခုလုံးကို အမြစ်က စဖြိုပစ်ချင်နေတာ၊ မင်းရဲ့အကူအညီ အများကြီးလိုတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ ဒီဘဝဆိုးကြီးက လွတ်မြောက်မယ်ဆိုရင် စိန်လိုက်၊ ဟော သင်္ဘောတောင် ကမ်းကပ်တော့မယ်”

နှစ်ယောက်သား ဝရန်တာလက်ရန်းမှ ကျော်ကြည့်လိုက်ရာ မြန်အောင် ဆိပ်ကမ်းသို့ လှမ်း၍မြင်နေရ၏။ သင်္ဘောသည်လည်း ဥဩတစ်ချက်မှုတ်ကာ စက်ရှိန်သတ်လိုက်သဖြင့် မြန်အောင်ဆင်းမည့် ခရီးသည်များသည် အထုပ်အပိုးများကို အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် သိမ်းဆည်းနေကြလေ၏။

xxxxx

“အဖေတို့နဲ့ ပြည်ကခွဲပြီး သင်္ဘောနဲ့စုန်ခဲ့တာ ကြံခင်းရောက်တော့ ယစ်မျိုးအင်စပတ်တော်တစ်ယောက်နဲ့ အဖော် သုံးလေးယောက် သင်္ဘောပေါ်တက်လာကြတာပေါ့၊ သင်္ဘောပေါ်က ခရီးသည်တွေအများထဲက ကျွန်မတစ်ယောက်ကိုမှ ရွေးပြီးလာရှာကြတယ်၊ ကျွန်မကလည်း ဘာအညံ့ပေးမလဲ၊ ရှင်တို့မကိုင်နဲ့၊ သားရေဆိတ်ထဲမှာ ထဘီတွေပါတယ်ဆိုပြီး ကျွန်မကိုယ်တိုင် တစ်ခုချင်းထုတ်ပြ၊ အောက်ဆုံးကထည့်လာခဲ့တဲ့ ဘိန်းထုပ်ကိုယူ ‘ဟောဒီမှာ ရှင်တို့ရှာနေတဲ့ ဘိန်းထုပ်’ ဆိုပြီး တစ်ခါတည်း ရေထဲပစ်ချလိုက်တာပေါ့၊ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် သက်သေပြစရာမရှိတော့ သူတို့လည်း လက်လျှော့ပြန်သွားကြတာပါပဲ”

“အေး...ငါ့သမီး ဒီလိုလျှင်ပေလို့ပဲ၊ ပစ္စည်းဆုံးတာက အဖိုးမတန်လှပါဘူး၊ လူ့အလွတ်ရုန်းလာနိုင်တာပဲ တော်လှပြီ”

နှုတ်ခမ်းမွေးကားကား ခန့်ခန့်ညားညား အသက် ၅၀ ကျော် လူကြီးတစ်ယောက်နှင့် မြခင်တို့ အထက်ပါအတိုင်း အချီအချာပြောနေရာက လူကြီးသည် အနား၌ ရပ်နားထောင်နေသော စောရလက်ဝဲ၏မျက်နှာကို တစ်ချက်လှမ်းအကဲခတ်လိုက်ပြီး သမီးဖြစ်သူ မြခင်ဘက်သို့ တစ်ဖန်လှည့်ကာ...

“မြခင် သမီးမိတ်ဆွေကရော ဘယ်သူလဲကွဲ့”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ဪ...ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကိုဘမြင့်နဲ့ အဖေကို မိတ်ဆက်ပေးဖို့တောင် မေ့နေတယ်၊ အဖေ ဒီကိုအလာ ဆင်မနိုင်နဲ့ တာပွန်ကြားမှာ ခြေတွေနဲ့တိုးနေလို့ ဟောဒီက ကိုဘမြင့် ဝင်ကယ်ခဲ့ပေလို့ပေါ့၊ ကိုဘမြင့် ဒါ ကျွန်မအဖေလေ”

မြခင်က သူ့ပထွေးနှင့် စောရလက်ဝဲတို့ကို မိတ်ဆက်ပေးလိုက်လျှင် စောရလက်ဝဲသည် ပြုံးရယ်ပြလိုက်ပြီး လူကြီးကလည်း စောရလက်ဝဲအား...

“မောင်ဘမြင့် ခုလို ကျုပ်သမီးကို စောင့်ရှောက်လိုက်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်လို့မဆုံးပါဘူးကွယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“အဖေ ကိုဘမြင့်က ဒီအထိလိုက်လာတာ တခြားမဟုတ်ဘူး၊ အဖေ လက်အောက်မှာ သူလည်းဝင်လုပ်ချင်လို့တဲ့၊ သူ့အရည်အချင်းကတော့ ခြေမှုန့် ထောင်နှစ်ခါ သုံးခါလောက် ကျခဲ့ဖူးတယ်တဲ့”

“ဟေ ဟုတ်လား၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ မောင်ဘမြင့်ရယ်၊ ကျုပ်ကလည်း ဒီလိုတပည့်မျိုးရှာနေတာနဲ့ အဆင်သင့်ပဲ”

ဟု ပြောဆိုပြီးနောက် မြခင်ဘက်သို့လှည့်ကာ...

“ကဲ...သမီး ပစ္စည်းတွေ ထုတ်စရာမှမရှိတော့ဘဲ၊ အဖေတို့ ဒီနေ့ည ပဲ ရန်ကုန်ပြန်ဆင်းကြစို့”

“ဟုတ်ကဲ့ အဖေ”

“ဟေ့...မိုးသီးတို့ ထွန်းဖေတို့၊ တို့ ဒီနေ့ည ရန်ကုန်ပြန်ကြမလို့၊ ကားကို ဓာတ်ဆီထည့်စရာရှိရင် သွားထည့်ခိုင်းစမ်းဟေ့”

လူကြီးက ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရပ်နားထောင်နေသော မြင်သူတကာ ကြောက်စရာ ရုပ်ဆိုးဆိုး မှုန်သိုးသိုးနှင့် ကျွဲပေါက်တမျှ ကိုယ်ကာယကြီးမား လှသော တပည့်တစ်ယောက်ကို လှမ်းခိုင်းလိုက်လျှင် ထိုသူလည်း “ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ” ဟု ရိုသေစွာပြန်ပြောပြီးနောက် အိမ်တွင်းမှဆင်းသွားလေ၏။

xxxxx

အစိမ်းရောင် မောရစ်အောက်စ်ဖို့ ကားခပ်လတ်လတ်တစ်စီးသည် ခရီးသည် ၅ ယောက်နှင့်တကွ ဝန်စည်စလယ်များကို တင်ဆောင်ကာ မိုင်ပေါင်း ၁၄၀ ခန့်ခရီးကို တစ်ညတည်း မနားမနေ အပြင်းမောင်းနှင့် ရုန်းကန်သယ်ဆောင် လာခဲ့ရသဖြင့် အသက်ရှိသော သတ္တဝါပမာ စက်ခေါင်းမှ တ၍ရှူးရှူး တရဲရဲနှင့်

မြည်ဟီးကာ ကုတ္တိုင်းလမ်းရှိ တစ်ခုသောခြံကျယ်ကြီးအတွင်းရှိ နှစ်ထပ်တိုက်အိုကြီးတစ်လုံးရှေ့တွင် ထိုးရပ်လိုက်လေ၏။ ကားဟွန်းသံပေးလိုက်လျှင် တိုက်တွင်းမှ လူတစ်ယောက်နိုးလာကာ တံခါးထဖွင့်ပေးလေ၏။

ကားတွင်းမှာ မြခင်သည် သမင်မလေးပမာ ပေါ့ပါးစွာဖြင့် အရင်တံခါးဖွင့်ဆင်းလိုက်ပြီးနောက်...

“ကိုဘမြင့် ရောက်ပြီလေ”

ဟု ကားတွင်းသို့ လှမ်းပြောလိုက်၏။ ကိုဘမြင့် အမည်ခံ စောရလက်ဝဲသည် တစ်လမ်းလုံး ကားပေါ်တွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်လိုက်ကာ ငိုက်မြည်းလာခဲ့ရသဖြင့် ပျင်းရိလေးတွဲနေရာမှ သတိရကာ ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်ပြီး ခါးဆန့်သမ်းဝေလိုက်လေ၏။ အခြားသူများပါ ကားပေါ်မှ အသီးသီးဆင်းလိုက်ပြီးနောက် တိုက်တွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့ကြ၏။

တိုက်အိုကြီးသည် အပြင်ပန်းအားဖြင့် အရုပ်ဆိုးအကျဉ်းတန်သလောက် တိုက်ကြီးအတွင်း၌ကား ပြုပြင်မွမ်းမံထားသဖြင့် အမြင်မဆိုးလှပေ။ ပေါလစ်ရောင်ထနေသော စားပွဲ၊ ကုလားထိုင် စသော ခေတ်မီအိမ်ထောင်ပရိဘောဂအမျိုးမျိုး သူ့နေရာနှင့်သူ နေရာတကျ ထားသိုခင်းကျင်းထားသဖြင့် ခုံညားထည်ဝါနေလေသည်။

စောရလက်ဝဲသည် တိုက်ကြီး၏ပတ်ဝန်းကျင်ကို စူးစမ်းသောမျက်စိဖြင့် အကဲခတ်လေ့လာနေလေသည်။ ဤအခြင်းအရာကို သတိပြုမိသော မြခင်၏ပထွေး စိန်စားမြောင်က...

“ဟဲ..ဟဲ..မောင်ဘမြင့်က တိုက်ကြီးကိုကြည့်ပြီး တအံ့တဩဖြစ်နေတယ်ထင်ပါ။ ဒီထက်အံ့ဩစရာကောင်းတာတွေ ပြလိုက်ရဦးမယ်၊ လာ..လာ”

ဟု ခေါ်နေရာ စောရလက်ဝဲသည် ငြင်းပယ်ခြင်းမပြုဘဲ စိန်စားမြောင်ခေါ်ရာနောက်သို့ ထလိုက်သွားခဲ့လေ၏။ မြခင်ပါ သူတို့နှင့်အတူ လိုက်ပါသွားလေသည်။

စိန်စားမြောင်သည် စောရလက်ဝဲကို နောက်ဖေးဆောင်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားပြီးနောက် နောက်ဖေးဆောင်အဝသို့ရောက်လျှင် နံရံရှိ ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်ရာ ကျွန်းရှာထိုးများ ခင်းထားသော ကြမ်းပြင်တစ်နေရာမှာ လေးပေပတ်လည်ခန့် အပေါ်သို့ ကြွတက်လာပြီးနောက် အပေါက်လေးတစ်ပေါက်ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။ ထိုအပေါက်မှ မြေအောက်သို့ဆင်းနိုင်သော လှေကားလေး

ကိုပါ အတိုင်းသား လှမ်းမြင်ရလေ၏။ စိန်စားမြောင်သည် အသင့် လက်၌ပါလာ
သော လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့်ထိုးကာ ရှေ့ဆုံးမှဆင်းသွားသဖြင့် စောရလက်ဝဲနှင့်
မြခင်တို့ပါ နောက်မှ ထပ်ချပ်ဆင်းလိုက်သွားကြလေ၏။

မြအောက်တိုက်ခန်းလေးသည် အဝင်ဝက ကျဉ်းသယောင်ယောင်
ရှိသော်လည်း တစ်စတစ်စ အတွင်းပိုင်းသို့ ဆင်းသက်မိသောအခါ ကျယ်ပြန့်
သော အခန်းကြီးတစ်ခန်း ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ရှေ့ဆုံးမှ ဆင်းသွား
နှင့်သော စိန်စားမြောင်သည် နံရံ၌ အသင့်တပ်ဆင်ထားသော ခလုတ်တစ်ခုကို
နှိပ်လိုက်ရာ မှောင်နေသော အခန်းကြီးသည် လင်းထင်းသွားလေ၏။ မီးလင်း
သွားလျှင်သွားချင်းပင် စိန်စားမြောင်သည် ရုတ်တရက် ချက်ချင်း တဟားဟား
ရယ်မောလိုက်ပြီးနောက်...

“ဟား...ဟား...စောရလက်ဝဲရဲ့ ခုတော့ မင်း ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ
ကွ”

ဟုပြောရင်းက ခြောက်လုံးဖြူးတစ်လက်ထုတ်ကာ စောရလက်ဝဲကို
ချိန်ရွယ်ထားလေ၏။ စောရလက်ဝဲသည် မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် ပြုမှုခံရသဖြင့် ကြောင်
အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေ၏။ အနားမှ မြခင်ပင် ဤမျှမြန်မြန်ဆန်ဆန် ရိပ်မိသိရှိ
သွားသည့်အတွက် အံ့အားသင့်နေ၏။

“ဟား...ဟား...ဟား...နတ်တလင်းကတည်းက မင်းတို့ မူမမှန်မှန်း
ရိပ်မိပြီးသားပါ။ ဒါပေမဲ့ လွတ်ထွက်ပြေးမှာစိုးလို့ အသာ မသိချင်ယောင်ဆောင်
ပြီး ဒီကို တမင်မျှားခေါ်လာခဲ့တာပဲ။ စိန်စားမြောင် ဒီလောက်မအသေးပါဘူး။
နလပိန်းတုံးကြီး မဟုတ်ပါဘူး။ မြခင် နှင့်လည်းမထားဘူး။ နင်လည်း အလိုတူ
အလိုပါ တစ်ကြိတ်တည်း တစ်ဉာဏ်တည်းပဲ။ သေရအောင်ပြင်တော့”

“အဖေ...ကျွန်မကို ဒီလိုအရမ်းမစွပ်စွဲပါနဲ့။ သူ့ကို အပေ့ဆီရောက်
အောင် ဘယ်သူခေါ်လာခဲ့တာလဲဆိုတာ စဉ်းစားစမ်းပါဦး”

မြခင်သည် လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း မိန်းမဉာဏ်သုံး၍ ပြောလိုက်ရာ
စောရလက်ဝဲသည် လုံးဝမရိပ်မိ မသိရှိရှာသဖြင့် သူ့ကို မြခင် တကယ်ပင်
သွေးဆောင်ခေါ်ယူခဲ့လေခြင်းဟု အထင်လွဲကာ ဒေါ်ပွသွားလေ၏။

“ဟင်...မင်း သိပ်တတ်လည်းတတ်နိုင်တဲ့ မိန်းမပါလား”

ပြောပြောဆိုဆို စောရလက်ဝဲသည် မြခင်၏လည်ပင်းကို အတင်းဖျစ်ညှစ်
မည်ပြုသဖြင့် စိန်စားမြောင်က ကပ္ပာကယာဝင်ဆွဲပြီး စောရလက်ဝဲအား တအား

တွန်းလိုက်ရာ စောရလက်ဝဲသည် ရုတ်တရက် ကိုယ်ရှိန်မသတ်နိုင်ဘဲ ဖင်ထိုင်လျက် လဲကျကာ နံရံနှင့်နောက်စေ့ ဆောင့်မိကာ သတိလစ်မေ့မြောသွားလေ၏။

xxxxx

စောရလက်ဝဲသည် နောက်စေ့နှင့် အုတ်နံရံ ရိုက်မိသဖြင့် သတိလစ်မေ့မြောသွားသည်မှာ မည်မျှကြာသွားသည်မသိ။ သတိပြန်လည်ရလာ၍ မျက်လုံးကို အားယူဖွင့်ကြည့်သောအခါ မိမိ၏အဖား၌ စိန်စားမြောင်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ မမြေခင်ကိုသော်လည်းကောင်း အခြား ဘယ်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ရပေ။ မြေတိုက်အခန်းတစ်ခန်းလုံး မိမိမှတစ်ပါး အခြား ဘယ်သူမျှမရှိသဖြင့် ခေါင်းထပ်၌ အနည်းငယ် မူးဝေနေသည်ကိုပင် သတိမရနိုင်ဘဲ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ရောက်ရာ လှေကားဆီသို့ ပြေးသွားလျက် တံခါးကို အတင်းတွန်းဖွင့်ကြည့်၏။ သို့ရာတွင် တံခါးသည် ဖွင့်မသွားသည့်အတွက် အပြင်မှ သော့ခတ်ပိတ်သွားမှန်းရိပ်မိကာ စိတ်အား လျော့သွားလျက် မူလနေရာသို့ ဒယ်မီးဒယ်ပိုင်နှင့် ပြန်လျှောက်လာလေ၏။

ထိုအတွင်း သူ၏အထက်မျက်နှာကျက်ဆီမှ မိန်းမတစ်ယောက်၏ ရှိုက်သံလိုလို ငိုသံလိုလို မသဲမကွဲအသံကို ကြားရသဖြင့် ကပျာကယာ မျက်နှာကျက်နှင့်နီးကပ်စွာ နားထောင်နိုင်ရန် အခန်းတွင်း၌တွေ့ရသော ဘိလပ်မြေစည်လွတ်တစ်လုံးကို ရွှေယူလိုက်ပြီး ထိုအပေါ်မှ မတ်တတ်ရပ်လိုက်လျှင် အပေါ်မှ စကားပြောသံများကို အတိုင်းသားကြားနေရလေ၏။

“ကျွန်မကြောင့် သူ့ကို အဖေတို့ အလွယ်တကူဖမ်းမိတာပဲ၊ ဒါနဲ့တောင် ကျွန်မကို ကျေးဇူးမတင်ကြဘူး၊ ကျွန်မကို အလိုတူအလိုပါဆိုပြီး အထင်လွဲတာ ဘာကောင်းသလဲ”

“ငါ့သမီးကြောင့် ဒီကောင် အဖေတို့လက်တွင်း သက်ဆင်းရတာတော့ မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လို့ နတ်တလင်းတုန်းက ဒီလိုဒီလိုပဲ ပရိယာယ်မာယာနဲ့ ခေါ်လာခဲ့တယ်လို့ အဖေ့ကို ဖွင့်မပြောခဲ့သလဲ၊ ခုမှ ချော်လဲရောထိုင်လို့ ဖြစ်မလား”

မိန်းမသံနှင့် ယောက်ျားသံ နှစ်သံကိုကြားရ၍ မိန်းမသံသည် မမြေခင်၏အသံဖြစ်ပြီး ယောက်ျားသံသည် စိန်စားမြောင်၏အသံမှန်း စောရလက်ဝဲကောင်းစွာကျက်မိလေ၏။

“ပြောမလို့ပဲ၊ ဘယ်မှာလစ်ကွက်ရသလဲ၊ တစ်ချိန်လုံး သူက တပူးပူး တတွဲတွဲနဲ့ ငုတ်တုတ်ကြီးရှိနေတာ၊ အဖေလည်း မြင်သာနဲ့”

ပြောရင်း မြခင်၏ငိုရွိုက်သံများကို ကြားရလေ၏။

“ကဲ...ကဲ...တိတ်တိတ်၊ အဖေ ငါ့သမီးပြောတာကို ယုံပါပြီကွယ်၊ ငါ့သမီး များခေါ်ခဲ့လို့သာ ဒီကောင် တို့လက်ထဲရောက်လာရတယ်ဆိုတာ အဖေ မငြင်းတော့ပါဘူး၊ ငါ့သမီးပြောတာ ယုံပါပြီကွယ်၊ ယုံပါပြီ”

ဟူသော စိန်ဓားမြှောင်၏အသံကြီးကို ကြားရပြီးနောက် ခဏမျှ အသံများ ပြန်တိတ်သွားလေ၏။ ပြီးနောက် ခြေသံများကိုကြားရပြီးလျှင် မြေတိုက် အောက်သို့ဆင်းရာ တံခါးပေါက်ကိုဖွင့်နေသံ ကြားရသဖြင့် စောရလက်ဝဲသည် ကပျာကယာ ဘိလပ်မြေစည်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်ကာ ဘိလပ်မြေစည်ကို မူလ နေရာသို့ ပြန်လိုမ့်ထားလိုက်ပြီးနောက် သူကိုယ်တိုင်လည်း စောစောက မေ့လဲ နေသောနေရာသို့ ပြန်လည်လှဲချလိုက်ကာ သတိလစ်မေ့မြောချင်ယောင် ဆောင်နေ လိုက်လေ၏။

“ခွေးကောင်၊ ခုထိသေနေတုန်းပဲ၊ ဟေ့ မိုးသီး ရေတစ်ပုံးသွားဆွဲခဲ့ စမ်း”

ဟူသော စိန်ဓားမြှောင်၏အသံ ထွက်ပေါ်လာပြီးလျှင် ခဏကြာလျှင် မိမိ၏မျက်နှာပေါ်သို့ ရေများလောင်းဝက်ခြင်းခံရသဖြင့် စောရလက်ဝဲသည် အနည်းငယ် မွန်းသွားမိကာ ယခုမှ သတိပြန်ရလာမိဟန်နှင့် ဟန်လုပ်ကာ လူးလွန်လိုက်လေ၏။

“ဟေ့ကောင်၊ တယ်စည်းစိမ်တွေ့နေ မှတ်တယ်၊ ထစမ်း”

ဟူသော အသံနှင့်အတူ စိန်ဓားမြှောင်၏ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း လာရောက်ဆွဲဆောင့်ထူခြင်းကို ခံရလေ၏။ စောရလက်ဝဲသည် ထိုင်လျက်မှ ဖြည်းလေးအေးဆေးစွာ ထိလိုက်ပြီးနောက် စိန်ဓားမြှောင်ကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ...

“ကျုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ဖမ်းထားရတာလဲ၊ ကျုပ်ကို ခုချက်ချင်းလွှတ် လိုက်ပါ”

“ဟဲ..ဟဲ..လွှတ်ပါ့မယ်ဗျာ၊ လွှတ်ပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းဆီက တို့သိချင်တာသိရပြီးမှ လွှတ်နိုင်မယ်ကွ စောရလက်ဝဲရ”

“ကျုပ်ဆီက ဘာသိချင်တာလဲ”

“တလောတုန်းက ပြင်သစ်ကျောက်ကုန်သည်တစ်ယောက်ဆီက ဘုန်းထားတဲ့ နာမည်ကျော် ပတ္တမြားလေ”

“ဟဲ..ဟဲ..ဟဲ..ရွှေပြည်တန်ပတ္တမြားလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ခင်ဗျားလို လူဆိုးနဲ့ ဒီပတ္တမြားနဲ့ မတန်ပါဘူး၊ သူ့နာမည်ကိုက ရွှေပြည်တန်တဲ့”

စိန်စားမြောင်သည် သူ့ကို စောရလက်ဝဲက ပုတ်ခတ်ပြောလိုက်သဖြင့် ဒေါပွသွားကာ အသံမာမာနှင့် လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးလျက်...

“ဟေ့ကောင် ငါ့ကို မှီချိုးမျှစ်ချိုးမပြောနဲ့၊ သေသွားမယ် နားလည်လား”

ဟု ကြိမ်းမောင်းပြောဆိုလေ၏။ ပြီးမှ...

“အဲဒီပတ္တမြား ဘယ်မလဲ”

ဟု ဆက်မေးလိုက်၏။

“ကျုပ်ဘယ်သိမလဲ၊ ကျုပ်ဆီမှာမှမရှိဘဲ”

“ဟုတ် ဟုတ် သေးတော့ကွာ၊ ရွှေပြည်တန် မင်းဘုံးသွားတာ ငါ အသေအချာ သတင်းရထားတယ်ကွ၊ မင်း ငါ့ကိုဖြိုးလို့လှိုလို့ ရမယ်ထင်သလား”

“ကျုပ် လူဆိုးလုပ်ပေမယ့် မလိမ်တတ်ဘူး၊ မညာတတ်ဘူး၊ ယူရင် ယူတယ်၊ လုပ်ရင်လုပ်တယ်လို့ ပြောရဲပြောဝံ့တဲ့ကောင်ဗျ၊ အဲ...တကယ်လို့ ကျုပ် ဒီပတ္တမြားကို ယူမိတောင် တစ်သက်လုံးမှတ်ထား၊ ခင်ဗျားမရနိုင်ဘူး”

စောရလက်ဝဲ၏ ဤစကားများကို ကြားရသောအခါ စိန်စားမြောင်သည် နှုတ်ခမ်းမွှေးများပင် ထောင်ထလာသည်အထိ ဒေါအကြီးအကျယ် ပွသွားလေ၏။ သို့ရာတွင် စောရလက်ဝဲကဲ့သို့သော လူစားမျိုးကို ရိုက်နှက်မေးမြန်းနေသော်လည်း လိုရာခရီးသို့ ရောက်ဖွယ်မမြင်သဖြင့် ဒေါသကို တတ်နိုင်သမျှ မျိုသိပ်ထားလိုက်ပြီး...

“ကဲ မင်းကို ဒီနေ့ညတစ်ည အချိန်ပေးမယ်၊ ညကို ကောင်းကောင်း စဉ်းစားထား၊ ရွှေပြည်တန်ကို ငါ့လက်အပ်မလား၊ မင်းအသက် သေမင်းလက်အပ်မလား၊ ဒီနှစ်လမ်း ကြိုက်ရာရွေးပေတော့”

ဟု စိန်စားမြောင်က နောက်ဆုံးစကား ပြောကြားလိုက်ရာ စောရလက်ဝဲသည် လက်သီးကိုဆုပ်ကာ အံကြိတ်နားထောင်နေလေ၏။

“ဟုတ်လား ငါ့ညီ၊ မင်းငယ်ပါသေးတယ်ကွာ”

ဟု စိန်စားမြောင်လည်း စောရလက်ဝဲ၏ ပခုံးကို လက်နှင့်ပုတ်ရင်း ခပ်ထော့ထော့ပြောလိုက်လေ၏။

“အို...ကျုပ်ကို စဉ်းစားခိုင်းနေစရာမလိုဘူး၊ ခုနကပြောခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ကျုပ်ဆီမှာမရှိဘူး၊ ကျုပ်မသိဘူး၊ ကျုပ်ဆီမှာရှိရင်တောင်မှ ခင်ဗျားလိုလူမျိုးကို မပေးဘူးဗျ”

“ခေါင်းမာလှချည်လား ငါ့ညီရာ၊ စိတ်အေးအေးထား စဉ်းစားစမ်း ပါဦး”

ဟု ထပ်မံပြောပြီးနောက် သူ့တပည့်များသို့လှည့်ကာ...

“ကဲ...လာကြဟေ့”

ဟု စိန်စားမြောင်သည် ပြောပြောဆိုဆို ရှေ့မှအရင် မြေတိုက်တွင်းမှ ထွက်သွားရာ ကျန်တပည့်များလည်း လိုက်ပါသွားကြလေ၏။ ထိုအထဲတွင် မမြခင် တစ်ယောက်သည် စောရလက်ဝဲကို စောင်းငန်းစောင်းငန်းနှင့် လှည့်ကြည့်ရင်း ပါသွားလေ၏။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် မြေတိုက်ခန်းမှ မီးများပြန်ပိတ်သွားလေ၏။

xxxxx

ထိုနေ့ညတစ်ညလုံး စောရလက်ဝဲသည် တစ်မှေးမှမအိပ်ဘဲ မှောင်ကြီး မည်းမည်းထဲ၌ ဝီရိယကြီးစွာ ဇွဲနပဲကြီးမားစွာနှင့် မိမိ၏လွတ်မြောက်ရေးကို ကြံဆနေလေ၏။

သို့ရာတွင် ထွက်ပေါက်ဟူ၍ ကြွက်ပေါက်မျှပင် ရှာဖွေမတွေ့ရှိရဘဲ မြေတိုက်ခန်းတွင်း၌ တလည်လည်ဖြစ်နေလေ၏။ တစ်ညလုံး တစ်မှေးမျှလည်း မအိပ်ရ၊ လေဝင်ပေါက်ဟူ၍ပင် မရှိသော မြေတိုက်ခန်း၌နေရာသဖြင့် မခံမရပ်နိုင် အောင် ပူလောင်လှ၏။ သန်းခေါင်ကျော်လွန်၍ နံနက်ပိုင်းသို့ကူးရောက်မှပင် မြေတိုက်ခန်းသည် တဖြည်းဖြည်းအရှိန်လျော့ကာ အေးစိမ့်လာလေ၏။ ထိုအခါ ကျမှပင် စောရလက်ဝဲသည် ငုတ်တုတ်ထိုင်ကာ ငိုက်မြည်းနေရာမှ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

ထိုင်လျက် ငုတ်တုတ် မည်မျှကြာအောင် အိပ်မောကျသွားသည်မသိ။ ကျွဲခနဲ တံခါးတွန်းဖွင့်သံတစ်သံကို ကြားရသဖြင့် လန်းနိုးလာရ၏။ အသံလာရာ ဆီသို့ အသက်ရှူရန်ပင် သတိမရဘဲ ဦးခေါင်းကို ငုံ့မြဲငုံ့ထားလက်ျာ မျက်လုံး လှန်ကြည့်နေစဉ် မိမိ၏ရှေ့တည့်တည့်နံရံဆီမှ အပေါက်လေးတစ်ပေါက် ပေါ်လာ ပြီး ထိုအပေါက်လေးမှ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ကုန်းကုန်းထွေထွေနှင့် မြေတိုက် တွင်းသို့ ခဲခဲယဉ်းယဉ်းဝင်ရောက်လာသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုဝင်လာသူသည်

အဝတ်ဖြင့် အုပ်ထိုးလာသော လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်ကို အားပြုကာ စောရလက်ဝဲ
ဆီသို့ တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်လာလေ၏။ စောရလက်ဝဲသည် အနားသို့ရောက်
လာသော ထိုသူကို မည်သို့ပြုလုပ်လိုက်သည်မသိ...

“အမယ်လေး..ကျွတ်..ကျွတ်..၊ အစ်ကိုကြီး ကျွန်မပါ၊ ကျွန်မ..
ကျွန်မ”

ဟူသော မမြခင်၏အသံကို ကြားရလေ၏။
“ဟင်..မင်းပါလား၊ ဘာလာစာရင်းရှုပ်ပြန်တာလဲ”

“စောရလက်ဝဲသည် သူ၏လက်တွင်းမှ မမြခင်ကို လွှတ်လိုက်လေ၏။
“အစ်ကိုကြီး ကျွန်မကိုအထင်မလွဲပါနဲ့၊ အစ်ကိုကြီးကို ကယ်ရအောင်
လာခဲ့တာပါ”
“လုပ်ပြန်ပါလား၊ တစ်ခါပဲ အလိမ်အညာ အလှည့်အဖြား ခံပါရစေ
အမိ”

“အစ်ကိုကြီး ဒီလိုမပြောပါနဲ့၊ ကျွန်မ ဒီလိုမိန်းမျိုးမဟုတ်ဘူး”
“ဟေ့ ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် မင်းပထွေးကို ကျွန်မ သူ့ကို တမင်များ

ခေါ်လာတာပါလို့ ဘယ်ပါးစပ်က ထွက်တာလဲ”
“အစ်ကိုကြီးက အဖေ့ကို ကျွန်မ လိမ်ပြောတာများ အဟုတ်မှတ်နေ
တာကိုး၊ ဒီလိုပြောမှ ကျွန်မ လွတ်တော့မှာပေါ့”

ထိုအခါကျမှ စောရလက်ဝဲသည် မြခင်အပေါ်သို့ သူ တလွဲထင်ခဲ့မိ
သည့်အတွက် အားနာသွားပြီး...
“ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ် မင်းအပေါ်အထင်လွဲခဲ့မိတဲ့အတွက် တောင်းပန်
ရမှာပေါ့”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကဲ..လာ အချိန်သိပ်မရှိတော့ဘူး၊ ပြေးကြစို့”
မြခင်က လောသလောက် စောရလက်ဝဲက အေးစက်စက်နိုင်လှ၏။

“မလိုက်နိုင်သေးဘူး၊ မင်း ဘာကြောင့် ကျုပ်ကို ခုလို သက်စွန့်
ဆံ့ဖျား လာကယ်ရတာလဲဆိုတာ သိရဦးမှ”

“အို သိပ်ခက်တာပဲ အစ်ကိုကြီးကလဲ၊ နောက် လူချင်းမတွေ့တော့
မှာမှမဟုတ်ဘဲ၊ ဒေးအေးဆေးဆေး ကျတော့မှ ပြောပြပါ့မယ်”
“မလိုချင်ဘူး၊ ခုပြောမှ”

“ဟင်အင်း မပြောချင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှက်လို့ပေါ့”

လူပျိုကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သော စောရလက်ဝဲသည် ဤမျှလောက်တော့ မိန်းမတစ်ယောက်၏သဘောကို ခေါက်မိပါသေး၏။ “ဪ ဤကြောင့်ကိုး” ဟု မြခင်၏ သူ့အပေါ်၌ထားရှိသော စေတနာကို ယခုမှ ကောင်းကောင်းကြီး ရိပ်စားမိလေ၏။

အကယ်၍သာ နောက်ဆက်တွဲ အောက်ပါအဖြစ်အပျက်အတိုင်း မဖြစ် လာပါက လူပျိုကြီးဖြစ်သော စောရလက်ဝဲနှင့် မြခင်တို့သည် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အချစ်၏နယ်နိမိတ်အစွန်းသို့ ယွန်းမိကြမည်ကား အမှန်ဖြစ်၏။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ဟူသော ငှက်ဆိုးကဲ့သို့သော ရယ်မောလိုက်သံကြီးသည် မြေတိုက်ကို ဟိန်းသွားစေလေ၏။ စောရလက်ဝဲနှင့် မြခင်တို့သည် ထိတ်လန့်တကြား လှည့် ကြည့်လိုက်ကြရာ မည်သည့်အချိန်က မြေတိုက်တံခါးကို ဖွင့်လာကြမှန်းမသိရ သော စိန်စားမြောင်နှင့် သူ၏တပည့်များကို တွေ့ရလေ၏။ စိန်စားမြောင်နှင့် သူ၏တပည့်များသည် လက်နက်ကိုယ်စီဖြင့် စောရလက်ဝဲနှင့် မြခင်တို့နှစ်ယောက် ကို ဝိုင်းထားကြလေ၏။

“တယ်လည်းနေရာကျလိုက်လေ မြခင်၊ နင့်ဉာဏ် ဒါအကုန်ပဲလား ဟင်”

စိန်စားမြောင်သည် ဒေါပွပွနှင့် မြခင်၏ဆံပင်ကိုဆွဲကာဆွဲကာ ပါးဖူး ရိုက်ရာ မြခင်သည် တမံတလင်းပေါ်သို့ ပုံလျက်သားကျသွားရှာလေ၏။ စောရ လက်ဝဲသည် သူ၏မျက်စိအောက်၌ မိန်းမသားတစ်ယောက်ကို နိုင်ထက်စီးနင်း နှိပ်စက်သည်ကို မရှုစိမ့်နိုင်သဖြင့် မြခင်ကို ပြေးထူရာက...

“ခင်ဗျား မြခင်ကို လက်ဖျားနဲ့မှမတို့ပါနဲ့၊ ဒါဟာ သူ့အပြစ်လုံးလုံး မရှိဘူး၊ ကျုပ်ကမှာလို့ သူလာရတာ”

ဟု မြခင်အတွက် သက်သာရာ ရလိုရငြား ကာကွယ်ပြောဆိုလေ၏။

“အို...စကားရှည်တယ်၊ အပိုဆာဒါးတွေ မကြားချင်ဘူး၊ ဟေ့ကောင် တွေ သင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ထုံးစံအတိုင်းလုပ်လိုက်စမ်း”

စိန်စားမြောင်က အမိန့်ပေးလိုက်သည်ဆိုလျှင် သူ၏တပည့်များသည် ကြီးများကို သွားရောက်ယူဆောင်ခဲ့ကြပြီးနောက် စောရလက်ဝဲနှင့် မြခင်တို့ကို

တစ်ယောက်စီခွဲ၍ လက်ပြန်ကြီးတုပ်နှောင်ကြလေ၏။ မြခင်ကိုမူ ကုလားထိုင် တစ်လုံး၌ ထိုင်စေကာ ကုလားထိုင်နှင့် ပူးချည်ထားလေ၏။

“ဒီ ကမြင်းမသားနဲ့ ကမြင်းမလေးကို မင်းတို့နှစ်ယောက် ကောင်းကောင်း စောင့်နေကြ၊ သတိပီရိယနဲ့ စောင့်ကြ၊ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး”

စိန်ခေးမြောင်သည် လက်နက်ကိုင် သူ၏တပည့်နှစ်ယောက်ကို အစောင့်ချထားခဲ့ပြီးနောက် မြေတိုက်ခန်းမှ ပြန်ထွက်သွားလေ၏။

အစောင့်လူဆိုးနှစ်ယောက်သည် မြေတိုက်ခန်းအတွင်း၌ နေရစ်ခဲ့ကြပြီးနောက် လူးလာခေါက်တုံ့လျှောက်ရင်း စောရလက်ဝဲနှင့် မြခင်တို့နှစ်ယောက်ကို စောင့်နေကြလေ၏။ အစောင့်များသည် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်ရင်းက ကြာသော် ညောင်းညာလာသဖြင့် ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီးနောက် ငိုက်မြည်းနေကြလေ၏။

စောရလက်ဝဲသည် ကြီးလက်နောက်ပြန် လက်ကောက်ဝတ်၌ တုပ်နှောင်ထားရာက သူထိုင်ထားသော ထင်းရှူးသေတ္တာမှ အစထွက်နေသည့် စည်ပတ်သံပြားနှင့် ကြီးကို ပွတ်တိုက်နေလေ၏။ ကြီးသည် စည်ပတ်သံပြားစောင်း၏ဒဏ်ကို မခံနိုင်သဖြင့် နောက်ဆုံး၌ ပြတ်သွားလေ၏။ စောရလက်ဝဲသည် ကြီးပြောသွားသော်လည်း ရုတ်တရက် လက်ကို နောက်ဘက်သို့ ပစ်ထားမြဲပစ်ထားပြီးလျှင် အစောင့်လူဆိုးနှစ်ယောက်ကို လှမ်းအကဲခတ်လိုက်၏။ လူဆိုးနှစ်ယောက်သည် မြေတိုက်ခန်းထောင့်တွင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကျောချင်းမှီကာ ငိုက်မြည်းနေကြသည်ကိုတွေ့ရမှ မြခင်ထံသို့ အသာထသွားကာ သူ့ကို တုပ်နှောင်ထားသော ကြီးများ ပြောပေးနေလေ၏။

ထိုအချိန်၌ အစောင့်လူဆိုးတစ်ယောက်သည် ငိုက်မြည်းနေရာမှ လန်နိုးကြည့်လိုက်ရာ စောရလက်ဝဲသည် အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်နေကာ မြခင်ကို ကြီးများဖြည့်ပေးနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် လက်တွင်းမှ တုတ်နှင့်ရိုက်ရန် ပြေးလာလေ၏။ နားပါးလှသော စောရလက်ဝဲသည် ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်ပြီးနောက် လူဆိုးက လက်မဦးခင် သူက အရင်ဦးအောင် ပြေးသွားထိုးသတ်လိုက်လေ၏။ လူဆိုးသည် အင့်ခနဲမြည်ကာ နောက်ပြန်လဲကျသွားပြီးနောက် နေရာမှ ချက်ချင်းလူးလဲထကာ စောရလက်ဝဲကို လူချင်းဝင်လုံးလေတော့၏။ ဤတွင် ထိုးသံကြိတ်သံများကြောင့် ကျန်လူဆိုးတစ်ယောက်ပါ လန်နိုးလာကာ သူ၏အဖော်ကို

ကူညီရန် ပြေးလာလေ၏။ စောရလက်ဝဲသည် ပထမလူဆိုးကို ထိုးကြိတ်နေရာမှ နောက်ဘက်မှ ပြေးလာနေသော ဒုတိယလူဆိုး၏မေးရိုးကို စီးထားသော ဘွတ်ဖိနပ်နှင့် တအားဆောင့်ကန်လိုက်ရာ အမယ်လေးဗျံဟုတကာ လူဆိုးသည် ပုံလျက်သား လဲကျသွားလေ၏။

ပထမလူဆိုးသည် စောရလက်ဝဲအနားသို့ ပြေးလာကာ ထိုးကြိတ်ပြန်ရာ စောရလက်ဝဲသည် တိမ်းရှောင်လိုက်ပြီးနောက် ဘယ်လက်သီးဖြင့် လူဆိုး၏ မေးရိုးကို ကော်ထိုးလိုက်ရာ လူဆိုးသည် နောက်ပြန်လဲကျသွားလေ၏။ စောရလက်ဝဲသည် လူဆိုးကို ရင်ဘတ်ဆွဲ၍ ထပ်မံထိုးမည်အပြု...

“ဟေ့...လက်မြှောက်လိုက်”

ဟူသော အသံကို ကြားရသဖြင့် စောရလက်ဝဲသည် ဖျတ်ခေ ဗုည့်ကြည့်လိုက်ရာ မမျှော်လင့်သောနေရာ၌ မမျှော်လင့်ထားသူတစ်ယောက်ကို သွား၍ တွေ့ရသဖြင့် အံ့အားအသင့်ကြီး သင့်သွားလေ၏။

“ဟင်...ဦးကျော်စော”

“ဟုတ်ပါတယ် ကျုပ်ဝါ၊ ကဲ...လက်မြှောက်ပါ၊ ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့ပါမြှောက်လိုက်”

စုံထောက်ဦးကျော်စောသည် စိန်စားမြှောင်၏ခခန်းကို လက်နက်ကိုင်ပုလိပ်အဖွဲ့နှင့် ဝင်စီးကြရာမှ မမျှော်လင့်ဘဲ မြေတိုက်ခန်းတွင်း၌ စောရလက်ဝဲကို ပါ လာမိနေသဖြင့် ပြောမပြနိုင်လောက်အောင် ဝမ်းသာလုံးဆိုသွားလေ၏။ ယုန်ကိုထောင်ရာတွင် ယုန်ပါမက ကြောင်ကိုပါမိသဖြင့် အတယ်မှာလျှင် ဝမ်းမသာဘဲ နေပါအံ့နည်း။

သို့ရာတွင် ဦးကျော်စောသည် ရန်သူကို ပေါ့တွက်မိသည်မှာ သူ၏ အမှားပင်ဖြစ်တော့၏။ အကြောင်းမှာ ဦးကျော်စောသည် ရုပ်ဖျက်ထားသော စောရလက်ဝဲကို မဖမ်းဆီးမီ မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ကို သိလိုစောနှင့် ကြည့်ရန် အနားသို့အသွား မြခင်သည် ကုလားထိုင်ရော လူပါ ဦးကျော်စောအပေါ်သို့ ပစ်လွဲလိုက်ခြင်းဖြင့် ဦးကျော်စောသည် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ် လက်မှတ်လွတ်ကျသည်အထိ ပုံလျက်သား လဲကျသွားလေ၏။ လျှင်မြန်ဖျတ်လတ်သော စောရလက်ဝဲသည် သမံတလင်းပေါ်၌ ကျနေသော ဦးကျော်စော၏ခြောက်လုံးပြူးကို ကောက်ယူလိုက်ကာ မြေတိုက်ခန်းရှိ လူအားလုံးကို ချိန်ရွယ်ထားလိုက်လေ၏။

“နေရာက မရွှေ့ကြနဲ့၊ ရွှေ့လိုက်တာနဲ့ အပစ်ပဲ”

ဦးကျော်စောနှင့်တကွ လူဆိုးနှစ်ယောက်ပါ နေရာမှ တုတ်တုတ်မှ မလှုပ်ရဲကြဘဲ စောရလက်ဝဲကိုသာ မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေကြ၏။ စောရလက်ဝဲသည် ဦးကျော်စောတို့ကို လက်တစ်ဖက်က သေနတ်နှင့်ချိန်ထားရင်းက မြခင်ကို ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကြိုးများဖြေပေးလိုက်ပြီးနောက် အနောင်အဖွဲ့မှ မြခင်လွတ်လာလျှင် နှစ်ယောက်သား မြေတိုက်ခန်းတွင်းမှ အပြေးထွက်ကြကာ အထွက်၌ အပြင်မှနေ၍ တံခါးကို ပိတ်သွားကြလေ၏။ မြေတိုက်ခန်းအတွင်း၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သော စုံထောက်ဦးကျော်စောနှင့် စိန်စားမြောင်၏တပည့် လူဆိုးနှစ်ယောက်တို့ကား မည်သို့မည်ပုံ ဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည် မသိရသော်လည်း စောရလက်ဝဲသည် မြခင်ကို လက်တစ်ဖက်ဆွဲ၍ လက်တစ်ဖက်က ခြောက်လုံးပြူးကို မြမြဆုပ်ကိုင်ကာ တိုက်အပြင်သို့ထွက်ရန် ကြိုးစားနေလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ဦးကျော်စောသည် မြေတိုက်အတွင်းမှ မြခင်ဝင်လာခဲ့သော မလွယ်ပေါက်မှ ထွက်လာပြီးလျှင် ခြံအပြင် ချုံကွယ်များ၌ အသင့်ချောင်းမြောင်း စောင့်ဆိုင်းနေကြသော သူ၏ပုလိပ်အဖွဲ့သားများအား လက်ကိုင်ပဝါဝှေ့ယမ်းအချက်ပြလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တဒိုင်းဒိုင်းမြည်ဟိန်းကား ကျည်ဆန်အမျိုးမျိုးတို့သည် စောရလက်ဝဲနှင့် မြခင်တို့ အနီးတစ်ဝိုက်သို့ လာရောက်ထိမှန်ပေါက်ကွဲကြလေ၏။ ပုလိပ်သားတစ်ယောက်သည် မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် ယောက်ျားတစ်ယောက် တိုက်တွင်းမှ ထွက်လာသည့်အနက် ယောက်ျားလုပ်သူကို အသေအချာ ချိန်ရွယ်၍ ပစ်လိုက်ရာ မြခင်သည် ဤအခြင်းအရာကို မြင်လိုက်ပြီး စောရလက်ဝဲရှေ့မှ သူ၏ကိုယ်နှင့်ဝင်ခံလိုက်ရာ 'အမယ်လေး အစ်ကိုကြီး' ဟု အော်ရင်း ပုံလျက်သား လဲကျသွားရှာလေ၏။

“ဟင် မြခင်၊ နင့်ကိုမှန်သွားပြီ” စောရလက်ဝဲသည် ရင်ဘတ်ဆီ၌ ကျည်သင့်ကာ သွေးသံရဲရဲနှင့်ဖြစ်နေသော မြခင်ကို လုံခြုံရာသို့ဆွဲယူသွင်းလိုက်ပြီး ညီမငယ်တစ်ယောက်ကို အစ်ကိုကြီးက ပြုစုသည်ပမာ ယုယုယယ ထွေးပိုက်ထားလေ၏။ မြခင်သည် စောရလက်ဝဲ၏ ရင်ခွင်တွင်း၌ ရွံ့မဲ့လူးလွန်ရင်းက...

“အစ်ကိုကြီး၊ ကျွန်မကို ဂရုစိုက်မနေနဲ့၊ အစ်ကိုကြီးသာ လွတ်အောင် ပြေး၊ မြခင်ကံနဲ့ မြခင်ရှိပါစေ၊ အစ်ကိုကြီးရဲ့ အဖိုးတန်တဲ့အသက်ကို အတာအကွယ် ပေးလိုက်ရတဲ့အတွက် မြခင် ဝမ်းသာလို့မဆုံးတော့ပါဘူး” ဟု ပြောပြနေရာမှ အသက်ပျောက်သွားရှာလေ၏။

စောရလက်ဝဲလည်း မြခင်ကို နေရာ၌ ဖြည်းလေးစွာချထားခဲ့ပြီးနောက်
နောက်ဖေးပေါက်မှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားလေ၏။

xxxxx

နောက်တစ်ရက်ကျော် နံနက်ပိုင်းထုတ် ရန်ကုန်သတင်းစာများ၏
မျက်နှာပုံးတွင် ၁၂ လိုင်း စာလုံးမည်းကြီးနှင့် “စိန်စားမြောင်လူဆိုးဂိုဏ်းကြီးကို
ဖမ်းမိပြီ” ဟူ၍လည်းကောင်း၊ “စုံထောက်ဦးကျော်စောနှင့် ရန်ကုန်ပုလိပ်အဖွဲ့
၏ ကြီးပမ်းမှု” ဟူ၍လည်းကောင်း၊ “စောရလက်ဝဲ သီသီလေးလွတ်မြောက်
သွားခြင်း” ဟူ၍လည်းကောင်း၊ “ကံဆိုးသူ စိန်စားမြောင်၏သမီး မြခင်”
ဟူ၍လည်းကောင်း ခေါင်းစဉ်အမျိုးမျိုးတပ်ကာ ဓာတ်ပုံများနှင့်တကွ အားပါးတရ
အသားပေး ဖော်ပြထားသည်ကို အများတွေ့မြင်ဖတ်ရှုကြရလေ၏။

စောရလက်ဝဲသည် ထိုနေ့နံနက်ထုတ် သတင်းစာများမှ အထက်ပါ
သတင်းများကိုဖတ်ရှုရင်း တစ်နေ့ညက စွန့်စားခန်းနှင့်ပတ်သက်၍ ရုပ်ရှင်ကား
ပြန်လည်ပြသနေသကဲ့သို့ မျက်စိထဲ၌ ပြန်လည်မြင်ယောင်လာလေ၏။ အထူး
သဖြင့် သူ၏အသက်ကို အသက်ချင်းလဲကာ အကာအကွယ်ပေးသွားရှာခဲ့သော
မြခင်အကြောင်း တွေးမိကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိ၏။

“ဪ...မြခင် မြခင်၊ ကောင်းရာမွန်ရာဘဝ ရောက်ပါစေကွယ်”
ဟုပင် စိတ်တွင်းမှ ကျိတ်၍ဆုတောင်းလိုက်မိလေ၏။

(မေလ၊ ၁၉၄၇ ခု)

မစ္စတာခန့်၏တိုက်ထွက် ကျောက်ရုပ်များသည် တိရစ္ဆာန်ရုပ်ဖြစ်လျှင် တကယ့်တိရစ္ဆာန်ဟု ထင်မှတ်မှားလောက်အောင် လက်ရာမြောက်ပြီး လူရုပ်ဆို လျှင်လည်း တကယ့်လူကောင်ကို ပုံသွန်းလောင်းထားလေရောသလားဟု အထင် လွဲစရာကောင်းအောင် အထုကောင်းလှခြင်းကြောင့် အမေရိကန်၊ ဂျပန်၊ အင်္ဂလန် ဥရောပတိုက် စသော တိုင်းခြားပြည်ပများသို့ပင် တင်ပို့ရောင်းချနေရပေသည်။

ကျောက်ရုပ်တုများ၏တန်ဖိုးမှာလည်း မသေးငယ်လှပေ။ အနည်းဆုံး တစ်ထောင်တန်မှသည် သောင်းသိန်းတန်အထိ ကျောက်ရုပ်ကိုလိုက်၍ တန်ဖိုး အစားစားရှိလေသည်။ ထိုကဲ့သို့ အဖိုးစားနားကို နှင့်နေအောင်ယူထားသဖြင့်လည်း မစ္စတာခန့်တွင် နေ့ချင်း ညချင်း အတွင်းမှာပင် ရန်ကုန်မြို့၏ အသည်းနှလုံး အချက်အချာနေရာ လူစည်ကားသော ဆူးလေနှင့် ဖန်းဆိုးတန်းတစ်ဝိုက်တွင် သူပိုင်တိုက်များသည် လက်ညှိုးထိုးမလွဲလောက်အောင် ပိုင်ဆိုင်နေခဲ့၏။ ဘဏ် တိုက်သုံးတိုက်တွင် စာရင်းသေနှင့်တစ်မျိုး စာရင်းရှင်ဖြင့်တစ်ဖုံ ငွေများခွဲအပ် ထားသည်မှာလည်း နည်းနည်းနော့နော့မဟုတ်ပေ။ ခန့်မှန်းခြေ သိန်း ၂၀ ခန့် ရှိလိမ့်မည်ဟု တွက်ဆ၍ရလေသည်။

“ကဲပါလေ၊ ဈေးတော့ ဆစ်မနေတော့ပါဘူး၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့အဖိုးနဲ့ လည်း တစ်ခါတည်း ငွေအပြေချေခဲ့မယ်”

ဟုပြောပြောဆိုဆို ဒေါက်တာကျော်ဝင်းသည် အိတ်တွင်းမှ ချက်စာအုပ် ထုတ်လိုက်ကာ သူ့မှာကြားသော ကျောက်ရုပ်အတွက် ကျသင့်သောငွေတစ်သောင်း ကို ရေးနေလေ၏။

ထိုအတွင်း မစ္စတာခန့်၏ ကုလားမင်းစေ သူငယ်လေးတစ်ယောက် ဝင်လာကာ သူ၏ဆရာအား အနားကပ်ကာ တစ်စုံတစ်ရာ ခပ်တိုးတိုး ကုလား ဘာသာဖြင့် ပြောလာသဖြင့် မစ္စတာခန့်သည် ဒေါက်တာကျော်ဝင်းအား ခေတ္တမျှ စောင့်ပါရန် တောင်းပန်ပြီး ကုလားလေးနှင့်အတူ အောက်ထပ်သို့ဆင်းသွားလေ၏။ ဆယ်မိနစ်ခန့်ကြာလျှင် မစ္စတာခန့်သည် အခန်းတွင်းသို့ ပြီးရှင်သောမျက်နှာပေး နှင့် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာကာ ဒေါက်တာကျော်ဝင်းအား စောင့်နေရသည့်အတွက် ဝမ်းနည်းကြောင်း တောင်းပန်ပြီးနောက်...

“ကျုပ်တိုက်ဟာ တော်တော်ပဲ ကံဆိုးတယ် ဒေါက်တာ၊ အလုပ်သမား တွေဟာ ကောင်းကောင်းအလုပ်မလုပ်ကြဘူး၊ ငွေစာရင်းကိုင် ငှားလိုက်ရင်လည်း ငွေထွေလိမ်၊ စာရင်းထွေလိမ်ထုတ် ပြေးတာပဲ၊ လက်နိပ်စက်စာရေးမတစ်ယောက်

ခန့်ခဲ့တာလည်း ထွက်စာလည်းမတင် ဘာမှအကြောင်းမကြားဘဲ အလုပ်က ထွက်
သွားတယ်ဗျာ၊ ဒါကြောင့် နောက်ထပ်အလုပ်သမား အသစ်ခန့်ဖို့ အတော်လေး
စဉ်းစားနေရတယ်၊ အခုလည်း မိန်းကလေးတစ်ယောက် အလုပ်လာလျှောက်တယ်၊
လစ်လပ်နေတဲ့ လက်နှိပ်စက်စာရေးမနေရာမှာ ဝင်လုပ်ချင်လို့တဲ့ဗျာ၊ သူ့ကြည့်ရ
တာ အတော်မွမ်းမွမ်းပါးပါးထဲကနဲ့တူတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အလုပ်ကို ဇွဲကောင်းကောင်း
နဲ့ လုပ်မယ့်ပုံပဲ၊ ကျုပ်လည်း သနားတာနဲ့ အစမ်းတစ်လခန့်လိုက်တယ်”

မစ္စတာခန့်သည် ငွေလက်ခံပြေစာကို ရေးနေရာက ကရားရေလွတ်သကဲ့
သို့ မဆိုင်တာရော ဆိုင်တာရော၊ ပြောသင့်တာရော မပြောသင့်တာရော အကုန်
သိမ်းကြိုးပြောသွားရာ ဒေါက်တာကျော်ဝင်းက ‘ဪ’ ဟုသာ အလိုက်သင့်
သူ့စကားကို ထောက်ပေးလိုက်၏။ ရေးပြီးသော ချက်လက်မှတ်နှင့် မစ္စတာခန့်
ထံမှ ပြေစာစာအုပ် စာရွက်ချင်း လဲယူလိုက်လေ၏။ ကိစ္စပြီးမြောက်ပြီဖြစ်သဖြင့်
ဒေါက်တာကျော်ဝင်းသည် မစ္စတာခန့်နှင့် လက်ချင်းဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီးနောက်
ထွက်လာခဲ့လေ၏။

xxxxx

မစ္စတာအန်သို့

ခင်ဗျာနာမည်ရှင်ကို သိထားတဲ့လူတစ်ယောက်ဟာ ခင်ဗျားရဲ့လျှို့ဝှက်
တဲ့ အကြောင်းတွေကိုလည်း အောက်ဖော် စက်အထိ သိထားတယ်ဆိုတာ ရိပ်မိ
ပါလိမ့်မယ်။

ဂျာမနီက ဂျာမန်လောကဓာတ်ဆရာကြီးခင်ဗျား...

ကြောင်လေးတွေ ခွေးလေးတွေ ငှက်လေးတွေ ကြက်လေးတွေကို
အင်ဂျက်ရှင်းထိုးလိုက်ရုံနဲ့ ကျောက်ရုပ်ဖြစ်စေတဲ့နည်းကို အပင်ပန်းခံ ရှာကြံခဲ့
တဲ့အတွက် အံ့ဩချီးကျူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေမတူဘူး၊ လူသတ္တဝါ
တွေကိုပါ ဒီနည်းနဲ့ စမ်းသပ်ကြည့်တာတော့ ကန့်ကွတ်ရလိမ့်မယ်၊ အထူးသဖြင့်
ခင်ဗျားရဲ့အလုပ်တိုက်က ငွေကိုင်စာရေးနဲ့ လက်နှိပ်စက်စာရေးမကို နည်းအမျိုး
မျိုးနဲ့ သွေးဆောင်ပြီး ခင်ဗျားရဲ့ဓာတ်ခွဲခန်းထဲမှာ အင်ဂျက်ရှင်းထိုးပြီး လူစင်စစ်
က ကျောက်ရုပ်အဖြစ် အသွင်ပြောင်းပစ်ပြီးတော့မှ ငွေလိမ်ပြီး ရှောင်တိမ်းပြေး
နေသလိုလို၊ အလုပ်ကထွက်သွားသလိုလို သတင်းလွှင့်ပြီး လက်စတုံး ဖျောက်ပစ်
ဘာတော့ မကောင်းပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားရဲ့ ရက်စက်ယုတ်မာတဲ့လုပ်ငန်းကို

ရုပ်တန်းက ရုပ်ပါ။ မရုပ်ဘဲ ဆက်လက်လုပ်မြဲလုပ်နေမယ်ဆိုရင် စောရလက်ဝဲက ဆုံးမရပါလိမ့်မယ်။

စောရလက်ဝဲ
ဂုဏ်သရေရှိ လူဆိုးကြီး

မစ္စတာခန့်သည် တစ်နေ့သောနံနက်၌ မိမိ၏အလုပ်စားပွဲပေါ်တွင် စာတစ်စောင်တွေ့ရှိရသဖြင့် ကောက်ယူဖတ်ကြည့်ရာ အထက်ပါအတိုင်း အင်္ဂလိပ်လက်နှိပ်စက်ဖြင့် ရိုက်နှိပ်ထားသောစာရွက်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ စာဖတ်ပြီးနောက် မစ္စတာခန့်သည် ဇောချွေးများပင် ပြန်လာသည်အထိ အတော်လေး စိတ်အိုက်စိတ်ရှုပ်ထွေးလေ၏။ သူ၏နာမည်ရင်းကို သိထားရုံမျှမက သူ၏သက်ရှိသတ္တဝါများကို အရှင်လတ်လတ် ရုပ်တုအဖြစ် ပြောင်းလဲသောအတတ်ပညာအကြောင်းကို သိရှိထားသော စောရလက်ဝဲကို သူသည် အထင်မသေးနိုင်ပေ။ သူ၏စာပါအတိုင်း သူ့လုပ်ငန်းကို ဆက်လက်လုပ်နေပါက တစ်နည်းနည်းဖြင့် အနှောင့်အယှက်ပေးမည်ကား မလွဲပေ။

မစ္စတာခန့်အမည်ခံ အန်သိုနီသည် ထိုနေ့တစ်မနက်လုံး သူ၏တိုက်သားများအား အကြောင်းမဲ့ ဆူပူကြိမ်းမောင်းနေခြင်းဖြင့် စောရလက်ဝဲထံမှ ပေးစာနှင့်ပတ်သက်၍ အဘယ်မျှ စိတ်မွန်သွားသည်ကို ခန့်မှန်းကြည့်နိုင်လေသည်။ သို့ရာတွင် အန်သိုနီသည် ၃-၄ နာရီအတွင်း ပြန်လည်မေ့ပျောက်ပစ်ကာ သူ၏အလုပ်ခွင်၌ ပြန်လည်စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် လုပ်ကိုင်နေလေ၏။

“ဒင်...ဒင်” ဟု တိုင်ကပ်နာရီမှ ၁၁ နာရီထိုးသံကို ကြားရသဖြင့် စားပွဲပေါ်မှ မင်းစေခေါ်သော ခေါင်းလောင်းလေးကို ဒေါင်ခနဲ လှမ်းနှိပ်လိုက်လေ၏။ ချက်ချင်းပင် မင်းစေကုလားလေး အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာပြီး သူ၏ရှေ့၌ ရှိသောစွာရုပ်လာ၏။

“တိုက်ပစ်(လက်နှိပ်စက်စာရေးမ)ကို ခေါ်လိုက်စမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆပ်”

မင်းစေကုလားလေး ပြန်လည်ထွက်သွားပြီး ခဏကြာလျှင် အန်သိုနီ၏ အခန်းတွင်းသို့ ခေတ်ဆန်ဆန် လှပစွာဝတ်စားထားသော အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် မိန်းမပျိုချောတစ်ယောက် ဝင်ရောက်လာခဲ့လေ၏။ မကြာခင်ကမှ အသစ်ခန့်ထားလိုက်သော မခင်မြင့်ဆိုသည့် သူ၏ လက်နှိပ်စက်စာရေးမလေးပင်ဖြစ်၏။

အန်သိုနီသည် မခင်မြင့် ဝင်လာသည်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေရာမှ...

“မခင်မြင့် ထိုင်လေ” ဟုပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟုဆိုကာ မခင်မြင့်သည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်ရောက်ထိုင်လိုက်လေ၏။

အန်သိုနီသည် မခင်မြင့်၏ လှပသောကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကို စိုက်၍ ကြည့်ရှုကာ...

“နေ့လယ် အလုပ်ပြန်တက်တော့ မခင်မြင့် ပရိုက်စိတ်ရွန်းကို လာခဲ့ပါ။ ရှော့ဟင်းနဲ့ လိုက်စရာတွေ အများကြီးရှိလို့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကဲ...သွားနိုင်ပါပြီ”

မခင်မြင့်လည်း အန်သိုနီရှေ့မှ ရိုသေစွာနှင့်ထကာ အခန်းတွင်းမှထွက်သွားရာ အန်သိုနီသည် နောက်မှ စိုက်ကြည့်ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

xxxxx

“ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်”

မစ္စတာခန့် အမည်ခံ အန်သိုနီသည် သူ၏သီးသန့်အခန်းတွင်း၌ ဆေးထိုးအပ်ကို ဝှမ်းစလေးနှင့် ပွတ်တိုက်နေရာမှ အပြင်မှ တံခါးခေါက်သံ ကြားရသဖြင့်...

“ဘယ်သူလဲ”

ဟု လှမ်းမေးလိုက်၏။

“ကျွန်မပါ။ မခင်မြင့်ပါ”

ဟု အပြင်က ပြန်ဖြေသံကို ကြားရမှ တစ်ချက်ပြီးရယ်လိုက်ကာ ခြေလိုက်၏။

“ကမ်းအင်...တွန်းဝင်ခဲ့လေ၊ တံခါးဖွင့်ထားတယ်”

မခင်မြင့်သည် ဧရာသော ဧရာသော တံခါးကို တွန်းဖွင့်ကာ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာလေ၏။ အန်သိုနီသည် မခင်မြင့်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“ဪ မခင်မြင့် ရောက်လာပြီကိုး၊ ကဲ...ကဲ...ဟိုမှာထိုင်”

ဟု ကုလားထိုင်လွတ်တစ်လုံး ညွှန်ပြပြီးနောက် တံခါးဆီသို့ လျှောက်
သွားကာ အတွင်းဘက်မှနေလျက် ဂျက်ထိုးပိတ်လိုက်ပြီးလျှင် မခင်မြင့်အနားသို့
လျှောက်လာခဲ့လေ၏။ ရိုးသားပုံရသော မခင်မြင့်သည် အန်သိုနီ၏အကြံကို လုံးဝ
ရိပ်မိဟန်မတူဘဲ အလုပ်၌သာ စိတ်ပါဝင်စားစွာဖြင့် မှတ်စုစာအုပ်နှင့် ခဲတံကို
ရေးရန်အသင့်ပြင်ဆင် စောင့်ဆိုင်းနေရှာလေ၏။

“မခင်မြင့်”

အန်သိုနီ၏ခေါ်သံ ကြားရသဖြင့် ဖျတ်ခနဲမော်ကြည့်လိုက်ရာ အန်သိုနီ
၏ ကြောက်ရွံ့ဖွယ်ရာကောင်းသော မျက်နှာထားကြီးကိုမြင်ရလျှင် မခင်မြင့်သည်
မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားလေ၏။ အန်သိုနီသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ရယ်သံ
ကြီးနှင့် အနားသို့ တဖြည်းဖြည်းကပ်လာသည်ကိုတွေ့ရလျှင် မခင်မြင့်သည် ‘အမေ’
ဟု ကြောက်အားလန့်အား ယောင်ရမ်းအော်ဟစ်ရင်း မေ့မြောသွားလေ၏။ အန်သိုနီ
သည် သူ၏မျက်စိရှေ့၌ လူတစ်ယောက်လုံး သတိမေ့မြောသွားသည့်တိုင် တုန်လှုပ်
ချောက်ချားခြင်းမရှိရုံမျှမက ကျေနပ်နှစ်သိမ့်ဟန်ဖြင့် ဦးခေါင်းတည်တံ့တည်တံ့နှင့်
လုပ်နေလေ၏။ ပြီးနောက် သတိလစ်မေ့မြော ပျော့ခွေလဲကျနေသော မခင်မြင့်ကို
စွေခနဲပါအောင် ပွေ့ချိုလိုက်ပြီးနောက် အခန်းတွင်းရှိ စားပွဲရည်ကြီးပေါ်သို့ အလိုက်
သင့် သွားရောက်တင်ထားလိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင် စားပွဲရည်ကြီး၏နောက်ဘက်ရှိ
ဗီရိုအနီးသို့ လျှောက်သွားကာ ဗီရိုကိုဖွင့်လျက် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတစ်လက် ထုတ်
ယူလိုက်လေ၏။

လက်နှိပ်ဓာတ်မီးအဖုံးကို ဖွင့်လိုက်သည်တွင် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို
သွန်မှောက်လိုက်ရာ အတွင်းမှ ဓာတ်ခဲများအစား စက္ကူလိပ်တစ်လိပ် ထွက်ကျ
လာ၏။ အန်သိုနီသည် စက္ကူလိပ်ကိုဖြန့်၍ စားပွဲပေါ်၌တင်ကာ ပုလင်းနှစ်လုံး
နှင့် တစ်ဖက်စီ၌ ဖိဖြန့်ထားရင်း စက္ကူကို ဖတ်ရွတ်လျက် ဗီရိုထဲမှ ဆေးပုလင်း
ကို ရှာလိုက်ပြီး၊ တွေ့လျှင် ပုလင်းထဲမှ အညှိရောင်ဆေးနှင့် အခြားပုလင်းမှ
အနီရောင်ဆေးဖြင့် ရောလိုက်ပြီး အခြားပုလင်းငယ်တစ်လုံးမှ အပြာရောင်ဆေးဖြင့်
ထပ်မံရောလိုက်လေသည်။ အန်သိုနီသည် သူ၏အလုပ်၌ အဘယ်မျှ စိတ်ဝင်စား
နေသည်မသိ၊ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် သူ၏အနားသို့ ခြေဖျားထောက်
၍ လျှောက်လာသည်ကိုပင် မသိရှာချေ။ လက်ကုပ်ပေါ်သို့ အေးစက်သောအရာ
တစ်ခု လာရောက်ထောက်မှပင် လန့်ဖျပ်၍လှည့်ကြည့်ရာ စောစောက သတိလစ်
မေ့မြောနေသော မခင်မြင့်ကို အံ့သြစွာတွေ့ရလေသည်။

“ငြိမ်ငြိမ်နေ၊ မလှုပ်နဲ့၊ လှုပ်တာနဲ့ပစ်လိုက်မယ်”

မခင်မြင့်သည် ခြောက်လုံးပြူးဖြင့် ချိန်ထားရာက စားပွဲပေါ်မှ ပုလင်းဖြင့် ဖိထားသော ဆေးစာရွက်ကို ဖျတ်ခနဲလှမ်းယူလိုက်၏။ အန်သိုနီသည် သူ့ခဲခဲယဉ်းယဉ်း သုတေသနပြုလုပ်ရှာဖွေခဲ့ရသော ဆေးနည်းကို အပါမခံနိုင်သဖြင့် လိုက်လံလုယူလေ၏။ မခင်မြင့်က ခြောက်လုံးပြူးဖြင့်ချိန်ရွယ်ကာ...

“ပြောနေတာ မကြားဘူးလား”

ဟု ခြိမ်းခြောက်လိုက်သဖြင့် အန်သိုနီသည် ကြောက်ရွံ့နောက်တွန့်သွားလေ၏။ အားမတန်သဖြင့်သာ မာန်ကိုလျှော့လိုက်ရသော်လည်း မိမိ လေးနှစ်တိုင်တိုင် အပန်းတကြီး ရွာဖွေခဲ့ရသော ဆေးနည်းကို နှမြောနေလေ၏။ ထိုစာရွက်သာမရှိလျှင် မိမိ၏ကျောက်ရုပ်ထုသော လုပ်ငန်းကိုလည်း ရပ်စဲပစ်ရတော့မည်ဖြစ်ရာ မခင်မြင့်၏လက်တွင်းမှ ဆေးစာရွက်ကို ပြန်လိုချင်စောနှင့် လှမ်းကြည့်နေလေ၏။

မခင်မြင့်သည် ခြောက်လုံးပြူးချိန်ရက်က နောက်ဆုတ်နောက်ဆုတ်နှင့်...

“နေရာမှာ နေမြဲနေနော်၊ ရွှေတစ်လှမ်းတိုးလိုက်တာနဲ့ ပစ်ထည့်လိုက်မယ်”

ဟု ခြိမ်းခြောက်ပြောဆိုရင်း တံခါးဆီသို့ ရောက်သွားလျှင် တံခါးကျက်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့်ဖွင့်ပြီး အပြင်သို့ထွက်သွားလေ၏။ အန်သိုနီသည် မည်သည့်ဘေးရန်မှ တွေးတောစိုးရိမ်မနေနိုင်တော့ဘဲ တဖြည်းဖြည်းနှင့် နောက်မှပြေးသွားကာ တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လေ၏။ သို့ရာတွင် အပြင်မှ မခင်မြင့်က တန့်လန့်ထိုးပိတ်သွားသဖြင့် ဖွင့်မရပေ။ အန်သိုနီသည် တံခါးရွက်ကို တခုနီးခုနီးနှင့်ထုရင်း ကျန်ရစ်လေ၏။

xxxxx

“ဒီလိုတော့လည်း ငါ့တပည့်မက အလာကြီးပဲ”

စောရလက်ဝဲ၏ လေးလေးနက်နက် ချီးကျူးခြင်းခံရသဖြင့် မခင်မြင့်အမည်ခံ မခင်လေးတွင် အန်သိုနီထံမှ ဆေးနည်းစာရွက်ကို အသက်ဆံပျားနှင့် လုယူခဲ့ရသည်ကိုပင် မေ့ပျောက်မတတ် ဖြစ်သွားလေ၏။

စောရလက်ဝဲကား တပည့်မ မခင်လေး ပေးလာသော ဆေးနည်းစာရွက်ကို ပြန်ဖတ်ကြည့်နေရာမှ စာတစ်လုံး၏အဓိပ္ပါယ်ကို မရှင်းလင်း သံသယဖြစ်နေသဖြင့်...

“မခင်လေး ဆရာအခန်းထဲက ဒစ်(၅)နာရီ သွားယူခဲ့စမ်း”

မခင်လေးလည်း အခန်းတွင်းသို့ အဘိဓာန်စာအုပ်ယူရန် ဝင်သွားလေ၏။ အတန်ကြာတိုင် ထွက်မလာ။ “ဘယ်နားမှာထားသလဲ ဆရာ” ဟုသာ အခန်းထဲမှ လှမ်းပြောသံထွက်လာသည်။

“ခေါင်းရင်းနားက စာအုပ်စင်မှာလေ”

‘ဟု စောရလက်ဝဲက လှမ်းပြောလိုက်၏။ သို့သော်...

“စာအုပ်စင်မှာ မတွေ့ဘူးဆရာ”

ဟု အခန်းတွင်းမှ မခင်လေးက ထပ်ပြောနေသဖြင့် စောရလက်ဝဲလည်း အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သွားလေ၏။ အတန်ကြာလျှင် ဦးထွန်းငြိမ်း အင်္ဂလိပ် မြန်မာ အဘိဓာန်စာအုပ် လက်ကကိုင်ကာ နှစ်ယောက်သား ပြန်ထွက်လာကြ၏။ အပြင်ခန်းသို့ပြန်ရောက်လျှင် စားပွဲပေါ်၌ ဖန်လုံးလေးဖြင့်ဖိထားခဲ့သော ဆေးနည်းစာရွက် မရှိတော့။ နှစ်ယောက်သား ပျာလောင်ခတ်သွား၏။ နေ့ထားသော ပြတင်းပေါက်မှာ ပွင့်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုအခိုက် အိမ်ပြင်ဘက်ဆီမှ ကားသံသဲ့သဲ့ကြားရသဖြင့် ပြတင်းပေါက်မှ ကပျာကယာ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ မော်တော်ကားတစ်စင်း ခြံထဲမှ လမ်းကြားအတိုင်း ပြည်လမ်းမဘက်သို့ ရှေ့ရှုမောင်းသွားသည်ကို တွေ့ရ၏။

“အန်သိုနီပါလား”

“ဟုတ်တယ်၊ အန်သိုနီရဲ့ကားပဲ”

စောရလက်ဝဲသည် ကပျာကယာ ခြောက်လုံးပြူးပြေးယူကာ ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်သွားလေ၏။

ဖြတ်လမ်းမှ ပြေးလွှားသွားသည်ဖြစ်ရာ ပြည်လမ်းပေါ်သို့ စောရလက်ဝဲရောက်နေသော်လည်း မော်တော်ကားမှာ ရွံ့ဗွက်များကို ရှောင်မောင်းနေရ၍ လမ်းကြားလေးထဲ၌သာ ရှိသေး၏။

သို့တွက် စောရလက်ဝဲသည် ကားရှေ့အပြေးသွားကာ ခြောက်လုံးပြူးနှင့် ချိန်လိုက်ပြီး လှမ်းအော်လိုက်၏။

“ဟေ့ အန်သိုနီ ရပ်လိုက်”

မော်တော်ကား ကားမရပ်။

“ဒိုင်း...ဒိုင်း” ဟု စောရလက်ဝဲ လှမ်းပစ်လိုက်၏။ သို့သော် မော်တော်ကားသည် ရှေ့တည့်တည့်မှ စောရလက်ဝဲအား အတင်းဝင်တိုက်လိုက်

၏။ ဤအခြင်းအရာများကို ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းကြည့်နေသော မခင်လေးပင်
သွေးသံရဲရဲကို မမြင်ရက် မရွှရက်သဖြင့် 'အမယ်လေး' ဟု တစ်ခွန်းအော်ဟစ်
ကာ မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့် ကပျာကယာ အုပ်လိုက်မိ၏။ အတန်ကြာသော
အခါ လက်ဝါးကိုဖယ်ရှား၍ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါတွင် ကားကြီးနှင့်တကွ
စောရလက်ဝဲပါ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ မော်တော်ကား
ကြီးကား စောရလက်ဝဲနှင့် အန်သိုနီကို တင်ဆောင်ကာ ပြည်လမ်းမကြီးအတိုင်း
ကမာရွတ်ဂတ်ကျော်ပြီး အင်းလျားကန်ဘေးတွင် မောင်းနေသည်ကို တွေ့ရမည်
ဖြစ်၏။ စောရလက်ဝဲသည် ကားရှေ့ဘန်ဘာနှင့် တိုက်လဲအသွား ကားဘီး
အနင်းခံရမည့်ဆဲဆဲမှ ဖျတ်လတ်စွာ ရှောင်လိုက်၏။

ကားလွတ်သွားလျှင်သွားချင်း နောက်ဘန်ဘာကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်
ဖမ်းယူ ဟီးလေးခို ကျွမ်းတစ်ပတ်ခန့် ပစ်လိုက်ခြင်းဖြင့် ကျောခိုင်းလျက်
ကားမြီးဘန်ဘာပေါ် ရောက်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ထိုသို့ပြုလုပ်ရန် တော်ရုံတန်ရုံလူ မဆိုထားနှင့် ရိမ်းဘားကစားနေကျ
စောရလက်ဝဲပင် ဟောဟဲဟောဟဲနှင့် မောနေခြင်းဖြင့် မည်မျှခဲယဉ်းကြောင်း သိနိုင်
ပေသည်။ အန်သိုနီကား စောရလက်ဝဲအကြောင်း မရိပ်မိဘဲ ကားကိုသာ အပြင်း
မောင်းနှင်နေ၏။

“ဟား...ဟား...ဟား...” ဟူသော မခိုးမခန့်ရယ်သံ ကြားရမှ ဖျတ်ခနဲ
လှည့်ကြည့်ရာ ကားနောက်ပိုင်းတွင် စောရလက်ဝဲ ရောက်နေကြောင်း သိရ၏။

အန်သိုနီသည် ကားမောင်းနေရာမှ ရုတ်ချည်းတစ်ခဏ စောရလက်ဝဲ
အား ကျားအုပ်သလို ဖမ်းအုပ်လိုက်ရာ နှစ်ယောက်သား ဗလုံးဗထွေးနှင့်
ကားနောက်ပိုင်းခြေနင်းတွင် ထိုးသတ်ကြလေ၏။ မော်တော်ကားကြီးမှာလည်း
လက်ကိုင်ဘီးထိန်းပေးသည့်သူ မရှိသဖြင့် လမ်းအကွေ့တွင် ကန်ပေါင်ရိုးမရှိ
သော နေရာတွင် ရေထဲထိုးဆင်း တိမ်းမှောက် နစ်မြုပ်သွားတော့၏။

နောက်တစ်နေ့ သတင်းစာတစ်စောင်တွင် မထင်ရှားသော တစ်နေရာ
၌ အောက်ပါအတိုင်း ပါရှိလာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ကျောက်ရုပ်သူဌေး ကားမှောက်သေဆုံးခြင်း

ယမန်နေ့ညနေ ၆ နာရီအချိန်ခန့်တွင် မော်တော်ကားတစ်စီး ပြည်လမ်း
အင်းလျားကန်တွင်းသို့ တိမ်းမှောက်သွားကြောင်း၊ မော်တော်ကားမှာ ကျောက်ရုပ်

ကိုယ့်အတတ်နှင့်ကိုယ်

စတော့ရှင်ဝက်တွန်း အမျိုးအစား ကားပြာလေးတစ်စီးသည် လူ့နှစ်ယောက် အား တင်ဆောင်ကာ ရန်ကုန်မြို့အပြင်ဘက် ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်တစ်ခုရှိ မြသီတာ ကလပ်ရှေ့သို့ ထိုးရပ်လိုက်သည်။

“အိုင်ဆေး ကိုကျော်ဇော၊ ဒီကောင် တနင်္လာနေ့တိုင်း ကလပ်ကို လာတယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲလားဗျ”

ဟု အင်္ဂလိပ် ဗမာ ကပြားဖြစ်ဟန်တူသော အသက် ၃၀ ခန့်လူရွယ် က အနားက ရုပ်ဖျက်ထားသော ဦးကျော်ဇောကို ပြောလိုက်သည်။ ထိုအတွင်း ဦးကျော်ဇောက ကြားမှဖြတ်၍ “ကိုဂျော်နီ” ဟု အင်္ဂလိပ်ကပြားကို လှမ်းပြော လိုက်၏။

“ဆိုစမ်းပါဦး ကိုကျော်ဇော”

“ကလပ်ရောက်ရင် ကျုပ်ပြောထားတဲ့အတိုင်း ပီပီရိုရို ရှိပါစေရော်”

“ဟား..ဟား..စိတ်ချပါဗျာ၊ တကယ်လို့ သူ့သိသွားလို့ ရုန်းရင်း ဆန်ခတ်ဖြစ်ရင်ရော ကျုပ် စစ်ပြန်တစ်ယောက်ပဲ၊ သူ့ထက်တော့ လက်ဦးရမပေါ့ စိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူး၊ စိတ်ချပါ”

ဟု ရယ်ရင်းပြောနေရာက ကိုဂျော်နီသည် မျက်နှာပိုးသတ်လိုက်ပြီး...

“နို့ ဒါထက်နေပါဦး၊ ခု ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုခေါ်လာတာက သူနဲ့တွေ့ရင် မခံချင်အောင်ပြောပြီး အဲဒီကမှတစ်ဆင့် သေနတ်ချင်းပစ်ကြတဲ့အထိ ရောက်ကြပါပြီတဲ့၊ ဒီသက်သေနဲ့ သူ့ကိုဖမ်းဖို့ရာ လုံလောက်ပါ့မလား”

“ဒါတွေ ကျုပ်စိစဉ်ပြီးသားပါ၊ ပြီးတော့ ဒုတိယစုံထောက်မင်းကြီးကိုယ်တိုင်လည်း ကလပ်ကို ရုပ်ဖျက်ပြီးရောက်လာမှာပဲ”

“ဪ...ဪ”

ကိုဂျော်နီသည် မော်တော်ကားကို လမ်းတစ်ခုအတွင်းသို့ ချိုးကွေ့မောင်းနှင်လိုက်လေ၏။ အတန်ကြာလျှင် သူတို့စီးလာခဲ့သော မေဖလားဝါး ကားပြာလေးသည် သီချင်းဆိုသံ ရေဒီယိုဖွင့်သံများဖြင့် အဝီစိပြက်တမျှ ဆူညံနေသော လျှပ်စစ်ဓာတ်မီးရောင်များဖြင့် ထိန်ထိန်လင်းနေသည့် မြဲကြီးတစ်မြဲအတွင်းရှိ တိုက်ကြီးတစ်တိုက်ရှေ့သို့ ရောက်သွားကြလေ၏။ တိုက်ကြီးရှေ့ မြေကွက်လပ်တွင် အစီအရီထိုးရပ်ထားသော မော်တော်ကားများကြားတွင်းသို့ စီးလာသော ကားကို နေရာတကျ ယှဉ်ရပ်ခဲ့ပြီးနောက် ကိုဂျော်နီနှင့် ဦးကျော်စောတို့သည် ကားပေါ်မှဆင်းကာ ကလပ်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားကြလေ၏။

မြသီတာကလပ်သည် အရက်သေစာများ ထားရှိရောင်းချသော်လည်း ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် ဧည့်ခံရန်မိန်းမများ၊ စားပွဲထိုးများ မထားသည့်အပြင် ကလပ်ဝင်များမှာလည်း ရန်ကုန်မြို့ပေါ်မှ လူရည်လူသန်များသာလျှင် ဖြစ်ကြသဖြင့် လာရောက်အပန်းဖြေသူချင်း ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားခြင်း မရှိသလောက်ပင် အေးချမ်းလှ၏။ ထိုအချိန်၌ ကလပ်လားသူများမှာ အတော်လေးများပြားသော်လည်း ဣန္ဒြေရစွာပင် ကိုယ့်အဖော်များနှင့် စားပွဲအသီးသီးတွင် နေရာယူကြကာ မိမိနှစ်သက်ရာ အဖျော်ယမကာ စားဖွယ်သောက်ဖွယ်ရာတို့ကို ပျော်ပျော်ပါးပါး မှာယူသုံးဆောင်လျက် ရှိကြလေ၏။ အချို့မှ မိမိတို့ဝါသနာပါရာ ကျားကစားကြခြင်း၊ ဖဲကစားခြင်း၊ စစ်တုရင်ထိုးခြင်းများ ပြုနေကြ၏။

ဦးကျော်စောနှင့် ကိုဂျော်နီတို့သည် စားပွဲလွတ်တစ်လုံးကို မနည်းရှာဖွေပြီးနောက် ဝင်ရောက်ထိုင်လိုက်ကြကာ အသင့်ရောက်လာသော ဘွိုင်ကုလားကို ဝီစကီတစ်လုံးနှင့် ဆော်ဒါတစ်လုံး၊ အာလူးကြော်တစ်ပန်းကန်တို့ကို မှာယူလိုက်လေ၏။

မှာကြားထားသော စားစရာများကိုစောင့်ရင်း ဦးကျော်စောသည် ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံးရှိ စားပွဲအသီးသီးသို့ တစ်စုံတစ်ယောက်အား တွေ့လိုစောနှင့် စူးစမ်း

ရှာဖွေကြည့်လေ၏။ ကလပ်မန်နေဂျာထိုင်နေရာ ကောင်တာနှင့် မနီးမဝေးရှိ စားပွဲ တစ်လုံးတွင် တစ်ယောက်တည်း ငုတ်တုတ်ထိုင်ကာ ရုပ်ပျက်စားသောက်နေသော ဒုတိယစုံထောက်မင်းကြီးကို တွေ့ရလေ၏။

ဦးကျော်စောသည် အခြားသူများမမြင်အောင် သူ၏အိတ်တွင်းမှ လက်ကိုင်ပဝါကိုထုတ်ယူကာ မျက်နှာမှ ချွေးသီးများကို သုတ်သယောင်ပြုကာ အချက်ပြလိုက်လျှင် သူ့ကိုလှမ်းကြည့်နေသော ဒုတိယစုံထောက်မင်းကြီးကလည်း မသိမသာ ပြန်လည်ခေါင်းညိတ် အသိအမှတ်ပြုလိုက်လေ၏။

ထိုအခိုက် ဘွိုင်ကုလားသည် မှာကြားထားသော ဝီစကီ၊ ဆော်ဒါနှင့် အာလူးကြော်ပန်းကန်များကို ပို့လာသဖြင့် ကိုကျော်နီသည် ဝီစကီနှင့် ဆော်ဒါကို ဖန်ခွက်အသီးသီးသို့ အနေတော် ရောစပ်ငဲ့ထည့်လိုက်ပြီးနောက် ဖန်ခွက်တစ်ခွက် ကိုကမ်း၍ ဦးကျော်စောအားပေးကာ...

“အိုင်ဆေး သောက်စမ်းဗျာ”

ဟု သတိပေးနှိုးဆော်ပြီးနောက် သူလည်း တစ်ခွက်ယူလိုက်၏။ ဦးကျော်စောသည် ကိုကျော်နီ၏လက်တွင်းမှ ဖန်ခွက်နှုတ်ခမ်းချင်း ထိတွေ့နှုတ်ဆက် လိုက်ပြီးမှ နှုတ်ခမ်းဝသို့ပြန်တော့ကာ တစ်ကျိုက်ကျိုက် ချလိုက်လေ၏။ ဝီစကီ အမြှုပ်များဖြင့် စိုသွားသော နှုတ်ခမ်းများကို လျှာထုတ်ကာသပ်လိုက်ပြီးနောက် အာလူးကြော်ပန်းကန်မှ အာလူးကြော်ကြပ်ကြပ်ကို နှိုက်ယူကာ တကြပ်ကြပ်နှင့် စားနေပြန်လေ၏။ ပြီးလျှင် ဝီစကီနှင့်မျောချလိုက်ရာ ဝမ်းတွင်း၌ အေးစိမ့်၍ သွားလေ၏။ ဤနည်းနှင့် ဝီစကီတစ်ကျိုက်သောက်လိုက် အာလူးကြော်အမြည်း စားလိုက်နှင့် စည်းစိမ်ခံနေစဉ်...

“ဟဲလို...ဦးထွန်းမြင့်၊ နောက်ကျလှချည်လားဗျာ”

ဟူသော တစ်စုံတစ်ယောက်၏ နှုတ်ဆက်သံများကို ကြားရသဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်မိ၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ စားပွဲတစ်လုံးတွင် အရင်ရောက်နှင့်နေ ကြသောသူများမှ လူတစ်ယောက်သည် ယခုမှ ကလပ်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက် လာသော နှာတံပေါ်ပေါ် မျက်လုံးပြူးပြူး ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ကြည့်၍ ကောင်းသော လူခန့်ခန့်တစ်ယောက်ကို နှုတ်ဆက်နေသည်ကိုတွေ့ရလျှင် ဦးကျော်စောသည် မျက်မှောင်တစ်ချက်ကုပ်သွားလေ၏။

ဦးကျော်စောသည် ဒုတိယစုံထောက်မင်းကြီးရှိရာစားပွဲသို့ လှမ်းကြည့် လိုက်ပြန်ရာ ဒုတိယစုံထောက်မင်းကြီးကလည်း ဝီစကီဖန်ခွက်ကိုင်ကာ သောက်

နေရာမှ မျက်နှာအမူအရာဖြင့် “ဟိုမှာရောက်နေပြီ” ဟု အချက်ပြလိုက်လေ၏။
ဦးကျော်စောကလည်း... “ကျွန်တော် သတိထားနေပါတယ်” ဟူသော သဘော
ဖြင့် ဦးခေါင်း မသိမသာ ညိတ်ပြလိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်၌ ဦးထွန်းမြင့်သည် သူ့ကို နှုတ်ဆက်သောသူများနှင့် စကား
ပြောပြီးသဖြင့် ဖဲကစားနေကြသော စားပွဲတစ်ခုသို့ ဆက်လက်လျှောက်သွားလေ၏။
“လာ...ဦးထွန်းမြင့် ထိုင်...ထိုင်”

ဖဲကစားနေသူတစ်ဦးက ပျာပျာသလဲ နေရာမှထကာ ဖယ်ပေးလိုက်
ရာ ဦးထွန်းမြင့်သည် ထိုသူ၏နေရာတွင် ခပ်တည်တည်ထိုင်ပြီး ဖဲဝင်ကစား
နေလေ၏။

ဦးကျော်စောသည် သူ၏စားပွဲမှ လှမ်းကြည့်နေရာမှ သူ၏အနား၌
ထိုင်နေသော အလံရှူးလုပ်နေသည့် ကိုကျော်နီကို စားပွဲအောက်မှနေ၍ ရှူးဖိနပ်
ဖြင့် လှမ်းတို့အချက်ပေးလိုက်လေ၏။ ကိုကျော်နီသည် သောက်လက်စ ဝီစကီကို
ကုန်အောင်မောသောက်လိုက်ပြီးနောက် နေရာမှထကာ ဖဲဝိုင်းဆီသို့ ဒယ်မ်းဒယိုင်
နှင့် လျှောက်သွားလေ၏။

ကိုကျော်နီသည် ဖဲဝိုင်းအနားသို့ ရောက်သည်နှင့်...

“ကျုပ်လည်း ကစားမယ်ဗျို့”

ဟု အရက်မူးသံနှင့် ပြောလိုက်လေ၏။

ဦးထွန်းမြင့်မှအပ ဖဲကစားနေသူများသည် ကိုကျော်နီကို အံ့အားသင့်
စွာဖြင့် ဝိုင်းကြည့်နေကြလေ၏။

“ကျုပ်မှာ ဝိုက်ဆံတွေအများကြီးပါတယ်၊ ငွေယားလေးတွေရှိနေလို့
ဒိုင်ကိုဝိုက်မယ်ဗျာ၊ လက်ခံမလားဗျာ”

“ထိုင်ပါခင်ဗျာ၊ ထိုင်ပါ”

ဟု ကစားသူတစ်ယောက်က နေရာမှ ထထွက်ပေးလိုက်ရာ ကိုကျော်နီ
သည် ရိုင်းရိုင်းပြပြ ကုလားထိုင်ကို အသံမြည်အောင် ဆွဲဆောင့်ထိုင်ချလိုက်
လေ၏။ ပြီးလျှင် သူ့၌ ငွေများပါခဲ့ကြောင်း ကြွားဝါသောအားဖြင့် အိတ်တွင်းမှ
ငွေစက္ကူတစ်ထပ် ထုတ်ယူလိုက်ကာ သူ့ရှေ့စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားလိုက်လေ၏။
ကိုကျော်နီသည် စားပွဲပေါ်၌ ပြန့်ကျဲနေသော ဖဲချပ်များကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သူ
ရှေ့သို့ သိမ်းယူလိုက်ပြီးနောက် နှစ်ပုံ ပုံကာ ကျွမ်းကျင်စွာ ကုလားဖန်ထိုးပြ
လိုက်လေ၏။ ဖဲကစားသူများသည် ကိုကျော်နီ၏ ဖဲကိုင်ပုံကိုကြည့်ကာ ဤသူသည်

ကား အစိမ်းမဟုတ်၊ ကျွမ်းကျင်သော ဖဲသမားတစ်ယောက်ဖြစ်ရမည်ဟု စိတ်တွင်းက အောက်မေ့ကာ သူနှင့်ယှဉ်ပြိုင်ကစားကြရန်ပင် လက်တွန့်သွားကြ၏။

“ကဲ...ထိုးကြ ထိုးကြ၊ အချုပ်အချယ် အကန့်အသတ်မရှိ ထိုးချင်သလောက်ထိုး၊ ကြိုက်သလိုထိုး ဒိုင်လျော်နိုင်တယ်၊ ကိုယ်ထိုးမှ ကိုယ်အကျိုးရှိမယ်နော်၊ ရုပ်ကြည့်နေလို့ အမြတ်မရှိဘူး”

ဟု ကိုကျော်နီက နှိုးဆော်လိုက်ရာ လက်တွန့်နေသော ဖဲသမားများသည် ဒိုင်ရှေ့မှ ငွေစက္ကူထပ်ကြီးကိုကြည့်ကာ လိုချင်ရမက်ကြီးစွာနှင့် အိတ်တွင်းမှ ရာတန် ဆယ်တန်များကို ထုတ်ယူကာ ပုံကစားကြလေ၏။

“ကဲ...တော်ကြပလား၊ တော်ရင် လက်ရှောင်၊ ဖဲဝေမယ်”

ဟု ကြေညာကာ ကိုကျော်နီသည် လက်တစ်ဖက်တည်းဖြင့် ဖဲထုပ်ကို ကိုင်ကာ ဖဲချပ်များကို လူစေတက်စေ ဝေငှသွားသည်မှာ များစွာမှပင် ကြည့်လို့ ကောင်းလှတော့၏။ ဖဲသုံးချပ်စီ ဝေငှမိလျှင် ကိုကျော်နီလည်း ဖဲဝေရပ်လိုက်၏။ အခြားသူများလည်း မိမိတို့၏ရှေ့ရှိ ဖဲချပ်များကို ကောက်ယူကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ဟန်မပျက် စားပွဲပေါ်သို့ ပြန်တင်လိုက်၏။

“ကဲ...ဖဲစစ်မယ်၊ လက်ရှောင်ကြစမ်း”

ဟု ထပ်မံကြေညာလိုက်ပြီးနောက် ဘယ်ဘက်အိမ်မှစတင်၍ ဖဲချပ်များကို လှန်လှောစစ်ဆေးကြည့်လေ၏။

“ခြောက်...စားတယ်”

“လေး...စားတယ်”

“လပ်...လပ်လည်း စားတယ်”

ဒိုင်လှုပ်သူသည် တစ်အိမ်ပြီးတစ်အိမ် စားသည်ဟုဆိုကာ ထိုးထားသော ငွေများကို သိမ်းကုံးယူငင်သွားလေ၏။ ထိုသူများတွင် ဦးထွန်းမြင့်လည်း အပါအဝင်ဖြစ်၏။ ဦးထွန်းမြင့်၏နံဘေးမှ နှုတ်ခမ်းမွှေးနှင့် ဦးခေါင်းဖြူဖြူမွှေးလျက်ရှိသော အဘိုးကြီးတစ်ယောက်၏အလှည့်သို့ ရောက်သောအခါ အဘိုးကြီးသည် သူ့ဖဲကို အလှန်မခံဘဲ လက်နှစ်ဖက်နှင့် အုပ်ထားရင်း တားဆီးကာ...

“ဟေ့...မင်းဖဲ အရင်ပြစမ်းပါဦး” ဟု ပြောလေတော့၏။ ဒိုင်က...

“အဘိုးကြီး ဖဲမကစားဖူးဘူးလား”

ဟုပြောပြီး ဖဲကို အတင်းလှန်ကြည့်ရာ အဘိုးကြီး၏ဖဲမှာ ထိပ်ထိပ်ကြ ကောင်းနေသဖြင့် တစ်ဝိုင်းလုံး ဟာခနဲဖြစ်သွားကြလေ၏။

“တစ်သုံးလုံးလား၊ အို...တစ်သုံးလုံးလည်း စားတယ်ဗျာ”

ဟု ကိုကျော်နီသည် ခပ်တည်တည်ပြောကာ မင်သေသေနှင့် အဘိုးကြီး ထိုးထားသော ငွေများကို သူ့ရှေ့သို့ လက်ကြီးနှစ်ဖက်ဖြင့် သိမ်းကျုံးယူလိုက် ပြန်လေ၏။

“ပြစမ်းပါဦး၊ မင်းကရော ဘာမို့လို့လဲ”

အဘိုးကြီးသည် သူ၏ ထိပ်ထိပ်ကြဲ တစ်သုံးလုံးကိုပင် စားရအောင် ဘာဖဲမို့လို့လဲဟူသော မခံချင်စိတ်ဖြင့် ဒိုင်၏ဖဲသုံးချပ်ကို လှန်ကြည့်လိုက်ရာ ကုလားနှစ်ကောင်နှင့် ဆယ်ပွင့်တစ်ချပ် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် တစ်ဝိုင်းလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားကြလေ၏။ ဒိုင်လုပ်သူအပေါ် ဖဲရုံးလျက်နှင့်ပင် မတရား သဖြင့် စားရမလာဟု ပွစ်ပွစ်နှင့် ဖြစ်သွားကြလေ၏။

စိတ်မြန်လက်မြန်ရှိဟန်တူသော အဘိုးကြီးသည် “ပေး...ပေး ငါ့ငွေ ပြန်ပေး၊ လူညစ်” ဟု ပြောပြောဆိုဆို စားပွဲပေါ်မှ ငွေစက္ကူများကို လက်နှင့် လှမ်းဆုပ်ရာ ကိုကျော်နီသည် အလှမခံဘဲ အဘိုးကြီး၏လက်ဖမိုးကို သူ၏လက်ဝါး စောင်းနှင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး ထုလွှတ်လိုက်လေ၏။ အဘိုးကြီးသည် “အို” ဟုဆိုကာ လက်ကို ချက်ချင်းပြန်ရုပ်သိမ်းပြီးနောက် ပွတ်နေရာက ပါးစပ်မှ ကိုန်ဆဲနေလေတော့၏။

“သေခါနီးကြီး မဆဲနဲ့၊ ကျုပ်ကို ဘာအောက်မေ့သလဲ၊ သေသွားချင် သလား”

ဟု ကိုကျော်နီသည် သူကလည်း မတရားလုပ်သေး၊ တစ်ပြန်ကြီး ကြိမ်းမောင်းပြီးလျှင် ခါးကြားတွင်းမှ ပါလာသော ခြောက်လုံးပြူးကို စားပွဲပေါ် သို့ တင်ဖြုတ်ထားလိုက်လေ၏။ လူကိုသေစေနိုင်လောက်သော လက်နက်ကို တွေ့ရ သောအခါ စောစောက ပွစ်ပွစ်လုပ်နေသောသူများပါ မီးကို ရေနင့်ငြိမ်းသက်လိုက် သကဲ့သို့ ငြိမ်သက်သွားစေလေ၏။

တစ်ချိန်လုံး မလှုပ်မယှက် ထိုင်ကြည့်နေသော ဦးထွန်းမြင့်သည် ထိုအခါမှပင် မနေသောတော့သောဟန်ဖြင့် နေရာမှထလာပြီးလျှင်...

“ဒီမှာ မိတ်ဆွေ”

ဟု ကိုကျော်နီ၏ပခုံးကို လှမ်းပုတ်လိုက်ပြီး...

“မတရားမလုပ်နဲ့၊ သူ့ငွေတွေ ပြန်ပေးလိုက်ပါ”

ဟုပြောလေ၏။

ကိုကျော်နီသည် သူ၏ပခုံးပေါ်မှ ဦးထွန်းမြင့်၏လက်ကို ပုတ်ချလိုက်ပြီး ပြန်ဟောက်လေ၏။

“ခင်ဗျားနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ကျုပ်နဲ့ဆိုင်ဆိုင် မဆိုင်ဆိုင် မတရားသဖြင့် လုပ်နေတာကို လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်ဘူး။ ကျုပ်ငွေကို ပြန်မပေးချင်နေပါ။ အဘိုးကြီးငွေကိုတော့ ပြန်ပေးလိုက်ပါ”

“ဟား..ဟား..ဟား..ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို အမိန့်ပေးနေရအောင် ခင်ဗျားက ဘာကောင်မို့လို့လဲ၊ သတ္တိရှိရင် ကျုပ်နဲ့ သေနတ်ချင်း ယှဉ်ပစ်ရဲလား”

ပြောပြောဆိုဆို ကိုကျော်နီသည် ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့် စားပွဲပေါ်၌ အသင့်တွေ့ရသော ဝိုင်အရက်ခွက်လေးသုံးလုံးကို အပေါ်သို့ပစ်မြှောက်လိုက်ပြီးနောက် အောက်သို့ပြန်ကျမလာခင် ညာဘက်လက်ဖြင့် စားပွဲပေါ်၌ တင်ထားသော ခြောက်လုံးပြူးကို ဆွဲယူကာ ‘ဒိုင်း ဒိုင်း ဒိုင်း’ ဟု သုံးချက်ဆင့်ဆွဲပစ်လိုက်ရာ ဖန်ခွက်များကို ထိမှန်ကာ ဖန်ခွက်စများ ပြန်ကွဲသွားလေ၏။

အချင်းဖြစ်ပွားနေသည်ကို ကြည့်နေကြသော လူအားလုံးက သေနတ်ပစ်တည့်လှသော ကိုကျော်နီကို ကောင်းချီးပေးသောအနေဖြင့် ဆူညံစွာ လက်ခုပ်တီးကာ ဩဘာပေးလိုက်ကြလေ၏။

“ကဲ...ဘယ်နှယ်လဲ၊ ကျုပ်လိုလက်တည့်ရဲလား”

ကိုကျော်နီသည် ကြွားဝင့်စွာဖြင့် ရင်ကော့လက်မထောင်ကာ ဦးထွန်းမြင့်ကို မေးလိုက်လေ၏။ အားလုံးသော ပရိသတ်မှာလည်း ဦးထွန်းမြင့် မည်ကဲ့သို့များ အစွမ်းပြလာမည်နည်းဟူသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ဦးထွန်းမြင့်၏မျက်နှာကို ဝိုင်းကြည့်နေကြလေ၏။

ဒုတိယစုံထောက်မင်းကြီးနှင့်တကွ ဦးကျော်ဇောတို့ပါ ရှေ့ဆက်လက်ဖြစ်ပွားမည့် အဖြစ်အပျက်ကို စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် စောင့်စားအကဲခတ်ကြည့်နေကြလေ၏။ သူတို့အကွက်ဆင်ထားသည့်အတိုင်း ဦးထွန်းမြင့်သည် ဝင်လာမှ ဝင်လာပါမည်လောဟု ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် ဖြစ်နေကြလေ၏။

“ခင်ဗျားလောက်တော့ ကျုပ်ကလည်း လက်တည့်ပါတယ်ဗျားဟောဒီမှာကြည့်”

ဟု ပြောရင်းက ဦးထွန်းမြင့်သည် အနား၌ ဘီယာဖန်ခွက်တစ်လုံးကို ဝိုင်ထားသူထံမှ ဖန်ခွက်အကြီးစားတစ်လုံးကို ဟန်ပါပါနှင့်ယူကာ အပေါ်သို့

ပစ်မြှောက်လိုက်ပြီးနောက် ကိုကျော်နီချထားသော သေနတ်ကိုကောက်ယူပစ်လိုက်ရာ ဒိုင်းခနဲမြည်ဟိန်းသွားလေ၏။

သို့ရာတွင် ကျည်ဆန်သည် ဖန်ခွက်ကိုချော်ကာ မျက်နှာကိုဖောက်ထွင်းသွားရာ ဤမျှလက်ဖြောင့်လှသော ဦးထွန်းမြင့်၏ အပြုအမူကြောင့် ပရိသတ်သည် တဝါးဝါးနှင့် ပွဲကျသွားလေ၏။ တဆက်တည်းပင် ဦးထွန်းမြင့်ပစ်မြှောက်လိုက်သော ဖန်ခွက်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျရမည့်အစား ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ထိုင်နေသော ဦးကျော်စော၏ခေါင်းပေါ်သို့ တည့်တည့်မတ်မတ်ကျသွားရာ ဦးကျော်စော၏ခေါင်းမှ သွေးများ ရဲခနဲ ဖြာကျသွားလေ၏။ ဦးထွန်းမြင့်နှင့်တကွ ဒုတိယစုံထောက်မင်းကြီး၊ အခြားသူများပါ စိုးရိမ်တကြီးနှင့် ဦးကျော်စောထံ ပြေးသွားကြလေ၏။ ဦးထွန်းမြင့်သည် ရုပ်ဖျက်ထားသော ဦးကျော်စောကို တကယ်ပဲ မမှတ်မိလေရှေ့သလားမသိ။

“မတော်လို့ပါခင်ဗျာ၊ စိတ်မရှိပါနဲ့နော်၊ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်”

ဟု ဦးထွန်းမြင့်သည် အနူးအညွတ်တောင်းပန်နေလေသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်”

ဟု ဦးကျော်စောက မိမိမှန်းမရိပ်မိရန် ပြောလိုက်ရသော်လည်း အတော်မခံချင်ဖြစ်သွားလေ၏။

“လာဗျာ၊ ကိုကျော်နီ ပြန်ကြစို့”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို နေရာမှထကာ ထွက်သွားလေ၏။

ဦးကျော်စော တံခါးပေါက်သို့ရောက်လျှင် လည်ပြန်လှည့်ကြည့်ရာ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ပြီးတံ့တံ့နှင့် ဆေးတံခဲကာကြည့်နေသော ဦးထွန်းမြင့်အား တွေ့ရသဖြင့် “နေနှင့်ဦးပေါ့ စောရလက်ဝဲရယ်” ဟု စိတ်တွင်းမှကြီးဝါးကာ လျင်မြန်စွာ ကားဆီသို့ လျှောက်သွားလေ၏။

xxxxx

ရန်ကုန်မြို့၊ မြေနီကုန်းရပ်ကွက်၌ ည ၈ နာရီခန့်ရှိသော်လည်း မိုးသည်ထန်စွာ ရွာပြီးစဖြစ်သဖြင့် စွတ်စိုထိုင်းမှိုင်းနေ၍ လူသွားလူလာ ကင်းရှင်းနေလေ၏။ တစ်စုံတစ်ရာ လျှို့ဝှက်ကြံစည်ရန် ဟန်ပြင်နေသူ နှစ်ယောက်အဖို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကြံစည်နိုင်ခွင့်ရအောင် ဖန်တီးပေးသလို ထင်ရလေသည်။ ထိုသူနှစ်ယောက်ကား မြေနီကုန်းရပ်ကွက် မြေဇုလမ်းတွင် တစ်ခုသောခြံနှင့်

တိုက်လေးရှေ့ရှိ သရက်ပင်ကြီးအောက်တွင် တစ်စုံတစ်ရာကို တီးတိုးတီးတိုး နှင့် တိုင်ပင်လျက်ရှိလေသည်။

တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် အရပ်မြင့်မြင့်နှင့်လူသည် တိုက်အတွင်း၌ ပြတင်းတံခါးပိတ်ကာ အလုပ်စားပွဲ မီးရောင်အောက်တွင် အလုပ်လုပ်နေသော မြေပိုင်ရှင်သူဌေးလေး ဦးထွန်းမြင့်အား လှမ်းကြည့်လိုက်၊ အော်အား ပြောလိုက် နှင့်ရှိလေ၏။ အတန်ကြာလျှင် အရိပ်မနိမ့်မမြင့် မည်းမည်းသဏ္ဍာန်လည်း သရက် ပင်အောက်မှထွက်ပြီးလျှင် ပန်းချီများကွယ်ကာ တိုက်အားသို့ ချဉ်းကပ်သွားလေ ၏။ နောက်ဖေးဘက်သို့ လျှောက်သွားပြီး တစ်ခုသော ပြတင်းပေါက်ဖုံးသို့ တရွေ့ရွေ့လျှောက်သွားပြန်၏။ ပြီးလျှင် အိတ်တွင်းမှ အသင့်ပါလာသော မှန်ဖြတ် စိန်ဖြင့် ပြတင်းပေါက်မှန်တစ်ချပ်ကို အသာဖြတ်ယူလိုက်ရာ လက်ခေါက်ဝင်သာ ရုံ အပေါက်တစ်ပေါက်ဖြစ်သွားလေ၏။ ထိုအပေါက်မှ လက်နှိပ်စက်ရိုက် အတွင်းမှ ကန်လန်ချထားသော မင်းတုံးကို ဖြည်းညှင်းစွာ မယူလိုက်၏။ ပြီးလျှင် အသံ မမြည်အောင် တံခါးရွက်တစ်ချပ်ကို အသာဆွဲဖွင့်လိုက်ပြီး တိုက်အတွင်းသို့ လျင်မြန် ပေါ့ပါးစွာ အသံမကြားအောင် ကိုယ်ဟော့ခုန်ချဝင်ရောက်သွားလေ၏။

အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် အလုပ်လုပ်နေသော ဦးထွန်းမြင့်ကားဘာမျှမသိရာ ပေ။ တချောက်ချောက် တချက်ချက်နှင့် လက်နှိပ်စက်ရိုက်နေလေ၏။

စောစောက ဝင်ရောက်သွားသော လူဆိုးသည် အခန်းအပြင်ဘက် တံခါးရွက်မှ အတွင်းသို့ဖုံးစွင့်ရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း ထီးတန်းတောင်း မှောက် အကဲခတ်ကြည့်နေလေ၏။ ဦးထွန်းမြင့်၏တပည့်များသည် အိပ်ကုန်၍ လား၊ မြို့ထဲလျှောက်လည်နေကြ၍လားမသိ။ မည်သည့်အရိပ်အယောင် အသံဝလံ ကိုမျှ မကြားရ မမြင်ရသဖြင့် စိတ်ချလက်ချ လာရင်းကိစ္စကို ကြံနိုင်ပေတော့မည် ဟုတွေး၍ ဝမ်းသာသွားလေ၏။ ထိုအခိုက် အခန်းအတွင်းမှ လက်နှိပ်စက်ရိုက် သံ ရပ်သွားလေ၏။ ခဏကြာလျှင် အခန်းအပြင်မှ လူဆိုးလည်း နေ့ထားသော တံခါးကိုဖွင့်ပြီး အတင်းတရကြမ်းပင် အခန်းအတွင်းသို့ပြေးဝင်ကာ ဘာမပြော ညာမပြောနှင့် စားပွဲရှေ့မှနေကာ ဦးထွန်းမြင့်အား လက်တွင်ကိုင်ထားသော ဓားမြှောင်ကြီးဖြင့် တအားစိုက်ထိုးလိုက်လေ၏။ ဦးထွန်းမြင့်လည်း တစ်ခွန်းမျှပင် မအော်နိုင်ရှာဘဲ စားပွဲပေါ်သို့ မှောက်လျက်လဲကျသွားလေ၏။

လူဆိုးသည် ဝမ်းသာအားရ လက်တွင်းမှ ဓားမြှောင်သွားကိုကြည့်မိရာ ဓားသွားတွင် သွေးမတွေ့ရမှ အံ့အားသင့်သွားလေ၏။ တစ်ခဏအတွင်း မည်သို့

ခြင်္သေ့သည်မသိ၊ ထိုလူဆိုးမှာ ကြီးများဖြင့် တုပ်နှောင်ထားခြင်းခံရလေ၏။ အနားမှာလည်း ဦးထွန်းမြင့်သည် လက်ပိုက်ကာ စစ်ဆေးမေးမြန်းလျက်ရှိလေ၏။

“မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ မင်း ဓားဖိုးတေ မဟုတ်လား”

ဟု လူဆိုးအား စစ်မေးလေ၏။ ဦးထွန်းမြင့်တကွ အနားမှ ဦးထွန်းမြင့်၏ တပည့်များမျက်နှာကို သနားဖွယ်ရာ လှမ်းကြည့်ရင်း...

“ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”

“ဒါဖြင့် မင်း ငါ့ကိုသတ်ဖို့ ဘယ်သူကခိုင်းသလဲ၊ မှန်မှန်ပြော”

“ဒါတော့ မပြောပါရစေနဲ့ ဆရာ၊ သတ်ပစ်ရင်လည်း ခံရမှာပဲ”

“ဟား..ဟား..ဟား မင်းမပြောပေမယ့် ငါရိပ်မိပါပြီ၊ ကဲ လာ မင်းကို ခဲလက်အပ်ရမယ်”

ဟု ဦးထွန်းမြင့်သည် လူဆိုးတပည့်များအား တပည့်တစ်ယောက်နှင့် အတူ အသင့်ထုတ်ထားသော မိမိကားပေါ်သို့ တက်နှင့်စေပြီး ကျန်တပည့်များအား လှမ်း၍...

“ဟိုအရပ်ကြီးကို ဖျောက်ပစ်လိုက်ကြတော့ဟေ့၊ ငါ တစ်နာရီအတွင်း ပြန်လာခဲ့မယ် ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့...ဆရာ”

ဟု တပည့်များက ပြန်ပြောမှ ကားပေါ်တက်ရောက်ထိုင်ပြီး စက်နှိုးထွက်သွားလေ၏။

“ဟား...ဦးထွန်းမြင့်ပါလား”

ဟု ဌာနအုပ်သည် ဦးထွန်းမြင့်တို့ဝင်လာလျှင် ပျာပျာသလဲ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လေ၏။

ထိုအချိန်၌ အခန့်သင့်ပင် စုံထောက်ဦးကျော်ဇောလည်း ဌာနအုပ်နှင့် အတူရှိနေသော်လည်း နှုတ်ဆက်ရန် သတိမရ၊ သူသည် တစ်စုံတစ်ရာကို အလိုမကျဟန်ဖြင့် သုန်မှုန်ကာ ရှိနေလေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဦးထွန်းမြင့်”

ဌာနအုပ်သည် ကြီးတုပ်ခေါ်လာသော လူဆိုးအားကြည့်ရင်း မေးလိုက်၏။

“ကျုပ်အိမ်ထဲဝင်လာပြီး ကျုပ်ကို သတ်မလို့တဲ့ဗျာ၊ ဟောဒီမှာ ဓားမြှောင်”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို ဦးထွန်းမြင့်သည် အသင့်ယူဆောင်လာသော
ဓားမြှောင်ကို ဌာနအုပ်အား လှမ်းပေးလိုက်၏။ ထို့နောက် ဦးကျော်စောအား
ယခုမှမြင်မိဟန်ဖြင့်...

“ဟာ...စုံထောက်မင်းပါလား၊ မမြင်မိဘူးဗျာ၊ နှုတ်မဆက်လို့ စိတ်
မရှိပါနဲ့နော်၊ ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

ဟု လှောင်ပြော ပြောလိုက်၏။

ထိုအခါ ဦးကျော်စောမှာ မနေသာတော့ဘဲ ရောထောင် ရယ်သွမ်းသွေး
လိုက်ရလေတော့၏။ ထိုအတွင်း လူဆိုးဖိုးတေအား အချစ်တွင်သို့ အမှုထမ်းက
ဆွဲသွင်းနေသဖြင့် ဖိုးတေသည် ကြောက်လန့်တကြီးဖြင့်---

“ဆရာ...ဆရာ ကယ်ပါဦး ဆရာ၊ ကျွန်တော့်ကို ငွေတံတော့ဘူးလား
ဆရာ”

ဦးကျော်စောတွင် ဖိုးတေ အော်သံကို ကောင်းစွာကြားရ၏။ သို့သော်
အထက်အရာရှိများဖြင့် ဝင်ဆန့်သော ဦးထွန်းမြင့်ကဲ့သို့ လူအားချီးကြောင်း ဖိုးတေ
အား သနားလျက်နှင့် မကယ်ဝံ့ရှာသဖြင့် “သင်းထိုက်နဲ့ သင်းကဲဝဲလေ” ဟု
မကြည့်ရက်သဖြင့် တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလွဲနေရလေတော့သည်။

(စုလိုင်ထာ၊ ၁၉၄၇ ခု)

ပိုလ်ခင်ဝင်းအား ဆုံးမလိုက်ခြင်း

အစိမ်းရောင် ဂျစ်ကားလေးတစ်စီးသည် ငြည်လမ်းကြီးအတိုင်း ကမာရွတ်ဘက်သို့ ရှေ့ရှုပြေးလွှားနေလေသည်။

ကားပေါ်တွင် စစ်ဘောင်းဘီရှည်၊ စစ်စောင်းကို ဇွတ်ချုပ်ထားသည့် ဘလေဇာတ် သက္ကလပ်ဦးထုပ်ကိုယ်စီဆောင်းထားလျှက် လူရွယ်သုံးယောက် ကို တွေ့ရပေမည်။

အသက် ၃၅ နှစ်ထက်မပို၊ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ဇွတ်လုံးပြုပြု နှာတံပေါ်ပေါ် ကြည့်ပျော်ပျော် ကားမောင်းနေသော လူရွယ်သည် ထိုလူတို့က တွင် ဆရာနှင့်တူဟန်ရှိပေသည်။

ထိုလူရွယ်သည် တစ်ချက်တစ်ချက် လက်ကိုင်ဘီးကိုထိန်းရင်းက ကားအနောက်ပိုင်းက လူရွယ်နှင့် ညာဘက်မှလူရွယ်အား တစ်နဲ့တစ်ရာ စိတ်မချသလို အထပ်ထပ်မှာနေပေသည်။

တပည့်နှင့်တူသော လူရွယ်နှစ်ယောက်လုံးက “စိတ်ချပါဆရာ၊ နားလည်ပါပြီ” ဟု ပြန်ဖြေကြမှ ဆရာနှင့်တူသော လူရွယ်သည် စိတ်ချလက်ချ တားကို ဂရုစိုက်မောင်းနေပေတော့၏။

သို့နှင့် ဂျစ်ကားလည်း ကမာရွတ်ဂတ်ကိုလွန်၍ အင်းစိန်သွား လမ်းမကြီးအတိုင်း မောင်းနှင်လိုက်၏။ လမ်းခွဲမှ ဓာတ်မီးတိုင် ၂၀ ခန့် လွန်ခဲ့သော နေရာရောက်လျှင် ကားကို အရှိန်သတ်လိုက်ပြီး ကားပေါ်မှ လူရွယ်နှစ်ယောက် ဆင်းလိုက်၏။

ပြီးလျှင် ဂျစ်ကားကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ အရိပ်ကောင်းသောသစ်ပင်ကြီးအောက်သို့ မောင်းသွားပြီး ကားကို မီးမှိတ်ရပ်ထားခဲ့ကာ ကားမောင်းသူလူရွယ်သည် ရပ်စောင့်နေသော မိမိ၏တပည့်များထံ ပြန်လျှောက်လာလေ၏။

“အသင့်ပြင်ဟေ့”

ဆရာလုပ်သူ စောရလက်ဝဲသည် ရောက်မဆိုက် အမိန့်ပေးလိုက်လျှင် ရပ်စောင့်နေသော လူရွယ်နှစ်ယောက်လည်း အသင့်ပါလာသော လက်ကိုင်ပဝါများကို ဆရာအတိုင်း မျက်နှာတွင်စည်းလိုက်ပြီး ခြောက်လုံးပြူးကို အပြင်ထုတ်ကိုင်ကာ သုံးယောက်သား နောက်ဘက်သို့ပြန်လှည့်ကာ လျှင်မြန်စွာ လျှောက်သွားကြလေ၏။ ဓာတ်မီးတိုင် ၅တိုင်ခန့်ရောက်လျှင် ညာဘက်မှ မြဲကြီးအတွင်းသို့ ခြံတံခါးကိုကျော်လွှား၍ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားကြလေတော့သည်။

စောရလက်ဝဲတို့ ဆရာတပည့်များသည် ခြေသံကိုမြည်ရန်စေးစွ၊ အသက်ပင် မှန်မှန်မရှူအားဘဲ ပြတင်းတစ်ခုမှ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဝင်ရောက်သွားကြလေသည်။

မိမိတို့ရောက်ရှိနေသောအခန်းသည် မီးဖိုချောင်မှန်းသိရလျှင် တံခါးတစ်ချပ်ကို အသံမမြည်အောင် ဆွဲဖွင့်လိုက်ပြီး အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ အမှောင်ထဲမှ စမ်းတဝါးဝါး ဆက်လက်လျှောက်ခဲ့ကြလေသည်။

ထိုအခိုက် “ဒုန်း” ခနဲအသံကြောင့် စောရလက်ဝဲသည် ဖျတ်ခနဲ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ တပည့်တစ်ယောက် မှောင်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ခုကို တိုက်မိလိုက်ကြောင်း သိရလျှင် ‘ရှူး’ ခနဲ သတိပေးလိုက်လျက် ရောက်သည့်နေရာတွင် ရပ်တန့်ကာ “လူနိုးသံကြားရမည်လား” ဟု နားစွင့်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် စိတ်ချရမှ ဆက်လျှောက်လာခဲ့ရာ အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းဝန်းရောက်လျှင် သုံးယောက်သား အံ့အားသင့်သွားကြ၏။

အကြောင်းမူကား မိမိတို့နှင့် မတိမ်းမယိမ်း စစ်ယူနီဖောင်းဝတ်လျက် အိမ်ရှင်နှင့်တူသော လူရွယ်တစ်ယောက်သည် ခြောက်လုံးပြူးဖြင့် မိမိတို့အား သုမ်းချိန်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

“ဟေ့ကောင် လက်မြှောက်လိုက်”

ခြောက်လုံးပြူးဖြင့် ချိန်ထားသူသည် မှောင်ထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သူ နှစ်ယောက်ကို မမြင်ဘဲ စောရလက်ဝဲတစ်ယောက်တည်း အထင်ဖြင့် လှမ်းပြော လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

စောရလက်ဝဲက လက်မြှောက်ဟန်ပြုလိုက်လျှင် လက်ဝဲဘက် မှောင်ထဲ မှ တပည့်သည် ရုတ်ချည်း ခြောက်လုံးပြူးချိန်ထားသူ၏ ရင်ဝပေါ်သို့ ခုန်၍ အုပ်ချလိုက်ရာ အိမ်ရှင်လူရွယ်သည် ပါးစပ်မှ ‘အင့်’ ခနဲမြည်လိုက်ရင်း လက်ထဲ မှ ခြောက်လုံးပြူးလည်း လွတ်ကာ လဲကျသွားလေသည်။

ခုန်အုပ်သူတပည့်သည် အောက်ကျသွားသည့် ခြောက်လုံးပြူးကို ခြေထောက်ဖြင့် ခပ်ဝေးဝေးသို့ ကန်ထုတ်လိုက်ပြီး လဲနေသော အိမ်ရှင်ကို လက်တစ်ဖက်မှ ဆွဲထုလိုက်၏။ ထိုအခါမှ စောရလက်ဝဲနှင့် အောက်က ဆေးဆေး ဝင်လာကြပြီး...

“ဗိုလ်ခင်ဝင်း ဆောရီးပဲဗျာ၊ ခင်ဗျားက ခုခံမယ်ကြုံလို့ ခုလိုကြမ်း ရတာ စိတ်မရှိနဲ့နော်”

စောရလက်ဝဲသည် အိမ်ရှင်လူရွယ်၏ပန်းကို လှမ်းပုတ်ကာ နေီခေန် ပြီးရင်း ပြောလိုက်၏။

“က...ခင်ဗျားတို့ လေ့ရှည်မနေနဲ့၊ လိုချင်တာရှိ ယူသွားကြ”

“ဟ...ဟ...ဗိုလ်ကြီးကလည်း နှင်လှချည်လားဗျာ၊ နေ့ခေန်သည် သွားရတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ လာရင်းကိစ္စလေး...”

“ဘာလဲ၊ ဘာကိစ္စလဲ”

စောရလက်ဝဲက ဆေးဆေးစွာ အနားရှိ သေတ္တာလွတ်တစ်လုံးပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်ရင်း လက်ယာဘက်မှ ခြောက်လုံးပြူးကို ကြမ်းပြင်ဘက်စိုက်ကိုင်ကာ လက်ဝဲဘက်မှ ခြောက်လုံးပြူးကို အုပ်ကိုင်၍ ပြောင်းဝပေါ် ဆောတင်ထား ရင်းက...

“ဗိုလ်ခင်ဝင်း ခင်ဗျားဟာ တိုက်ပွဲပြန်တော်လှန်ရေးသမားတစ်ယောက် နော်”

“ဒါ အထူးပြောစရာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ပြီးတော့ ပါတီရဲ့ဥက္ကဋ္ဌကြီးနော်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါဘာဖြစ်သလဲ”

“တိုက်ပွဲပြန် တော်လှန်ရေးသမား၊ ပြီးတော့ ပါတီရဲ့ဥက္ကဋ္ဌ၊ ခင်ဗျား
မို့ လုပ်ရက်တယ်ဗျာ”

“နေစမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ”

“ကျုပ်လား၊ ကျုပ် စောရလက်ဝဲလေ”

ဗိုလ်ခင်ဝင်းမှာ ချက်ချင်းပင် မျက်နှာပျက်သွားကာ စားပြလူဆိုရိုးရိုး
ဟု ထင်နေရာက စောရလက်ဝဲမှန်းသိရလျှင် မကြောက်သော်လည်း ရွံ့သွားမိ
လေသည်။

“ဒါ..ဒါဖြင့် ခုဘာကိစ္စလဲ၊ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဟဲ့..ဟဲ့..ဗိုလ်ခင်ဝင်း မကြောက်ပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားကို အပ်ပျားလေး
နဲ့တောင် မထိဘူး၊ စိတ်ချ၊ ပါတီက စာရင်းဖျောက်ပြီး ဘုံးထားတဲ့ ငွေလေး
ထောင်ရယ်၊ ကတိတစ်လုံးရယ်ရရင် တော်ပါပြီ”

“ဘာ...ဘာ..ဘာကတိလဲ”

“ဪ..တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီကနေ့ကစပြီး ပါဝင်တီအမျိုးသမီး
လေးတွေကို ပါတီဗန်းပြပြီး မပျက်ဆီးတော့ပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိပဲ”

ဗိုလ်ခင်ဝင်းတွင် မိမိအကြောင်းကို ကမ့ အ အထိ စောရလက်ဝဲလို
လူက အပ်ချမှတ်ချသိနေသည်ကို သိရလျှင် နဖူးပြင်တွင် စော့ချွေးများပင် စို့လာ
လေတော့သည်။

xxxxx

“ငွေလေးထောင် ပါသွားတယ် ဟုတ်လား၊ ဗိုလ်ကြီးကို သူ ကြိုတင်
သတိပေးသေးသလား၊ ကောင်းပါပြီ ဗိုလ်ကြီး”

ဦးကျော်စောသည် စိတ်ရှုပ်ထွေးသောမျက်နှာဖြင့် တယ်လီဖုန်းခွက်
ကို ပုခက်ပေါ်သို့ ဂေါက်ခနဲ နေရာတကျပြန်တင်ထားလိုက်ကာ လေးကန်သော
ခြေလှမ်းများဖြင့် မိမိစားပွဲသို့ ပြန်လျှောက်သွားပြီး စားပွဲစွန်းတွင် တင်ပါးလွှဲ
ဝင်ထိုင်ရင်း တစ်စုံတစ်ရာကို နက်နက်နဲနဲ တွေးတောနေလေ၏။

“စောရလက်ဝဲ၊ စောရလက်ဝဲ”

ဦးကျော်စောတွင် မည်သို့မျှတွေးမရာ၊ တွေးလိုက်လေ ရှုပ်လေ ရှုပ်လေ
သာ ရှိတော့သည်။

မိမိ သိရသမျှ စောရလက်ဝဲသည် မတရားသဖြင့် ဆိုးသွမ်းနေသူ လူထုရန်သူများအပေါ်တွင်သာ တိုက်ခိုက်ဆိုးသွမ်း လှယက်နေပါလျက် ယခု တစ်ကြိမ်တွင်ကား ဗိုလ်ခင်ဝင်းကဲ့သို့သော တော်လှန်ရေးသမား လူထုအကျိုးဆောင် ပါတီတစ်ခု၏ ဥက္ကဋ္ဌထံမှ ငွေလေးထောင် တိုက်ခိုက်သွားသည်ဖြစ်၍ တွေးမရအောင် အံ့ဩနေမိလေသည်။

ထို့ထက်ပို၍ အံ့ဩခြင်းကား မည်သည့်အခါဝင်ဖြစ်စေ၊ စောရလက်ဝဲသည် သူ့ကိစ္စမဆောင်ရွက်မီ မိမိထံသို့ဖြစ်စေ၊ ကာယကံရှင်ထံသို့ဖြစ်စေ တစ်နည်းနည်းဖြင့် ကြိုတင်သတိပေးမြဲဖြစ်သော်လည်း ယခုတစ်ကြိမ်တွင်ကား ဘာမပြော ညာမပြော အလစ်ဝင်ဆော်သွားသောကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ဗိုလ်ခင်ဝင်းကား အပြစ်မရှိ။ စောရလက်ဝဲသာ အထင်မှား၍ဖြစ်စေ သို့မဟုတ် သူ့စည်ကမ်းသူ ချီးဇောက်ကာ မတရား လက်လွတ် ထင်သလို ဝင်ရမ်းကားသွားခြင်းသာဖြစ်ရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ဗိုလ်ခင်ဝင်းသည် လွန်ခဲ့သော ညက အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်လည် မြင်ယောင်နေမိလေ၏။

“ပါတီက စာရင်းဖျောက်ဘုံးထားတဲ့ ငွေလေးထောင်ရယ်၊ ကတိ တစ်လုံးရယ် ရရင်တော်ပါပြီ”

“ဘာကတိလဲ”

“ဒီကနေ့ကစပြီး အမျိုးသမီးတွေကို မဖျက်ဆီးတော့ပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိလဲ”

ဗိုလ်ခင်ဝင်းတွင် စောရလက်ဝဲ၏စကားများကို နားထဲမှထွက်သေး၊ ယခုတိုင် ကြားယောင်လျက်ရှိသေးသည်။

ငွေလေးထောင်ပါသွားသည့်အတွက် မနုဗြော၊ အမျိုးသမီးတွေကို ရှေ့ဆက် မဖျက်ဆီးတော့ပါဘူးဆိုသည့်ကတိကို ပေးလိုက်ရခြင်းအတွက် ဗိုလ်ခင်ဝင်း အဖို့ အထူးကသိကအောက်နိုင်ကာ ခက်ခဲနေရတော့သည်။ ခဲသမားသည် အချိန် ကျလျှင် ဖဲဝိုင်းထိုင်ရမှ၊ မြင်းသမားသည် မြင်းပွဲပတ်ရောက်လျှင် မြင်းပွဲသွားလိုက် ရမှ၊ ထန်းရည်သမားသည် အချိန်တန် ထန်းပင်အောက်ရောက်ရမှ နေသကဲ့သို့သာ ရှိသလို ဗိုလ်ခင်ဝင်းမှာလည်း ပါတီဝင်အမျိုးသမီးလေးများကို ခြိမ်းခြောက်၍ တစ်မျိုး၊ ချောမောနူးနှပ်၍တစ်သွယ် ဖျက်ဆီးလိုက်ရမှ နေသာထိုင်သာရှိသူ ဖြစ်ပေသည်။

ယနေ့ညသော်ကား မနေ့ညက အရှိန်ကြောင့် ပြုမှုနေကျအကျင့်စရိုက် အတိုင်း ပြုမှုရမည်ကို ရွံ့ကြောက်နေမိကာ ချိန်းထား၍လာရသည်။ သူ့ကို ဖြန့်လွှတ်လိုက်လျှင် ကောင်းနိုးနိုး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဇွတ်နှစ်လိုက်ရကောင်းနိုးနိုး ဆွေမရဖြစ်နေကာ နာရီကိုသာ မကြာခဏ လှမ်းမျှော်၍ ကြည့်နေမိလေသည်။

ထိုအတွင်း 'ဒင်' ခနဲ ၈ နာရီခွဲသံ ကြားလိုက်ရပြီး တပည့်ကျော် ရွှေလေး ရောက်လာကာ...

“ဆရာ ဧည့်ခန်းမှာ ဧည့်သည်ရောက်နေတယ်”

“ဟေ ဟုတ်လား”

“ထုံးစံအတိုင်းပဲလား ဆရာ”

ဗိုလ်ခင်ဝင်းတွင် မနေသာတော့ဘဲ ခေါင်းကိုသာ ညိတ်ပြလိုက်လျှင် တပည့်ကျော် ရွှေလေးလည်း လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

ဗိုလ်ခင်ဝင်းတွင် တရွှေထကြွလာသော တဏှာစိတ်ကို မမျှီသိပ်နိုင်ဘဲ အိပ်ရာပေါ်သို့ ကပျာကယာဝင်လှဲ၍ စောင်ကိုဆွဲမြဲလိုက်ရင်း တကယ့်လူမမာဟန် ဆောင်နေလိုက်လေသည်။

မကြာမီအတွင်း 'ဖျပ် ဖျပ် ဖျပ်' ဟူသောခြေသံနှင့်အတူ အသက် ၂၀ ကျော်ခန့် မပြုမပြင် နဂိုယဉ်ချော မိန်းမပျိုတစ်ဦးနှင့်အတူ မိန်းမကြီးတစ်ယောက် အခန်းဝတွင် ပေါ်လာ၏။

“ဟင်...ဥက္ကဋ္ဌကြီး သိပ်ဖျားနေလား”

ဗိုလ်ခင်ဝင်းက တကယ့်လူမမာကြီးပမာ မျက်လုံးကို မဖွင့်ချင်ဟန် နှင့် အနားမှ မေးလာသော မိန်းမပျိုအား...

“စိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူး။ ငှက်ဖျားတက်တာပါ”

ဟု ပြောရင်းက...

“ဟီး...ဟီး...ဟီး...ဟီး...ရေဓွေး ရေဓွေး”

မိန်းမပျိုလည်း ခုတင်စွန်းတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း...

“ဟင် ခက်တော့တာပဲ”

ဟု ညည်းလိုက်ပြီး နောက်မှ အဖော်မိန်းမကြီးဘက် တစ်ဖန်လှည့်၍

“ဒေါ်ဒေါ် သူတပည့်ခေါ်ပြီး ရေဓွေးမြန်မြန်သွားတည်စမ်းပါဦး”

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် အဖော်မိန်းမကြီးလည်း ရွှေလေးရှိရာသို့ ထွက် သွားလေသည်။

“ကိုခင်ဝင်း”

“ဗျာ”

“ဘယ့်နှယ်နေသေးလဲဟင်”

“သက်သာသွားပါပြီ”

ဟုပြောရင်းက “ဟီး ဟီး ချမ်းတယ်ဗျာ၊ ချမ်းတယ်” ဟု ပြောပြန်သဖြင့် မိန်းမပျိုတွင် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့ဘဲ ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေရာက နောက်ဆုံးတွင် ခေါင်းအုံးတစ်လုံးယူကာ ဗိုလ်ခင်ဝင်းကိုယ်ပေါ်သို့ မှီတင်ထားလိုက်ရလေသည်။

“ဒီလိုနဲ့မရဘူး မခင်မြ၊ တဆိတ် တဆိတ် စိတ်မချီစမ်းပါနဲ့ဗျာ၊ မခင်မြကိုယ်လေးနဲ့ အသာမှေးပြီး ဖိပေးစမ်းပါ၊ အမယ်လေး---လေး ဟီးဟီး” စကားပင် ဆုံးအောင်မပြောနိုင်တော့ဘဲ အဖျားဒီဂရီကုန်အောင် တက်နေတော့သဖြင့် မခင်မြဆိုသူမှာ မနေသာတော့ဘဲ ကရုဏာသက်သက်ဖြင့် မရဲတရဲသူကိုယ်လုံးလေးကို ခေါင်းအုံးပေါ်မှ လှဲတင်ဖိပေးရှာလေသည်။

သည်တွင် ဉာဏ်သမား ဗိုလ်ခင်ဝင်းက လွှဲလဲထကာ မိန်းမပျို၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားလိုက်သဖြင့်...

“ဟင် ရှင် ရှင် ဘယ့်နှယ်လုပ်တာလဲ”

“မခင်မြရယ်၊ ကိုဝင်းက ချစ်လွန်းလို့ပါ”

“လွတ်...လွတ် ကျွန်မပြန်မယ်”

“အဟုတ်ပါ၊ ကိုဝင်းလေ မြကို ချစ်လွန်းလို့ ခုလို တမင်ဉာဏ်ဆင်ခေါ်ရတာပါ”

ဟု ပြောရင်း ဇွတ်သာကဲလာသဖြင့် မိန်းမပျိုမှာ အားသွန်ရုန်းကန်နေသော်လည်း နောက်ဆုံး၌ ကျားလက်တွင်းကျရောက်နေရသော ယုန်သူငယ်ပမာ အားမတန်မာန်လျှော့ကာ ဗိုလ်ခင်ဝင်းပြုသမျှ နုရတော့မည်ကဲ့သို့ ရှိနေရလေတော့သည်။

ဗိုလ်ခင်ဝင်းကား တဏှာခိုးများ လွှမ်းမိုးလျက်ရှိသော မျက်လုံးများဖြင့် မိန်းမပျိုအား စားမဝတ် ဝါးမတတ် စိုက်ကြည့်ကာ အဆုံးစွန်သော စခန်းသို့ လှမ်းမည့်ဟန်ပြုနေစဉ်... “ခွေးမျိုး” ဟူသော အသံကြောင့် ဗိုလ်ခင်ဝင်းလန့်ဖျပ်ကာ ခံတွင်းဝက အစာကို လွှတ်ချလိုက်ပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ခြောက်လုံးပြူးဖြင့် ချိန်ထားလျက်ရှိသော စောရလက်ဝဲကို တွေ့လိုက်ရသော

ကြောင့် ဗိုလ်ခင်ဝင်း၏ မျက်လုံးအစုံမှာ တစ်လက်မခန့် ပြူးထွက်လာသယောင် မြင့် ထင်နေရလေသည်။

မိန်းမပျိုလည်း ခုတင်ပေါ်မှ လူးလဲထကာ ထဘီကိုပြင်ဝတ်၊ ပြေကျနေသည့် ဆံပင်ကို ကျနသေသပ်စွာ ပြင်ထုံးနေလေသည်။ ဗိုလ်ခင်ဝင်းက နားမလည်သလို စောရလက်ဝဲကို တွေ့ကြည့်နေရာမှ ခါးက ထဘီနှင့်အင်္ကျီကို မြင်လိုက်ရမှ စောစောက အဖော်အဒေါ်ကြီးမှာ စောရလက်ဝဲဖြစ်နေကြောင်း သိလိုက်ရလေသည်။

“မခင်လေး”

ဟူသော စောရလက်ဝဲ၏အသံနှင့်အတူ လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း အနားမှ မိန်းမပျိုက မည်သို့ပြုလုပ်လိုက်သည်မသိ၊ ဗိုလ်ခင်ဝင်းတွင် ဘာမျှသတိမရတော့ဘဲ ထိုနေရာတွင် ပုံလျက်သား လဲကျကာ သတိလစ်မေ့မြောသွားလေ၏။

မည်မျှကြာသွားသည်မသိ၊ မျက်နှာပေါ်တွင် အေးခနဲ ခံစားလိုက်ရမှ လန့်ဖျပ်ကာ ကြည့်လိုက်ရာ ဗလကောင်းကောင်း အရုပ်ခပ်ဆိုးဆိုး ဂင်တိုတို လူရွယ်တစ်ယောက်ကို ရေပုံးကို လက်တစ်ဖက်က ဆွဲကိုင်လျက် မိမိအား ပြုံးကြည့်နေသည်ကို ဦးစွာတွေ့ရလေသည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ ဗိုလ်ခင်ဝင်း၊ အိပ်ရေးဝပါရဲ့နော်”

ဗိုလ်ခင်ဝင်းက ထိုသူကို အဖက်လုပ်၍ မှန်ကုပ်ကုပ်မျက်နှာထားဖြင့် ထိုင်ငိုင်နေလေသည်။ ဘေးဘီကို ကြည့်လိုက်ပြန်သောအခါ မီးမညှိရသေးသော စီးကရက်တစ်လိပ်ကိုခဲလျက် စောရလက်ဝဲကို ရေစည်လွှတ်တစ်လုံးပေါ်တွင် တင်ပါးလွှဲထိုင်လျက် တွေ့ရလေ၏။

“ဗိုလ်ကြီးအပြစ် ဗိုလ်ကြီး သိမှာပေါ့နော်”

“ဘာလဲ၊ ဘာအပြစ်လဲ”

“ဟိုညက ထားခဲ့တဲ့ကတိကို မနေ့ညက ဖောက်ဖျက်ပစ်လိုက်တာလေ၊ မပိုင်ဘူးလားဗျာ၊ ကျုပ်တပည့်မကို ခင်ဗျားပါတီထဲဝင်ခိုင်း၊ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဥက္ကဋ္ဌကြီးက ပါတီရေးရာနဲ့ပတ်သက်ပြီး အရေးတကြီး တိုင်ပင်စရာရှိတယ်ဆိုပြီး လူလွှတ်ခေါ်...”

စကားမဆုံးမီ ဗိုလ်ခင်ဝင်းက ရုတ်ချည်းထကာ စောရလက်ဝဲကိုယ်ပေါ်သို့ ကျားအုပ်သကဲ့သို့ ခုန်အုပ်လိုက်လေ၏။

စောရလက်ဝဲမှာ ရုတ်တရက် ဖြစ်၍ ဗိုလ်ခင်ဝင်း၏ ဆက်ကာဆက်ကာ ထိုးလိုက်သော လက်သီးဒဏ်ကို ခံနေရလေ၏။

တပည့်များက ဝင်ကူရန် ကြိုးစားကြသော်လည်း စောရလက်ဝဲ၏ ခွင့်မပြုသောမျက်နှာကြောင့် ဆရာအလိုအတိုင်း တပည့်များက သည်အတိုင်း ရပ်ကြည့်နေရလေသည်။

နောက်ဆုံးတစ်ချက် ဗိုလ်ခင်ဝင်းက မိမိရရ လှလှပပ ပစ်သွင်းလိုက်သော လက်သီးချက်ကို စောရလက်ဝဲက ကျင်လည်မျှတ်လတ်စွာ တိမ်းရှောင်လိုက်ရာ ဗိုလ်ခင်ဝင်းမှာ အရှိန်မသတ်နိုင်ဘဲ ယိုင်အလဲ စောရလက်ဝဲက သူ၏ ဘယ်လက်သီးကြီးဖြင့် ဒေါက်ခနဲ ဒေါက်ခနဲ မူးစေသွားအောင် ခပ်ဆတ်ဆတ် ထိုးပစ်လိုက်လေ၏။

ဗိုလ်ခင်ဝင်းတွင် ချက်ကောင်းကို ခံလိုက်ရသဖြင့် ဝါအပ်တွင်းမှ သွေးများ ဖြာဆင်းလာလေသည်။ သည်အချိန်အထိလည်း အလျှော့မသော် ဆက်၍ ခံထိုး မြဲ ထိုးနေရာ နောက်ဆုံး စောရလက်ဝဲက ဗိုလ်ခင်ဝင်း၏ လက်သီးချက်ကို တစ်ဖက်လှည့်ကာ တိမ်းရှောင်လိုက်ပြီး ဗိုက်တည့်တည့်ကို အားတုန်ပစ်ထိုးလိုက်သဖြင့် ဗိုလ်ခင်ဝင်းမှာ ရှုံ့မဲ့ကာ နောက်သို့ကော့၍အသွားတွင် ဘယ်လက်သီးဖြင့် ပင့်ထိုးလိုက်ပြန်ရာ ဗိုလ်ခင်ဝင်းမှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဝုန်ဆဲကျကာ မေ့မြောသွားလေတော့သည်။

သည်အချိန်တွင် ဘေးမှရပ်ကြည့်နေကြသည့် တပည့်များမှာ ငေးငိုင်နေကြရာက တပည့်တစ်ယောက်က ...

“ဆရာ ဒီကောင်ကို ဒီအတိုင်းထားခဲ့လို့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်”

ဟုပြောသဖြင့် အခြားတစ်ယောက်ကပါ...

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ ကြိုးနဲ့တုပ်ထားပြီး ဘခိုင်ကို စောင့်ခိုင်းထားမှ”

ဟု ပြောပြန်ရာ စောရလက်ဝဲကလည်း သဘောတူကာ ဗိုလ်ခင်ဝင်းအား သေတ္တာတစ်လုံးပေါ်ထိုင်စေကာ လက်ပြန်ကြိုးတုပ်ကာ လူတစ်ယောက်ကို အစောင့်ထားခဲ့ကြလေသည်။

ဗိုလ်ခင်ဝင်းလည်း စောရလက်ဝဲတို့ ထွက်သွားပြီး ကြောမီတွင် သတိရလာကာ လွတ်မြောက်ရန် လမ်းစရာရာ အခန့်သင့်ပင် သူထိုင်နေသော ထင်းရှူးသေတ္တာမှ စည်ပတ်သံပြားအစွန်းကို တွေ့ရလျှင် ကြိုးစကို စည်ပတ်သံပြားနှင့် ပွတ်တိုက်နေလေတော့၏။ မျက်နှာအမူအရာကမူ မင်သေလှသဖြင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း

မှ အစောင့်ကပင် လုံးဝမရိပ်မိပေ။ များမကြာမီ ကြီးစရာ လုံးဝပြတ်သွားလေ
တော့၏။ ထိုအတွင်း အစောင့်လုပ်သူ အနားသို့လျှောက်လာသဖြင့် လက်နှစ်ဖက်
တို့ နောက်ထားကာ ဟန်မပျက်နေပြီး...

“ဗျို...နောင်ကြီး ဆေးလိပ်လေးများ မသောက်ရဘူးလား”

ဟု လှမ်း၍ မျက်နှာချိုလေးနှင့်ပြောလိုက်ရာ အစောင့်လုပ်သူက
မျက်နှာထားကြီးဖြင့်ပင် စီးကရက်တစ်လိပ်ထုတ်ပြီး ဇတ်ခနဲ ဗိုလ်ခင်ဝင်း၏
ဝါးစပ်၌ တပ်လိုက်ကာ မီးညှိပေးလိုက်၏။ ဗိုလ်ခင်ဝင်းလည်း တစ်ဖွာနှစ်ဖွာ
ရွိုက်ဖွာလိုက်ပြီး အစောင့်မျက်လုံးတည့်တည့်ကို စီးကရက်မီးနှင့် ထိုးလိုက်လေ၏။
အစောင့်လုပ်သူမှာ မျက်လုံးကိုပိတ်ရင်း ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်နေနက်
ဗိုလ်ခင်ဝင်းက တဟုန်တည်းပြေးထကာ အစောင့်ကိုယ်ပေါ်သို့ ခုန်အုပ်ချလိုက်
ပြီး လက်ရော ဒူးပါ ရှိသမျှ ထိုးကြိတ်ပစ်ခတ်လိုက်ရာ အစောင့်လုပ်သူမှာ
နေရာတွင်ပင် ပုံလျက်ကျကာ မေ့မြောသွားလေတော့သည်။

ဗိုလ်ခင်ဝင်းလည်း အရိပ်အခြေကို အကဲခတ်ကာ အခန်းထဲမှ ခြေလှမ်း
ကျဲကြီးဖြင့် ထွက်လာလေ၏။

နောက်ဆုံး မည်သည့်အနှောင့်အယှက်မှ မတွေ့ရဘဲ တိုက်အပြင်ဘက်
သို့ ရောက်လာလေသည်။ အပြင်ရောက်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် ကုက္ကိုင်းလမ်း
ရှိ တစ်ခုသောခြံကြီးအတွင်းမှ တိုက်ပျက်ကြီးဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုနောက် လမ်းမကြီးသို့ထွက်ကာ ကားစောင့်နေရာ ပရိုက်ဗိတ်
ကားတစ်စီး မောင်းလာသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် လက်ပြတားကာ အကျိုးအကြောင်း
ပြောပြလျက် စီးနင်းလိုက်ပါသွားလေသည်။

xxxx

“ဟဲ...ဟဲ...ဒီလောက်လည်း မအသေးပါဘူး၊ ဗိုလ်ခင်ဝင်း ထွက်
ပြေးတာသိတာနဲ့ တစ်ဖွဲ့လုံး တခြားပြောင်းပြီးမှာ ခင်ဗျားတို့လာဖမ်းတော့ ဘယ်
မိမလဲ၊ ဟဲ...ဟဲ...သိပ်ဒေါပွပြီး တယ်လီဖုန်းထဲလည်း ခြောက်လုံးပြူး ထည့်
ပစ်မနေနဲ့ဦးဗျို”

ဦးကျော်စောမှာ တယ်လီဖုန်းနားထောင်နေရာက ဒေါပွကာ ခြောက်လုံး
ပြူးကိုထုတ်ကာ တယ်လီဖုန်းကိုချိန်လိုက်ပြီးမှ တစ်ဖက်မှ စောရလက်ဝဲ၏
စကားသံကြောင့် ခြောက်လုံးပြူးကို အိတ်ထဲပြန်ထည့်လိုက်ရလေ၏။

“ကဲ...အချိန်မရှိဘူး၊ လုပ်မယ်ဆို လုပ်မယ်ဆိုတဲ့အတိုင်း ဒီနေ့ ဗိုလ်ခင်ဝင်းကို ဆုံးမဖြစ်အောင်ကို ဆုံးမရဦးမှာပဲ၊ ချဲ့ရီးယို တာတာ”

ဦးကျော်ဇောသည် တယ်လီဖုန်းကိုထွတ်ချလိုက်ပြီး တစ်ဖန် သတိရဟန်ဖြင့် ကပျာကယာ တယ်လီဖုန်းရုံးသို့ စောစောတ မိမိထံ တယ်လီဖုန်းဆက်ပြောသောနေရာကိုမေးရာ တယ်လီဖုန်းရုံးက ရုပ်ရှင်ရုံတစ်ရုံမှ ပြောကြောင်း အကြောင်းပြန်မှ လက်လျှော့လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် မိမိကားရှိရာသို့ထွက်လာပြီး ထားပေါ်တက် စက်နှိုးကာ ဗိုလ်ခင်ဝင်း အိမ်ရှိရာ ကမာရွတ်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့လေသည်။ အဆင်သင့်ပင် ဗိုလ်ခင်ဝင်းအား ရုပ်ရှင်သွားမည့်ဆဲဆဲ တွေ့ရသဖြင့် အကြီးအကြောင်း ပြောမထားသော်ငြားလည်း ဗိုလ်ခင်ဝင်းက လက်မခံ ဂရုမစိုက်ဘဲ အဆင်သင့်ရပ်ထားသည့် အမှိုးလှန်ထားသည့် စကားဝါရောင်ကားပေါ်သို့တက်၍ မောင်းနှင်ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

ဦးကျော်ဇောလည်း မိမိကားပေါ်ဖြန်တက်ကာ ကမာရွတ်ဂတ်တဲ မောင်းလာကာ လက်နက်ကိုင်ရဲအချို့ကို ခေါ်ယူလျက် ဗိုလ်ခင်ဝင်းကားနောက်သို့ ဆက်လက်လိုက်သွားလေတော့သည်။

ဦးကျော်ဇောသည် ယခုတစ်ကြိမ် မုချပင် စောရလက်ဝဲအား လက်ရဖမ်းမိတော့မည်ဟု တွက်ဆကာ “စောရလက်ဝဲ စောရလက်ဝဲ၊ ဇင်းဘယ်လိုကဲ ကဲ ဒီတစ်ပွဲတော့ ကျော်ဇောလက်ထဲ ရောက်ပါပြီကွာ” ဟု ကြိမ်းခေါ်မိလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဂေါ်ဒဝင်လမ်း ဆေးကျောင်းရှေ့တွင် လမ်းဆုံတော်တက် ဦးလှည့်ထားသော ဗိုလ်ခင်ဝင်းကားနှင့် အရောင်တူ အမှိုးလှန်ထားသောကားပေါ်မှ မိန်းမပျိုတစ်ယောက်နှင့် လူရွယ်တစ်ယောက်ကို တွေ့ရပေမည်။ လူရွယ်ကား စောရလက်ဝဲဖြစ်၍ မိန်းမပျိုကား သူတပည့်မ မခင်လေး ဖြစ်လေသည်။ စောရလက်ဝဲလည်း မခင်လေးအား ခရစုတွင်းကျ ဂဗာနထ မှာကြားပြီးလျှင် ဆေးကျောင်းရှေ့ မီးရထားရုံးဘက် ဦးလှည့်ကာ စက်နှိုးရပ်ထားသော မိမိကားဆီသို့ လျှောက်သွားလေ၏။

ထိုအခိုက် ဗိုလ်ခင်ဝင်း၏ကားလေးသည် ထောင်ကြီးဘေးမှ ဖြတ်ကျော် မောင်းနှင်လာပြီး ဂေါ်ဒဝင်လမ်းထိပ်ရောက်လျှင် ချိုးကွေ့မည့်ဆဲဆဲတွင် ကားတစ်စီးထွက်ပေါ်လာကာ ရှေ့မှ ကန့်လန့်ပိတ်ရပ်ထားသဖြင့် ကားချင်းမတိုက်မိ

ပြန်ကြည့်ရအောင်... နေပြည်တော်...
 ကြည့်ရအောင်... နေပြည်တော်...
 ပြန်ကြည့်ရအောင်... နေပြည်တော်...
 ကြည့်ရအောင်... နေပြည်တော်...
 ပြန်ကြည့်ရအောင်... နေပြည်တော်...
 ကြည့်ရအောင်... နေပြည်တော်...
 ပြန်ကြည့်ရအောင်... နေပြည်တော်...
 ကြည့်ရအောင်... နေပြည်တော်...
 ပြန်ကြည့်ရအောင်... နေပြည်တော်...
 ကြည့်ရအောင်... နေပြည်တော်...

ပိုက်ကြားခဲ့စားသူ

- “ဒါပဲယူသွားပါဆရာ”
- “မရဘူး-မရဘူး...မင်းသိပ်လူပါးဝနေတယ်”
- “မဟုတ်ပါဘူးဆရာရယ်...ရောင်းမကောင်းလို့ပါ”
- “မလိုချင်ဘူးကွာ၊ မင်း ငါ့အကြောင်း သိတယ်မဟုတ်လား...

လေသိပ်ရှည်မနေနဲ့”

ကွမ်းယာဆိုင်ရှင်သည် ကျပ်တန်နှစ်ချပ်ကို ဆေးဇွာထဲသို့ ပြန်ထည့်လိုက်ပြီးနောက်၊ “ကဲ...ဒါဖြင့် ခင်ဗျားသဘောပဲ၊ တစ်ပြားမှမဝေးနိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျားဘာလုပ်ချင်သလဲ” ဟု ခပ်မာမာပြောလိုက်သည်နှင့် ဆိုင်ရှေ့တွင် ရပ်နေသူသည် နောက်ထပ် ဘာမျှပြန်မပြောတော့ဘဲ၊ လက်တွင် အသင့်ကိုင်ဆောင်လာသော သံတုတ်နှင့် လှမ်း၍ ရိုက်လိုက်လေရာ ဆိုင်ရှင်မှာ “အမလေးဗျာ” ဟု တစ်ခွန်းအော်လိုက်ပြီး ဆိုင်ပေါ်မှ အောက်သို့ လဲကျသွားလေ၏။

အနီးအနားတွင် အရိပ်အခြည်ကြည့်နေသူများသည် တစ်ထောက်တစ်လှေများဝိုင်းအုံလာသော်လည်း ထိုအချိန်ထိ ရဲသားတစ်ယောက်မျှ ပေါ်မလာသေးပေ။ သံတုတ်နှင့်လူသည် ထိုဆိုင်အနီးမှ ဒါလဟိုဖီလမ်းမကြီးအတိုင်း အေးအေးဆေးဆေးပင် လျှောက်လာခဲ့ပြီး ၁၂ လမ်းထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။

မှောင်ရိပ်တစ်ခုအနီးသို့ရောက်လျှင် ထိုလူသည် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ သူ့နောက်သို့ ဦးထုပ်အပျော့ဆောင်းထားသော လူတစ်ယောက် ထက်ကြပ်လိုက်လာသည်ကို မြင်သဖြင့် ခေတ္တမျှ ရပ်တန့်ပြီး အကဲခတ်ကြည့်ရှုလေ၏။ ဦးထုပ်နှင့်လူသည် ထိုလူ၏အနီးသို့ ရောက်လျှင် ဘောင်းဘီအိတ်တွင်းမှ ခြောက်လုံးပြူးကို ရုတ်တရက်ထုတ်ယူလိုက်ပြီး သံတုတ်နှင့်လူအား ချိန်ရွယ်ထားခါ

“ကဲ ကိုဘသိန်း၊ မလွန်နဲ့နော်၊ သေသွားမယ်။ ဒါလဟိုဇီလမ်းဘက်ကို ပြန်လှည့်ပြီး ရှေ့ကလျှောက်သွားပါ။”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သော်လည်း လူမိုက်ဘသိန်းသည် အကြံယူရင်း ခေတ္တမျှ ရပ်နေလေ၏။

“ပြောတာမကြားဘူးလား”

ဘသိန်းသည် အံတစ်ချက်ကြိတ်လိုက်ပြီး မခံချို မခံသာနှင့် ဒါလဟိုဇီလမ်းပေါ်သို့ ရောက်အောင် ခပ်ဖြည်းဖြည်း ရှေ့မှလျှောက်သွားရလေသည်။

ဦးထုပ်နှင့်လူသည် ခြောက်လုံးပြူးကိုထားသော လက်ပေါ်သို့ ဦးထုပ်ကို ချွတ်၍ တင်ထားပြီး ဦးထုပ်ကို ဝှေ့ယမ်းရင်း နောက်မှမူမပျက် လိုက်ပါလာလေသည်။ ဒါလဟိုဇီလမ်းမပေါ်သို့ ရောက်လျှင် ဘောက်ဆောဆလွန်းကား အနက်ရောင်တစ်စီးသည် သူတို့နှစ်ယောက်အနီးသို့ မောင်းလာပြီး နှစ်ယောက်သားကားပေါ်သို့ တက်ထိုင်လိုက်သည်နှင့် ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ဆူးလေဘုရားလမ်းရှိ တိုက်တစ်ခုရှေ့သို့ ရောက်လျှင် ကားကလေးသည် ထိုးရပ်လိုက်၏။ လူနှစ်ယောက် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆင်းလိုက်ကြပြီး လှေခါးပေါက်တစ်ခုမှ တိုက်အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားကြလေသည်။

“ကဲ...ကိုဘသိန်း၊ နံရံကို မျက်နှာမူလိုက်စမ်းပါ။”

လူမိုက်ဘသိန်းသည် ဦးထုပ်ရှင်အား ဝင်းဝင်းတောက်နေသော မျက်လုံးအစုံနှင့် သမင်လည်ပြန် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟဲ ဟဲ၊ သိပ်ဒေါ့ပုနေသလား ကိုဘသိန်း၊ ကျုပ်အမိန့်ပေးတာ

လိုက်နာပါ။ လှန်မယ်တော့မကြံနဲ့၊ နံထည့်လိုက်မယ်။”

“မင်းလက်ထဲမှာကိုးကွာ မင်းပြုသလိုပေါ့။”

ဟု ဘသိန်းက ခပ်ကျယ်ကျယ် အော်ပြောလိုက်သည်။

“စကားမရှည်နဲ့၊ နံရံကို လက်နဲ့မေးထားပြီး ရပ်လိုက်စမ်းပါ။”

“ဟဲ ဟဲ၊ သိပ်ဒေါ့ပုနေသလား ကိုဘသိန်း၊ ကျုပ်အမိန့်ပေးတာ လိုက်နာပါ။ လှန်မယ်တော့မကြံနဲ့၊ နံထည့်လိုက်မယ်။”

ဦးထုပ်ရှင်သည် အသံမာမာနှင့် အမိန့်ပေးလိုက်ရာ ဘသိန်းမှာ မခံချို
မခံသာနှင့်ပင် နံရံကို လက်နှစ်တက်ဖြင့် မှေးထားပြီး ခပ်ကိုင်းကိုင်း ရပ်ပေးလိုက်
ရလေသည်။

ဘသိန်း၏ အိတ်တွင်းသို့ လိုက်လံရှာတွေ့ရာ မေးမြော်တစ်လက်၊ မှေးဆေး
ဘူးပြား၊ သော့တွဲတစ်ခု၊ ၎င်းသော့တွဲတွင် ငွေဖြင့် အလှပြုလုပ်ထားသော
ခြောက်လုံးပြူးကလေး တွဲလျက်ပါရှိသည်။ ၎င်းဖြင့် သားရေအိတ်တွင် နေရပ်
လိပ်စာ အပြည့်အစုံ ရေးထားလေသည်။ ၎င်းပစ္စည်းများကိုကြည့်ရှုပြီး သော့တွဲ
ကိုသာ ဘသိန်းအိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“ကိုဘသိန်းအလုပ်ကို အနှောင့်အယှက်ပေးရတာ ဝမ်းနည်းပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ ဗမာ-ဗမာအချင်းချင်း အနိုင်ကျင့်ပြီး မတရားသဖြင့် နှိပ်ကြေးခွဲတာကို
နောက်ထပ်မလုပ်စေချင်ဘူး။ ဒီနေ့ ခင်ဗျားလုပ်လိုက်တဲ့ ပြန်စဉ်အားပေးပါ။ သူ့မဟာ
တစ်နေ့လုံးရောင်းခါမှ နှစ်ကျပ်မမြတ်ဘူး။ ခင်ဗျားလိုတာဆိုတာ အတင်းတောင်း
နေတော့ မပေးနိုင်တာကိုဘဲ လှမ်းရိုက်သေးတယ်။ ဘယ်လောက်လွန်သလဲ၊
ကိုယ့်အပြစ်ကို စဉ်းစားမိရဲ့လား။”

ဘသိန်းသည် တစ်ခွန်းမျှ ပြန်မပြောပေ။ မျှော်တရားရှိဖြင့် ခေါင်းတိုက်
စိုက်ချ၍သာနေ၏။ ဦးထုပ်ရှင်သည် ဘသိန်းအား အကဲခတ်ကြည့်ရှုပြီးနောက်...

“ကဲ...ဟိုမှာ ထိုင်နိုင်ပါပြီ” ဟု အခွင့်ပေးလိုက်ရာ ဘသိန်းလည်း
ညွှန်ပြသော ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် သွားရောက်ထိုင်လိုက်၏။ ဦးထုပ်ရှင်သည်
ခြောက်လုံးပြူးကို ဘောင်းဘီအိတ်တွင်းသို့ ပြန်ထည့်လိုက်ပြီး အေးအေးစွာပင်
စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိရှုဖွယ်လိုက်သည်။

“စီးကရက်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဘသိန်းသည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ဦးထုပ်
ရှင်ထံမှ ယူလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားသတင်းကြားရတာ ကြာလှပြီ၊ ဒီကနေ့တော့ ဝတ်ပင်းတွေ
နေလို့ ဒီကိုခေါ်လာပြီး...”

စကားပြော၍ မဆုံးမီ ဘသိန်းသည် စားပွဲပေါ်မှ မီးခြစ်ကို လှမ်းယူ
သလိုနှင့် အလစ်တွင် တအားပစ်ထိုးလိုက်သည်။ သို့သော် ဦးထုပ်ရှင်သည်
မျက်စိရှင်ရှင်နှင့် တိမ်းရှောင်လိုက်ရာ လူကိုမထိုးမိသဖြင့် အရှိန်လွန်သွားပြီး
တစ်ကိုယ်လုံး ယိုင်သွားလေသည်။

ဦးထုပ်ရှင်လည်း ဘသိန်း၏ အချိန်ကို ခပ်ဆင့်ဆင့် တစ်ချက်ထိုးလိုက် သဖြင့် ခါးကုန်းလာခိုက် ပါးချိတ်ကို ဆက်လက်ပင့်ထိုးလိုက်ရာ နောက်သို့ ယိုင်လဲကျသွားလေ၏။ ဘသိန်းအား ဆွဲထူလိုက်ပြီး နောက်ထပ် ထိုးတော့မည့် အခိုက်တွင်

“မှားပါပြီဆရာ...ကျွန်တော်...ကျွန်တော်”

“ဟဲ...ဟဲ၊ ကျုပ်ကို ဒီလိုလုပ်လို့မရဘူး၊ ခင်ဗျားကို ဗမာချင်းမို့ အေးအေးဆေးဆေး အမြင်မှန်အောင် ပြောပြတာကိုပဲ”

“ဟုတ်...ဟုတ်...ပါတယ်ဆရာ၊ ကျွန်တော်မှားပါပြီ၊ နောက်ကို ကျွန်တော်မလုပ်တော့ပါဘူးဆရာ”

ဘသိန်းမှာ ရှိခိုးမတတ် ဖြစ်နေတော့သည်။ တကယ်ဆိုတော့ ဘသိန်း သည် မိုက်ကြေးခွဲနေသော လူမိုက်ပင်ဖြစ်စေကာမူ တကယ်တမ်း မိုက်သူမဟုတ်ပေ။ တပည့်များနှင့် ဘေးပန်းဆက်သွယ်မှုများနှင့်သာ လူတွင်ကျယ် လုပ်နေခြင်းဖြစ်၏။ သတ္တိရှိ၍လည်း မဟုတ်ပေ။ သတ္တိမရှိသော်လည်း ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်ကို ချက်ပိုင်လျှင် မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်ကြီး လွှာ၍ လွှာ၍ အသုံးပြုတတ်ကြသည့် လူမျိုးသာ ဖြစ်လေသည်။ ဤအချိုးမျိုးကို ဦးထုပ်ရှင်သည် ကောင်းကောင်းကြီး နားလည်ပြီး ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် ဗမာချင်းဖြစ်သည့်အတွက် တစ်ကြိမ်တစ်ခါ ညာတာရပေ လိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့်

“ခင်ဗျား နောက်ထပ်ပြီး ဆိုးမယ်ဆိုရင် ကျုပ်နဲ့တွေ့ဦးမှာပဲ၊ ကျုပ်ကို တစ်ပတ်ရိုက်လို့ ဘယ်လိုမှ မရဘူးဆိုတာ နားလည်ပါ”

ဘသိန်းမှာ မေးရိုးကိုပွတ်လိုက်၊ မိုက်ကိုနှိပ်လိုက်နှင့် ဦးထုပ်နှင့်လူအား အငိုက်တွင် ပြန်လှန်မိခြင်းကြောင့် အနှံခဲလိုက်ရသည့်ဒဏ်ကို ခံနေရသဖြင့် ရွံ့မဲ့ နေပေသည်။ နောက်ထပ်စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောနိုင်ပေ။

“ဘယ့်နဲ့လဲ တော်တော်ခဲလိုက်ရသလား၊ ကျုပ်ပြောထားတယ် မဟုတ် လား၊ ပြန်လှန်ရင် နံ့ထည့်လိုက်မယ်လို့၊ ကဲ...ခင်ဗျားသွားနိုင်ပြီ၊ ကျုပ်သတိ ပေးတာကို သေသေချာချာ မှတ်ထားပါ”

ဘသိန်းမှာ မနိုင်၍ သည်းခံခြင်းသည်လည်းကောင်း သဘောမျိုး ရှေ့ထား၍ အံသွားကြိတ်ရင်း သိုသိုသိပ်သိပ် လှေကားထိပ်သို့ လျှောက်သွားပြီး ဆင်သွားလေ၏။

အချိန်မှာ ညနေစောင်း ၇ နာရီခန့်သာ ရှိသေးသည်။ ဆူးလေဘုရား
လမ်းမကြီးသည် ကားကြီးကားငယ်များ ဥဒဟို သွားလာနေသဖြင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်
ဆူညံကာ စည်ကားလျက်ရှိတော့၏။ ဒေါက်တာကျော်ဝင်းသည် သူ၏တိုက်ခန်းမှ
ဆင်းလာပြီး ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် အသင့်ထိုးဆိုက်ထားသော မိမိ၏ကားကလေး
ဆီသို့ ဖြတ်ကျော်၍ လာနေပေသည်။ ပလက်ဖောင်းနားသို့ ရောက်လျှင် လှပသော
စတူဒီယိုကားကားတစ်စီးသည် အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းနှင်လာပြီး ဒေါက်တာကျော်ဝင်း
အား လိုက်၍ တိုက်လိုက်လေသည်။ သို့သော် ဒေါက်တာကျော်ဝင်းသည်
ပလက်ဖောင်းပေါ်သို့ လျှင်မြန်စွာ အလျားပစ်ထိုးလိုက်၍ သိသိကလေး လွတ်သွား
လေသည်။ တမင်တကာ ဝင်ရောက်တိုက်လိုက်သောကားသည် အရှိန်ပြင်းစွာပင်
ဆက်လက်မောင်းထွက်သွားလေတော့၏။

xxxxx

အနီးအပါးရှိ မြင်သူများက ပြေးလာကြည့်ရာမှ တစ်စတစ်စနှင့် လူထု
ကြီးသည် ဒေါက်တာကျော်ဝင်းအား ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြလေသည်။ တကယ်တမ်း
ဖြစ်ပျက်ပုံကို မေးကြမြန်းကြနှင့် ဆူညံနေတော့၏။ တပည့်ကျော်လည်း ကားပေါ်မှ
ဆင်းလာကာ သူ့ဆရာအနီးသို့ ကပ်လာလေသည်။

“ဆရာ ဘာယ့်နှံ့နေသေးသလဲ၊ ထိုသွားသေးသလား”

“မထိပါဘူး၊ အလျားပစ်ထိုးလိုက်လို့ လွတ်သွားတာပေါ့၊ ဩတ်
ဦးကျော်စောပါလား...”

တပည့်ဖြစ်သူအား ပြောပြနေစဉ် ဒေါက်တာကျော်ဝင်းသည် လူထုကြားမှ
ဦးကျော်စောအား မြင်ရသဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကိုယ့်လူ”

“ကျုပ်ကို ကားနဲ့လိုက်တိုက်တာပေါ့ဗျ”

“မထိပါဘူး”

ထိုအခိုက် သတင်းစာရောင်းသော သူငယ်ကလေးတစ်ယောက်သည်
အူယားဖားယား လူထုကြားမှ ပြေးလွှားဝင်ရောက်လာကာ

“မောင်းပြေးတဲ့ ကားနံပါတ်ကို ကျွန်တော်သိတယ် ဆရာ” ဟု

ပြောပြသဖြင့် ဦးကျော်စောက သူငယ်ကလေးအား အကဲခတ်ရင်း...

“ဟေ...ဟုတ်မှလည်း လုပ်ပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ၊ ကျွန်တော် ဒီနားမှာ သတင်းစာရောင်းရင်း အဲဒီကားက သစ်ပင်ရိပ်အောက်မှာ တော်တော်ကြာကြာ ရပ်ထားတာ တွေ့မိပါတယ်။ ထားစက်မှီးထွက်သွားပြီး ဒီဆရာကို ဝင်တိုက်လိုက်တာလည်း ကျွန်တော်မြင် ပါတယ်...”

“ကဲ...ကောင်းပြီ၊ ကားနံပါတ်ပြောစမ်း...”

“အာစီ ၃၄၀၃ ပါ ဆရာ”

ဦးကျော်စောသည် အိတ်တွင်းမှ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကို ထုတ်၍ မှတ်သား လိုက်ပြီး သူငယ်ကလေးအား ကျပ်တန်တစ်ရွက် ဆုအဖြစ် ချီးမြှင့်လိုက်လေ၏။

“ကဲ...ဒီကိစ္စကို ကိုယ့်လူ တိုင်ချက်ဖွင့်သေးသလား၊ ဘယ်နှယ့် သဘောရသလဲ”

“မလိုဘူး ဦးကျော်စော၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကားဟာ ဘယ်သူကားလဲဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါရစေ...”

“ကောင်းပြီ၊ ကျွန်တော် နောက်ထပ်သတင်းရရချင်း အကြောင်းကြား လိုက်ပါမယ်၊ ကဲ...သွားလိုက်ဦးမယ်”

ဟု ဦးကျော်စောလည်း ဒေါက်တာကျော်ဝင်းအား နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခွာသွားလေ၏။

“ဆရာ ဟိုကိစ္စအတွက် သွားကြဦးစို့”

“မသွားတော့ပါဘူးကွာ”

“မဟုတ်ဘူးဆရာ၊ မနေ့က ငတိ နောက်လိုက်ဖို့ ပြောတာပါဆရာ...” ဦး ဒေါက်တာကျော်ဝင်းသည် ခေတ္တမျှစဉ်းစားပြီးနောက်...

“အေး ငါလည်း ဒီကောင်ပဲလို့ ထင်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ခုချက်ချင်းလိုက်လို့ တွေ့မယ်မဟုတ်ဘူး၊ တစ်နေရာဆီ လစ်သွားရောပေါ့”

“တွေ့အောင်ရှာကြတာပေါ့ ဆရာ...”

“နောက်ရောက်မယ့်သတင်းကိုစောင့်ဖို့ လိုလာသေးတယ်၊ နို့မဟုတ်ရင် မသေချာဘဲနဲ့ လျှောက်လိုက်ရင် အချိန်ကုန်လှပန်း ဖြစ်နေမယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ သူ၏တိုက်ဆီသို့ ပြန်လှည့်ထွက်ခွာသွားလေ၏။

xxxxx
“...လေ”

“ဟေ့ ဘသိန်း...မင်း မနေ့ကကိစ္စ ဟန်ရဲ့လားကွ...”

အဆွေတော် ဟိုတယ်ပိုင်ရှင် ဦးအောင်ဒင်က တပည့်ကျော် ညာလက်ရုံးကြီး ဘသိန်း အိမ်တွင်းသို့ ဝင်လာလျှင်လာချင်း လှမ်းမေးလိုက်၏။ ဘသိန်းသည် စားပွဲပေါ်တွင် တင်ပါးလွှဲဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး စိတ်ပျက်စွာနှင့်....

“သိပ်လျှင်တဲ့အကောင် ဆရာရဲ့...”

“မင်းတော်တော် လျှော်သေးတာပဲ...”

“မလျှော်နဲ့ ဆရာ...တိုက်ပေါ်က ဆင်းစောင့်နေတာ၊ ဆင်းလည်းလာ အလစ်မှာ အတင်းဝင်တိုက်တာပဲ၊ သူလျှင်လို့ပေါ့၊ မလျှင်ရင် ကိစ္စအပြတ်ပဲ”

“ကဲ...ဒါဖြင့် ငါအကြံတစ်ခုပေးမယ်”

“လုပ်စမ်းပါဦး ဆရာ...”

“ငါ့ကြံက မင်းကိစ္စလည်းပြီး ငါ့ကိစ္စလည်းပြီး တစ်ချက်ခုတ်နှစ်ချက် ပြတ် ပေါ့ကွာ...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

ဦးအောင်ဒင်သည် ဘသိန်းအနီးသို့ကပ်ပြီး တစ်ခုတစ်ရာ တိုးတိုးပြောပြပြီး ဆက်လက်၍... “အဲဒီတော့ ဒီကိစ္စအောင်မြင်ရင် လာဖို့ ဆုတစ်ထောင်ပေးမယ် ဘယ်နှဲ့လဲ...”

“အိုကေပေါ့ဆရာ...”

နှစ်ယောက်သား အနည်းငယ်ငြိမ်သက်နေကြပြီး ဦးအောင်ဒင်သည် စားပွဲပေါ်မှ တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်၏။

“ဟဲ...လို...နံပါတ် (...) ပလီ(စ်)...ခုစကားပြောတာ ပွဲစားကြီး

ဦးအုန်းမြင့်မဟုတ်လား...ဟဲ...ဟဲ မိတ်ဆွေကြီးကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ပေး တယ်လို့လည်း မအောက်မေ့ပါနဲ့ ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားသတင်းတွေကို ဦးအောင်ဒင်ဆီ ပို့လိုက်ရင် ခင်ဗျားဘယ်လောက် ဒုက္ခရောက်မယ်ဆိုတာ တွေးမိခဲ့လား... ခင်ဗျားအကြောင်းတွေ ကျုပ် အားလုံး သိပြီးသားပါ၊ ပြီးမနေပါနဲ့၊ ဦးအောင်ဒင် မယားကို ခင်ဗျားကြာခိုတဲ့ကိစ္စပေါ့၊ ဒီလောက်ပဲပြောပါရစေ၊ ဟုတ်လား...

“အဲဒီတော့ မပေါက်ကြားစေချင်ရင် ကျုပ်ဆီကို ငွေတစ်ထောင်နဲ့

ညနေ (၉) နာရီတိတိမှာ ဆူးလေဘုရားလမ်း၊ အမှတ် (...) အလယ်ထပ်ကို သာခဲ့ပါ၊ ကျုပ်လူမိုက်ပေမဲ့ ဂတိပေးနိုင်ပါတယ်၊ ဒါလောက်ရရင် ကျွန်ုပ်ပါပြီ၊ ဒါနောက်ဆုံးနဲ့ ပထမဆုံး ခင်ဗျားကိစ္စကို အပြီးအပြတ်ပေါ့ဗျာ...”

“ဟဲ...ဟဲ...ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားမလာရင်တော့ ဒီသတင်းကို ဦးအောင်ဒင်ဆီကို ပို့လိုက်ရလိမ့်မယ်”

ဦးအောင်ဒင်သည် တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချိတ်ထားလိုက်ပြီးနောက် ဆေးတံတွင် ဆေးတစ်ဆုံအသစ်ထည့်ခါ မီးညှို့ရှုဖွာနေလေသည်။ အတန်ကြာမှ

“ကဲ...မျက်စိရှင်ရှင်ထားပြီး ကြံပေတော့”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဆရာရယ်၊ ဒီအကြံသိပ်ကောင်းတာပဲ၊ သွားမယ် ဆရာ”

ဘသိန်းလည်း ဦးအောင်ဒင်အား နှုတ်ဆက်ပြီး အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွား လေ၏။

အချိန်မှာ ညနေ ၄နာရီလောက် ၁၅မိနစ်ခန့်သာ လိုတော့သည်။ ဒေါက်တာ ကျော်ဝင်းသည် အလုပ်သိမ်း၍ အဝတ်အစားလဲလှယ်ပြီး အပြင်သို့ ထွက်သွားသည့် အခိုက် လန်ချားတစ်စီး ဆေးတိုက်ရှေ့သို့ ထိုးရပ်လိုက်၏။

ပုဆိုးခါးပုံစကို မ၊ခါ မချိမဆန့်ခံရသော ဝေဒနာကြောင့် ရွံမဲ့နေသည့် လူရွယ်တစ်ဦးအား မိန်းမခပ်ရွယ်ရွယ်တစ်ယောက်က တွဲခေါ်ပေးမပြီး တိုက်ပေါ်သို့ တက်ရောက်လာကြ၏။ လူနာမှာ အတော် အခံရခက်နေဟန်တူလေသည်။ မိန်းမရွယ်သည် ဒေါက်တာကျော်ဝင်းအား အားကိုးသောမျက်နှာနှင့် ကြည့်ပြီး

“ဆရာ ကျွန်မယောက်ျားကို ကြည့်ပါဦး၊ ငွေလဲမတတ်နိုင်၊ ဆေးရုံ ဆိုတော့လဲ တယ်ပြီးရရမခိုက်၊ သူကလဲ တက်ဖို့ရှက်နေတဲ့အတွက် ဆရာအားထား လာရပါတယ်ရှင်...”

ဒေါက်တာကျော်ဝင်းမှာ အလုပ်တိုက်ပိတ်ချိန်ဖြစ်သော်လည်း နဂိုကပင် ဝေဒနာရှင်များအား စေတနာထားတတ်သူဖြစ်သည့်အတိုင်း...

“ကဲ...ကဲ...ဟိုအခန်းထဲခေါ်ခွဲ” ဟု ပြောကာ ဆေးခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။ မိန်းမရွယ်နှင့် လူနာလည်း ဝင်လိုက်သွားလေသည်။ နာရီဝက် ခန့်ကြာလျှင် စမ်းသပ်စစ်ဆေးကာ ဆေးထည့်ပြီးသဖြင့် မိန်းမရွယ်နှင့် လူနာထွက်လာခါ လန်ချား တစ်စီးစီး၍ ထွက်သွားကြလေ၏။

ဒေါက်တာကျော်ဝင်းလည်း လက်များကို ကြွေရော့ဘိုင်တွင် ပွင့်ကာ စင်ကြယ်စေ၍ ချိတ်မှအပေါ်အင်္ကျီကို ကောက်ဝတ်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ဆေးတိုက်တံခါးကို ပိတ်၍ ဆင်းသွားလေ၏။

သို့ရာတွင် သူသည် လူနာနှင့်အတူ ဆေးခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားခိုက် လူတစ်ယောက်အလစ်ဝင်၍ ပုန်းကွယ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်ကိုကား သတိမထားမိပေ။

တစ်နာရီခန့်ကြာလျှင် ဒေါက်တာကျော်ဝင်းသည် အပြင်ကပြန်လာကာ သော့ကို ဖွင့်နေလေသည်။ သော့ပွင့်လျှင် တံခါးတို့ဖွင့်၍ မှောင်မည်းနေသော အခန်းအတွင်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။

ထိုအခါ အခန်းတွင်းမှ အကြံနှင့်စောင့်နေသောလူသည် လျင်မြန် သွက်လက်စွာ မေ့ဆေးဆွတ်ထားသော လက်ကိုင်ဖဝါဖြင့် နှာခေါင်းနှင့် ပါးစပ်ကို အုပ်လိုက်ပြီး မရုန်းနိုင်အောင် နောက်ဖက်မှနေ၍ အင်အားရှိသည့် ချုပ်ထားလေ၏။

ဒေါက်တာကျော်ဝင်းသည် ခွန်အားစိုက်၍ ရုန်းကန်ပါသော်လည်း မေ့ဆေးကြောင့် ချက်ချင်းပင် ပျော့ခွေယိုင်လဲ ကျသွားလေ၏။

အခန်းတွင်းမှလူလည်း ဧည့်ခန်းအလယ်ဆီသို့ ဒဏ္ဍတိုက်ဆွဲယူပြီး အသင့်ပါလာသော ဓါတ်မီးဖြင့် လက်မှနာရီကို ထိုးကြည့်၏။ ဥနာရီထိုးရန် ခြောက်မိနစ်သာ လိုတော့သည်ကို တွေ့ရလျှင် အခန်းတွင်းမှ ဖောက်ခိုက်သော တုတ်တစ်ချောင်းကို ရှာဖွေကာ ပြန်ထွက်လာလေသည်။ တိုက်ခါးအစားသို့ ရောက်လျှင် အပြင်မှ အသံဗလံများကို အသာရပ်ကာ နားစွင့်နေပြန်သည်။

ထိုအခိုက် တံခါးဝဆီသို့ လူတစ်ယောက်တက်လာသဖြင့် လိုက်ရပြီး သုံးလေးချက်ဆင့်၍ ခေါက်နေလေသည်။ တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်ရာ မှောင်ခိုက်လွှက် ရှိသော အခန်းကို တွေ့ကြည့်နေစဉ် အခန်းအတွင်းဝမှ လူသည် အသင့်တိုင်ထား သော ဖောက်ခိုက်ဖွင့်ဆင့်ကဲဆင့်ကဲရိုက်လိုက်ရာ... အငိုက်သော မြည်နိုင်ပြီး ထိုသူသည် နေရာတွင် ပုံလျက်သား လဲကျသွားတော့သည်။

အခန်းတွင်းမှ လူသည် တံခါးကို အမြန်ပိတ်လိုက်ကာ လဲကျသွား သူအား ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ဒဏ္ဍတိုက်ဆွဲသွားပြီး ဒေါက်တာကျော်ဝင်းဘေးတွင် သွားရောက်ချထားလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ဒေါက်တာကျော်ဝင်းအား ဖောက်ခိုက် တုတ်ကို ကိုင်ထားဟန် ပြုလုပ်ကာ တံခါးဖွင့်ဆင်းသွားလေ၏။

xxxxx

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဆရာရယ်”

“မြင်တဲ့အတိုင်းပဲကွာ၊ ညက အပြင်ကပြန်လာလို့ တံခါးဖွင့်ခင်ရော၊ ဘယ်အချိန်က ရောက်နေတဲ့လူလဲမသိဘူး၊ နောက်ကနေ မေ့ဆေးနဲ့ အုပ်ခံရတာပဲ”

“ခု သေနေတဲ့လူလား... မေ့ဆေးနဲ့အုပ်တာဆရာ”

“သူ့ကို ငါသိသားပဲ၊ ပွဲစားဦးအုန်းမြင့်ဆိုတာပေါ့”

“နို့ ဘယ်နှဲ့ သူက အချောင်လာအသတ်ခံရတာလဲ”

“ဒါလဲမသိဘူး၊ မင်းလာနှိုးမှပဲ သတိရတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါနဲ့ ရှေ့ဆင့်
နောက်ဆင့် အသတ်ခံရရှာတယ်ထင်ပါရဲ့”

နောက်တစ်နေ့ ဒေါက်တာကျော်ဝင်း၏ တပည့်ဖြစ်သူသည် သူ့ဆရာထံ
အလာ စေရုံစေ့ထားသောတံခါးကို တွေ့ရ၍ ဝင်ရောက်သွားရာ အခန်းတွင်း၌
မေ့နေသော သူ့ဆရာနှင့် အလောင်းတစ်လောင်းကို အံ့သြစွာ တွေ့ရလေသည်။
ကပ္ပကယာ ဆရာဖြစ်သူအား နှိုးလိုက်ရာ ဒေါက်တာကျော်ဝင်းသည် ဘေးအနားမှ
အလောင်းတစ်လောင်းကို အံ့သြစွာ တွေ့ရခြင်းဖြစ်လေသည်။

“ကျွန်တော်တော့ ဆရာ၊ ဟိုကောင် ဘာသိန်းလက်ချက်လို့ ထင်တာပဲ”

“အေး... ဟုတ်လိမ့်မယ်၊ ဒီကောင်ပဲဖြစ်မှာပဲ၊ ငါ့ကို လူသတ်မှု
ပတ်အောင် တမင်ဉာဏ်ဆင်ထားတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ဒါဖြင့် သူ့နောက်လိုက်ကြစို့ ဆရာ”

“နေဦး၊ ဒီအလောင်းကြီးအတွက်က ရှိသေးတယ်”

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား အလောင်းကို ရေချိုးခန်းမှ ရေတိုင်ကီ
ပေါ်တွင် သွားရောက်ဂုက်ထားလိုက်လေသည်။

“ကဲ... ဆရာ၊ ဘာသိန်းနေတာ ဆရာသိရဲ့ မဟုတ်လား”

တပည့်ဖြစ်သူက မေးလျှင် ဒေါက်တာကျော်ဝင်းလည်း ဘာသိန်းထံမှ
ရလိုက်သော သားရေအိတ်ကို ယူ၍ ပြလိုက်ပြီး...

“ဒီထဲက လိပ်စာအတိုင်း လိုက်ကြသေးတာပေါ့၊ ဟိုမှာရှိချင်ရှိမယ်”

ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ကားကလေးနှင့် ထွက်လာခဲ့လေ၏။ မကြာမီ
စဉ့်အိုးတန်းလမ်းရှိ လေးထပ်တိုက်တစ်တိုက်ရှေ့တွင် ကားထိုးရပ်လေသည်။
ကားရပ်လျှင် ဒေါက်တာကျော်ဝင်းသည် လှေကားအတိုင်း တက်သွားကာ အပေါ်ဆုံး
ထပ်မှ တံခါးကို ခေါက်လိုက်၏။

“ဘယ်စုလဲ” အတွင်းမှ တရုတ်သံဖြင့် မပီမသ ပြန်မေးသံကို ကြားရပြီး
ချောင်းကြည့်ပေါက် ပွင့်သွားလေသည်။ ဒေါက်တာကျော်ဝင်းသည် လှေကား
လက်ရန်းထိပ်ပေါ်တွင် ကပ္ပကယာ တက်ရပ်လိုက်ကာ တံခါးချပ်ပေါ်မှ
မုန်ဖြူတင်းကို ခြောက်လုံးပြူးနှင့် ခွဲလိုက်ပြီး...

“ထောင်ကဲ မအော်နဲ့၊ တံခါးဖွင့်လိုက်”

ပေါက်ဖော်ကြီးမှာ အတော်လန့်နေပုံရလေသည်။

“ဟေ့ မဖွင့်ဘူးလား၊ ပစ်လိုက်မယ်”

“ဖွင့်မယ် ဆရာကြီး၊ မူးပြစ်ပါနှင့်” ဟု ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့် ပြန်လှန်ပြောဆိုပြီး တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်လေသည်။

တံခါးဖွင့်လျှင် ပွင့်ချင်း ဒေါက်တာကျော်ဝင်းသည် လှေခါးလက်ရန်းထိပ် ပေါ်တွင် မတ်တတ်ရပ်နေရာမှ လျင်မြန်စွာ ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး အတွင်းသို့ ချက်ချင်း ဝင်ရောက်သွားကာ ပေါက်ဖော်ကြီးအား ခြောက်လုံးပြုနှင့် ချိန်ရွယ်ထားလိုက်၏။

“ဘယ်မလဲဘသိန်း၊ မှန်မှန်ပြောစမ်း”

“ဘယ်...ဘယ်က ဘသိန်းလဲ၊ မရှိဘူး”

“မလှုပ်နဲ့ သေသွားမယ်၊ နားလည်လား”

“အားကီးဂွကျလယ် ဒီမှာအားလုံး တရုတ်တွေနေလယ်ဆရာကြီး အော်တော်ဝါးမူရှိဘူး”

ပေါက်ဖော်ကြီးသည် သူ၏အခန်းတွင်း၌ ဗမာတစ်ယောက်မှ မရှိကြောင်း အမှန်အတိုင်း ပြောဆိုနေရာ ဒေါက်တာကျော်ဝင်းသည် ရုတ်ဖြည်း အသိဉာဏ် တစ်ခု ခေါင်းထဲသို့ ဝင်လာလေ၏။

“ဒါဖြင့် ဒီသားရေအိတ် ဘယ်သူဟာလဲ၊ ခင်ဗျားသိရဲ့လား ကြည့်စမ်း”

ပေါက်ဖော်ကြီးသည် ဒေါက်တာကျော်ဝင်း ထုတ်ပြသော သားရေအိတ်ဆံ အိတ်ကလေးကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း မှတ်မိဟန်ဖြင့်... “

“စိလယ်၊ ဒါ ကျုပ်ဟာပဲ ဆရာကြီး၊ ကျုပ်ပျောက်သွားတာ သုံးလေး ရက်ရှိဘိ” ဟု လက်ညှိုးသုံးချောင်းထောင်ပြ ပြောဆိုလိုက်ရာ ဒေါက်တာ ကျော်ဝင်းသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့်...

“ကဲ...ခင်ဗျားဟာဆိုရင်လည်း ယူထားလိုက်လေ၊ ဘသိန်းဆိုတဲ့ကောင် ခင်ဗျားဆီက နှိုက်ယူထားလိုက်တာကို ကျွန်တော်ပြန်ယူပြီး ခုလာဖို့တာ” ဟု ပေါက်ဖော်အား ချော်လဲရောထိုင် လိုခွဲခဲ့ပြီးနောက် ချာကနဲလှည့်ကာ အခန်းတွင်းမှ ပြေးဆင်းလာခဲ့လေ၏။ ပေါက်ဖော်ကြီးသည် မမျှော်လင့်ဘဲ သူခါးပိုက်နှိုက်ခံခဲ့ရသော ပိုက်ဆံအိတ်ကို ပြန်ပို့သွားသူ ဒေါက်တာကျော်ဝင်းကို နောက်မှ အံ့အားသင့် ကြည့်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

“ဆရာ ဘာများ သတင်းထူးသေးသလဲ”

ဒေါက်တာကျော်ဝင်းသည် သတင်းစာကြည့်နေရာမှ အနီးတွင် ရပ်လာသော တပည့်ကျော်အား မော်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ထူးတာပေါ့တပည့်ရေ၊ ဟောဒီမှာ ဦးအုန်းမြင့်ခေါင်းမှာ ဒဏ်ရာနဲ့ ဘုရင်မပန်းခြံထဲမှာ သေဆုံးနေတာကို တွေ့ရတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းနဲ့ ဟောဒီဘဏ် မျက်နှာမှာတော့ အနောက်ပိုင်း လူမိုက်ဘသိန်း အဆွေတော် ဟိုတယ်ပေါ်က အရက်တွေမှူးပြီး ပြတင်းပေါက်တံခါးဘောင်ပေါ် တက်ထိုင်ရာက မတော်တဆ အောက်ကို လိမ့်ကျသေဆုံးတဲ့ သတင်းပဲ” ဟု ပြောလိုက်၏။

“အင်း...ဘသိန်းသေပြီဟုတ်လား၊ တရားခံဘယ်လိုလုပ်ရှာမလဲ၊ အဲဒါမှ ခက်တာပဲ”

“ဘာခက်ရမလဲ၊ ဘသိန်းသေတော့ ပိုတောင်မှကောင်းသေး၊ ဆရာယူဆ ထားတာကို လာပြီး အထောက်အပံ့ရတာပေါ့ကွာ”

“ဘယ်လိုလဲ ဆရာ”

“အဆွေတော် ဟိုတယ်ပေါ်က လိမ့်ကျတယ်ဆိုတာ ဒါက သတင်း အရကိုး၊ အမှန်မှာ ဦးအောင်ဒင်နဲ့ ဘသိန်းတို့ဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အဆက်အသွယ်ကိုရှိရမယ်၊ ဆရာ့ကို လိုက်ပြီးတိုက်တဲ့ကားကလည်း ဦးအောင်ဒင် တို့ကား၊ ပြီးတော့ ဦးအုန်းမြင့်သေဆုံးရတာလည်း ဦးအောင်ဒင် စနက်မကင်းဘူး၊ ဦးအောင်ဒင်မိန်းမကို ဦးအုန်းမြင့်က ကြာခိုနေတာ ကြာလှပြီ၊ ခု ဘသိန်းကလည်း ဆရာ့ကို စိတ်နာနာနဲ့ ရန်ပြိုးရှိနေတော့ တစ်ချက်ခုတ်နှစ်ချက်ပြတ်ဆိုပြီး ဦးအုန်းမြင့် လည်း ကိစ္စတုံး၊ ဆရာလည်း လူသတ်မှုဖြစ်အောင်ဆိုပြီး အကွက်ဆင်ပြီး နှစ်ယောက်သား ကျိတ်ကြိတာပေါ့ကွာ”

“ဒါဖြင့် ဘသိန်းကိုကော ဘယ်သူက နှံလိုက်တာလဲဆရာ”

“ခု ပြောပါကောလားကွ၊ သူတို့နှစ်ယောက်သား ကျိတ်ကြိရာမှာ ဒီကိစ္စ ဖြစ်မြောက်ရင် ဦးအောင်ဒင်က ဘသိန်းကို တစ်ခုခုပေးဖို့ သူတို့ကတိုရှိမှာပေါ့ကွ၊ ဘသိန်းက ဦးအောင်ဒင်ရဲ့ တပည့်ပဲကွ၊ သူတို့ချင်း အချင်းများကြပြီးမှ ဦးအောင်ဒင် က ဘသိန်းကို ပြန်ချော့၊ အရက်မှူးအောင်တိုက် လူမှန်းမသိအောင် သိပ်မှူးတော့မှ ချုပ်ကိုင်ပြီး ပြတင်းပေါက်ကနေ တွန်းချလိုက်တာဖြစ်မှာပေါ့”

“ဟာ ဒါဖြင့် ဦးအောင်ဒင်ကြီးက လူဆိုးကြီးပဲ”

“နို့ ဘယ်တုန်းကကော ကောင်းလို့တုံး၊ ဟိုတယ်ခန်းပြပြီး ဘိန်းချ
နေတာပဲကွ”

“ဒါနဲ့ဆရာ၊ ဦးအုန်းမြင့်ကိစ္စကို ဒီလိုအေးနေလို့ ဖြစ်ပါ့မလား၊ တစ်နေ့
စုံထောက်ဘက်က လိုက်လာရင်ခက်မှာ၊ ပြီးတော့ ကိုကျော်စောကလည်း ဆရာ့ကို
အမြဲအကဲခတ်နေမှာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လောက်ပဲ ပီပီစီးစီး လုပ်ထားပေမယ့်
ပေါ်လာရင် ကိုယ်လည်းမလုပ်ရဘဲ ခံနေရပါဦးမယ် ဆရာ”

“ငါလည်း သတင်းစာဖတ်ရင်း စဉ်းစားနေတာပဲ၊ ကဲ ပြောချေကြာတယ်၊
ဦးအောင်ဒင်ဆီ အကဲခတ်ရင်း အစရာကြဦးစို့”

ထိုအခိုက် ဂလင်ဂလင်နှင့် တယ်လီဖုန်းမှ ခေါ်သံကြောင့် သွားရောက်
နားထောင်ရာ...

“ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်တော်ပါပဲ၊ ဪ...အဆွေတော် ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်
ဦးအောင်ဒင်ရဲ့ ကားတဲ့လား၊ ဘုန်းကြီးလမ်းမှာ ပျောက်သွားကြောင်းလည်း
တိုင်ထားတယ်၊ နို့ ကားပြန်တွေ့ပလား၊ ဪ...ဟိုတယ်ရှေ့မှာ ပြန်လာဖို့
သွားသတဲ့လား၊ ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုကျော်စော”

ဒေါက်တာကျော်ဝင်းသည် တယ်လီဖုန်းကို ပြန်လည်ချိန်ထားလိုက်
လေသည်။

ထို့နောက် ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် အနောက်ပိုင်းမှ အဆွေတော်
ဟော်တယ်ဆီသို့ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြလေသည်။

xxxxx

“ဒေါက်တာကျော်ဝင်း”

အမှတ် [...] ဆူးလေဘုရားလမ်း၊

ရန်ကုန်မြို့၊

ကတ်ပြားငယ်ကလေးကို ကိုင်တွယ်ကြည့်ပြီး အဆွေတော်ဟိုတယ်
မန်နေဂျာက ဒေါက်တာကျော်ဝင်းအား ကြည့်ကာ...

“အလုပ်ကိစ္စအတွက်ဆိုရင် ကျွန်တော်နဲ့ ပြီးပါတယ်”

“ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စဖြစ်နေလို့”

“ဪ...ဒီလိုဆိုရင် ဦးအောင်ဒင်ကို သော်မဆင်လမ်း၊ အမှတ် (...)
မှာ တွေ့နိုင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဒေါက်တာကျော်ဝင်းသည် ဟိုတယ်အတွင်းမှ ပြန်ထွက်လာကာ အသင့်ရပ်ထားသော မိမိကားပေါ်သို့ ပြန်တက်ထိုင်ပြီး မောင်းနှင်ထွက်သွားလေသည်။

ဒါလဟိုဇီလမ်းမကြီးအတိုင်း အရှေ့ပိုင်းသို့ မောင်းနှင်လာပြီး သော်မဆင်လမ်းသို့ရောက်လျှင် ဘယ်ဘက်သို့ ချိုးကျွေ့ပြီး တစ်ခုသော နှစ်ထပ်တိုက်ပါကလေးရှေ့တွင် ထိုးရပ်လိုက်လေသည်။

ဒေါက်တာကျော်ဝင်း ကားပေါ်မှ ဆင်းလာပြီး တိုက်တံခါးဝအနီးသို့ လာရောက်မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။ အပြင်ဧည့်ခန်းတွင် နံနက်ပိုင်း ရေဒီယိုသတင်းနှင့် အစီအစဉ်များကို ဆိုဖာတစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်၍ မိမိယူနားထောင်နေသော မိန်းမတစ်ဦးသည် တိုက်ခန်းဝတွင် လာရပ်သော ဒေါက်တာကျော်ဝင်းအား တွေ့ရလျှင်...

“ဘယ်သူ့ကို တွေ့ချင်လို့ပါလဲရှင်”

ဟု ယဉ်ကျေးစွာ မေးလိုက်လေသည်။ ဒေါက်တာကျော်ဝင်းသည် ရုတ်တရက် အကြံရသဖြင့်...

“ဦးအောင်ဒင် မရှိဘူးမဟုတ်လား၊ သူ မရှိရင် သူ့ဇနီးသည်ကို တွေ့ချင်လို့ လာခဲ့တာပါပဲ”

ဟု အဖြေပေးလိုက်လေသည်။ ဒေါက်တာကျော်ဝင်းက ထိုမိန်းမအရွယ်ကို ဦးအောင်ဒင်ဇနီးပဲ ခန့်မှန်းကာ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုမိန်းမရွယ်က အတန်ကြာ စဉ်းစားနေပြီး တံခါးဝသို့ ကပ်လာကာ လေသံဖြင့်...

“ရှင်ဘယ်ကလဲ၊ ဘယ်သူလွှတ်လိုက်တာလဲ”

“ကျုပ် သတင်းတစ်ခုပေးချင်လို့ပါ၊ ဦးအောင်ဒင် မရှိရင် ဝင်ပါရစေ”

မိန်းမရွယ်က တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ကာ ဒေါက်တာကျော်ဝင်းအား ဆိုဖာတစ်နေရာသို့ ညွှန်ပြပြီး...

“ထိုင်ပါဦးရှင်...ဘာသတင်းများလဲ”

“ဦးအောင်ဒင် မရှိဘူးဟုတ်စ”

“ရှိတော့ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အိပ်ရာက မထသေးပါဘူး”

“ဦးအုန်းမြင့် သေတာသိပြီးရောပေါ့၊ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်တဲ့ တရားခံကို မသိချင်ဘူးလား”

“ကျွန်မတို့မိတ်ဆွေပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်တဲ့ တရားခံကို သိချင်ပေမယ့် ဒါက ရဲဘက်နဲ့သာဆိုင်တဲ့ ကိစ္စမဟုတ်လား”

မိန်းမရွယ်က မျက်နှာအနည်းငယ်ပျက်သွားပြီး တစ်စုံတစ်ရာ ပြော
တော့မည်ဟန်ပြင်ပြီးမှ မပြောဘဲနေသည်။ အကင်းပါးသော ဒေါက်တာ
ကျော်ဝင်းက...

“အခု ကျွန်တော်ပြောမှာက ခင်ဗျားတို့ဖို့ပါပဲ။ နောက်ဆုံး ခင်ဗျား
အသက်အန္တရာယ်တောင် စိုးရိမ်ရပါတယ်။ ဒီတရားခံ ဘယ်သူဆိုတာသိရရင်
ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား ကာကွယ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်”

မိန်းမရွယ်သည် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ တွေ့ဝေငေးစောချောင်းမှ...

“ဒါဖြင့် သိပါရစေရင်...ရှင်ကျေးဇူး မမေ့ပါဘူး”

“ကျွန်တော် ငွေလိုချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့ သတိလာပေး
တာပါပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့...တရားခံ ဘယ်သူဆိုတာသာ ပြောပါစွင့်”

“ခင်ဗျားယောက်ျား ဦးအောင်ဒင်ပေါ့”

“အို”

မိန်းမရွယ်သည် နေရာမှလဲကျသော သတိလစ်သွားလေတော့သည်။
ဒေါက်တာကျော်ဝင်းသည် မိန်းမရွယ်အား ပြုစုရန် တိုင်ကြားမှုထုတ်လျှင်...

“ဟေ့လူ မလှုပ်နဲ့၊ သေသွားမယ်”

ဟု မိမိနောက်ကျောဘက်မှ အသံကြားလိုက်ရသဖြင့် ထည်ပြန်လှည့်
ကြည့်လိုက်ရာ ဦးအောင်ဒင်အား ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ မျက်နှာထားနှင့် ခြောက်လုံး
ပြူးကို ကိုင်တွယ်လျက် ချိန်ရွယ်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ကဲ...ဟိုအခန်းထဲကို ရှေ့က ထသွားစမ်း”

ဒေါက်တာကျော်ဝင်းသည် ညွှန်ပြသည့်အတိုင်း အခန်းငယ်ကလေး
ဆီသို့ လျှောက်သွားရလေသည်။ ဦးအောင်ဒင်သည် နောက်မှ ထပ်ကြပ်လိုက်လာပြီး
အခန်းတွင်းသို့ရောက်လျှင်...

“မင်း နေရာတကာ ဝင်ရှုပ်ချင်တဲ့အကောင်”

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ဒေါက်တာကျော်ဝင်းက ပန်းနှစ်တက်ကို တွန့်ပြရင်း
“ရှုပ်တယ်ထင်လည်း ခင်ဗျားသဘောပေါ့” ဟု ပြန်ပြောလိုက်လေ
သည်။

“လျှာရှည်မနေနဲ့၊ နောက်ထပ်မရှုပ်နိုင်အောင် လုပ်ရမှာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟဲ...ဟဲ...သဘောရှိပါဗျာ”

“ဗုဒ္ဓပြုလေရမှာဆိုတာ”

“ဒိုင်း...ဒိုင်း...ဒိုင်း”

သေနတ်သံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး မိမိတွင် ဘာမှမထိခိုက်ခဲ့သဖြင့် ဒေါက်တာကျော်ဝင်းက နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ဦးအောင်ဒင်မှာ သေနတ် ဒဏ်ရာများဖြင့် ကြမ်းပေါ်တွင် လူးလို့ရင်း အသက်ပျောက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက် ရလေသည်။ အခန်းဝတွင်မူ စောစောက မိန်းမရွယ်သည် ကိုင်ထားသော ပစ္စတို အငယ်စားသေနတ်ကိုတစ်လှည့်၊ ဦးအောင်ဒင်ကိုတစ်လှည့် ရွဲရွဲခိုနေသော မျက်လုံး များဖြင့် စိုက်ကြည့်နေလေသည်။ ထို့နောက် မီးခိုးတလူလူရှိနေသော သေနတ် ပြောင်းကို လက်ထဲကပစ်ချကာ ထိုနေရာတွင်ပင် ပျော့ခွေမေ့လဲသွားပြန်လေတော့၏။

ဒေါက်တာကျော်ဝင်းလည်း ရောက်လာသည့် ရည်ရွယ်ချက်ကတစ်ခြား၊ ဖြစ်ပွားလာသည့်ကိစ္စက တစ်မျိုးဖြစ်နေသဖြင့် အထူးစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိ လေသည်။ ပြီးမှ တယ်လီဖုန်းရှိရာသွားကာ ဗိုလ်တထောင်ဂါတ်ကို အကြောင်းကြား လိုက်ပြီး မိန်းမရွယ်အား သတိရစေရန် ပြုစုနေရလေတော့သည်။ ထိုအခိုက် ဂါတ်မှ ရာဇဝတ်အုပ်နှင့် ရဲသားနှစ်ယောက် အပြေးအလွှား ရောက်လာကြလေ သည်။

ထိုအတွင်း မိန်းမရွယ်သည် သတိပြန်ရလာကာ...

“လူယုတ်မာကြီး သေမှသေရဲ့လား ကြည့်ကြပါဦး၊ သင်းသေရင် ကျွန်မလည်း သေပျော်ပါပြီ”

ဟု အော်ဟစ်ရင်း ပြောလိုက်၏။

ရာဇဝတ်အုပ်ကြီး ကြောင်ကြည့်နေရာက ဦးအောင်ဒင်အနီးသို့ သွားရောက်စမ်းသပ်ပြီး မိန်းမပျိုဘက်ကိုတစ်လှည့်၊ ဒေါက်တာကျော်ဝင်းကို တစ်လှည့် ဘာမှ နားမလည်သလိုနေရာက...

“ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲဗျာ” ဟု မေးလိုက်လေသည်။

“ဘာမှအထူးမေးနေစရာ မလိုပါဘူး၊ ရှင်တို့ ဝတ္တရားရှိတဲ့အတိုင်းသာ ကျွန်မကို ဖမ်းပါ။ ဒီလူကို ကျွန်မပဲ ပစ်သတ်လိုက်တာပါပဲ”

ဟု ပြောသဖြင့်...

“ကဲ ဒါဖြင့် ဂါတ်လိုက်ခဲ့ပါဗျာ၊ ခင်ဗျားလည်း လိုက်ခဲ့ပါဦး၊ ခင်ဗျား ရွေ့မှာ ဖြစ်ပျက်တာဆိုတော့ မျက်မြင်သက်သေအနေနဲ့ပေါ့ဗျာ”

ဟု ဒေါက်တာကျော်ဝင်းကိုပါ ဆက်ပြောလိုက်သဖြင့်...

“လိုက်ရတာပေါ့ဗျာ”

ဟု ပြောရင်း ထိုင်နေရာကထကာ ရာဇဝတ်အုပ် နှင့် ပုလိပ်နှစ်ယောက် အပြင် မိန်းမရွယ်ပါ ဗိုလ်တထောင်ဂါတ်တဲရိုရာ ကားထွက်ခွာ သွားကြလေ၏။

xxxxxx

ဒေါက်တာကျော်ဝင်းသည် လက်ကိုင်ပစါဖြင့် မျက်နှာကို သုတ်လိုက် ပြီး...

“ကိုယ့် ဗမာအချင်းချင်းဆိုပြီး ညှာလိုက်မိတာ ကံကောင်းလို့ လည်ပင်း ကြိုးကွင်းအစွပ်မခံရတယ်”

ဟု တစ်ခါက မိုက်ကြေးခွဲစားသော ဘသိန်းနှင့် တစ်ပွဲတစ်လမ်း စမ်းခဲ့ရသည်ကို ပြောလက်စ သတ်လိုက်လေသည်။

ဦးထွန်းမြင့်သည် ဒေါက်တာကျော်ဝင်းအား နောက်ထပ် ပြောင်သလိုနှင့် “ဒါဖြင့် ငါ့တပည့်က တော်ပေသားပဲ”

ဟု ပြောပြီး ပြုံးပြီးပြီး လုပ်နေလိုက်လေသည်။

(နှစ်လ ၁၉၄၈ ခု)

...အလို ဆရာကြီး ခုမှပဲ ပေါ်လာတော့တယ်...
 တစ်နေ့သောနံနက်တွင် အိမ်ပေါ်သို့ လေကလေး တချွန်ချွန်နှင့်
 ကိုစောရတစ်ယောက် ဝင်အလာတွင် ကျွန်မက ဆီးမေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
 ကိုစောရနှင့် ကျွန်မကား တစ်မြို့တည်းသားချင်းလည်းဖြစ်ပြန်၊
 ငယ်ပေါင်း ကြီးဖက်များလည်းဖြစ်ကြရာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဆဲမနာဆိုမနာများ
 ဖြစ်ကြပါသည်။
 သူ့စောရလုပ်ငန်းများကို ကျွန်မအား ရံဖန်ရံခါပြောပြသဖြင့် သူ၏
 စွန့်စားခန်းများကို သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်းသို့ ရေးပို့ခြင်းကြောင့် ကျွန်မတွင် စင်စွာ
 တစ်ခု ရရှိခဲ့၏။
 ယခုအခါ ကိုယ့်မင်းကိုယ်ချင်းနှင့် လွတ်လပ်သော လူမျိုးဖြစ်လာပြီဖြစ်ရာ
 ကိုယ့်လူမျိုးဥပဒေကို ကိုယ်ရိုသေမှ သင့်တော်မည်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်မလည်း...
 "ဒါနဲ့ စကားမစပ် လွတ်လပ်ရေးလည်းရပြီ၊ မင်းအလုပ်ကို ဆက်လုပ်
 ပို့ ဖြစ်ပါမလား"

ပဏာမ ဆုံးမခြင်း

ကိုစောရသည် ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ရင်း...
 ...

“အင်း...မင်းမေးမယ်ဆိုလည်း မေးသင့်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုနည်းနားတယ်၊ တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ပေမဲ့ မတရားမှုတွေက ရပ်မှမရပ်စဲကြသေးပဲ၊ တစ်ချို့များ လူကြီးလူကြီး အရေခြုံပြီး ရာရှင် ခိုးလိုခိုး၊ ဘိန်းချလိုချနဲ့ ပုလိပ်ကသိပေမယ် ဥပဒေနဲ့ မငြိအောင် လက်တစ်လုံးခြားလုပ်ထားလို့ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး။ ဒါတွေကို ဆုံးမရမယ့်လူ ဆိုလို့ စောရလက်ဝဲပဲရှိတော့ စောရလက်ဝဲက လွတ်ပေးထားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဒီလူတွေ ရှိနေသရွှံ့ သူ့လုပ်ငန်းကို ဆက်ပြီးလုပ်နေရမယ်”

“အို...ဒါတော့ မင်းက ကပ်ပြီးတော့ ပြောတာပါ”

“ကပ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဟောဒီမှာကြည့်” ဟု ပြောကာ စားပွဲပေါ်မှ သတင်းစာကို ဆွဲပြီး တစ်နေရာကို ထောက်ပြသဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ ဘိန်းတိုလာ ၈၀ ဖမ်းမိခြင်းဟူသော ခေါင်းစဉ်နှင့်အတူ ဦးတိုးအောင်၏ ဂျစ်ကားကို ကမာရွတ် ရဲဌာနက သတင်းအရ ဖမ်းဆီးရှာဖွေရာမိသွားကြောင်း၊ ဦးတိုးအောင်ကိုယ်တိုင် ဘိန်းချလာကြောင်းများ စသော သတင်းဖြစ်၏။

“ကဲ...ကြည့်စမ်း၊ ဘယ်လောက်အရေခြုံခြုံ တစ်နေ့...မကောင်းရင် မကောင်းသလို ဖြစ်တာပဲ မဟုတ်လား” ဟု ကျွန်မက ပြောလိုက်၏။

“အဲ...မသန်းမြင့် အယူလွဲနေပြီ၊ အေးလေ၊ အစက ပြောပြမှ နားရှင်းမှာပဲ” ဟု ပြောပြလေသည်။

ဦးတိုးအောင်

ခင်ဗျားအလုပ်ကိုရပ်ဖို့ ကျုပ်သတ်ပေးတာ ၃ ကြိမ် ဖြစ်ပြီ၊ ခင်ဗျား မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ည ၁၀ နာရီမှာ အစွဲကို ဘိန်းရောင်းလိုက်လို့ ရတဲ့ငွေ နှစ်သောင်းကို အစမှအလျှံခံရမယ်။ ငွေနှစ်သောင်း အဆင့်သင့် ရေစက်ချဖို့ ပြင်ထားပါ။ အလယ်လယ်တော့ လုပ်မယ်မကြာနဲ့။ ကျုပ်ပြောင်းဝက သွေးရွေးလိမ့် မယ်မဟုတ်ဘူး။ မြဲမြံမှတ်ထားပါ။ ပုလိပ်ကို တိုင်ချင်တိုင်ပါ။

စောရလက်ဝဲ

“ထို့”

ဦးတိုးအောင်သည် မြန်မာလက်နှိပ်စက်ဖြင့် ရိုက်နှိပ်ထားသော စာကို လုံးချေလိုက်ပြီး အဝေးသို့ လွှင့်ပစ်လိုက်၏။

“တယ် ... ကြီးကျယ်တဲ့ ခွေးကောင်ပါလား။ ငွေနှစ်သောင်း အသင့်ထားပါတဲ့။ ဟင်း ... တိုးအောင် အကြောင်း သိရောပေါ့ကွာ” ဟု တစ်ယောက်တည်း ဒေါသထွက်နေပြန်၏။ ထို့နောက် တယ်လီဖုန်းရုံးရှိရာသို့ သွားရောက်ကာ စုံထောက်ရုံးသို့ ဖုန်းဆက်လိုက်၏။

“စာကတော့ စာတိုက်ကနေပြီး ပို့လိုက်တာပဲ။ ဟုတ်တယ်။ မနေ့က ထည့်တောင် ဒီနေ့ မရောက်နိုင်ဘူး။ ဘယ်နေ့ ရောက်မယ်မှန်းသိဖို့ ခဲယဉ်း တယ်။ စာတော့ မရှိတော့ဘူး။ ဒေါ်ပွတာနဲ့ပဲ မီးရှို့လိုက်တယ်။ ငွေနှစ်သောင်း တဲ့ဗျာ။ သင်းအမေ့လင့်ပစ္စည်းများ အောက်မေ့နေသလားမသိဘူး။ ကျွန်တော်တော့ ဦးကျော်စောကိုပဲ အားကိုးရမှာ။ ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် အခုလာခဲ့ မယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ ဖုန်းကို ပြန်တင်ထားလိုက်ပြီး၊ စောစောက ဖစ်ထားသော စာကို ရှာ၍ မီးရှို့ပစ်လိုက်ပြီး တိုက်ပေါ်မှ ကတိုက်ကရိုက်ဆင်းသွားလေသည်။

x x x x x

ဦးတိုးအောင်၏ ဂျစ်ကားပြာကလေးသည် ခြံမှ ထွက်လာပြီး ပြည်လမ်း ပေါ်ရောက်လျှင် ခြံနှင့် ကိုက်တစ်ရာခန့်အကွာတွင် ရပ်ထားသော အစီအစဉ်ရောင် ဆီဒင်ကားကလေးသည် ဂျစ်ကားနောက်သို့ လိုက်ပြီးမှ အတန်ကြာလျှင် လမ်းတစ်ခုထဲသို့ ချိုးဝင်လိုက်ပြီး ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ဦးတိုးအောင်ကား မိဘအမွေအနှစ်များဖြစ်သော လယ်ခြံစက နှစ်ရာခန့် သာယာဝတီဘက်တွင်ရှိရာ အတော်ပစ္စည်းချမ်းသာသော်လည်း လူ့လောက အလျောက် မတင်းတိမ်နိုင်ဘဲ ဆတက်ထမ်းပိုးတိုး၍ ချမ်းသာလို့သူဖြစ်ရာ တပည့်တပန်းမွေး၍ ဘိန်းအကြီးအကျယ် ချနေသူဖြစ်လေသည်။

ငပိုင်း၏ တန်ခိုးဖြင့် ဘယ်ယစ်မျိုး၏ အနှောင့်အယှက်ကိုမှ မခံရဘဲ ပြူးဖြောင့်စွာ အလုပ်လုပ်ရသဖြင့် အကျိုးများနေလေသည်။ ဝိုက်ဆံရှိသည်ထက်ရှိ လာလျှင် စည်းစိမ်ကိုလည်း ပို၍ ခံစားကြလိုသော လောကီသားများ အကျင့်အတိုင်း မ၊နှင့်ပတ်သက်လာလျှင် အလွန်အမင်းကျသူ၊ ငွေကို ရေအမှတ် သုံးသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ မ၊ကြောင့် ကုန်ခန်းသော်လည်း ဂရုမစိုက်ပေ။ “ဘိန်းတစ်ခါ ချ ပြန်ရမှာပဲ” ဟုသာ မှတ်ယူနေ၏။

x x x x x

နှစ်နာရီခန့်ကြာသောအခါ ဦးတိုးအောင် ပြန်ရောက်လာ၏။ လက်တွင်း၌ သေတ္တာတစ်လုံးပိုက်လာကာ “သိကြရော့ပေါ့ ... စောရလက်ဝဲရာ” ဟူသော မျက်နှာထားနှင့် တိုက်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားလေသည်။

ဦးတိုးအောင်၏ ဇနီးနှင့် သားသမီးများ၊ အစေခံများသည် စပါးသိမ်းခိုန့် ဖြစ်၍ ဆွေမျိုးများထံသို့ သွားရောက်လည်ပတ်ရင်းဆိုသလို လက်ပံတန်းသို့ သွားနေကြရာ ဦးတိုးအောင် နှင့် နက်ကြုတ်သာ တိုက်၌ရှိနေကြလေသည်။

နက်ကြုတ်ကား ဦးတိုးအောင်၏ အလွန်ယုံကြည်အားကိုးရသော လက်ရုံးတစ်ဆူဖြစ်လေသည်။ နက်ကြုတ်သည် ဦးတိုးအောင်၏ ညာလက်ရုံး ဖြစ်၍ ဘယ်လက်ရုံးကား ချစ်ညှိဆိုသူဖြစ်သည်။ ချစ်ညှိကား လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်ခန့်က ထောင်ကျသွားလေသည်။

ချစ်ညှိထောင်ကျသွားသည်မှာလည်း ဦးတိုးအောင်၏ ပယောဂမကင်း သလိုလို ဖြစ်ခဲ့ဖူးလေသည်။ အကြောင်းမူကား ချစ်ညှိထောင်ကျသွားပြီး မကြာမီ ချစ်ညှိ၏ မိန်းမအား ဦးတိုးအောင်က “သူ့ခမျာ ခိုကိုးစရာမရှိနဲ့ သနားစရာကွာ” ဟူသော ဆင်ခြေနှင့် စောင်မကြည့်ရှုလိုက်၏။

ဦးတိုးအောင်သည် ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး စောရလက်ဝဲအား ထောင်ဖမ်းရန် နက်ကြုတ်နှင့် တိုင်ပင်ကြပြီး မကြာမီ ဂျစ်ကားနှင့် နှစ်ယောက်သား ထွက်သွားကြ လေ၏။

ညနေ နှစ်နာရီခန့်တွင် ပြန်ရောက်လာကြသည်။ သို့ရာတွင် လူပို လေးယောက်အပြန်တွင် ပါလာကြလေသည်။ ထိုလေးယောက်ကား အရေး အကြောင်းရှိလျှင် အသက်ပေးကာကွယ်ကြမည့် ဦးတိုးအောင်၏ လက်သပ်မွေး လက်ရွေးစင်တပည့်များဖြစ်ကြသည်။

“ကဲ ... ကဲ သူတို့တစ်တွေမရှိကြဘူး၊ ဒီညစာအတွက် နက်ကြုတ်နဲ့ စီမံပေတော့”

တိုက်တွင်းသို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ဦးတိုးအောင်သည် ငွေစက္ကူ တစ်ဆယ်တန်ငါးချပ်ကို ထုတ်ပေးလိုက်ရာ ခေါ်ယူလာသော တပည့်ထံမှ လူမိုက် တစ်ယောက်က ငွေကို လှမ်းယူကာ ဈေးဝယ်ရန် ထွက်သွားလေ၏။

တစ်နာရီခန့်ကြာလျှင် လူမိုက်သည် ဈေးဝယ်ခြမ်းပြီး ပြန်ရောက်လာ သဖြင့် မီးဖိုချောင်တွင် နက်ကြုတ်မှတစ်ပါး ကျန်လေးယောက်မှာ သီချင်း တကြော်ကြော်ဖြင့် ချက်ရေးပြုတ်ရေးကို စီမံနေကြလေသည်။

နက်ကြုတ်ကား သူ့ဆရာ ဦးတိုးအောင်နှင့် ယနေ့ည စောရလက်ဝဲ
လာသောခါ မည်သို့ ထောင်ဖမ်းရမည်။ အကယ်၍ လွတ်ပြေးလျှင် မြို့ပတ်လည်
မှ ပုန်းနေမည့် တပည့်လေးယောက်က ဆီးဖမ်းရန် စသည်ဖြင့် စည်းဝါးရိုက်နေ
ကြသည်။

x x x x x

အချိန်မှာ ညကိုနာရီခန့်ရှိပြီဖြစ်၏။ တစ်ချက်တစ်ချက် ပြည်လမ်းပေါ်မှ
ဖြတ်သန်းသွားလာနေသော ကားသံများကို ကြားရလေသည်။

လမိုက်သောရက်ဖြစ်သဖြင့် ထိုနေရာတစ်ဝိုက်မှာ အညင်ငယ်မှောင်မိုက်
နေသော်လည်း တစ်ခါတစ်ခါ ထိုးလာသော မီးရောင်များဖြင့် မြို့ဝရှိ

ဦးတိုးအောင်

မြေပိုင်ရှင်

ဟူသော တစ်ပေသာသာ သစ်သားဆိုင်ဘုတ်ကလေးကို တွေ့မြင်ရ
မည် ဖြစ်၏။

တိုက်၏ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မှောင်မိုက်နေသလောက် တိုက်တွင်၌ကား
မီးကြီးမီးငယ် အသွယ်သွယ်ဖြင့် ထိန်လင်းနေလေသည်။ တိုက်အပေါ်ထပ်
ဧည့်ခန်းတွင် လက်နောက်ပစ်ကာ ဦးတိုးအောင်သည် တောက်တစ်ခေါက်ခေါက်နှင့်
နာရီကို မော့ကြည့်လိုက်နှင့် စောရလက်ဝဲကို မကျေမချမ်းဖြစ်နေလေသည်။

စောရလက်ဝဲအတွက် စိတ်အားသန်နေသဖြင့် သူသည် ညစာမစားရ
သေးချေ။ ကော်ဖီတစ်ခွက်သာ ဖိမ်နှင့်သောက်နေရင်း စောရလက်ဝဲအား စောင့်ဆိုင်း
လျက်ရှိသည်။ နေ့လယ်က ခေါ်ထားသော တပည့်များအားလည်း မြို့ပတ်လည်တွင်
အသီးသီးနေရာချထားပြီး ဖြစ်လေသည်။

တပည့်နက်ကြုတ်သည် ဝမ်းနာသည်ဆိုကာ ဦးတိုးအောင်နှင့်အတူ
စကားပြောနေရာမှ အိမ်သာသို့ ဆင်းသွားလေသည်။

တစ်နာရီခန့်တွင် နက်ကြုတ်သည် ပြန်ပေါ်မလာသဖြင့် ဦးတိုးအောင်
သည် စိတ်ပူစပြုလာ၏။ ဦးကျော်စောတို့လည်း အချိန်နီးကပ်လာပြီဖြစ်သော်လည်း
ယခုထက်တိုင် မရောက်လာသေးသဖြင့် တစ်ပူပေါ်နှစ်ပူဆင့် ဖြစ်နေလေ၏။

အတန်ကြာလျှင် တစ်စုံတစ်ယောက် တက်လာသံကြားရသဖြင့်
လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ တပည့်နက်ကြုတ်အား တွေ့ရမှ...

“နက်ကြုတ် ကြာလှချည်လားကွ” ဟု လှမ်းဆူလိုက်လေ၏။

“ကြာဆိုဆရာ ဝမ်းချုပ်နေလို့ပါ” ဟု နက်ကြုတ်က လှမ်းပြောလိုက်လျှင်

“ဟုတ်မယ်၊ မင်းအသံတောင် ဝင်နေပါလား၊ ဆေးသောက်မလား” ဟု ဦးတိုးအောင်က တပည့်နက်ကြုတ်အား အရေးတယူ မေးလိုက်လေ၏။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ဆရာ၊ ဆရာကိစ္စက ပိုအရေးကြီးပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဦးတိုးအောင်မှာ အလွန်သဘောကျသွားသဖြင့် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်လေသည်။ နက်ကြုတ်သည် စားပွဲပေါ်တင်ထားသော သေတ္တာကလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဆရာ...ဟိုသေတ္တာက ငွေတွေလား ဆရာ၊ စောရဂျိုပိုးများ အရေးလုပ်လို့ ဆရာရယ်” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

“မေ့နေလို့ကွာ မင်းတောင် ငါအသိမပေးရသေးဘူး၊ ဒီလိုကွ၊ ဒီသေတ္တာကလေးက ဦးကျော်ဇောက ပေးလိုက်တာ၊ စစ်ဘက်ကသုံးတဲ့ ခြင်္သေ့ဆေး မင်းမြင်ဖူးလား”

“လက်ပစ်ဗုံးလို လုပ်ထားတာလေ၊ ခလုတ်နှိပ်လိုက်ရင် ဆေးပန်းလာတာမျိုး မဟုတ်လားဆရာ”

“အေး-အေး ဟုတ်တယ် ဒီသဘောမျိုးပဲ၊ ဒီသေတ္တာကို ဖွင့်လိုက်တာနဲ့ မေ့ဆေးတွေပန်းထွက်လာပြီး ဖွင့်တဲ့လူ မေ့လဲမှာပဲ၊ ဘယ့်နဲ့လဲ မပိုင်ဘူးလားကွ”

“ဟုတ်ကဲ့...ပိုင်ပါတယ်”

ဟူသော အသံကြောင့် ဦးတိုးအောင်သည် နက်ကြုတ်အား စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်လိုက်မိ၏။ နက်ကြုတ်မဟုတ်မှန်း သိရလျှင်

“ဟေ့-မင်းဘယ်သူလဲ” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ခွေးသားကလေးလေ” ဟု ပြောပြောဆိုဆို နက်ကြုတ်ယောင်ဆောင်လာသူသည် ခြောက်လုံးပြူးထုတ်၍ ချိန်လိုက်လေသည်။

ဦးတိုးအောင်မှာ မနက်ကစားဖတ်ပြီး တစ်ယောက်တည်း စောရလက်ဝဲကို ခွေးသားကလေးဟု ဆဲမိသည်ကို တွေးကာ ကြောက်ဒူးတုန်နေတော့၏။

“ခင်ဗျားဉာဏ် ဒါအကုန်ပဲလား၊ ခုမှ ကြောက်မနေပါနဲ့ ဦးတိုးအောင်၊ ဘယ်မလဲ ကျုပ်တောင်းထားတဲ့ငွေ”

“မ...မ...မရှိပါဘူးဗျာ...ငွေတွေအားလုံး ဘဏ်မှာထားပါတယ်”

ဟု ဦးတိုးအောင်က ရှိခိုးတောင်းပန်မတတ် ပြောလိုက်လေသည်။

“ဘာလဲ... အချိန်ဆွဲနေတာလား ခင်ဗျားလူ ကျုပ်တပည့်တွေ စီစဉ်ထားလို့ မနည်းနှိုးယူရမယ်၊ ဦးကျော်စောလည်း မမျှော်နဲ့၊ ကျုပ်စီမံပြီးမှ ဒီကိုလာခဲ့တာ”

“အချိန်ဆွဲတာမဟုတ်ရပါဘူးဗျား၊ မရှိလို့ မရှိကြောင်း ပြောတာပါ”

“ဘာ ခုထက်ထိ ညာတုန်းပဲလား၊ ကဲ... သေပေတော့”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို စောရလက်ဝဲက မည်သို့လုပ်လိုက်သည်မသိ...

“အမယ်လေး... ပေးပါမယ် ပေးပါမယ်”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို ရှေ့မှထွက်သွားကာ စာရေးစားပွဲဘေးရှိ စက္ကူအမှိုက်ခြင်းထဲမှ ငွေစက္ကူများကို သွားရောက်ယူ၍ စောရလက်ဝဲအား တုန်တုန်ရိုရိုလှမ်းပေးလိုက်လေ၏။ စောရလက်ဝဲလည်း ငွေထုပ်ကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး...

“ငွေ ၂သောင်းစေ့ရဲ့နော်” ဟု မေးပြန်သဖြင့်

“စေ့စေ့ပါတယ်ခင်ဗျာ” ဟု ဦးတိုးအောင်က တုန်တုန်ထင်ထင် ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

“ဘာလဲ နှမြောနေသလား၊ ခင်ဗျား မတရားရထားတဲ့ ငွေ ၁၀ပုံ ၁ပုံ တောင်မရှိဘူး”

ဟု ခပ်ငေါက်ငေါက်ပြောလိုက်ရာ ဦးတိုးအောင်က ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေပြီး တစ်စုံတစ်ခု အကြံဉာဏ်ယူနေဟန်ဖြင့် စားပွဲတို့နီးသလိုနှင့် စားပွဲခင်းအောက်ရှိ ခလုတ်ကလေးကို နှိပ်လိုက်ရာ စောရလက်ဝဲရပ်နေသော ကြမ်းပြင်သည် အံတံခါးဖြစ်နေကာ ရုတ်တရက် ပွင့်သွားလေသည်။ စောရလက်ဝဲကား သတိနှင့်နေသူဖြစ်၍ တံခါးရုတ်တရက်အပွင့်တွင် တံခါးဘောင်ကို လက်တစ်ဘက်ဖြင့် လှမ်းဆွဲလိုက်ပြီး ဟီးလေးခိုကာ ဦးတိုးအောင်မျက်နှာဆီသို့ ခြေစုံပြစ်ကန်လိုက်ရာ ဦးတိုးအောင်မှာ ထိုနေရာတွင် ပုံလျက်လဲကျသွားလေ၏။ စောရလက်ဝဲလည်း လက်မှနာရီ ငုံ့ကြည့်လိုက်ရာ ဦးကျော်စောတို့လူသိုက် ရောက်ချိန်တန်ပြီဟု သိရလျှင် နောက်ထပ်မည်သို့မျှ မပြုလုပ်တော့ဘဲ အောက်သို့ ဆင်းရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်နှင့်...

“ကိုယ့်လူ လက်မြှောက်လိုက်... လက်မြှောက်၊ အကြောင်ကြောင် မလုပ်နဲ့၊ တစ်ချက်တည်း အသေပစ်သတ်လိုက်မယ်”

ဟု ဦးကျော်ဇော၏ ခက်ထန်မာကြောသော အသံထွက်ပေါ်လာပြီး ဦးကျော်ဇောနှင့်အတူ စုံထောက်သုံးယောက်ကို လက်နက်ကိုယ်စီဖြင့် တွေ့ရလေတော့၏။

“ဟေ့...လက်မြောက်ဆိုတာ မကြားဘူးလား”

စောရလက်ဝဲက လက်မမြောက်သဖြင့် စုံထောက်တစ်ယောက်က လှမ်းကြိမ်းလိုက်လေသည်။

“စောရ...မင်းသေချင်သလား၊ လက်မြောက်ဆို မြောက်လိုက်” ဟု ဦးကျော်ဇောပါ ဝင်ကြိမ်းရပြန်၏။

“ပစ်ချင်လဲပစ်ဗျာ၊ ဦးတိုးအောင် ပစ်ထားလို့ လက်မြောက်လို့မှ မရဘဲ”

ဟု စောရလက်ဝဲက ဆင်ခြေတက်နေပြန်ရာ...

“မလိုချင်ဘူး လက်မြောက်ဆိုမြောက်၊ ဒါပဲ၊ ဉာဏ်မများနဲ့၊ မမြောက်ရင် ပစ်ထည့်လိုက်မယ်”

ဟု ဦးကျော်ဇောက ပြောမရလျှင် တကယ်ပစ်တော့မည့် မျက်နှာထားမျိုး ပြင်ပြောလိုက်သဖြင့် စောရလက်ဝဲလည်း မျက်နှာကျက်ဆီသို့ မျက်လုံးတစ်ချက် ရှေ့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကျွတ်...ကျွတ်၊ မြောက်ဆိုလည်း မြောက်ရတာပေါ့ဗျာ”

ဟု လက်ကိုအမြောက်လိုက်တွင် မသိမသာထုတ်ထားသော ခြောက်လုံး ပြူးနှင့် မျက်နှာကျက်ရှိ ဘို့ ၂၀၀အား မီးလုံးကြီးကို ပစ်လိုက်လေ၏။

ဒိုင်းခနဲအသံနှင့်အတူ တစ်ခန်းလုံး မှောင်မည်းသွားလေတော့ရာ ကိုကျော်ဇောတို့ လူသိုက်လည်း စောရလက်ဝဲကို လှမ်းပစ်ရန်လည်း သူ့နောက်တွင် ဦးတိုးအောင် ရှိနေသဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ မှောင်ထဲဖြစ်နေ၍တစ်ကြောင်း အခက်ကြုံနေရလေသည်။

ထိုအခိုက်တွင် “ဦးကျော်ဇော၊ ကျုပ်ကိုသနားရင် မပစ်ပါနဲ့” ဟူသော ဦးတိုးအောင်၏အသံ ထွက်လာပြန်သဖြင့် စောရလက်ဝဲလက်ထဲ ဦးတိုးအောင် ရောက်နေမှန်း နားလည်သွားကြသည်။ ဦးတိုးအောင်အား ညှာလျှင် စောရလက်ဝဲကို လွှတ်သွားမည်၊ စောရလက်ဝဲကို ပစ်ဖမ်းလျှင် ဦးတိုးအောင်သာ နာတော့မည် ဖြစ်၍ အကြံရခက်နေကြရတော့၏။

နောက်ဆုံးတွင် စောရလက်ဝဲသည် ဦးတိုးအောင်ကို ရှေ့ကထားကာ လှည့်ကာမှ အတင်းတိုးဆင်း ပြေးသွားလေတော့သဖြင့် ဦးကျော်ဇောတို့ လူသိုက်

လည်း ကြောင်ကြည့်နေမိရာက အပြေးကလေး ဆင်းလိုက်ကြရာ ဦးတိုးအောင် ကိုသာ တိုက်ဝတွင် ကန်လန်ဖြတ်လဲကျလျက် တွေ့ရပြီး စောရလက်ဝဲကိုမူကား အစအနမ္ပပင် မမြင်ရတော့ပေ။

ဦးတိုးအောင်လည်း ဦးကျော်စောတို့ အနားရောက်လာလျှင် ခေါင်းကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ပြီး ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်ထင်ထင်ဘာသဖြင့် သည်တွင်မှ ဦးကျော်စော တို့လည်းအကျိုးအကြောင်း ဝိုင်းမေးကြရလေ၏။

ဦးတိုးအောင်ကလည်း စောရလက်ဝဲ တပည့်ယောင်ဆောင်၍လာသည်က စပြီး ပြန်ပြောပြလေ၏။

ထို့နောက် “ဦးတိုးအောင်က ခင်ဗျားတို့ရော ဘာလုပ်နောက်ကျ နေကြတာလဲ”

ဟုပြန်မေးသဖြင့် ဦးကျော်စောက လမ်းတွင် မိမိတို့ထားအား ထရပ်ကား တစ်စီး ဝင်ချိတ်လိုက်၍ နေရာတွင် အတော်ကြာသွားရကြောင်း၊ သည်ရောက်မှပင် မိမိတို့နောက်ကျအောင် တမင် ချိတ်ဆက်လုပ်ထားသော စောရလက်ဝဲလက်ချက် ဖြစ်ကြောင်းကို သိရကြောင်း ပြန်ပြောပြလေသည်။

ထို့နောက် ဦးတိုးအောင်က ခြံပတ်လည်မှာ စောင့်နိုင်တဲ့တပည့်များ သေနတ်သံကြားတာတောင် ပေါ်မလာပုံထောက်တော့ တစ်ခုခုဖြစ်နေကြပြီ ထင်တယ်ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် အားလုံးပင် ခြံပတ်ပတ်လည်သို့ ထွက်ကြည့်ကြ ရာ အိမ်မောကျနေသော တပည့်များကို တွေ့ရသဖြင့် ဦးတိုးအောင်သည် စိတ်ဆိုး မာန်ဆိုးဖြင့် ဆဲဆိုထန်ကျောက်ကာ နှိုးယူရလေတော့၏။

ထိုအခါ ဦးကျော်စောက “မဆူနဲ့ ဦးတိုးအောင်၊ သူတို့အဖြစ် မဟုတ် ဘူး” ဟုပြောရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသလို တိုက်ခတ်သံပြန်တာ မီးဖိုခန်း သို့ သွားရောက်ကြလေသည်။ မီးဖိုထဲရောက်လျှင် ဦးကျော်စောသည် ဟင်းခိုးများကို နမ်းကြည့်လိုက်ရင်း...

“အင်း... ကျုပ်ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ စောရလက်ဝဲရဲ့ ဆေးခြောက်တန်ခိုး ထိကြတာပါပဲ” ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခိုက် မီးဖိုနှင့်ကပ်လျက် အိမ်သာထဲမှ တဝန်းဝန်းအသံများကြောင့် ဦးကျော်စောကိုယ်တိုင် ဂလန်ကို ဖြုတ်ဖွင့်ကြည့်ရာ အတွင်း၌ ပါးစပ်ကို အဝတ်နှင့် ဆို့၍ ကြိုးဖြင့်တုပ်ထားသော နက်ကြုတ်ကို တွေ့ရသဖြင့်အပြင်ဆွဲထုတ်ကာ ကြိုးဖြေပေးကြရလေ၏။

နက်ကြုတ်အား အကြောင်းစုံမေးကြည့်ရာ အိမ်သာမှ အဆင်းတွင် လူတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ပြီး ခြောက်လုံးပြူးနှင့်ချိန်ကာ အဝတ်ဆို့ ကြီးဖြင့်အတုပ် ခံရကြောင်း၊ ထိုသူသည် ကြီးမတုပ်မီ အဝတ်ချင်း လဲဝတ်သွားကြောင်း ပြောပြ လေ၏။

ထို့နောက် ဦးကျော်စောတို့လည်း ဦးတိုးအောင်အား ထုံးစံအတိုင်း မိမိတို့မိအောင် ကြီးစားပေးမည့်အကြောင်း နှစ်သိမ့်စကားပြောကြားကာ နှုတ်ဆက် ၍ သွားလေတော့၏။

x x x x x

ဦးတိုးအောင်သည် စောရလက်ဝဲက အထက်ပါအတိုင်း ဆုံးမသော်လည်း သူ့လုပ်ငန်းကိုကား မစွန့်၊ ဆက်လက် လုပ်မြဲလုပ်နေလေသည်။

တစ်နေ့တွင် ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်မှ ဘိန်းများကို ၎င်းကိုယ်တိုင် တပည့် များနှင့် ကြပ်မတ်ကာ ယူဆောင်လာခဲ့လေ၏။ ဘိန်းများကို ပေပါတစ်လုံးတွင် သွတ်သွင်းလာခဲ့ပြီး၊ ဆီပေပါများနှင့် ရောနှောကာ ကုန်တင်ကားကြီးတစ်စီးဖြင့် တင်လာခဲ့လေသည်။ ဦးတိုးအောင်သည် စောရလက်ဝဲ အစိုးရဘက်သို့ တစ်နေ့ တို့မီးရှို့မီး လုပ်မည်ကို ကြိုတင်သိရှိထားရကား ကားလမ်းတစ်လျှောက် မြို့တိုင်း တွင် ၎င်း၏ဘက်တော်သား တစ်ယောက်ကျစီထားကာ ဘိန်းချလာရာတွင် အနှောင့်အယှက်ရှိ မရှိ တစ်မြို့နှင့်တစ်မြို့ ဆက်သွယ်ထားခဲ့စေလေသည်။ သို့ဖြင့် တစ်မြို့မှတစ်မြို့ သတင်းထောက်လှမ်းပြီး ရန်ကုန်ဘက်သို့ မောင်းလာခဲ့ရာ ပဲခူးအောင်တွင် ဦးတိုးအောင် မျက်လုံးပြူးသွားရလေ၏။ အကြောင်းမူကား ပဲခူးမှ ၎င်း၏ဘက်တော်သားတစ်ဦးထံမှ လှည်းကူးရှိ ဘက်တော်သားထံ လှမ်း၍ ပေးပို့ လိုက်သော သတင်းအရ ရှမ်းပြည်နယ်မှဆင်းလာသော ကားတစ်စီးတွင် ဘိန်းပါလာ ကြောင်း သတင်းရထားသဖြင့် လှည်းကူးဌာနမှ ဆီးရှာရန် ကြိုတင်ပြင်ဆင် နေကြောင်းကို သိရှိရကြောင်း သတင်းပေးလာသောကြောင့်ပင်။

“ဆရာ...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဇွတ်သာမောင်းသွားမယ် ဆရာ၊ သေနတ်နှင့် ပစ်လို့ ထိမှပဲ ရပ်ပေးတန် ရပ်ပေးတာပေါ့”

ဟု တပည့်ကျော် နက်ကြုတ်က မိုက်ကန်းကန်း ပြောလိုက်လေသည်။

“မဖြစ်ဘူး နက်ကြုတ် မဖြစ်ဘူး၊ တကယ်လို့ ဇွတ်သွားဦး၊ ကျွန်တို့ နေရာတွေက ဆီးဖမ်းဦးမှာပဲ”

ဟု ပြောပြီး ဦးတိုးအောင်သည် ကားပေါ်တွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ခါ အတန်ကြာအောင် ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်ထုတ်နေပြီး တစ်ခဏအတွင်း နှုတ်နှုတ်မှာ ဝင်းထိန်လာပြီး...

“မင်းတို့ထဲက ဘယ်သူထောင်ကျခံခဲ့သလဲဟေ့” ဟု ဆေးလိုက်လျှင်--

“ကျွန်တော် ခံခဲ့တယ်ဆရာ” ဟု ခပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း တပည့်တစ်ယောက်က ပြောလိုက်လျှင် ဦးတိုးအောင်က...

“အေး...ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ် မောင်မိုး၊ ခုယူလာတဲ့ဘိန်း စပုံ-သပုံတို့ ကားတစ်စီးနဲ့ မင်းခွဲယူသွား၊ နောက် ခုနစ်လောက်ကြာတော့ တို့ကားဆက်ထွက်ခဲ့ မယ်၊ ပိပစေနေရ မောင်မိုး၊ ဟုတ်လား၊ လမ်းမှာ ဘာကောင်ကြီးက ဆီးတားတား ကားကိုရပ်မပေးနဲ့ ဆက်မောင်းပြေး၊ သေနတ်နဲ့ ပစ်ဖမ်းလို့ မိရင်တော့မိပေစေချေ၊ မိသွားပေမယ့် မင်းအတွက် ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့၊ ငါရှိတယ် သိလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ...ကျွန်တော်နားလည်ပါပြီ၊ ကျွန်တော်လည်း ထောင်ထမင်းမစားရတာ ကြာပြီပဲ”

ဟု ပြန်ပြောသဖြင့် ဦးတိုးအောင်က ကျေနပ်အားရစွာ ပြုံးလိုက်ပြီး မြို့တွင်းဝင်ကာ ပဲခူးရှိ ဘက်တော်သားများအကူအညီဖြင့် ကားတစ်စီးမှာလာခဲ့ကာ ဘိန်းများကို ခွဲဝေပြီး တင်ပေးလိုက်လေသည်။

မောင်မိုးထွက်သွားပြီး ပဲခူးဘက်သားကိုပါ အခြေမပျက် မြို့ထဲပြန်စေကာ သူနှင့် ကျန်တပည့်များက ကားပျက်ဟန်ဖြင့် ကားကိုလမ်းဘေးရပ်ကာ သတင်း စောင့်နားထောင်နေကြလေ၏။

ညနေစောင်းလျှင် ပဲခူးမှ လူရောက်လာကာ “လှည်းကူးက သတင်းပါ လာပြီဆရာ” ဟု စာတစ်စောင်ကို ဦးတိုးအောင်အား ပေးလိုက်လေသည်။ ဦးတိုးအောင်လည်း စာကို လှမ်းယူဖတ်လိုက်ရာ...

ပဲခူးမောင်

ငမိုးကို ချစ်တီး ကြွေးနဲ့သိမ်းပြီ၊ ကြည်ကြည်သာသာ မသိမ်းဘူး... ဆူဆူညီညီပဲ ငမိုးအသိမ်းခံလိုက်တယ်၊ ချစ်တီးတွေလည်း ငမိုးနဲ့ တခြားပစ္စည်း တွေပါ ရထားလို့ ကျေနပ်ပြန်သွားကြပြီ...

လှည်းကူးမှာ သိပ်အေးတာပဲ၊ စောင်နှစ်ထပ်ချုံတာတောင် လှေ့ဘူး...
လှည်းကူးမောင်

ဟုတွေ့ရလျှင် ဦးတိုးအောင်သည် ဝမ်းသာအားရ တပည့်များအား
နှိုက်ကာ...

“သွားကြမယ်ဟေ့...မောင်မိုးကို ဆီးတားတော့ ရပ်မပေးဘူး၊
သေနတ်နဲ့ ဆီးပစ်ဖမ်းတာနဲ့ မိသွားတယ်တဲ့၊ ဘိန်းတွေတွေ့သွားတော့ ပုလိပ်တွေ
နောက်ထပ်စောင့်မနေကြတော့ဘူးတဲ့” ဟု ပြောပြလေ၏။

နာရီဝက်အတွင်း အားလုံးပြင်ဆင်ထားကြပြီးလျှင် ကားစက်နှိုး၍ ရန်ကုန်
ဘက် ဆက်ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

x x x x x

“ကဲ...ဦးတိုးအောင်ကိုတော့ ဒီနည်းနဲ့ ဆုံးမလို့ရမှာတော့ မဟုတ်ဘူး၊
မိန်းမဉာဏ်သုံးရမှာပဲ”

စောရလက်ဝဲသည် နောက်တစ်နေ့တွင် သူ၏နေအိမ်၌ တပည့်များအား
ဦးတိုးအောင် ဘိန်းချလာသည်ကို မိမိတို့က ဆိုင်ရာသို့ သတင်းမှန်ပေးလိုက်
သော်လည်း ဦးတိုးအောင်က လက်တစ်လုံးခြားလုပ်၍ လွတ်သွားသည်ကို အထူး
ခေါ်ပွနေလေသည်။

“ဘယ်လို မိန်းမဉာဏ်သုံးမလဲဆရာ” ဟု တပည့်တစ်ယောက်က
မေးလျှင် စောရလက်ဝဲလည်း မည်သို့မည်ပုံ စီစဉ်မည်ကို တပည့်များအား ပြောပြ
လိုက်လေသည်။ တပည့်များလည်း ဤအစီအစဉ်အတိုင်းဆိုလျှင် ဦးတိုးအောင်
ပြေးမလွတ်နိုင်တော့ဟု တွေးကာ ကျေနပ်နေကြလေသည်။

စောရလက်ဝဲလည်း တပည့်များအား ဦးတိုးအောင်၏ အသွားအလာကို
စုံစမ်းစေရာ တစ်နေ့တွင် တပည့်တစ်ယောက်ပေါက်လာကာ ဦးတိုးအောင်
နောက်ဆုံးပေါ်ကားတစ်စီးနှင့် မယားငယ်ထံ ပျော်ပါးရန် ထွက်သွားကြောင်း
ထိုအိမ်ကို မိမိမှတ်လာခဲ့ကြောင်း ပြောပြလေသည်။ စောရလက်ဝဲလည်း ချက်ချင်းပင်
တပည့်သုံးယောက်နှင့်အတူ မခင်လေးကိုပါ ခေါ်လာကာ ဂျစ်ကားတစ်စီးဖြင့်
အင်းစိန်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ အင်းစိန်ရွာမကားလမ်းဘေးရှိ အိမ်တစ်အိမ်
ကိုရောက်လျှင် စောစောက မှတ်လာသူက ထိုအိမ်ပင်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလိုက်သဖြင့်
စောရလက်ဝဲလည်း အိမ်ကိုလွန်၍ မောင်းလိုက်ပြီး ခြံဝတစ်ခုရှေ့တွင် စက်သတ်
လိုက်လေသည်။ ထိုအချိန်တွင် မိုးလည်းတဖွဲဖွဲ ရွာသွန်းလာရာ စောရလက်ဝဲသည်
ကြံရစည်ရ ပိုမိုလွယ်ပေတော့မည်ဟု တွေးတောကာ ကျေနပ်လေ၏။

“မခင်လေး...ကားပေါ်က ဟိုအကောင်ကို ကားနဲ့ဝေးဝေး များခေါ်
သွား”

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် မခင်လေးသည် ပါလာသော မိုးကာအင်္ကျီကို
ထုတ်ဝတ်ကာ မိုးရွာထဲသို့ ဆင်းသွားလေသည်။

မခင်လေးသည် ကားဒရိုင်ဘာကို တစ်စုံတစ်ရာ ပြောပြပြီးနောက်
ကားဒရိုင်ဘာ ကားပေါ်မှဆင်းကာ မခင်လေးနောက် လိုက်သွားသည်ကို တွေ့ရ၏။
သည်တွင် စောရလက်ဝဲက...

“လာကြ” ဟုခေါ်ကာ ရှေ့ဆောင်၍ ထွက်လာလျှင် တပည့်များက
အထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်သယ်ကာ နောက်က လိုက်ပါလာကြလေသည်။ ကားနား
ရောက်လျှင်...

“ဟေ့...ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးသံကြောင့် စောရလက်ဝဲ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်
မခင်လေးကို ဖက်ရမ်းနေရာက မိမိတို့ထံလာနေသော ဦးတိုးအောင်၏ ဒရိုင်ဘာကို
တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်တပည့်များအား ကားနောက်ဘက်သို့ ဆုတ်သွားခိုင်းလိုက်ရ၏။
ဒရိုင်ဘာသည် မိုးကာအင်္ကျီ မျက်မှန်အနက်ဖြင့် ရပ်နေသော စောရလက်ဝဲကို
တွေ့ရလျှင်....

“ဟေ့ကောင် မင်းဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးရင်း ကားထဲက လက်နက်တစ်ခုခုကိုရှာရန် ကြံရွယ်နေစဉ်
စောရလက်ဝဲက-

“ဟိုး...ဟိုး...” ဟု လက်ကာ၍ ပြောလိုက်ပြီး မခင်လေးအား
ယခုမှမြင်ဟန်ဖြင့်-

“အမယ်လေး ခင်ရယ်...အိမ်မေးရအောင် သွားတာကလည်း ကြာလှ
ချည်လား၊ ဟိုမှာတွေ့နေပြီ၊ လာ...လာ သွားကြစို့”

ဟုပြောကာ ရှေ့မှထွက်သွားသဖြင့် မခင်လေးလည်း နောက်မှ လိုက်
သွားရာ ဒရိုင်ဘာက အရေးကောင်းတုန်း ဒိန်းဒေါင်းအဖျက်ခံ၍ မကျေမချမ်းနှင့်
ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

စောရလက်ဝဲတို့ ဂျစ်ကားပေါ်ပြန်ရောက်ပြီး မရှေးမနှောင်းပင် တပည့်
သုံးယောက်လည်း ပြန်ရောက်လာကြကာ...

“ဆရာကို ဆော်မလို့လုပ်တုန်း ကားနောက်တံခါးဖွင့်ပြီး ထည့်ထားခဲ့ပြီ ဆရာ” ဟု တပည့်တစ်ယောက်က ဇာတ်ကြောင်းပြန်ပြောပြလေသည်။

“ကဲ...တက်ကြ...ကမာရွတ်ဂါတ်ဝင်ပြီး သတင်းပေးရမယ်”

ဟု ပြောပြီးနောက် ဂျစ်ကားကို စက်နှိုးကာကားဦးကို ပြန်လှည့်ပြီး ရန်ကုန်ဘက် မောင်းထွက်သွားလေသည်။

နောက်နှစ်ရက်ကြာလျှင် ဝတ္ထုအစ၌ ဖော်ပြပြီးသည့်အတိုင်း သတင်းစာ များ၌ ဦးတိုးအောင် ဘိန်းမူဖြင့် အဖမ်းခံရကြောင်း၊ အမှုကို ဦးကျော်စောကိုယ်တိုင် အရေးယူထားကြောင်း ပါရှိလာတော့သတည်း။

(ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၉၄၇ ခု)

...အသံကြောင့် လန်ဖျပ်နီးကာ မျက်စိဖွင့်ကြည့်ရာ မောင်မင်း
ကြီးသား စောရလက်ဝဲသည် ဘယ်အချိန်က ရောက်နေသည်မသိ၊ မျက်စိရှေ့
တွေ့နေရလေ၏။

ဆူးညောင့်သလုတ်

မိုးသည် တဖွဲဖွဲနှင့် စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလှအောင် ဓွေနေလေသည်။
ကျွန်ုပ်သည် အပြင်ထွက်လိုလှသော်လည်း မိုးထဲတွင် ဇွတ်ဇွတ်နီနီနှင့်
သွားလာရမှာကို မသင့်သဖြင့် တစ်မနက်လုံး အိမ်တွင် တုပ်နေ၏။ အိမ်ဖော်
အဒေါ်ကြီးကား မိုးအေးအေးနှင့် နောက်ပေးတွင်ကွေးချေ၍ ကျွန်ုပ်တွင် တစ်ယောက်
တည်း အဖော်မဲ့ကာ ပျင်းစရာကောင်းနေလေ၏။

နောက်ဆုံး မဟန်နိုင်သဖြင့် ပက်လက်ကုလားထိုင်ခေါ်တွင်ပင် မှေးခနဲ
အိပ်ပျော်သွားမိရာ မည်မျှကြာသွားသည်မသိ။

“မသန်းမြင့်...မသန်းမြင့်”

ဟူသော အသံကြောင့် လန်ဖျပ်နီးကာ မျက်စိဖွင့်ကြည့်ရာ မောင်မင်း
ကြီးသား စောရလက်ဝဲသည် ဘယ်အချိန်က ရောက်နေသည်မသိ၊ မျက်စိရှေ့
တွေ့နေရလေ၏။

“ဟေ့ကောင် ဘယ်တုန်းကရောက်သလဲ၊ ငါကွာ တစ်ယောက်တည်း
ပျင်းတာနဲ့ မှေးခနဲဖြစ်သွားတယ်”

စောရလက်ဝဲသည် ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ စိတ်ရှုပ်ထွေးသောမျက်နှာနှင့် ဝတ်လာသော မိုးကာနှင့် ဦးထုပ်ကို နံရံမှ ချိတ်နှင့် သွားရောက်ချိတ်လိုက်ပြီး ပြန်လာ၏။

“ဟေ့ကောင်...ဘာဖြစ်လာပြန်တာတုံး၊ မင်းမျက်နှာကလည်း ရွာတော့ မယ့်မိုး ကျနေတာပဲ”

“မပြောပါနဲ့တော့ကွာ၊ အသားထဲက လောက်ထွက်လို့ ခံပြင်းနေ လွန်းလို့ကွာ”

“မင်းဥစ္စာက ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါဦး၊ လောက်က ဘယ်ပုံအသားထဲက ထွက်လို့ ဘယ်ပုံခံပြင်းနေတာလဲဆိုတာ”

စောရလက်ဝဲနှင့် ကျွန်ုပ်သည် တစ်မြို့တည်းသားချင်းဖြစ်သည့်အပြင် အလွန်ရှင်းနှိုးကြသော သူငယ်ချင်းများဖြစ်ကြ၏။ သွားအတူ လာအတူ နေထိုင် ခဲ့ကြ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အိမ်ထောင်ကျသဖြင့် သျှောင်နောက် ဆံထုံးပါဆိုသကဲ့ သို့ ခင်ပွန်းသည်နှင့်လိုက်နေမှ သူနှင့်ကွဲသွားကြ၏။

နောက်ဆုံး ခင်ပွန်းသည်မဆုံးခင် ၆ လခန့်တွင် သူနှင့် ရန်ကုန်တွင် ပြန်တွေ့ကြ၏။ သူသည် ယနေ့ထက်တိုင် လူပျိုကြီးဘဝတွင် ပျော်ပိုက်နေလေ သည်။

အိမ်သို့ ဝင်ထွက်သွားလာစကပင် သူ့စောရလုပ်ငန်းကို ကျွန်ုပ်အား အသိပေးသဖြင့် သူပြန်ပြောသမျှကို ကျွန်ုပ်သည် မဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ ရေးပို့ခြင်းဖြင့် အပိုဝင်ငွေအဖြစ် လစဉ်ရရှိခဲ့လေ၏။

ယခုလည်း သူ့ထံမှ ထူးခြားသော စွန့်စားမှုတစ်ခုလေး ကြားရဦးမည် ဟု မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာနှင့် မေးလိုက်ရာ သူလည်း စိတ်ပါဝင်စားစွာ ပြောပြ တော့လေသည်။

xxxxx

ဂျစ်ကားအစိမ်းနှစ်စီး ရှေ့ဆက်နောက်ဆက် ရန်ကုန်မြို့တွင်းမှ ထွက် လာကြသည်ကို မိုးတဖွဲတဖွဲတွင် တွေ့ရမည်ဖြစ်၏ ရန်ကုန်မြို့နှင့် သုံးမိုင်ခန့်ဝေး သော နေရာရောက်လျှင် လက်ယာဘက်ရှိ လှည်းလမ်းအတိုင်း ချိုးမောင်းလိုက် ၏။ ရွံ့နှံ့မရှိ၊ မြေသားပေါ်တွင် ရုန်းရသည်မဟုတ်၍ တစ်စီနှင့်ဆူညံနေ၏။ နာရီ

ဝက်ခန့်ကြာ မောင်းနှင်ရင်း တစ်ခုသောတောအုပ်အတွင်း တောင်ပူစာအောက် အရောက်တွင် ထိုးရပ်သွား၏။ ကားရပ်လျှင် ကားနှစ်စီးလုံးပေါ်မှ လူအများ ခုန်ဆင်းလိုက်ကြပြီး လူသွားလမ်းအတိုင်း တောင်ပူစာပေါ်သို့ တက်သွားကြ၏။

တောင်ပူစာပေါ်တွင် အမှတ်မဲ့ကြည့်လိုက်လျှင် တဲလေးများနှင့် ဆင်ဆင် တူသည်ထင်ရသော တိုက်ပျက်အတွင်းမှ စစ်ယူနီဖောင်းဝတ်လျက် အသက် ၃၅ နှစ်ခန့် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ မျက်လုံးပြူးပြူး နှာတံပေါ်ပေါ် လူရွယ် တစ်ယောက် အင်းခွေးကြီးတစ်ကောင်နှင့်အတူ ထွက်ပေါ်လာပြီး “ဟေး...ပြန် လာကြပလားကွ” ဟု ဝမ်းသာအားရ လှမ်းပြောလိုက်၏။

တက်လာသူများထဲမှ မည်သူမျှပြန်လှန်မပြော အားလုံး မျက်နှာညှိုး ငယ်စွာရှိကြ၍ လူရွယ်လည်း ဒေါပြသွားကာ...

“ဟေ့...မင်းတို့ ဘာဖြစ်လာကြတာလဲ၊ ငါ့ပြောထားတယ်မဟုတ်လား၊ မအောင်မြင်ရင် မအောင်မြင်ဘူး၊ အောင်မြင်ရင် အောင်မြင်တယ်လို့ ပြန်လာတိုင်း ဒက်ခနဲ ပြောရမယ်ဆိုတာ မမှတ်မိဘူးလား”

ရှေ့ဆုံးမှတက်လာသူသည် မည်သို့မျှပြန်လည်မပြောဘဲ လွယ်အိတ် တွင်းမှ လက်ကိုင်ပေါ်ဖြင့် ထုပ်ထားသော စိန်ရွှေလက်ဝတ်ရတနာများကို မိမိတို့၏ ဆရာ စောရလက်ဝဲအား ရိုသေစွာ လှမ်းပေးလိုက်လေ၏။ စောရလက်ဝဲသည် ရတနာများကို လှမ်းယူလိုက်ပြီးနောက်...

“နေစမ်းပါဦးကွ၊ ဒီတစ်ခါ မင်းတို့ဘာဖြစ်လာကြတာလဲ၊ စိတ်မပါ တော့ဘူးလား”

တက်လာသူအားလုံးလည်း ဆရာဖြစ်သူအား ဖွင့်ပြောသင့် မပြောသင့် တိုင်ပန်ဟန်နှင့် တစ်ယောက်မျက်နှာကိုတစ်ယောက် လှမ်းကြည့်နေကြလေ၏။

“ပြောကွာ၊ ဖြေကြစမ်းပါဦး၊ စိတ်မပါတော့ဘူးလားလို့”

ထိုတွင် တပည့်တစ်ယောက်သည် မနေသာတော့ဘဲ...

“အားလုံး စိတ်မပါကြတော့ဘူး ဆရာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ထောင်ကိုကြောက်လို့လား”

“ထောင်ကြောင့်မဟုတ်ပါဘူး၊ မနက်က ဗိုလ်ချုပ်နဲ့ ဝန်ကြီးတွေကို အတွင်းဝန်ရုံးမှာ စည်းဝေးနေတုန်း ဝင်ပစ်သွားလို့ ဗိုလ်ချုပ်ပါ အားလုံးကျဆုံး ကုန်ပြီ၊ မဂိုလမ်းက တိုက်ပြီးအပြန် ကြားခဲ့ရလို့”

“ဟေ့...ဗိုလ်ချုပ် ဆုံးပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

စောရလက်ဝဲသည် တစ်ကိုယ်လုံးထူပူသွားကာ မျက်လုံးများပင်
ပြာသွား၏။ အသားများပင် တဆတ်ဆတ်တုန်၍လာသည်။ နောက်ဆုံး လေးကန်
သော ခြေလှမ်းများဖြင့် ရှေ့ဆောင်ကာ တိုက်ပျက်အတွင်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။
အထဲရောက်သော်လည်း စောရလက်ဝဲတွင် အငြိမ်မနေနိုင်။ “ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊
ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ” ဟု တတွတ်တွတ်မြည်တမ်းရင်းပင် ညနေစောင်းသွားလေ၏။

တပည့်တမ်းများမှာလည်း ညှိုးငယ်နှမ်းလျှသော မျက်နှာကိုယ်စီဖြင့်
မှိုင့်တိုင်တိုင် ရှိနေကြလေသည်။ ထိုညတစ်ညလုံး တစ်ဖွဲ့လုံး မအိပ်နိုင် မစားနိုင်
ကြ။ လူချင်းဆုံတိုင်း အတွင်းဝန်ရုံးမှအဖြစ်ကိုသာ ပြောကြကာ ဗိုလ်ချုပ်အား
နှမြောတသနေကြ၏။

“တပည့်တို့၊ မဂိုလမ်းက ရခဲတဲ့ဟာတွေဟာမြို့က ဆေးရုံ
ဆောက်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ် ဖြစ်လာတဲ့ကိစ္စအတွက်
ကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်တို့ရန်ပုံငွေထဲ အားလုံးထုခွဲပြီး ပါဝင်ရင် မကောင်းဘူးလား၊
ငါတော့ ထည့်စေချင်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့သဘောမတူရင်...”

စောရလက်ဝဲ ပြောမဆုံးမီပင်..

“တူပါတယ် ဆရာ၊ တူပါတယ်”

ဟု တပည့်အားလုံးက ပြောကြသဖြင့် စောရလက်ဝဲလည်း ကျေနပ်
အားရသွားလေသည်။

“ကဲ...ဒါဖြင့် ဒီပစ္စည်းတွေကို ဒီတစ်ခါ ဘယ်သူထုခွဲမလဲ”

“ကျွန်တော် ကိုဘဌေးကို အဆိုသွင်းပါတယ်”

ဟု လူပုပုမည်းမည်းက ထပြောလိုက်ရာ အခြားကုလားထိုင်တစ်လုံး
ခြားမှ လူကလည်း ထကာ...

“ကိုအောင်ရဲ့အဆိုကို ကျွန်တော် ထောက်ခံပါတယ်”

“ကဲ...ကန့်ကွက်လိုသူများ ရှိသေးသလား”

နောက်ဆုံး ကန့်ကွက်သူမရှိသဖြင့်..

“ကဲ...ကိုဘဌေး ရော၊ ခင်ဗျား သစ္စာတော့ဖောက်မယ် မကြံနဲ့နော်၊
အဖွဲ့ရဲ့ဆူးညောင်ခလုတ်မှန်ရင် ဘယ်ပြေးပြေး မလွတ်ဘူးဆိုတာ မှတ်ထား”

“ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်တော်သိပြီးပါပြီ”

ဟု ကိုဘဌေးဆိုသူသည် အထုပ်ကို လှမ်းယူရင်း ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် ရှေ့လုပ်ငန်းများကို ဆက်လက်ဆွေးနွေးကြပြီး အစည်း
အဝေးကိုရပ်သိမ်းလိုက်လေ၏။

xxxxx

“ဒါနဲ့ ငွေတွေရော ငနဲရော ပြန်မလာတော့ဘူး မဟုတ်လား”
ဟု ကျွန်ုပ်က ဖြတ်မေးလိုက်ရာ စောရလက်ဝဲသည် ခေါင်းညိတ်ပြ
လိုက်လေ၏။

“နို့ ဆရာကြီးက ငနဲကို မရှာတော့ဘူးလား”

“ရှာတုန်းပဲ၊ တွေ့ရမှာပေါ့၊ သင်း ပြေးနိုင်လှရင် တစ်လပေါ့”

ထိုအတွင်း လူတစ်ယောက် ရောက်လာကာ အရေးကြီးဟန်နှင့်
တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ် မည်သို့ပြောနေကြသည်မသိ၊ ထိုသူပြန်သွားပြီးနောက်
စောရလက်ဝဲသည် ကျွန်ုပ်အား နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်သွားလေသည်။

xxxxx

ဂုဏ်သရေရှိ အထက်တန်းစားများသာ နေသည်ဆိုသော ရန်ကုန်မြို့
တစ်နေရာရှိ တိုက်ဝါကြီးတစ်လုံးပေါ်တွင် အသက် ၄၀ နီးပါးရှိ လူကြီး
တစ်ယောက်သည် မကြာခဏ တိုက်အပြင်ဘက်ပတ်လည်သို့ ချွတ်ကြည့်လိုက်၊
ခါးက ခြောက်လုံးပြူးကို စမ်းလိုက်နှင့် ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေလေသည်။ အချိန်မှာ
လူခြေတိတ်စ ည ၁၀ နာရီခန့်လောက် ရှိပြီဖြစ်၏။ မူလက ခြောက်ခြောက်
သွေ့သွေ့ ထိုရပ်ကွက်မှာ ကာပြူးအော်ဒါ ညမထွက်ရ အိမ်နံ့ထုတ်ထားခြင်း
ကြောင့် ပိုမို၍ ခြောက်သွေ့သွေ့ရှိလှတော့၏။

ထိုလူသည် စကြိုတစ်လျှောက် လမ်းလျှောက်နေရာမှ ချွတ်ခနဲအသံ
ကြားရသဖြင့် အိတ်တွင်းမှ ခြောက်လုံးပြူးကို ဆွဲထုတ်ကာ “ဟေ့ ဘယ်သူလဲ”
ဟု မေးလိုက်ပြီး အသံရှင်မှာ ဇနီးသည် မချစ်ပို ဖြစ်နေ၍ “မင်းကလည်းကွား
အသံလေး ဘာလေး ပေးရောပေါ့၊ ငါ့ ဘာသံများလဲလို့ လန့်သွားတာပဲ” ဟု
ပြောလိုက်သဖြင့်...

“နေပါဦး၊ ၁၀ နာရီထိုးနေပြီ၊ ရှင်ကော ဘာလို့မအိပ်သေးတာလဲ၊
လန့်ရအောင် ကိုယ်က ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”
ဟု မေးရင်း မိန်းမကြီးက ဆိုဖာတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။

“မင်းမသိပါဘူး ချစ်ပုံရာ၊ ဟိုကောင် ဟိုကောင့်အတွက် စိတ်မချလို့ကွ”

“ဟား ဟား ဟား ကိုယ့်နှယ် ကိုယ့်အပူကိုယ်ရှာလို့၊ ဒီကပြောတဲ့ အတိုင်း လုပ်ပါဆိုတော့လည်း”

“ဒီလိုလည်း ငါ မညစ်ချင်ဘူး”

“မညစ်ပုံဘူးဆို ပိုမှန်မယ်ထင်တယ် ဆရာကြီး”

“တော်..တော် ချစ်ပုံ”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကြိုတင်ကာကွယ်တာပဲ၊ ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ သင်းကို ပုလိပ်လက် အပ်လိုက် ပြီးတာပဲ”

“တော်စမ်း ချစ်ပုံ၊ သွားစမ်း...သွားစမ်း...သွားအိပ်နေစမ်းကွာ”

လူကြီးက အတင်းနှင်နေ၍ မိန်းမလုပ်သူလည်း ထိုင်နေရာက မထချင် ထချင် ထ၍ အခန်းထဲဝင်သွားရလေတော့၏။

တိုင်ကပ်နာရီသို့ကြည့်ပြီး ၁၀ နာရီခွဲတော့မည်ဟု ပြနေရာ လူကြီးသည် ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းတွင်တွင်ချရင်း တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးတောနေကာ ချီတံ့ချီတံ့ ဖြစ်နေ၏။ နောက်ဆုံး ဟယ်..ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဟူသော အမူအရာဖြင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ တယ်လီဖုန်းရှိရာသို့ ထသွားလေ၏။

“ဟဲလို...ဒီမှာ ဦးကျောက်လုံးအိမ်က စကားပြောနေပါတယ်၊ ဟုတ်ပါ တယ် ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ကျောက်လုံးပါ၊ ခင်ဗျားတို့ လိုချင်နေတဲ့ စောရလက်ဝဲရဲ့ နေရာကို သတင်းပေးချင်လို့ပါ၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် သေသေချာချာ သိပါတယ်”

စကားပင်မဆုံးမီ ဦးကျောက်လုံးသည် မျက်လုံးပြူးသွားပြီး တယ်လီဖုန်းကိုင်လျက်မှ ခြောက်လုံးပြူးကို လက်တစ်ဖက်နှင့်ဆွဲထုတ်ကာ ရှေ့တည့်တည့်ကို လှမ်းချိန်လိုက်၏။ သို့သော် တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားလာသည်ကို မတွေ့ရသဖြင့် မိမိစိတ်က မိမိအား ပြန်လည်ခြောက်လှန့်နေခြင်းမျှသာဖြစ်ကြောင်း သိရမှ ခြောက်လုံးပြူးကို စားပွဲပေါ်တွင်ကိုင်ထားရင်း တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ပြန်လည်၍ အာရုံပြုလာနိုင်လေတော့၏။

“ကျုပ်လား၊ ကျုပ်ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ဟိုကောင်မှတ်လို့ပါ၊ နောက်တော့လည်း ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ ကြောက်ရတယ်၊ မကြောက်လို့မဖြစ်ဘူးဗျ၊ ကဲလေ ကျုပ်ကိုဝင်ခေါ်လှည့်၊ အဆင်သင့်စောင့်နေပါ့မယ်”

နောက်တစ်နာရီခန့်ကြာလျှင် လက်နက်အပြည့်အစုံနှင့် အမှုထမ်းများ ပါသော ထရပ်ကားကြီးတစ်စီးသည် ဘီးသံ တစ်စီးပေးပြီး လမ်းဘေးရှိ ဓာတ်တိုင် များကို တစ်တိုင်ပြီးတစ်တိုင် ချန်ရစ်ခဲ့ပြီး ရွှေသို့ဆက်ကာ ပြေးလွှားနေ၏။ လမ်းတွင် သောင်းကျန်းမှုနှိမ်နင်းရေးတပ်သားများ၊ ရဲဘော်များ အမှုထမ်းများနှင့် မကြာခဏ ရင်ဆိုင်တိုးနေ၍ ရပ်ပြီး အစစ်ဆေးခံနေရသဖြင့် ၁၁ နာရီကျော်ကျော် ၁၂ နာရီထိုးလှမှ လိုရာစခန်းသို့ ရောက်သွားကြလေ၏။

ဦးကျောက်လုံး၏ အကြံပေးချက်အရ ထရပ်ကားကြီးကို လယ်ကွင်း ထဲ ချမမောင်းဘဲ လမ်းဘေးတစ်နေရာတွင် ရပ်ထားစေကာ အစောင့်နှစ်ယောက် ချထားခဲ့ကြလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပိန်းနေအောင် မှောင်နေ၍ တစ်ဦးကို တစ်ဦးပင် ကောင်းစွာမမြင်ရအောင် လရောင်ကလည်း ကင်းခဲ့နေ၏။

သို့သော် ဦးကျောက်လုံးတစ်ယောက်ကား ထိုနေရာကိုထွန်းကောင်လှ၍ သူရှေ့ဆောင်ခြင်းကြောင့် တောင်ပူစာရှိရာကို အလွယ်တကူပင် ရောက်သွားကြ လေသည်။

“ဗျို ဦးကျော်ဇော၊ ဗြဲနန်းခနဲဝင်လို့ မဖြစ်သေးဘူးထင်တယ်၊ တဲပတ် ပတ်လည်မှာ လက်ပစ်ဗုံးထောင်ခြောက်တွေ ရှိတယ်၊ ဝင်တိုက်မိလို့ နီးကုန်ရင် ကျုပ်တို့အကြံ အောင်မယ်မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ မိုးလင်းအောင် စောင့်ရမှာလား”

“မဟုတ်ဘူးလေ မစောင့်ရပါဘူး၊ လေးဖက်လေးတန်က ဖြေပေါက် မရှိအောင် ဝိုင်းထားပြီးမှ အိမ်ကို မီးနဲ့ရှို့တော့ ပူတာနဲ့ ထွက်လာကြမှာပဲ၊ ဒီတော့မှ အလွယ်တကူ ဖမ်းလိုက်ရုံပေါ့”

ကိုကျော်ဇောသည် အကြံအိုက်သော အမူအရာနှင့် အဖော်စုံထောက် အင်စပတ်တော် ကိုမြင့်သောင်းအား...

“ဘယ့်နှယ်လဲဗျို” ဟု တိုးတိုးလှမ်းမေးလိုက်၏။

“သူ့အကြံ ကောင်းသားပဲ ဆရာရဲ့၊ နို့ ဦးကျောက်လုံးပြောသလို မီးရှို့ဖို့က ကိရိယာမှမပါဘဲ”

“ဒါလား၊ ဒါကတော့ ကျုပ် ကားဆီပြန်ပြီးစီစဉ်မယ်” ဟု ပြောပြောဆိုဆို ဦးကျောက်လုံးလည်း ကားရှိရာသို့ စိုက်စိုက် စိုက်စိုက်နှင့် ထွက်သွားပြီး မကြာမီပင် ဓာတ်ဆီဆွတ်ထားသောအဝတ်ကို မီးတုတ်သဏ္ဍာန်လုပ်ပြီး ယူလာလေ၏။

“ကဲ...ဦးကျော်စော မီးခြစ်ပေးဗျာ”

ဟု ဦးကျော်စောထံမှ မီးခြစ်တောင်းကာ မီးခြစ်၍ညှိလျက် မီးစွဲလျှင် လှုပ်ပစ်ပြိုင်ပွဲဝင်သူလို မီးတုတ်ကို လှုပ်ပစ်သလို ရှေ့ကို ခြေ ၃-၅ လှမ်း အားယူ၍ ပစ်ထည့်လိုက်ရာ မကြာမီပင် တိုက်ပျက်ကြီးကို မီးထလောင်သည်ကို တွေ့ကြ ရလေ၏။

“ကဲ...အားလုံး အသင့်ပြင်ဟေ့၊ သတိလည်းထားကြ”

ဟု ဦးကျော်စောက အမှုထမ်းအားလုံးကို အသင့်ဖြစ်စေကာ တစ်စတစ်စ မီးလောင် ကျမ်းလျက်ရှိသော တိုက်ပျက်ကြီးသို့ စိတ်အားထက်သန်စွာ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှုနေလေ၏။

xxxxxx

တိုက်ပျက်ကြီးအတွင်း၌ စောရလက်ဝဲနှင့် တပည့်များသည် မမျှော် လင့်သော အခြေအနေကြောင့် အိပ်နေရာက လန့်နိုးလာကြရလေသည်။

တပည့်အချို့မှာ တိုက်ကြီးတစ်ခုလုံး အပြင်ဘက်တွင် ပတ်ပတ်လည် ဝိုင်းနေပြီကိုသိရလျှင် သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့် အပြင်မီးတောက်ထဲသို့ ထွက်ပြေး မည်ဟန်ပြင်ကြရာ စောရလက်ဝဲက လျှင်မြန်စွာဖမ်းဆွဲထားလိုက်ပြီး...

“တွေ့လား၊ ဟိုမှာ မင်းအဘတွေ”

ဟုမီးရောင်ဖြင့် ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့နေသော တောင်ကမူပေါ်မှ ဦးကျော်စောတို့လူစုကို ညွှန်ပြရင်းက

“ဟေ့ ဟိုဟာ သစ္စာဖောက်ဘဌေး မဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်သဖြင့်

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ ခွေးသား အရှင်မထားဘူး၊ သတိပစ်မယ်”

ဟုဒေါသတကြီး တစ်ယောက်တစ်ခွန်း အော်ဟစ်ဆဲဆိုနေကြသော တပည့်များကို စောရလက်ဝဲက...

“အရှင်မလိုစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ခုလောလောဆယ် တို့လွတ်မြောက်ဖို့ပဲ၊ သစ္စာဖောက်ဆိုတာက တစ်နေ့ သူ့လမ်းသူသွားရစမြဲပဲ”

ဟု ဖျောင်းဖျရင်း “ကဲ...လာလာ” ဟု ခေါ်သဖြင့် တပည့်များလည်း စောရလက်ဝဲနောက် ကပ်လိုက်သွားရင်း...

“အပြင်ကလည်း ပုလိပ်တွေနဲ့၊ တိုက်လည်း မီးလောင်နေပြီ၊
ဘယ်လိုကြံမလဲ ဆရာ”

ဟုစိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြော သူကပြော...

“ခုမှတော့ မထူးပါဘူး ဆရာ၊ သူ့သေတိုက်သေ ချကြပါစို့ ဆရာ”
ဟု ပြောသူက ပြောနေသဖြင့်...

“ကျည်ဆန်အကုန်ခံလို့ကွာ၊ လာပါ၊ ငါ့နောက် သာ လိုက်ခဲ့ကြစမ်းပါ”
ဟု စောရလက်ဝဲက ရှေ့ဆောင်ခေါ်ရင်း တိုက်အနောက်က အဝန်းခန်း
ဆီသို့ ဝင်သွားကြလေ၏။

xxxxx

အပြင်ဘက်မှ ဦးကျော်ဇောတို့ လူသိုက်သည် တိုက်ထဲမှ အူယား
ဖားယား ပြေးထွက်လာကြမည့် စောရလက်ဝဲတို့ လူသိုက်ကို ထွက်လာနိုး
ထွက်လာနိုးဖြင့် မီးစွဲလောင်လျက်ရှိသော တိုက်ပျက်ကြီးဆီသို့ မျက်တောင်မခတ်
အာရုံစိုက်နေကြလေ၏။ တိုက်ကြီးက တစ်စတစ်စ မီးဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့သဖြင့်
ရှေ့ပိုင်းတစ်ခြမ်းလုံး ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟည်းပေါက်ကွဲကာ ပြိုလဲကျသွားလေ
တော့သည်။ သို့သော် ဦးကျော်ဇောတို့ မျှော်လင့်ထားသကဲ့သို့ စောရလက်ဝဲတို့
ကား မပေါ်လာသေး။ ကြာသော် ဦးကျော်ဇောကိုယ်တိုင်ပင် စိတ်ပျက်လာပြီး...

“ဘယ်နှယ်လဲ ဦးကျောက်လုံး၊ ခင်ဗျားလူတွေ မရှိဘူးထင်တယ်၊
နေရာရော သေချာရဲ့လားဗျ”

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ဦးကျောက်လုံးက မကျေမချမ်းသောမျက်နှာနှင့်
မီးလောင်ရာကိုသာ ကြည့်မြဲကြည့်ရင်း တုံ့လိုဘာဝေ ဆိတ်ဆိတ်သာ နေလေ
တော့၏။

ထိုအတွင်း အခြားဘက်မှ အမှုထမ်းများလည်း ရောက်လာကာ...

“ခင်ဗျားကြီး ကျုပ်တို့ကို သက်သက် အိပ်ပျက်အောင် လုပ်တာပဲ
ဗျာ၊ ဘယ်မှာလဲဗျ၊ ခင်ဗျားလူတွေ”

ဟု တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အပြစ်တင်သံဖြင့် ဆူနေတော့သည်။
ဦးကျော်ဇောကား စောရလက်ဝဲသည် မီးလောင်တိုက်တွင် ရှိရမည်ဖြစ်၍သာ
ဦးကျောက်လုံး သတင်းပေးခြင်းဖြစ်သည်။ ဦးကျောက်လုံးသည် စောရလက်ဝဲ
နှင့် တစ်နည်းနည်း ဆက်သွယ်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ ဘာကြောင့် စောရလက်ဝဲကို

မိမိတို့လက်ထဲ အပ်ရသနည်း။ စောရလက်ဝဲနှင့် ကျွန်လူများက တောမီးလောင် တိုက်ထဲ အသေခံလိုက်ကြသလော စသည်ဖြင့် ငြိမ်းစပြုလာသော မီးလောင် တိုက်ကြီးကို လှမ်းကြည့်ရင်း စဉ်းစားခန်းဝင်နေလေ၏။

ထိုအခိုက် တဖုန်းဖုန်းနှင့်ပြေးလာသော ခြေသံများကို ကြားရသဖြင့် အမှုထမ်းများက...

“ဟေ့ ဘယ်သူလဲ ရပ်စမ်း”

ဟု သေနတ်ဖြင့်ချိန်ရင်း မေးလိုက်သဖြင့် ပြေးလာသူများလည်း ရပ်လိုက်ကာ အမောတကောလေသံဖြင့်...

“ကျွန်တော်တို့ပါ ဆရာ”

ဟုပြောလိုက်မှ...

“ဘချစ်တို့လားကွ၊ ဘာဖြစ်လာသလဲ”

ဟု ဦးကျော်စော လှမ်းမေးလိုက်ရာ...

“ဆရာ..ဆရာ..ပါသွားပြီ၊ ပါသွားပြီ”

ဟု နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူပြောလိုက်ကြလေသည်။

“ကားပါသွားပြီ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ စောရလက်ဝဲတို့လူသိုက် ဘယ်က ဘယ်လို ရောက်လာကြတယ်မသိဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ကို သေနတ်နဲ့ချိန် ကားပေါ်ကကန်ချပြီး မောင်းသွားကြတယ်”

ဦးကျော်စောက စောစောက တိုက်တစ်လုံး ဝန်းခံခဲ့ပြီကုစဉ်က ဖြစ်သွား၍သာ ကားသံကို မိမိတို့ မကြားလိုက်ကြရခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို တွေးမိလိုက်၏။ သို့သော် မီးလောင်တိုက်အထဲမှ စောရလက်ဝဲ မည်သို့မည်ပုံ လွတ်မြောက်သွားသည်ကို တွေးမရအောင် ဖြစ်သွားသည်။

“ဒီကောင်တွေ ပြေးပေါက်မှမရှိတာ၊ ဘယ်နည်းနဲ့ပြေးကြသလဲ၊ ကိုယ်များ ဖျောက်တတ်သလား ဆရာ”

ဟု အင်စပက်တော် ကိုမြင့်သောင်းက ညည်းပြော ပြောလိုက်၏။

“ကဲ...မီးလည်းငြိမ်းပြီ၊ တိုက်ထဲဝင်ပြီး အခြေအနေကြည့်ရအောင်ဗျာ”

ဟု ဦးကျော်စောက ခေါင်းဆောင်ကာ ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။ မီးလောင်ပြင်မှာ မီးမငြိမ်းတငြိမ်းဖြစ်၍ ဘွတ်ဖိနပ်ကိုယ်စီနှင့်ပင် သတိထား နင်းနေကြရ၏။

“ဟော တွေပြီ”

ဦးကျော်ဇောသည် ခွေးသေကောင်တစ်ကောင်ကို ဆွဲဖယ်လိုက်ပြီး ထိုအောက်မှ သံပြားတစ်ချပ်ကို ခဲယဉ်းပင်ဖျားစွာ လှန်လိုက်ရာ လူတစ်ကိုယ်စာ ဝင်သာသော အပေါက်တစ်ခု ပေါ်လာလေတော့၏။

“ကဲ...ဘချစ် မင်းတို့က လမ်းမကသွားစောင့်၊ ဗျို့ ကိုမြင့်သောင်း ကျုပ်နဲ့လိုက်ခဲ့စမ်းဗျာ”

ဟု ဦးကျော်ဇောက လှမ်းပြီးစီစဉ်ကာ အပေါက်တွင်းသို့ ဆင်းသွား ကြလေသည်။ မြေအောက်ဘက်ရောက်လျှင် ပါလာသော ဓာတ်မီးခြစ်ကို ထုတ်ခြစ် ကာ ရှေ့ဆုံးမှ ကုန်းကုန်း ကုန်းကုန်းဖြင့် ဆက်လျှောက်သွားပြန်သည်။

“ဗျို့ ကိုမြင့်သောင်း၊ ကျုပ်တို့လျှောက်နေတာ ပြန်ကြီးတစ်ခုထဲမှာ မဟုတ်လား”

တစ်နေရာရောက်လျှင် ဦးကျော်ဇောက ရပ်တန့်ပြီး ကိုမြင့်သောင်းအား မေးသဖြင့် ကိုမြင့်သောင်းလည်း အနီးပတ်ဝန်းကျင်ကို စောင်းငဲ့ကာ အကဲခတ် လိုက်ပြီးမှ မိမိတို့ရောက်နေသည်မှာ အသုံးမပြုဘဲထားသော ရွှေပြန်ဟောင်းကြီး တစ်ခုအတွင်း၌ဖြစ်ကြောင်း သိရလျှင်...

“ဟုတ်တယ်ဗျို့ ဦးကျော်ဇော” ဟုပြန်ပြောလိုက်လေ၏။

“စောရလက်ဝဲက ဘယ်လိုလူစားမို့ ကျုပ်တို့မဖမ်းမိနိုင်သလဲဆိုတာ အဲဒါပဲကြည့်”

ထိုအခိုက် ဓာတ်မီးခြစ်မှာ မကိုင်နိုင်လောက်အောင် ပူလာသဖြင့် ကိုကျော်ဇောလည်း ဟူး ဟူး နှင့် ဓာတ်မီးခြစ်ကို မှုတ်ငြိမ်းလိုက်ရလေသည်။ သို့နှင့်ပင် မှောင်နှင့်မည်းမည်းထဲတွင် စမ်းတဝါးဝါးဖြင့် ခရီးဆက်လာ ကြရာ မကြာခဏပင် အမှိုက်သရိုက်များ ပင့်ကူအိမ်များကို မျှက်နှာနှင့် ဝင်တိုး နေကြရသည်မှာလည်း ဒုက္ခတစ်ခုပင်။

သို့သော် ဦးကျော်ဇောအဖို့မှာ ထိုဒုက္ခကို ဒုက္ခမထင်၊ ဝတ္တရားပဲဟု ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပင် ဆက်လက်သွားနေကြလေသည်။ နာရီဝက်သာသာခန့်ကြာ လျှင် မိမိတို့ရှေ့၌ အနည်းငယ် လင်းလာသည်ကိုတွေ့ရလေ၏။ နှစ်ယောက်သား ဝမ်းသာအားရ ထိုနေရာအရောက် သွားလိုက်ကြရာ ပြန်ပေါက်ဝသို့ ရောက်နေ သည်ကို တွေ့ရလေတော့၏။ သို့နှင့် ပြန်ဝမှထွက်ကာ ခါးဆန့်အညောင်းဖြေ ကြရပြီး...

“ဗျို ကိုမြင့်သောင်း၊ ဟိုမှာ ဘချစ်တို့မဟုတ်လား”

ဟု ဘေးဘီလှမ်းမျှော်ရင်း မြင်ရသည်ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြမေးလိုက်ရာ ကိုမြင့်သောင်းလည်း ညွှန်ပြရာသို့ကြည့်လိုက်လျှင် စောစောက အစောင့်ထားခဲ့သော ဘချစ်တို့ လူသိုက်ကို မှုန်မှုန်ဝါးဝါး တွေ့လိုက်ရလေ၏။

“ကဲ..စောရလွတ်ပေါက်လည်း သိရပြီ၊ လာ သွားကြစို့”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို ရှေ့ဆုံးကနေ၍ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ စောင့်ဆိုင်းနေသော အမှုထမ်းများနှင့် ဦးကျောက်လုံးတို့ရှိရာသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။

xxxxx

ဦးကျော်စောသည် ယနေ့ ရုံးခန်းသို့ အစောကြီးရောက်နေ၏။ အခါတိုင်း နေ့များတွင်ကား အိပ်ရာထနေမြင့်၍ သို့မဟုတ် အမှုအခင်းကိစ္စကြောင့် အမြဲလိုပင် ၁၀ နာရီခန့်လောက်မှသာ ရုံးထိုင်လေ့ရှိ၏။

ယနေ့တွင်ကား အိပ်ရာမှ အစောကြီးနိုးနေသည့်အပြင် နံနက်စောစော သွားစရာ လာစရာလည်း မရှိသဖြင့် ရုံးဖွင့်လျှင်ဖွင့်ချင်း သူ၏ရုံးခန်းတွင်းတွင် ရောက်နေလေသည်။

သို့သော် ဦးကျော်စောသည် အလုပ်မလုပ်နိုင်သေးဘဲ စားပွဲပေါ်၌ အသင့်တွေ့ရသော သတင်းစာများကို တစ်စောင်ပြီးတစ်စောင် လှန်လှောကြည့်ရှုနေလေ၏။ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင်လည်း သတင်းစာကြည့်နေရာမှ တစ်စုံတစ်ခုကို လေးလေးနက်နက် တွေးတောနေသည်ကိုတွေ့ရလေ၏။ သတင်းစာ သုံးစောင်ခန့် ကြည့်၍မှမပြီးမီ တယ်လီဖုန်းမှ ခေါ်သံထွက်လာသဖြင့် နေရာမှထကာ တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ကောက်ယူနားထောင်လိုက်၏။

“ဟဲလို ဟဲလို ဘယ်သူပါလဲ၊ ခုစကားပြောတာ မချစ်ပုံ၊ ဘယ်က မချစ်ပုံလဲ၊ ဪဘိ သိပါပြီ၊ သိပါပြီ၊ ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်တော် ကျော်စောပါပဲ၊ ဘယ်လို...ဦးကျောက်လုံး စောရလက်ဝဲစိတ်နဲ့ မစားနိုင်မသောက်နိုင် မအိပ်နိုင် ဖြစ်နေတယ်၊ နေ့တထိတ်ထိတ် ညတထိတ်ထိတ်ပဲ ဟုတ်လား၊ ဒီလိုဖြစ်တာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ပြန်လာပြီးကတည်းကပဲလား...”

“ဪ...ပိုဆိုးတာလား၊ ဘယ်လို စောရလက်ဝဲက သူ့ကို လာသတ်လိမ့်မယ်လို့ တစ်ခါတစ်ခါ အော်တယ်၊ ဟုတ်လား...ခုပဲ သတင်းစာကြည့်နေ

မိပါတယ်၊ သူ့သတင်း ကြားရမလားလို့ပါပဲ၊ ခုတလော စောရလက်ဝဲ ငြိမ်လှ ချည်လားလို့ အောက်မေ့နေတာ၊ ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် ခုပဲလာခဲ့ပါမယ်”

ဦးကျော်စောသည် တယ်လီဖုန်းခွက်ကို နေရာတကျ ပြန်ထားလိုက်ပြီး “ဒုက္ခပေးပါပေ စောရလက်ဝဲရယ်” ဟု နှုတ်မှ ထုတ်ဖော်သည်။ မိလိုက်ရင်း စိတ်ပျက်သော အမူအရာဖြင့် အပေါ်အကျိကို ကော်တံဝတ်ကာ ရုံးခန်းတွင်းမှ ထွက်ခွာလာလေ၏။

xxxxx

“အိမ်ရှင်တို့...အိမ်ရှင်တို့”

သို့သော် မည်သူမှထွက်မလာ၊ ဦးကျော်စောသည် ကားဟွန်းသံကို ရှည်လျားစွာ နှိပ်ထားလိုက်ပြန်၏။ ထိုအခါမှ အသက် ၂၀ ကျော်ကျော်ခန့် မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦး ထွက်လာလေ၏။ မိန်းမပျိုလေးသည် လက်ဆွဲသံတံခါးကို ဖွင့်မပေးသေးဘဲ ခါးက ခြောက်လုံးပြူးနှင့် ဦးကျော်စောကို မသင်္ကာသလို ကြည့်နေရင်း

“ဘယ်သူတွေ့ချင်လို့လဲ”

ဟု မေးလိုက်သဖြင့် ဦးကျော်စောသည် မိန်းမပျိုအမူအရာကြောင့် သဘောကျပွားကာ ပြုံးယောင်ယောင်ဖြစ်သွားမိလေသည်။

“ဒေါ်ချစ်ပုံကို ပြောလိုက်ပေါ့၊ ကိုကျော်စောဆိုတာ လာနေတယ်လို့”

“ဒါဖြင့် ခဏစောင့်ပါဦး”

မိန်းမပျိုက လက်ထဲက သော့ကိုင်ထားသော်လည်း ဖွင့်မပေးဘဲ အထဲပြန်ဝင်သွားလေ၏။ ခဏကြာလျှင် အိပ်ရာထ ထလာစဖြစ်ဟန်တူသော မိန်းမကြီးတစ်ယောက်နှင့်အတူ ပြန်ထွက်လာ၏။ မိန်းမကြီးသည် တိုက်အပြင်ဘက်တွင် ရပ်နေသော ဦးကျော်စောကို တွေ့ရလျှင်

“ဪ ခုံထောက်မင်းပါလား၊ ဟဲ့...မြညွန့် တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ပါ”

ဟုပြောမှ မြညွန့်ဆိုသူ မိန်းမပျိုက တံခါးကို လာရောက်ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“ကြွပါ...ကြွပါ...ခုံထောက်မင်း”

ဒေါ်ချစ်ပုံက ရှေ့ဆောင်ခေါ်သွားရာ ဦးကျော်စောလည်း နောက်မှ ထပ်ကြပ်လိုက်ဝင်သွားလေ၏။

“စောစောစီးစီး ဘယ်ကလှည့်လာသလဲ စုံထောက်မင်းရဲ့၊
ကိုကျောက်လုံးတော့ အိပ်တုန်းပဲ၊ နှိုးပေးရမလား”

နေရာတကျထိုင်မိလျှင် ဒေါ်ချစ်ပုံက ပြောလိုက်သဖြင့် ဦးကျော်စော
လည်း ထိုင်နေရာက ဖင်ကြွသွားကာ အံ့အားသင့်သွားသည့် မျက်နှာဖြင့်...

“ဒေါ်ဒေါ် ကျွန်တော့်ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်တာမဟုတ်လား”

“ဟင်...ဘယ်တုန်းကလဲ”

“ခုနကပဲလေ၊ တယ်လီဖုန်းနဲ့ ရုံးကိုဆက်တာ ဒေါ်ဒေါ် မဟုတ်
ဘူးလား”

ဦးကျော်စောက မေးသာမေးလိုက်ရသည်။ စောရလက်ဝဲ လက်ချက်ပဲ
ဟု တွက်မိပြီးဖြစ်၏။

“ဒေါ်ဒေါ် ခုမှ အိပ်ရာက ထပါတယ်”

ထိုအခိုက် အိပ်ခန်းတွင်းမှ ဝူးဝူးဝါးဝါးနှင့် စူးရှကျယ်လောင်စွာအော်
ရင်း ပြေးထွက်လာသော ဦးကျော်လုံးကို တွေ့ရသဖြင့်...

“ဟင်...ဦးကျောက်လုံး ဘာလဲ၊ ဘာဖြစ်သလဲ”

“စောရလက်ဝဲ...စောရလက်ဝဲ”

ဦးကျောက်လုံးသည် မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးနှင့် အိပ်ခန်းတွင်းသို့
လက်ညှိုးထိုးပြနေသဖြင့် ဦးကျော်စောလည်း ခြောက်လုံးပြူးကိုင်ကာ အိပ်ခန်း
တွင်းသို့ ဝင်ရှောက်သွားလေ၏။ အိပ်ခန်းတွင်းတွင်ကား မည်သူမျှမတွေ့မှ
တံခါးကြား ခုတင်အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်သေး၏။ ဘာမျှမတွေ့။ ပြတင်းပေါက်
များလည်း အတွင်းက ကလန့်ထိုးပိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

သည်တွင် ဦးကျောက်လုံး အကြောက်လွန်ကာ လိပ်ပြာမလုံခြင်း
ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိကာ စိတ်ချသွားပြီး လက်ထဲက ခြောက်လုံးပြူးကို နေရာတကျ
ခါးကြားပြန်ထည့်ကာ အပြင်သို့ထွက်လာခဲ့ရင်း...

“ဦးကျောက်လုံးရဲ့၊ ဘယ်သူမှလည်း မရှိပါလား”

“ဟင်...ဟုတ်လား”

သည်တော့မှ ဦးကျောက်လုံးလည်း ရယ်နိုင်ပြီးနိုင် ဖြစ်သွားလေ၏။
ထိုအခိုက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ တယ်လီဖုန်းသံထွက်ပေါ်လာသဖြင့်
ဦးကျောက်လုံး နေရာကထကာ သွားနားထောင်ပြီး...

“ဗျို...ဦးကျော်စော၊ ခင်ဗျားကိုပြောချင်လို့တဲ့”

ဟု ခေါ်ပေးလိုက်ရာ ဦးကျော်စောလည်း တယ်လီဖုန်းခွက်ကို လှမ်း ယူလိုက်လေ၏။

“ဟဲလို ဟုတ်ပါတယ်၊ ခုစကားပြောတာ ကျွန်ုပ်ပါပဲ၊ ဒါ ဘာဖြစ်လဲ၊ မင်းကိုယ်မင်း လည်လှပြီပေါ့၊ နေဦးပေါ့ကွာ၊ တစ်နေ့တော့ ကျော်စော အကြောင်း သိရမှာပေါ့၊ မင်းပြောတာ ငါအချိန်ကုန်ခံပြီး မှားမထောင်နိုင်ဘူး”

ဦးကျော်စောသည် အတင်း စကားလက်စဖြတ်ကာ တယ်လီဖုန်းကို ခွက်ပေါ်သို့ ချောက်ခနဲ ချလိုက်၏။ တစ်ဖက်မှလည်း စကားထပ်ပြောလိုဟန် ဖြင့် ‘ကလင်’ သံ အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်နေသေး၏။ နောက်ဆုံး ခေါ်မရ မှပင် ခေါ်သံရပ်သွားလေတော့သည်။

“ဘယ်က စကားပြောတာလဲ”

ဦးကျောက်လုံးက စိတ်ရှုပ်ထွေးသောအမူအရာနှင့် ဆိုဟရီရာသို့ လှမ်း သွားနေသော ဦးကျော်စောအား လှမ်းမေးလိုက်လေ၏။

“စောရလက်ဝဲဆီက”

စောရလက်ဝဲ ဟူသော အသံကိုကြားရလျှင် ဦးကျောက်လုံးလည်း ဣန္ဒြေပင်မဆည်နိုင်တော့ဘဲ တစ်ယောက်တည်းမနေဝံ့ဟန်ဖြင့် လူကြားထဲ ပြေး ဝင်လာလေ၏။

“ဒီလောက်လည်း မကြောက်ပါနဲ့ ဦးကျောက်လုံးရာ၊ ကျွန်တော် တစ်ယောက်လုံး ရှိပါသေးတယ်”

“ဟုတ်သားပဲ ကိုကလဲ၊ စုံထောက်မင်းကို အားနာစရာ”

ဒေါ်ချစ်ပုံကပါ ဝင်ပြောမှ ဦးကျောက်လုံးလည်း ဣန္ဒြေဆည်နိုင်သွား လေသည်။

ထို့နောက် ဦးကျော်စောက ပုလိပ်မင်းကြီးထံတွင် အစောင့်ရရန် မိမိ ပြောပေးမည့်အကြောင်း၊ မိမိလည်း တစ်နေ့တစ်ခေါက်ရောက်အောင် လာမည့် အကြောင်းကို ပြောပြကာ နှုတ်ဆက်ပြန်သွားလေ၏။

ဦးကျော်စော မည်မျှပင် နှစ်သိမ့်စကား ပြောကြားသွားသော်လည်း ဦးကျောက်လုံးကား စောရလက်ဝဲသည် မိမိအား ယနေ့လာမသတ်လျှင် မနက်ဖြန် လာသတ်မည်၊ မနက်ဖြန် မဟုတ်လျှင် သဘက်ခါ၊ သဘက်ခါမဟုတ်လျှင် တစ်နေ့နေ့တော့ မသေ့မုချသတ်လိမ့်မည်ဟု အစွဲအလမ်းကြီးနေ၏။

သူ၏ထင်မြင်စွဲလမ်းချက်ပင် မှန်လေသလားမသိ၊ တစ်ညတွင် ဦးကျောက်လုံးမှာ ဒေါ်ချစ်ပုံ အိပ်ရာထဲဝင်သွားပြီဖြစ်သော်လည်း သူကမူ မဝင်နိုင်သေး။ အိပ်ခန်းထဲတွင် အောက်လင်းဓာတ်မီးကြီးကိုထွန်းကာ အခန်းတစ်ဖက်မှ တစ်ဖက်ဆီသို့ စကြိုလျှောက်နေ၏။

သူ့မျက်နှာတွင်လည်း တစ်စုံတစ်ခုကိုတွေ့၍ ပူပင်စိုးရိမ်ကြောက်လန့်နေပုံလည်းရ၏။ ဒေါ်ချစ်ပုံကား ခင်ပွန်းသည်ဖြစ်နေပုံကို ကရုဏာသက်သောမျက်နှာဖြင့် အိပ်ရာထက်မှလှမ်းကြည့်ကာ ဟိုတယ်မယ်အဖြစ်ဖြင့် ဆင်းဆင်းရဲရဲ အသက်မွေးခဲ့ရာမှာ ဦးကျောက်လုံးနှင့်တွေ့ကြပြီး အကြောင်းပါခဲ့ရပုံများကို ပြန်လည်စမြို့ပြန်နေစဉ်...

“အမယ်လေးဗျ”

ဟူသော အော်သံကြောင့် အိပ်ရာမှ လူးလဲထလိုက်ရာ ခင်ပွန်းသည် ဦးကျောက်လုံးမှာ ကြမ်းပေါ်သို့ ခွေခွေလေး လဲကျသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကပျာကယာပြေးကာ ပွေ့ထူလိုက်ရင်း “ဘာဖြစ်သွားတာလဲဟင်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ” ဟု ပါးစပ်က တဖွဖွမေးနေသော်လည်း ဦးကျောက်လုံးမှာ ဘာမှ ပြန်မဖြေနိုင်ဘဲ အမယ်လေး တနေ၏။ ဒေါ်ချစ်ပုံသည် ကင်းတစ်ကောင် စားပွဲအောက်သို့ ဝင်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရာမှ...

“ကိုကလည်းတော်၊ ကင်းကိုက်တာများ တကတည်း”

ဟု မာန်သလိုလို ပြောလိုက်သဖြင့် အမယ်လေး တနေရာက ဦးကျောက်လုံးက...

“မဟုတ်ဘူး...မဟုတ်ဘူး၊ မင်းဘာမှမသိဘူးနော်၊ မင်းမသိဘူး”

ဟု ခေါင်းခါခါ လည်ခါခါ ညည်းညူရင်း ပြောနေစဉ် အခန်းအပြင်ဘက်မှ တံခါးကိုထုနေကြသဖြင့် ဒေါ်ချစ်ပုံလည်း ထိုင်နုရာကထကာ တံခါးကိုဖွင့်ပေးလိုက်ရလေ၏။ အိမ်ဖော်များနှင့် အစောင့်ကျသူများက...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟု တစ်ယောက်တစ်ခွန်း မေးရင်း အခန်းထဲဝင်လာကြပြီး ကင်းကိုက်လို့ဟူသော အဖြေကို ကြားရကာ ၎င်းတို့အကူအညီဖြင့် ဦးကျောက်လုံးလည်း အိပ်ရာပေါ် ရောက်သွားလေသည်။

“အမယ်လေးဗျာ...ကြောက်ပါပြီဗျာ၊ ကြောက်ပါပြီ”

“သတိထားလေ၊ သတိထားပါ။ ကင်းကိုက်တာပါ။ ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“ကျွန်တော်...ကျွန်တော် မှား...မှားပါပြီ ဆရာရယ်”

“ကိုကျောက်လုံး ရှင်ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ သတိများထားစမ်းပါဦး။ ကင်းကိုက်တာ ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

ဒေါ်ချစ်ပုံက အနားမှ တဖွဖွသတိပေးလျက်ကပင် တပည့်များ သွားရောက်ခေါ်ငင်နေသော ဆရာဝန်မရောက်မီ ဦးကျောက်လုံးမှာ တစ်ကိုယ်လုံး အဆိပ်များ ပျံ့တက်လာဟန်ဖြင့် မချီမဆုံဝေဒနာကို ခံစားရင်း အသက်ပျောက်သွားလေတော့၏။

xxxxx

“သူ့ဘာသာ အကြောက်လွန်ပြီး မတော်တဆ ကင်းခြေများလေး အကိုက်ခံရတာကို ကျုပ်ကပဲ တမင် အဆိပ်ပြင်းပြင်းလွတ်ထားပြီး သတ်တယ်လို့ ထင်သွားတာပဲ။ ထင်လည်းထင်စရာကိုး၊ တစ်ခါတုန်းက ကျုပ်ဆီက အဆိပ်ပြင်းတဲ့ အာဖရိကကင်းကို သူတွေ့ထားတာကိုး”

“ခင်ဗျာပြောတာလည်း ဟုတ်မှာပါပဲ။ ရိုးရိုးကင်းကိုလည်း အဲဒီလို ထင်၊ တစ်နေ့နေ့ ခင်ဗျားက လာသတ်တော့မယ်ဆိုတာကလည်း ကြိမ်းထားတော့ ဒါမျိုးဆိုတာ စိတ်က အများကြီး အရေးကြီးတာပဲ”

“ဒါတောင် ဦးကျော်ဇောက ခုထိ ကျုပ်လက်ချက်လို့ပဲ စွပ်စွဲနေတုန်းပဲဗျာ”

တစ်နေ့တွင် စောရလက်ပဲ လေချွန်ပြီးတက်အလာ...

“ကိုယ့်လူ ဒီတစ်ခေါက် တယ်ပျော်ပါလား”

ဟု ကျွန်ုပ်က ဆီးအမေး အထက်ပါအတိုင်း ဇာတ်ကြောင်းပြုချေခြင်း ဖြစ်ပါသတည်း။

(စက်တင်ဘာလ၊ ၁၉၄၇ ခု)

တားမြစ်ထားသော အပြစ်အပျက်

ကျွန်မသည် ကိုစောရပြောသမျှ သူ၏စွန့်စားခန်းများကို သွေ့သောက် မဂ္ဂဇင်းတွင် လစဉ်ရေးသားနေသည်ဖြစ်ရာ ရေးသားသည့် အကြောင်းအရာတိုင်းမှာ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဆက်စပ်နေသော်လည်း ဝတ္ထုများမှာမူကား သူ့အပုဒ်နှင့်သူသာ ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ကြိမ်လျှင်တစ်ပုဒ်ကျ အစအဆုံး ရေးလေ့ရှိပါသည်။

တစ်ခါတွင် ကိုစောရသည် သူ့စွန့်စားလာခဲ့သမျှ အကြောင်းများကို ပြောပြနေကျအတိုင်း ကျွန်မအား ပြောပြခဲ့ပါသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအကြောင်း အရာမှ ဝတ္ထုရှည်ကြီးတစ်ပုဒ်အဖြစ်ကိုင်မှ ပြည့်စုံမည်ပြော၍ ၎င်းကို ဝတ္ထုရှည် အနေဖြင့် ရေးနေပါသည်။ ရေးပြီးတစ်ဝက်တစ်ပျက်ပင် သွေးသောက်သို့ ပေးအပ် ထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ကိုစောရမှာ လစဉ် တစ်လတစ်ပုဒ်သာ ပြောပြသဖြင့် ပြောပြပြီးသော အကြောင်းအရာကလည်း ဝတ္ထုရှည်အနေဖြင့် ရေးလိုက်၍ ယခု လအတွက် မဂ္ဂဇင်းတွင် ရေးရန် အခက်တွေ့နေပါသည်။

ထိုကြားထဲ သွေးသောက်တိုက်ကလည်း တစ်ကျပ်ခွဲတန်အဖြစ် တော် ထုတ်ကာမှ စောရလက်ဝဲ မပါလျှင် ဆူကုန်ကြလိမ့်မည်ဟု စာဖြင့် အတန်တန် လှမ်းနားပူနေသဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် မနေသာတော့ဘဲ စောရလက်ဝဲအလာတွင်—

“ကဲ...ဆရာကြီး တိုက်က ကော်ပီမရလို့ ဆူပူလှပြီ၊ ဟို မရေးရဘူး ဆိုပြီး တားထားတဲ့ ဟိုအကြောင်းတော့ ရေးရလိမ့်မယ်၊ တလောက ပြောပြ တာကိုတော့”

ဝတ္ထုရှည်ကိုင်လိုက်ပြီဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုစောရသည် ကျွန်မ စကားကို အတန်ကြာအောင် မျက်လုံးကြီး အထက်လှန်ကာ စဉ်းစားနေပြီးနောက် ရှောရှော ရှူရှူပင် ခွင့်ပြုလိုက်သဖြင့် ယခုလအတွက် စိတ်အေးသွားရပါသည်။

xxxxx

အချိန်ကား ည ၈ နာရီခန့်ရှိပြီဖြစ်၍ ပြည်လမ်းရှိ ခြံကျယ်ကြီးတစ်ခြံ အတွင်းရှိ နှစ်ထပ်တိုက် အောက်ထပ်တစ်ခုလုံး မီးပွင့်များဖြင့် ထိန်ထိန်လင်း နေသည်ကို တွေ့ရပေမည်။ လင်းထိန်နေသော မီးရောင်အောက်တွင် စားပွဲအလုံး ပေါင်း အစိတ်ခန့် အစီအရီချထားလေသည်။

စားပွဲပေါ်တွင် မှောက်ထားသော ဖန်ခွက်၊ ပန်းကန်၊ ဇွန်း ခက်ရင်း များကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ထမင်းစားပွဲမှာ မစသေးကြောင်း သိနိုင်လေသည်။

တချို့စားပွဲမှာ နေရာလွတ်များတွေ့ရသဖြင့် ဧည့်သည်များ စုံစုံလင်လင် မရောက်ကြသေးကြောင်း ထင်ရှားနေပြန်သည်။ သို့ရာတွင် ရောက်နှင့်ကြသော ဧည့်သည်များကား စကားစမြည်ပြောသူပြော အခန်းအနောက်မြောက်ထောင့်ဆီမှ ထွက်ပေါ်လာသော တူရိယာသံကို နားစည်းစိမ်ခံလျက်ရှိသူ ရှိကြလေသည်။

တူရိယာတိုင်းနှင့် အနီးဆုံးစားပွဲမှ လူရွယ်နှစ်ယောက်အနက် ထောင် ထောင်မောင်းမောင်း လူခန့်ခန့်သည် တယောလေးကို အသွေအလှည့်အပြောင်းအနှံ့ နှင့် ထိုးနေသော မိန်းမပျိုလေးအား စူးစိုက်ကြည့်နေရာမှ အနားက လူရွယ်အား လှည့်ကာ...

“ဖိုးရေအေး၊ သူက ဘယ်သူလဲ” ဟု မေးလိုက်သဖြင့်

“ဒေါ်စိန်ရင်ကြီးရဲ့ တူမလေး”

လူရွယ်ကိုရေအေးက ပြုံးပြီးပြီးနှင့် ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟေ...ဟုတ်လား၊ မင့်မိထွေးရဲ့တူမလား၊ နို့..”

လူခန့်ခန့်က ဆက်မမေးနိုင်မီ ကိုရေအေးက “ခဏလေးနော်၊ ဘွိုင် တွေဆီ သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်” ဟုပြောကာ ရုတ်တရက် ထသွားသဖြင့် လူခန့်ခန့်မှာ ဆန့်တင့်ငုံ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ဧည့်သည်များလည်း တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် တဖွဲ့ဖွဲ့ဝင်လာကြလေ၏။
လူခန့်ခန့်ကား အပေါက်ဝကို ကျောပေး၍ထိုင်ကာ တူရိယာပိုင်းဆီသို့သာ
အာရုံစိုက်နေလေသည်။ ထိုအတွင်း ‘ဥတ်နိုက်ဆာ’ ‘ဥတ်နိုက်ဦးကျော်ဇော’
စသော နှုတ်ဆက်သံများ ကြားရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ပုလိပ်မင်းကြီးနှင့်
ဦးကျော်ဇောတို့ ဝင်လာသည်ကိုတွေ့ရလျှင် လူခန့်ခန့်သည် မိမိနေရာမှ အပြေးလေး
ထသွားကာ နှုတ်ဆက်လေ၏။

“က...လာဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း ဦးထွန်းမြင့် မလာသေးတာနဲ့
အဖော်မရှိလို့”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို လူခန့်ခန့်သည် ကိုကျော်ဇောနှင့် ယှဉ်လျှက်ပူးကပ်
ပြီး မိမိစားပွဲကို ခေါ်လာခဲ့လေ၏။ ပုလိပ်မင်းကြီးကား အိမ်ရှင် ဦးစံထူးနှင့်
ဥတ်နိုက်ချင်း မိုးမွန်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ထိုညကား ပင်စင်စားအရေးပိုင်မင်း ဦးစံထူး၏ မွေးနေ့အထိမ်းအမှတ်
ထမင်းစားပွဲကြီးဖြစ်ရာ မင်းပိုင်းစိုးပိုင်းအပြင် အရာရှိများနှင့်ဆက်ဆံရသည်ကို
ဂုဏ်ရှိသည်ဟု ယူဆကြသော လူချမ်းသာများလည်း ဖိတ်ကြားထားသည့်
အလျောက် ရောက်ရှိနေကြလေသည်။

ဧည့်သည်အားလုံးတွင် မိန်းမပိုင်းမှာ သူ့ထက်ငါ စိန်ရွှေဂုဏ်မှာ လက်ဝတ်
တန်ဆာများ ဆင်မြန်းလာကြသည်ဖြစ်၍ တစ်ခန်းလုံးမှာ မီးရောင်အောက်တွင်
ဖိတ်ဖိတ်တောက်၍နေတော့၏။ စားပွဲတစ်နေရာတွင် ဆံထုံးကို ကြောနေအောင်
ထုံးကာ စိန်ဆံထုံးကန့်လန့်ထိုးထားသော မိန်းမတစ်ဦးမှာ တစ်ကိုယ်လုံး နား
နှစ်ဖက်မှအစ အပေါ်ပိုင်း တစ်ကိုယ်လုံး စိန်ရွှေများသီးနေသည်။ အထူးသဖြင့်
ရင်ဘတ်ပေါ်မှ စိန်ဘယက်ကြီးမှာ လှချင်ယက်ချင်စဖွယ် တလက်လက်
မီးရောင်တွင် တဖိတ်ဖိတ်တောက်လျက်ရှိနေလေသည်။

ဦးကျော်ဇောသည် အခါဆိုးကြီးတွင်မှ ဝတ်ချင်စားချင်လှကြသော ထို
မိန်းမများအား မိမိနှုမသားချင်းသာဖြစ်ပါက ထားဝယ်ကြိမ်နှင့် ခပ်စပ်စပ်လေး
ဆုံးမပစ်လိုက်မည်ဟု စိတ်ထဲက ဒေါပွနေမိတော့၏။

“ဒေါက်တာကျော်ဝင်း ခဏလေးဗျာ”

ဟု လူခန့်ခန့်အား နှုတ်ဆက်ကာ ပုလိပ်မင်းကြီးရှိရာ ပြန်သွားလေ
သည်။

“ဘာဟဲ့ဟေ့ မောင်ကျော်ဇော”

ပုလိပ်မင်းကြီးက ဆီးမေးလျှင် ဦးကျော်ဇောသည် အနီးကပ်ကာ နှစ်ယောက်ချင်း လေသံဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာကို ပြောပြနေလေ၏။

ထို့နောက် မင်းကြီးလည်း အနားမှ ကြောင်ကြည့်နေသော အိမ်ရှင်ဦးစံထူး အား ယနေ့ည ဧည့်သည်များ ဝတ်စားလာကြ၍ လုယက်မှုဖြစ်မည်စိုးသောကြောင့် အစောင့်များချထားလိုကြောင်း ဂတ်ကို ဖုန်းနှင့်ဆက် အကြောင်းကြားလို၍ ဖုန်းပြောခွင့်ပြုရန် ပြောပြသဖြင့် ဦးစံထူးကိုယ်တိုင် အိမ်ပေါ်ထပ် တယ်လီဖုန်း ရှိရာသို့ ပုလိပ်မင်းကြီးအား ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

ဦးကျော်ဇောကလည်း မိမိနေရာသို့ ပြန်မည်ပြုခိုက်

“ဟဲ့လို ဦးကျော်ဇော”

ဟူသော အသံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ တံခါးပေါက်မှဝင်လာ သော ဦးထွန်းမြင့်ကိုမြင်ရလျှင် အနည်းငယ်ပြုံးပြကာ နှုတ်ဆက်လိုက်ရလေ၏။ ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား ဒေါက်တာကျော်ဝင်းရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့ရာ ပုလိပ်မင်းကြီးနှင့် ဦးစံထူးတို့လည်း အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းအလာနှင့်ကြုံရာ ဝှတ်နိုက် ချင်း မိုးမွန်သွားပြန်လေ၏။

စောစောက ဒေါက်တာကျော်ဝင်းကို နှုတ်ဆက်ဝင်သွားသော ကိုရေအေး လည်း ပြန်ရောက်လာပြန်ရာ ၆ ယောက်ပေါင်း လောင်းကျော်သွားလေတော့သည်။

အစားအသောက်များမှာလည်း တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ဘွိုင်များက လာရောက်ချပေးနေပြီဖြစ်ရာ ဇွန်းသံ ဖန်းကန်သံများဖြင့် ဆူညံသွားလေတော့၏။ မကြာမီ တိုက်ရှေ့၌ ကျိုခနဲ ဘရိတ်အုပ်သံနှင့်အတူ ထရပ်ကားတစ်စီး ရပ်သံ ကြားလိုက်ရပြီး အခန်းတွင်းသို့ ရာဇဝတ်အုပ်တစ်ယောက် ဝင်လာသဖြင့် ဦးကျော်ဇောက “ကိုဘညွန့် ဒီလာဗျို့” ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်ရာ ရာဇဝတ်အုပ် လည်း ဦးကျော်ဇော စားပွဲရှိရာ တန်းဝင်လာလေ၏။

အတန်ကြာအောင် သုံးဦးသား ခေါင်းချင်းဆိုင်တိုင်ပင်ကြပြီး ရာဇဝတ် အုပ်လည်း အပြင်သို့ ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

ထိုအခြင်းအရာများကို တစ်စားပွဲတည်း ထိုင်နေကြသော ဦးကျော်ဝင်း၊ ဦးထွန်းမြင့်နှင့် ကိုရေအေးတို့ပင် တူရိယာဝိုင်းဘက် အာရုံစိုက်နေကြသဖြင့် မသိလိုက်ကြပေ။ အခြားဧည့်သည်များကား ဘာသိဘာသာပင် ရှိနေကြပေသည်။

ဦးစံထူးက စိန်ဘယက်ကြီးပိုင်ရှင် သူဌေးကတော်ကြီးနှင့် စကား လက်ဆုံကျနေသော ဇနီးသည် ဒေါ်စိန်ရင်ထံ စောစောက ထသွားနေသဖြင့်

သူပင် မသိလိုက်ပေ။ ဟင်းပွဲများကား တစ်ပွဲပြီးတစ်ပွဲ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး စားပွဲ အသီးသီးပေါ်သို့ ရောက်လာကြလေ၏။ တူရိယာတိုင်းကလည်း စောစောက တယောတိုးနေသော မိန်းမပျိုသည် တယောလေးကို ဆားချွတ်ကာ လက်တစ်ဖက် မှ စည်းလိုက်ရင်း အိမ်ရှေ့ထိပ်ထား လှိုင်ထိပ်ခေါင်တင် ရေသာသော ဇော်တော် ယောင် ပတ်ပျိုးလေးကို သီဆိုနေလေသည်။ စန္ဒရားသံကလည်း ညက်ညက် ညောညော ထွက်ပေါ်နေရာ ငြိမ့်ငြိမ့်အေးအေး ရှိလှသော မိန်းမပျို၏အသံနှင့် တွဲဖက်လျက် ကြည်နူးစွာ လိုက်လျောလှသဖြင့် ဧည့်သည်တို့လူလိုပင် ငေးနိုင် ဤ နားထောင်နေကြပေသည်။

ဦးကျော်စောတစ်ယောက်သာ သီချင်းဆိုနေသူလေးကို ငေးစိုက်နေကြ သော ဒေါက်တာကျော်ဝင်းနှင့် ဦးထွန်းမြင့်တို့ နှစ်ယောက်အား အထူးအားရိဖြူ လျက် ရှိနေလေ၏။

“သေလှပါပြီ xx ကြွေလှပါပြီ xx ဆို ဘာဖြင့် မလာသေး”

သည်အပိုဒ်အရောက်တွင် သီဆိုသူသည် ဟန်ပါပါ မျက်နှာထားနှင့် ဒေါက်တာကျော်ဝင်းနှင့် ဦးထွန်းမြင့်တို့ နှစ်ယောက်အား အဓိပ္ပါယ်ပါသော မျက်လုံး များဖြင့် လှမ်းကြည့်နေလေ၏။

“သုံးရွှေကြော့ရှင် xx ဘုန်းလာမမြင်သလေ....”

ပတ်ပျိုးဆုံး၍ သဖြန်ကို ပြန်အကောက်တွင် တစ်ခန်းလုံး ရုတ်တရက် မှောင်ကျသွားလေ၏။ ဧည့်သည်အားလုံးမှာ ရုတ်ရုတ်ရက်ရက် ဖြစ်သွားကာ ဆူညံနေလေတော့၏။

“ဒက်ဒီ..မာမီ ကေသီ ဒီမှာလေ၊ ဟဲ့..မြမြသန်းရော ခင်မကြီး ဒီမယ် ရိုတယ်လေ”

စသောအသံများနှင့်အတူ ဧည့်သည်များ၏ ပွက်စီပွက်စီ အသံများကို ကြားနေရလေ၏။ ဧည့်သည်များမှာ မှောင်ကြီးမည်းမည်းတွင် အဖိုးတန်ပစ္စည်း များ ဝတ်လာကြသူချည်းဖြစ်၍ ကိုယ့်ပစ္စည်းကိုယ် သတိထားနေရခိုက် တစ်နေရာ မှ...

“အမယ်လေး...လုပ်ကြပါဦး၊ သူခိုး သူခိုး စိန်ဘယက်လှသွားတယ်၊ လိုက်ကြပါ”

ဟူသော အသံထွက်ပေါ်လာလေ၏။ တစ်ခန်းလုံးမှာ မှောင်မည်းနေ သဖြင့် တစ်နေရာမှတစ်နေရာ ပြေးလွှားရန်မဖြစ်နိုင်သော ဦးကျော်စောမှာ မည်သို့

အတတ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရလေ၏။ ဦးစံထူးကား အပေါ်ထပ်တက်ကာ ဓာတ်မီး ခုံးသို့ တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး ပြန်ဆင်းလာ၏။ ဦးကျော်စောသည် အပြင်သို့ မြေး ထွက်ကာ တိုက်ကို အစောင့်များ ဝိုင်းထားခိုင်းလိုက်ရ၏။ နာရီဝက်ခန့်ကြာလျှင် ဓာတ်မီးပြင်ကားရောက်လာကာ မီးပြင်ကြရန် ဓာတ်မီးကြီးများစစ်ဆေးကြရာ နောက်ပေးဘက်တစ်နေရာတွင် ဖြတ်ထားကြောင်းကို တွေ့ရသဖြင့် ပြတ်နေသော နေရာကို အမြန်ဆုံး ဖြတ်ဆက်လိုက်ရာ စောစောပိုင်းက ဝင့်ဝင့်မော်မော် ကြွေးကြွေး ရွားရွား မျက်နှာထားနှင့် သူဌေးကတော်ကြီးခမျာ ရွာတော့မည့်မိုးကဲ့သို့ ငိုမဲ့မဲ့ မျက်နှာလေးနှင့် ရှိနေတော့၏။

ရင်ဘတ်တွင် ဆွဲထားသော စိန်ဘယက်အစား စာရွက်ခေါက်လေး တစ်ခုကိုသာ တွယ်အပ်ဖြင့် ထိုးချိတ်ကျန်ခဲ့သည်ကို တွေ့ရလေ၏။ သူဌေး ကတော်မှာ စိန်ဘယက်ကြီးကို နှမြောလှသဖြင့် ရင်ဘတ်ပေါ်က စာရွက်ကိုပင် သတိမထားမိဘဲ အနားမှ ဒေါ်စိန်ရင်က မြင်ကာမှ သတိပေး၍ စာရွက်ခေါက်ကို ဖြုတ်ယူဖွင့်ဖတ်ရာ...

သူဌေးကတော်

ရာရှင်အလုပ်ကပွ၍ ဝယ်ထားသော စိန်ဘယက်ကြီးကို ရေဘေး ဒုက္ခ သည်များအား ထုခွဲလျှော့ခါနီးရန် ယူသွားပါသည်။ အသက်ပေါင်း ရာထောင်ကို ကယ်ယူသူအဖြစ် ဝုဏ်ယူရစ်ပါတော့ခင်ဗျား။

စောရလက်ဝဲ

ဟုတွေ့ရလျှင် အကြီးအကျယ် ဒေါပွသွားလေ၏။

သို့သော် စာထဲတွင် ပါရှိသည့်အတိုင်း မိမိတို့ ရာရှင်ပစ္စည်းဝေရာတွင် အရပ်ကို ဝတ်ကျောဝတ်ကုန်ဝေပြီး ကျန်အားလုံးကို ဘာဘူကြီးတို့ ပေါက်ဖော် ကြီးတို့အား ရောင်းချခဲ့သမျှ ချမ်းသာခဲ့ရသည်ကို အသိမခံဝံ့သဖြင့် စာရွက်ခေါက် ကို ပါးစပ်ထဲထည့်ကာ ဝါးချေပြီး ထွေးပစ်လိုက်လေ၏။

မကြာမီ ဦးကျော်စော ရောက်လာကာ ကိုယ်တိုင်ကြပ်မတ်၍ ပုလိပ် များ အကူအညီဖြင့် ဧည့်သည်များအား တစ်ယောက်စီ တစ်ယောက်စီ ထွက်စေကာ အပေါက်ဝမှ ရှာဖွေလေတော့၏။ အထူးသဖြင့် ဘိုရှင်ကုလားများကား ဘောင်းဘီ ချွတ်မပြရုံတမယ် အရှာခံကြရသဖြင့် သနားစရာပင် ကောင်းလှပေတော့၏။

တစ်စတစ်စနှင့် ဧည့်သည်များကုန်သလောက်ရှိလျှင် ဦးထွန်းမြင့်နှင့် ဒေါက်တာကျော်ဝင်းတို့အလှည့် ရောက်လာလေ၏။

“ကဲ...ဦးထွန်းမြင့်ရော၊ ဒေါက်တာကျော်ဝင်းရော စိတ်မရှိကြနဲ့ဗျာ၊ ဝတ္တရားအတိုင်း ရှာပါရစေ”

ဟု ဦးကျော်စောက ပြောလိုက်ရာ... “ဟာ...ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ရှာသာရှာပါ” ဟု နှစ်ယောက် သား ကျွေကျွေနှစ်ယောက် အရှာခံကြလေ၏။ သို့သော် နှစ်ဦးစလုံးထံမှ မျှော်လင့် ထားသော စိန်ဘယက်ကို မတွေ့ရသဖြင့် ဦးကျော်စောတွင် အကြံအိုက်သွား လေ၏။

“ဘယ့်နယ်လဲ ကိုကျော်စော၊ ကျွေနှစ်ယောက်လား၊ မကျွေနှစ်ယောက်ရင် ပုဆိုး ချွတ်ပြဦးမယ်လေ”

“နေပါစေဗျာ၊ ဦးထွန်းမြင့် နေပါစေ၊ ကဲဗျာ...သွားနိုင်ကြပါပြီ” ဟု ဦးကျော်စောက သွားခွင့်ပြုလိုက်ရလေ၏။ ဦးထွန်းမြင့်နှင့် ဒေါက်တာ ကျော်ဝင်းလည်း ရပ်ထားသော ကားအသီးသီးရှိရာသို့ တက်၍ထွက်ခွာသွားကြ လေ၏။

ထို့နောက် ကျန်ရှိနေသေးသော ဧည့်သည်အချို့ကို ဆက်လက် ရှာဖွေ ကြပြန်သည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်ကား စိန်ဘယက်ရှင် သူဌေးကတော်ကြီးကို ဗုလိပ် မင်းကြီးနှင့်တကွ အိမ်ရှင်ဦးစံထူး၊ ဒေါ်စိန်ရင်နှင့်တကွ စောစောက သီချင်းဆို နေသော မိန်းမပျိုတို့ပါ ဝိုင်း၍နှစ်သိမ့်အားပေးစကား ပြောကြားနေကြလေသည်။ အတော်လေးကြာလျှင် အဆိုတော်မိန်းမပျိုက တယောအိတ်လေးဆွဲကာ ပြန်မည် ဟန်ပြင်ရာ...

“ပြန်တော့မလား မြင့်မြင့်ဖြူ၊ မကြာမကြာ လာလည်ကွဲနော်၊ ကဲ... မင်းအစ်ကို မောင်ရေအေး လိုက်ပို့ပါလိမ့်မယ်၊ အပြင်မှာစောင့်နေတယ်”

ဟု ဦးစံထူးက ပြောလိုက်လေ၏။

မိန်းမပျိုလည်း “ဟုတ်ကဲ့” ဟု ပြန်ဖြေပြီး ဒေါ်စိန်ရင်နှင့်တကွ အခြားသူများကိုပါ နှုတ်ဆက်ကာ နေရာမှ ထသွားလေ၏။

တံခါးပေါက်ဝသို့ ရောက်လျှင် အစောင့်များက ရှာဖွေကြားညိဉ်ရာ ဦးကျော်စောက...

“သူ့ကိုရှာဖို့ မလိုဘူး” ဟု ဟန်တားလိုက်မှ မိန်းမပျိုလည်း အသင့် ရပ်ထားသော ကားပြာလေးပေါ်သို့ ဝင်၍ စီးနင်းသွားလေသည်။

xxxxx

“မင်း မီးမှိတ်လိုက်တာနဲ့ ငါလည်း စိန်ဘယက်ကြီးကို ရအောင်ယူ ပြီး နေရာပြန်လာ၊ မီးမလင်းခင် အဆိုတော်ရဲ့ တယောအိတ်ထဲ ထည့်လိုက်ရ တယ်”

စောရလက်ဝဲက ကားလက်ကိုင်ကို ကျင်လည်စွာကိုင်ထိန်းရင်းက တပည့်ဖြစ်သူအား ပြောပြနေ၏။

“ဒီလိုဆိုလည်း ဆရာက စောစောကပြောရောပေါ့၊ လမ်းက စောင့် ပြီး လှမထားရလား”

“ဒီလိုလည်း ကောင်မလေးကို ဒုက္ခမပေးချင်လို့ပေါ့ကွ”

ဂျစ်ကားသည် ကားမီးရောင်ဖြင့် ရွှေ့တိုင် လမ်းဆုံအိုင်ကြီး နားသို့ ရောက်နေကြောင်း တွေ့ရလျှင် ကားမောင်းသူသည် ကားကို ဘယ်ဘက်သို့ ချိုးကွေ့လိုက်ပြီး ကုက္ကိုင်းလမ်းထိပ်ရောက်လျှင် တစ်ဖန် ညာဘက်သို့ မောင်း လိုက်လေ၏။

“ဪ...ဆရာဟာကလည်း လူပြီးမှ တစ်ခါထပ်မံရမယ်ဆိုတော့ မနိပ်ပါဘူး ဆရာ၊ မတော် ကောင်မလေးက အိမ်ရောက်လို့ အိတ်ကိုဖွင့်ကြည့် မိပြီး တွေ့သွားမှမခက်လား”

“ဒီလိုဆိုတော့လည်း တစ်မျိုးစီစဉ်ရသေးတာပေါ့ တပည့်ရာ၊ ဟော ရောက်တောင်ရောက်လာပြီ”

ဟု စောရလက်ဝဲက ပြန်ပြောလိုက်၏။

ဂျစ်ကားလေးသည် အငြိမ်းစားဝန်ထောက် ဦးသန်းခင်ဟု ဆိုင်းဘုတ် ရေးဆွဲ ချိတ်ထားသော ခြံရှေ့တွင် ရပ်မလိုလိုနှင့် ကျော်မောင်းသွားပြီး အခြား ခြံတစ်ခြံရှေ့တွင် ထိုးရပ်သွားလေသည်။

ကားရပ်လျှင် စောရလက်ဝဲသည်....

“ကဲ မင်း ဒီကစောင့်နေရစ်၊ အရိပ်အခြေလည်း ကြည့်နေ”

ဟု မှာကြားပြီး ကားပေါ်မှဆင်းကာ ဦးသန်းခင် ခြံတွင်းသို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

စောရလက်ဝဲသည် အိမ်တွင်သို့ မိမိသည်သည်အဖြစ် လှည့်ကျစွာပင် ရောက်ရှိပွားလေသည်။

အချိန်ထား ညဉ့်သယ်မှာလွန်ခဲ့ပြီဖြစ်ရာ တစ်အိမ်သုံး ဝက်အိမ်က အပ်ကျသံကို ကြားရမည်မဟုတ်သော်လည်း ခြွေခံကိုထား ကြားရသည်ဖြစ် ရကား ခြေသံကို မကြားစေရန် စောရလက်ဝဲသည် ကြမ်းပြင်ကို သင်္ဘောသွန် နင်းလာခဲ့လေ၏။

မိမိတွင်ပါလာသော လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် တစ်အိမ်သုံး နေရာအနှံ့အပြား လျှောက်ထိုးကြည့်နေရာ တစ်နေရာတွင် သေသပ်လှပသော စားပွဲလေးတစ်ခု ပေါ်တွင် သူ့အလိုရှိသော တယောအိတ်လေးကို တွေ့ရလေ၏။

စောရလက်ဝဲသည် ဝမ်းသာအားရ စားပွဲထဲသို့ လျှောက်သွားပြီးနောက် တယောအိတ်လေးကို ဆွဲယူဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်ဖြင့် ဝင်သော် နေသော စိန်ဘယက်ကြီးကို တွေ့ရလျှင် လျင်မြန်စွာ မိမိအိတ်တွင်းသို့ ထည့် လိုက်လေ၏။ ထိုအတွင်း 'ဒုန်း' ဟူသော အသံ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာ၍ အိမ်သားများ နိုးကုန်ကြပြီအထင်နှင့် လျင်မြန်စွာ အကာအကွယ်ယူလိုက်မိလေ၏။ သို့သော် ထိုအသံမှာ မိမိထင်သလိုမဟုတ်ဘဲ စားပွဲဇယပ်ပေါ်တွင် တင်ထားသော လက်နှိပ်ဓာတ်မီး ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လိမ့်သွားပြီး ကျကွဲသံဖြစ် ကြောင်း သိရမှ ဝင်လာသော အခန်းတံခါးပေါက်ဆီသို့ စိတ်ချလက်ချ လျှောက် လာခဲ့လေသည်။ အပြင်ခန်းသို့ရောက်လျှင် တစ်စုံတစ်ရာကို ခလုတ်တိုက်မိပြီး လဲကျသွားတော့မလို ဖြစ်သွားသဖြင့် မနည်းကိုယ်ကို ဟန်လိုက်ရ၏။

ထို့နောက် တိုက်မိသော အရာဝတ္ထုကို စမ်းကြည့်လိုက်ရာ ကြမ်းပြင် ပေါ်တွင် လူတစ်ယောက်လဲနေသည်ကို တွေ့ရလျှင် အံ့အားသင့်သွားမိလေ၏။

လက်နှိပ်ဓာတ်မီး မရှိတော့သဖြင့် အိတ်တွင်းမှ ဓာတ်မီးခြစ်ကို ထုတ် ခြစ်၍ လဲနေသူကိုကြည့်လိုက်ရာ ထမင်းစားပွဲတွင် သီချင်းဆိုသော မြင့်မြင့်ဖြူ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

စောရလက်ဝဲသည် မိမိဝင်လာစဉ်က ထိုနေရာတွင် ဘာမျှမတွေ့ရဘဲ ပြန်အထွက်တွင်မှတွေ့ရ၍ ဧဝေဧဝါ ဖြစ်သွားမိလေ၏။ အဝင်အထွက်တံခါးပေါက် ပင် မှားလေသလားဟု တွေးတောပြန်၏။ တွေးနေရာမှ ရုတ်ချည်း စောရလက်ဝဲ သည် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရဟန်ဖြင့် မြင့်မြင့်ဖြူအား ပွေ့ထုလိုက်ပြီး ခြောက်လုံး ပြူးနှင့် လျင်မြန်စွာ ချိန်ထားလိုက်၏။

ထိုခဏတွင် 'လက်မြောက်လိုက်' ဟူသောအသံနှင့်အတူ တစ်ခန်းလုံး လင်းထိန်လာသဖြင့် ဦးကျော်စောနှင့်တကွ ပုလိပ်သုံးယောက်၊ အဘိုးကြီး တစ်ယောက်ပါ လက်နက်ကိုယ်စီ ကိုင်ဆောင်ကာ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ဦးကျော်စောက "ဘယ့်နှယ်လဲ ကိုယ့်လူ၊ ကျောစော ဆင်လိုက်တာ မပိုင်ဘူးလား၊ ဟဲ ဟဲ ဟဲ ဟဲ" နှင့် စောရလက်ဝဲ၏ အရိပ်အကဲကိုကြည့်ရင်း ရိုသဲ့သဲ့ပြောနေရာမှ...

"ကိုယ့်လူ ဒီတစ်ခါတော့ လွတ်နိုင်မယ်ထင်သလား၊ ဟေ့ကောင်တွေ လက်ထိပ်ခတ်လိုက်၊ မြင့်မြင့်ဖြူ လာ"

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်ရာ မြင့်မြင့်ဖြူမှာ ငေးကြောင်နေ၍ ပုလိပ်များ ရှေ့တိုးလာခိုက် စောရလက်ဝဲက မြင့်မြင့်ဖြူအား ပွေ့ထူကာ မတ်တတ်ရပ်စေပြီး မိမိရှေ့တွင်ထား၍ ချုပ်ကိုင်ကာ ခြောက်လုံးပြူးနှင့် ဦးကျော်စောတို့လူသိုက်အား ချိန်ထားလိုက်လေသည်။

သည်တွင်မှ မြင့်မြင့်ဖြူ သတိရလာကာ အားယူရုန်းကန်သော်လည်း သန်မာသော စောရလက်ဝဲ၏လက်တွင်းမှ မလွတ်နိုင်တော့ပေ။ စောရလက်ဝဲမှာ မြင့်မြင့်ဖြူကို အကာအကွယ်ယူပြီးဖြစ်နေသဖြင့် စောရလက်ဝဲအနီးသို့ မည်သူမျှ မကပ်ဝံ့တော့ပေ။

သေနတ်မောင်းဖြုတ်လိုက်ရန်မှာလည်း မြင့်မြင့်ဖြူအား ထိသွားမည် စိုးရသဖြင့် ဦးကျော်စောမှာ အကြံရအိုက်ကာ စောဇွေးများပင် ပြန်လာလေတော့သည်။

ဦးကျော်စောမှာ ယခုမှပင် မိမိအမှားကို မိမိသိလာကာ ဇွတ်တိုး၍ ဖမ်းရမှာလည်းအခက်၊ ပစ်ဖမ်းရမှာလည်းခက်နှင့် တစ်ခက်မှနှစ်ခက်ဖြစ်ကာ ခြောက်လုံးပြူးကိုသာ နာနာဆုပ်ထားရင်း စောရလက်ဝဲ၏ အရိပ်အကဲကိုသာ ကြည့်နေရတော့၏။

"ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ ဘာရမလဲ ကိုကျော်စောရယ်"

ဟူသော အသံနှင့်အတူ စောရလက်ဝဲက မြင့်မြင့်ဖြူအား ချုပ်ကိုင်ထားရာက လှမ်းပြောပြီး တံခါးဝအရောက် တိုးလာလေ၏။

ဦးကျော်စောတို့ လူသိုက်လည်း သေနတ်နှင့်ချိန်ရွယ်ထားရာက စောရလက်ဝဲ၏ သေနတ်ဦးသွားမည်လည်း စိုးရိမ်ရသဖြင့် မတိုင်ပင်ဘဲ ရပ်နေရာက တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး မသိမသာ နေရာရွေ့လာမိကြလေ၏။

သို့နှင့်ပင် စောစောက စောရလက်ဝဲ ရပ်နေသော နေရာသို့ ၎င်းတို့ လူသိုက်ရောက်သွားကာ နေရာချင်းလဲလိုက်သလို ဖြစ်သွား၏။ သည်တွင် စောရလက်ဝဲလည်း တံခါးဝမှ မြင့်မြင့်ဖြူအား ဦးကျော်စောရှိရာသို့ချိန်၍ တအား တွန်းပို့လိုက်ပြီး ထွက်ပြေးသွားလေတော့၏။

ထိုအခါမှပင် ဦးကျော်စောလည်း အစဉ်သတိထားနေသဖြင့် မြင့်မြင့်ဖြူ နှင့် တည့်တည့်မတိုးအောင် ဘေးရှောင်ရင်းက ရုတ်တရက်ဖြစ်၍တစ်ကြောင်း၊ ကိုယ်ရှိန်သပ်လိုက်ရ၍တစ်ကြောင်း စောရလက်ဝဲနောက်သို့ ချက်ချင်းမလိုက်နိုင်ဘဲ အခန်းတွင်း၌ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

စောရလက်ဝဲသည် အခြားပြတင်းပေါက်တစ်ခုမှ အပြင်သို့ ခုန်ချထွက် လိုက်ရာ ခြံဝသို့ရောက်လျှင် အသင့်မောင်းလာသော ဂျစ်ကားပေါ်သို့ တက်လိုက် သွားသည်ကိုတွေ့ရ၏။

တဒိုင်းဒိုင်းနှင့် နှစ်ချက်ဆင့် ပစ်လိုက်သော်လည်း ဂျစ်ကားလေးမှာ ဟန်မပျက်ပင် မောင်းနှင်ထွက်သွားလေတော့၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ပုလိပ်မင်းကြီး၏ရုံးခန်း၌ ဦးကျော်စောအား ခေါင်း ငိုက်စိုက်ချလျက် ပုလိပ်မင်းကြီး ဆူသမျှ ငုံ့ခံ၍နေရသည်ကို တွေ့ရ၏။

မိမိကိုယ်တိုင် တက်ရောက်သော ညစာစားပွဲတွင်မှဖြစ်ရသည်။ မိမိကို အစော်ကားခံရသည်ဟု မကျေမနပ် တဖျစ်တောက်တောက်လုပ်၍ ဆူနေသော ပုလိပ်မင်းကြီး၏အသံမှာ တစ်ခန်းလုံး ညံ့နေလေ၏။

အတန်ကြာမှ မင်းကြီးအခန်းမှ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ထွက်လာသော ဦးကျော်စော သူ့အခန်းစားပွဲပေါ်တွင် ဖိတုံးလေးနှင့်ဖိထားသော စာတစ်စောင်က ကြိုဆိုလျက်ရှိရာ စာကို ကောက်ယူဖွင့်ဖတ်လိုက်သည်တွင်...

ဗျို ဆရာကြီး

လက်စသတ်တော့ ဒီလိုကိုး၊ ဟဲ...ဟဲ...မြင့်မြင့်ဖြူအိမ်ရောက်လို့ တယော ကြီးလျှော့စို့ အိတ်ဖွင့်လိုက်တော့ မိန်ဘယက်ကြီးကိုတွေ့ပြီး ခင်ဗျားကို တယ်လီဖုန်း နဲ့လှမ်းပြော၊ ခင်ဗျားက 'ချက်'ပဲဆိုပြီး မိန်ဘယက်ကို နေရာတကျပြန်ထားခိုင်း လိုက်တယ်၊ ညတွင်းချင်း ကျွန်တော်ပြန်လာယူလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သေတွတ်

ထားတာကိုတော့ ချီးကျူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားအကြံ ဟန်ပေမယ့် သတိ
တမန် ဉာဏ်မြောက်တတ်ဆိုတာလို ခင်ဗျား ဖမ်းချင်စောကြီးလို့ ဒီတစ်ခါ ဟန်မကျ
တာကိုလည်း စိတ်မပျက်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကြီးစားပါဦး၊ နောက် တစ်ချိတစ်မောင်း
တွေကြသေးတာပေါ့။

ဒါထက် မြင့်မြင့်ဖြူဟာ မိတ်ဆွေကြီးတူမဆိုတာ သိရလို့ မနေ့ညက
ကိုယ်လွတ်ရုန်းရင်း ဖက်လိုက်ပွေ့လိုက်ရတာတော့ အားနာသဗျာ...။

စောရလက်ဝဲ

ဟု တွေ့လိုက်ရလေရာ ဒေါပွလာပြီး စာရွက်လေးကို အစိတ်စိတ်
အမြွှာမြွှာဖြစ်အောင် ဆုတ်ပစ်လိုက်၏။ ပြီးမှ အပြင်ဘက်မှ မင်းစေကိုခေါ်လိုက်
ပြီး...

“ဟေ့ စောစောတုန်းက ငါ့အခန်းထဲ ဘယ်သူလာသေးလဲ”

ဟု မေးလိုက်ရာ...

“ဦးထွန်းမြင့် လာပါတယ်။ ဆရာမရှိဘူးလားလို့မေးတော့ ကျွန်တော်
က မရှိပါဘူးလို့ပြောတာနဲ့ ပြန်ထွက်သွားပါတယ်” ဟု ဖြေသဖြင့်...

“နောက်ရော ဘယ်သူလာသေးသလဲ” ဟု မေးပြန်ရာ

“ဒေါက်တာကျော်ဝင်း လာပါတယ်။ သူလည်း ဆရာ့ကိုမေးပြီး
မရှိဘူးဆိုတာနဲ့ ပြန်ထွက်သွားပါတယ်။ တခြားတော့ ဘယ်သူမှမလာပါဘူး”
သည်တွင် ဦးကျော်စောက မင်းစေလေးအား...

“အေး...အေး မင်းသွားနိုင်ပြီ”

ဟုဆိုကာ တစ်ယောက်တည်းကျန်ရစ်မှ...

“အေး...တစ်နေ့တော့ ကျော်စောအကြောင်း သိရမှာပေါ့ကွာ”

ဟု အသားလွတ်ကြိမ်းရင်း အခန်းတွင်းတွင် ဘယ်မှညာပြန် စကြံ
လျှောက်နေပြန်လေတော့သတည်း။

(နှိဝင်ဘာလ၊ ၁၉၄၇ ခု)

၁။ မတရားစီးပွားရှာသူကို
ဆုံးမခြင်း

၂။ မဂိုလ်း။ ရွှေတာဘူကို
တစ်ပတ်ရိုက်ခဲ့ပုံ

၃။ မြွှာပွေသော
ဦးခင်မောင်ကြီး
(ခေါ်)
နာနာဆင်း(ဂ)

၄။ စုံထောက်ဦးကျော်စောကို
တစ်ပတ်ရိုက်ခဲ့ပုံ

၅။ စောရလက်ဝဲ ဘယ်သူလဲ

၆။ အရေးမြို့

၇။ သိန်းထီလက်မှတ်တု
လုပ်သော ဂိုဏ်း

၈။ သွေးစုပ်ဘီလူးကို
ဆုံးမခြင်း

၉။ စိန်စားမြောင်
လူဆိုးဂိုဏ်းကြီး

၁၀။ ပန်းပုဆရာ
အမ်-အက်စ်-ခန့်

၁၁။ ကိုယ့်အတတ်နှင့်ကိုယ်

၁၂။ ဇိုလ်ခင်ဝင်း အား
ဆုံးမလိုက်ခြင်း

၁၃။ မိုက်ကြေးခွဲစားသူ

၁၄။ ပဏာမ ဆုံးမခြင်း

၁၅။ ဆူးငြောင့်ခလုတ်

၁၆။ တားမြစ်ထားသော
အခြေခံအပျက်

